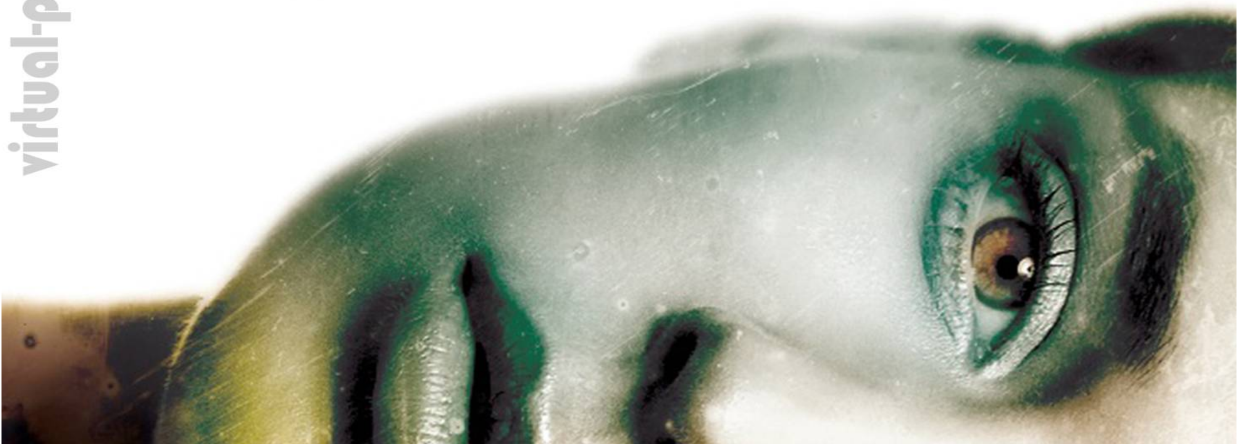

JOHN MARRS

SUFLETE PERECHE

JOHN MARRS

SUFLETE PERECHE

Original: *The One* (2017)

Traducere din limba engleză de:

MIHAELA APETREI

virtual-project.eu

2019

„*A iubi sau a fi iubit ajunge.*

Nu mai cereți nimic.

Niciun alt mărgăritar

nu mai e de găsit în cutele

întunecate ale vieții".

Victor Hugo,

Mizerabilii{1}

Capitolul 1

MANDY

Mandy se uita țintă, cu respirația tăiată, la poza de pe ecranul computerului.

Dezbrăcat până la brâu, bărbatul tuns scurt, cu părul șaten-deschis, poza pe o plajă stând cu picioarele larg desfăcute; își lăsase în jos, spre talie, partea superioară a costumului de neopren. Ochii îi străluceau în cea mai limpede nuanță de albastru. Zâmbetul uriaș dezvelea două rânduri perfect aliniate de dinți albi, iar Mandy aproape că putea să guste apa sărată care i se prelingea de pe piept pe placa de surfing așezată la picioare.

„Oh, Dumnezeule!”, a șoptit ea pentru sine, lăsând să-i scape o răsuflare lungă pe care nici nu-și dăduse seama cât o ținuse în piept. A simțit că o furnică buricele degetelor și că-i iau foc obrajii și s-a întrebat cum naiba o să reacționeze trupul ei când îl va întâlni în persoană, dacă pățea așa ceva doar la vederea unei fotografii.

Cafeaua din paharul de plastic se răcise, dar a băut-o totuși până la capăt. A făcut o captură de ecran cu fotografia și a adăugat-o apoi într-un folder nou creat pe desktop, intitulat „Richard Taylor”. A aruncat o privire prin birou ca să verifice dacă se uita careva la ce face, dar nu-i dădea nimeni atenție.

Mandy a mers apoi în josul ecranului, să se mai uite și la alte fotografii din albumul lui de pe Facebook, denumit „În jurul lumii”. Categoric, călătorise mult, a observat Mandy, și fusese în locuri pe care ea le văzuse doar la televizor sau în filme. În multe fotografii bărbatul se afla în baruri, pe drumuri sau în temple, pozând lângă repere turistice, bucurându-se de plaje aurii și ape săltărețe. Rareori era de unul singur. Îi plăcea că tipul părea să fie genul sociabil.

Curioasă, a mers în urmă în postările lui, de când își făcuse cont în rețeaua de socializare, în ultimii ani de liceu, trecând apoi prin cei trei ani de facultate. I se părea atrăgător chiar și pe când era doar un adolescent îngrămădit.

După o oră și jumătate de puricat aproape întreaga istorie online a acestui străin arătos, Mandy a intrat și pe contul lui de Twitter, ca să vadă ce anume simțise nevoia să împărtășească lumii. Dar el nu se agitase decât pentru mărirea și decăderea lui Arsenal în Premier League, întrerupându-se ocazional doar pentru preluarea unor postări cu animale ce cădeau peste obstacole sau se izbeau de ele.

Se părea că interesele lor diferă substanțial și Mandy se întreba exact care era motivul pentru care fuseseră Potriviți și ce ar putea avea în comun. Apoi și-a amintit că nu mai avea nevoie de modul de gândire necesar pentru folosirea site-urilor sau aplicațiilor de dating; Potrivește-ți ADN-ul se baza pe biologie, chimie și știință – nimic din ceea ce ar fi putut înțelege ea. Dar avea încredere deplină, ca milioane și milioane de atâția alții.

Mandy a trecut apoi la profilul de LinkedIn al lui Richard, care i-a arătat că, de când absolvise Worcester University, cu doi ani în urmă, lucrase ca antrenor personal într-un oraș, la vreo 65 de kilometri de al ei. Nu era de mirare că avea un trup așa de bine lucrat, s-a gândit ea, imaginându-și cum l-ar simți deasupra ei.

Nu mai pusese piciorul într-o sală de sport din perioada în care abia se angajase, cu un an în urmă; atunci, surorile ei insistaseră că trebuie să înceteze să se mai plângă de căsnicia ei ratată și să înceapă să se concentreze pe recuperare. O trimiseseră cu forța la spa, într-un hotel din apropiere, unde fusese masată, jumulită, pigulită, apăsată cu pietre fierbinți, bronzată și iar masată, până când orice gând despre fostul soț fusese alungat din fiecare nod dureros din spate și din umeri și din fiecare por astupat al pielii. Abonamentul la sală venise împreună cu promisiunea că se va ține de programul pe care îl alcătuiseră special pentru ea. Încercarea de a se convinge să facă sport regulat devenise un fel de rutină săptămânală, dar abonamentul îl plătise oricum.

Începu să-și imagineze cum ar arăta copiii ei cu Richard și se întreba dacă ar moșteni ochii albaștri ai tatălui lor sau ochii ei căprui; dacă ar avea părul negru și pielea măslinie ca a ei sau părul blond și pielea lui palidă. S-a trezit zâmbind.

— Cine-i ăsta?

— Isuse! a țipat Mandy.

Vocea din spatele ei o făcuse să sară ca arsă.

— M-ai speriat de moarte.

— Păi atunci n-ar trebui să te uiți la pornache în timpul serviciului.

Olivia a râs și i-a oferit o bomboană dintr-o pungută de Haribo. Mandy a refuzat, dând din cap.

— Nu era pornache, tipul e un prieten vechi.

— Da-da, cum zici tu. Stai totuși cu ochii pe Charlie, vrea de la tine niște cifre de vânzări.

Mandy și-a dat ochii peste cap și apoi s-a uitat la ceasul din colțul ecranului. A realizat că dacă nu se apucă de treabă va sfârși prin a-și lua de lucru acasă. A apăsat pe micul „x" roșu din colț și a blestemat contul de Hotmail care presupusese că mesajul de confirmare de la Potrivește-ți ADN-ul era spam. Stătuse în secțiunea „junk" timp de șase săptămâni, până când îl descoperise, din întâmplare, în acea după-amiază devreme.

— Mandy Taylor, soția lui Richard Taylor; încântată să vă cunosc, a șoptit ea.

A observat că răsucea absentă o verighetă imaginară de pe inelarul stâng.

Capitolul 2

CHRISTOPHER

Christopher s-a foit pe toate părțile până când și-a găsit o poziție confortabilă în fotoliu.

Și-a așezat coatele în unghi de 90 de grade pe brațele fotoliului și a tras adânc în piept mirosul husei de piele. Femeia nu s-a zgârcit la calitate, și-a spus el, încredințat, după mirosul și atingerea materialului, că fotoliul nu fusese cumpărat de la vreun magazin de duzină de pe bulevard.

Cât timp ea a rămas în bucătăria de alături, Christopher a aruncat o privire prin apartament. Fata locuia la parterul unei clădiri victoriene impecabil restaurate care, judecând după vitraliul de deasupra ușii de la intrare, slujise cândva drept mănăstire. I-a admirat gustul în alegerea ornamentelor de ceramică aranjate pe rafturi clădite de-a dreptul în pereți, în jurul porțiunii proeminente de zid unde fusese încastrat șemineul deschis. Dar alegerile ei în ceea ce privește literatura lăsau mult de dorit. A strâmbat din nas la vederea operelor cartonate ale lui James Patterson, Jackie Collins și J.K. Rowling.

În altă parte a încăperii se afla o măsuță butucănoasă de cafea, în centrul căreia fusese așezată, alături de două telecomenzi, și o tavă pătrată îmbrăcată în piele întoarsă, în jurul ei erau perfect rânduite patru naproane asortate. Înclinația ei pentru simetrie l-a făcut să se simtă ușurat.

Christopher și-a trecut limba peste dinți și a dat de o așchie de fistic captivă între incisivul lateral și canin. Fiindcă n-a reușit s-o disloce, a încercat cu unghia, însă tot n-a putut s-o miște din loc, așa că și-a pus în minte să nu uite să caute în baia ei niște ață dentară, înainte de a pleca. Puține lucruri îl iritau mai tare decât o bucățică de mâncare rămasă captivă între dinți. Odată chiar plecase de la o întâlnire fix în mijlocul prânzului, fiindcă fetei îi rămăsese între dinți o bucățică de kale.

O vibrație venind din buzunarul pantalonilor i-a gâdilat vintrele; nu era o senzație cu totul neplăcută. Ca regulă, Christopher era destul de riguros în a-și închide telefonul atunci când era cazul și nu-i putea suferi pe cei care nu-l tratau cu aceeași politețe. Dar astăzi făcuse o excepție.

A scos telefonul și a citit mesajul de pe ecran; era un e-mail de la Potrivește-ți ADN-ul. Și-a amintit că în urmă cu câteva luni le trimisese, într-o doară, un test de salivă, dar nu primise vreo Potrivire în baza de date. Până acum. Mesajul întreba dacă dorea să plătească pentru a primi coordonatele de contact ale acestei persoane. *Oare vreau*? și-a spus el. *Chiar vreau*? A lăsat telefonul deoparte și s-a gândit la cum arată Potrivirea lui, înainte de a apuca să decidă că era nepotrivit să se gândească la o a doua femeie cât timp se afla încă în compania primei.

S-a ridicat în picioare și s-a întors în bucătărie, unde a găsit-o așa cum o lăsase cu câteva minute mai devreme, întinsă pe spate pe dalele reci ale podelei, cu lațul încă înfășurat în jurul gâtului. Nu mai sângera, ultimele picături se adunaseră pe lângă gulerul bluzei.

A scos din haină un aparat de fotografiat Polaroid și a făcut două poze identice ale chipului femeii, apoi a așteptat calm să se developeze. Le-a băgat pe amândouă într-un plic A5 din carton tare, pe care l-a strecurat în buzunarul de la jachetă.

Apoi Christopher a strecurat instrumentarul la loc în rucsac și a plecat, așteptând să iasă din întunericul grădinii înainte să-și scoată papucii de plastic, masca și cagula.

Capitolul 3

JADE

Jade a zâmbit când a văzut mesajul lui Kevin fluturându-i pe ecranul telefonului mobil.

„Seara bună, frumoaso, ce faci?”, scria el. Îi plăcea felul în care Kevin își începea mereu mesajele cu aceeași propoziție.

„Sunt bine, mulțumesc”, a replicat ea și a adăugat un emoticon zâmbitor. „Totuși, mă simt sleită”.

„Îmi pare rău că nu ți-am dat mesaj mai devreme. Am avut o zi plină. Nu te-ai supărat pe mine, nu-i așa?

„Ba da, m-am supărat un pic, dar știi și tu ce nesimțită morocănoasă pot fi uneori. Tu ce-ai făcut?”

Pe ecran a apărut o poză cu un hambar de lemn și un tractor sub soarele strălucitor și încins. În hambar aproape că a putut vedea vitele închise îndărătul barelor metalice și echipamentul de muls atașat de ugere.

„Am reparat acoperișul grajdului. Nu că ne-am aștepta să plouă deja, dar dacă tot puteam să-l facem, l-am făcut. Tu?”

„Sunt în pat, în pijama, și mă uit la hotelurile alea ciudate de pe site-ul Lonely Planet de care mi-ai zis”. Jade a pus laptopul pe podea și a ridicat privirea spre panoul unde afișase locurile pe care voia să le viziteze.

„Nu-i așa că sunt uimitoare? Trebuie să călătorim prin lume și să le vedem împreună, într-o bună zi”.

„Aproape că mă fac să-mi doresc să-mi fi luat un an liber după facultate și să plec cu rucsacul în spinare cu gașca”.

„Și de ce n-ai plecat?”

„Asta-i o întrebare tâmpită rău – de unde vin eu, banii nu cresc în copac”.

Măcar de-ar fi crescut, s-a gândit ea. Mama și tatăl ei nu erau avuți și fusese nevoită să-și plătească singură studiile. Avea de plătit un împrumut pentru studii mare cât China, în timp ce colegele ei de apartament din facultate plecaseră să-și trăiască visul și să călătorească în State. Fierbea când vedea în actualizările constante de pe Facebook fotografii în care se distrau fără ea.

„Îmi pare rău că trebuie s-o tai așa, iubire, dar tata vrea să-l ajut să dea de mâncare vitelor. Îmi dai un mesaj mai încolo?”

„Faci mișto de mine?”, a replicat Jade, enervată că avuseseră așa de puțin timp după ce așteptase toată seara să stea de vorbă cu el.

„Te iubesc, xxx”, i-a scris Kevin.

„Da, bine”, a răspuns ea și a pus telefonul jos. O clipă mai târziu l-a ridicat și a scris și ea: „Și eu te iubesc. Xxx”.

Jade s-a descotorosit de plapuma groasă și și-a așezat telefonul pe pad-ul de încărcare aflat pe noptieră. S-a uitat în oglinda înaltă cât ea, în a cărei ramă stăteau înfipte fotografiile prietenelor plecate în călătorii, și a promis să-și reducă cearcănele din jurul ochilor albaștri dormind mai mult și bând mai multă apă. Și-a notat în minte ca în weekend să-și tundă un pic buclele roșcate și să-și dea cu un spray autobronzant. Se simțea întotdeauna mai bine când pielea ei palidă prindea un pic de culoare.

S-a strecurat iar în pat și s-a întrebat cât de diferită ar fi fost viața ei dacă și-ar fi luat acel an de pauză, împreună cu prietenele. Poate că i-ar fi dat curaj să ignore presiunea părinților ei de a se întoarce în Sunderland după cei trei ani la Loughborough. Fiind prima din familie căreia i se oferise un loc la facultate, ai ei nu puteau înțelege de ce angajatorii nu-i băteau la ușă

cu oferte de job imediat ce absolvise. Și din moment ce facturile de la cardul de credit și ratele de la împrumut începuseră să curgă, nu prea avusese altă șansă decât fie să-și declare falimentul personal la 21 de ani, fie să se mute înapoi în casa părintească aflată într-un lung șir de case gemene, de unde sperase că a scăpat.

Îi displăcea profund persoana furioasă și frustrată care devenise, dar nu știa cum să schimbe lucrul acesta. Le reproșa alor ei faptul că o făcuseră să se întoarcă aici și începuse să se îndepărteze de ei. Când a reușit să-și închirieze propriul apartament, abia dacă-și mai vorbeau.

Tot pe ei îi învinuia și de eșecul ei de a avansa într-o carieră în turism și călătorii, și pentru că o făcuseră să-și trăiască zilele îndărătul recepției dintr-un hotel de periferie. Acest job n-ar fi trebuit să fie decât o scurtă pauză în viața ei profesională, dar undeva, pe tot parcursul ăsta, devenise regula. Jade se săturase să fie atât de furioasă cu toată lumea și tânjea să se întoarcă la viața pe care o visase.

Singurele raze de soare în aceste Zile ale Cârtiței erau conversațiile cu bărbatul găsit pentru ea de Potrivește-ți ADN-ul. Kevin.

A zâmbit reținut către cea mai recentă fotografie a lui Kevin, care o privea din rama ei, de pe un raft al bibliotecii. Bărbatul avea părul și sprâncenele de un blond-deschis, aproape alb, și un zâmbet larg care se întindea de la o ureche la alta; trupul lui bronzat era slab, dar musculos. Nici dacă ar fi vrut, nu l-ar fi putut inventa.

De-a lungul celor șapte luni de când tot vorbeau, Kevin nu-i trimisese decât câteva poze, dar, din momentul în care vorbiseră prima dată la telefon și Jade simțise tremurul despre care citise prin reviste, fusese sigură că nu exista pe lume bărbat care să i se potrivească mai bine.

Soarta e uneori foarte ticăloasă, a hotărât ea, fiindcă îi așezase Potrivirea de cealaltă parte a lumii, în Australia. Poate că într-o zi îl va întâlni, dacă-și va permite vreodată asta.

Capitolul 4

NICK

— Ah, oameni buni, dar chiar ar trebui s-o faceți, i-a zorit Sumaira cu un zâmbet larg pe chip și o sclipire drăcească în privire.

— Dar de ce? Mi-am găsit deja sufletul pereche, a spus Sally, împletindu-și degetele cu ale lui Nick.

Nick s-a aplecat peste masă și a apucat sticla de Prosecco cu cealaltă mână. Și-a turnat în pahar ultimele picături.

— Mai vrea cineva să-i umplu paharul? a întrebat el.

La auzul aprobărilor însuflețite ale celorlalți trei, și-a desprins mâna dintr-a logodnicei sale și s-a îndreptat spre bucătărie.

— Dar nu vreți să fiți siguri? a insistat Sumaira. Vreau să zic, vă stă așa de bine împreună, dar nu poți ști niciodată cine altcineva mai există pe lume…

Nick s-a întors din bucătărie cu încă o sticlă – a cincea în seara aceea – și a vrut să-i toarne Sumairei.

Deepak și-a pus mâna peste paharul soției sale.

— E în regulă, frate. Doamna Gură-Spartă a băut destul pentru o seară.

— Strici plăcerea omului, a izbucnit Sumaira și, bosumflată, s-a întors spre Sally: Nu spun decât că ai putea fi sigură că l-ai găsit pe *alesul tău*

înainte de a merge cu el la altar.

— Sună romantic așa, când o zici, a replicat Deepak, dându-și ochii peste cap. Dar nu iei tu decizia în locul lor, nu? Dacă nu au probleme, nu încerca tu să repari ceva ce nu are nevoie să fie reparat.

— Testul a mers în cazul nostru, nu? Adică ne știam oricum, dar ne-a mai dat un pic de siguranță, anume că eram meniți dintotdeauna să fim împreună.

— Putem să nu ne transformăm în unul din cuplurile alea încrezute și virtuoase, te rog?

— Nu trebuie să fii într-un cuplu ca să fii încrezut și virtuos, iubire.

A fost rândul Sumairei să-și dea ochii peste cap. A dat pe gât ce-i mai rămăsese în pahar, sub privirile atente ale soțului ei.

Nick și-a lăsat capul pe umărul logodnicei lui și s-a uitat pe geam spre strălucirea farurilor mașinilor și spre siluetele amestecându-se pe trotuarul din fața barului. Locuiau într-un apartament amenajat într-o fostă fabrică și aveau ferestre cât peretele, din tavan până în podea – n-avea cum să nu vadă strada aglomerată de afară și cum arătase propria viață. Nu demult, serile lui obișnuite însemnau s-o țină dintr-un bar în altul prin locurile la modă din Birmingham, înainte de a adormi într-un autobuz de noapte și de a se trezi la multe stații depărtare de casă.

Dar prioritățile i se schimbaseră aproape peste noapte atunci când o întâlnise pe Sally. Ea abia împlinise 30 de ani – era cu cinci ani mai mare decât el – și din prima lor conversație despre filmele vechi ale lui Hitchcock își dăduse seama că femeia asta avea ceva diferit față de restul. Încă din primele lor zile împreună ea îl îndemnase să-și deschidă mintea către destinații noi de călătorie, feluri noi de mâncare, artiști noi și muzică nouă, iar Nick începuse să vadă lumea dintr-o altă perspectivă. Când se uita la pomeții ei incredibil de ascuțiți, la părul de culoarea castanei, tuns scurt, în franjuri, și la ochii cenușii, spera ca într-o zi copiii lor să moștenească frumusețea mamei și mintea ei deschisă.

Ce anume îi oferea el la schimb nu prea știa, dar atunci când o ceruse în căsătorie, la aniversarea lor de trei ani, într-un restaurant din Santorini, Sally plânsese atât de tare, încât la început nici nu și-a dat seama dacă a acceptat sau a refuzat.

— Dacă voi doi sunteți cel mai bun exemplu despre ce poate face Potrivirea, atunci sunt foarte mulțumit dacă eu și Sal rămânem exact așa cum suntem, i-a tachinat Nick și și-a dat jos ochelarii ca să-și frece ochii obosiți.

Și-a luat țigara electronică și a pufăit din ea de câteva ori.

— Suntem împreună de aproape patru ani și deja mi-a promis să mă iubească, să mă respecte și să mă asculte, așa că sunt sută la sută sigur că suntem făcuți unul pentru altul.

— Stai așa, „să te asculte”? l-a întrerupt Sumaira, ridicând o sprânceană. Trebuie să fii foarte norocos.

— Și tu mă asculți pe mine, a adăugat încrezător Deepak. Toată lumea știe cine poartă pantaloni în relația noastră.

— Tu îi porți, iubire, dar ia pune-ți întrebarea cine ți-i cumpără.

— Dar dacă nu suntem, totuși? a întrebat dintr-odată Sally. Dacă nu suntem făcuți unul pentru celălalt?

Până în acel moment, Nick ascultase aparent amuzat cum Sumaira încerca să-i convingă să facă o testare cu Potrivește-ți ADN-ul. Nu era prima dată când aducea în discuție acest subiect în cei doi ani de când se cunoșteau și Nick era sigur că nu va fi nici ultima. Prietena lui Sally putea fi deopotrivă agresivă și convingătoare. Dar Nick era surprins s-o audă pe Sally spunând același lucru. Niciodată nu fusese de acord cu Potrivirea ADN-ului, așa cum nu era nici el.

— Poftim? a spus Nick.

— Știi că te iubesc din toată inima și vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine, dar… dacă nu suntem, de fapt, suflete pereche?

Nick s-a încruntat.

— De unde ți-a venit asta?

— Oh, de nicăieri, nu-ți face griji, nu m-am răzgândit în legătură cu nimic.

L-a bătut liniștitor pe braț.

— Doar că mă întrebam dacă suntem împăcați numai *cu gândul* că suntem potriviți unul cu altul sau dacă nu cumva vrem *să știm* cu certitudine acest lucru?

— Iubito, te-ai îmbătat, a expediat-o Nick, scărpinându-se în barba nerasă. Sunt pe deplin fericit știind ceea ce știu și nu am nevoie de vreun test care să-mi spună asta.

— Am citit undeva online că Potrivește-ți ADN-ul e pe cale să pună capăt unui număr de aproximativ trei milioane de căsnicii. Dar, într-o generație de acum încolo, divorțul abia dacă o să mai însemne ceva, a spus Sumaira.

— Asta pentru că nici căsnicia nu o să mai însemne „ceva”, a replicat Deepak. Va deveni o instituție perimată, țineți minte ce vă zic. Nu va mai trebui să demonstrezi nimic nimănui, pentru că toată lumea va fi potrivită cu cel cu care îi este destinat să fie.

— Nu prea mă ajuți, a spus Nick, înfigând furculița în resturile crocante ale unui cheesecake cu zmeură rămase în farfuria lui Sally.

— Îmi pare rău, prietene, ai dreptate. Hai să toastăm. Pentru certitudinea probabilităților.

— Pentru certitudinea probabilităților, au replicat și ceilalți și au ciocnit paharele cu Nick.

Toți, mai puțin Sally.

Capitolul 5

ELLIE

Ellie a aruncat o privire asupra ecranului tabletei și a văzut înciudată lunga listă de sarcini pe care le avea de terminat până la finalul zilei de lucru.

Asistenta ei, Ula, era îngrozitor de eficientă și îi actualiza și reașeza lista de priorități cam de cinci ori pe zi, chiar dacă Ellie nu-i ceruse niciodată asta. În loc să i se pară un lucru util, lui Ellie îi provoca adeseori un sentiment de animozitate atât față de tabletă, cât și față de Ula, din cauză că-i reaminteau constant eșecul ei de a ajunge la capătul listei. Câteodată simțea nevoia să-i îndese Ulei tableta pe gât.

De când devenise propriul ei șef, Ellie sperase să poată angaja oameni pe care să se bazeze într-atât încât să le delege o mare parte din treaba ei. Însă, pe măsură ce trecea timpul, începuse treptat să accepte eticheta de „nenorocită obsedată de control” pe care i-o aruncase odată unul dintre foștii ei iubiți.

S-a uitat la ceas. Era 10:10 seara și și-a dat seama că ratase deja băuta în cinstea directorului ei de operațiuni, căruia i se născuse de curând primul copil. Se îndoia că o crezuse cineva când a promis că ajunge – și cu toate că îi încurajase pe angajați să meargă și chiar finanțase formarea unui club în companie, atunci când venea vorba să participe și ea, timpul o lua la goană, în ciuda bunelor sale intenții.

Ellie a lăsat să-i scape un căscat lung și s-a uitat afară, pe fereastra cât peretele. Biroul ei ostentativ de neostentativ se afla la etajul 71 din clădirea londoneză Shard, iar vederea panoramică îi permitea să vadă mult dincolo de Tamisa, până spre luminile colorate care străluceau pe cer până departe, cât puteai cuprinde cu privirea.

Și-a scos din picioare pantofii cu toc de la Miu Miu și a mers cu tălpile goale pe covorașele albe și groase așternute pe podea, spre barul amenajat într-un colț al încăperii. A ignorat stocul de șampanie, vin, whisky și vodcă și a ales în schimb una dintre dozele reci de băutură energizantă. Și-a turnat-o în pahar, peste un pumn de cuburi de gheață, apoi a luat o înghițitură. Și-a dat seama că biroul era decorat la fel de împrăștiat ca și casa ei. Nu spunea nimic despre ea. Dar când nu-ți pasă suficient de propriile decizii este mult mai convenabil să plătești designeri de interior care să decidă în locul tău.

Prioritatea lui Ellie era afacerea, nu câte noduri avea cuvertura de bumbac egiptean de pe pat, nici câte picturi ale lui David Hockney atârnau pe șinele special făcute pentru ele și nici câte cristale Swarovski fuseseră folosite pentru candelabrul din hol.

S-a îndreptat iar către birou și s-a uitat fără tragere de inimă la lista cu treburi de făcut, pe care Ula o alcătuise deja. Aștepta să vină șoferul și șeful de la pază ca s-o ducă acasă, unde plănuia să citească sugestiile departamentului de prin legătură cu discursul planificat pentru presă în legătură cu o nouă actualizare a aplicației sale. Această actualizare urma să revoluționeze industria în care activau, așa că trebuia s-o facă bine.

Apoi, la 5:30, a doua zi, urmau să vină la ea acasă, în Belgravia, un hair stylist și un make-up artist ca s-o pregătească pentru interviurile înregistrate de la CNN, BBC News 24, Fox News și Al Jazeera. După aceea avea întâlnire cu un jurnalist de la *Economist,* urma să pozeze pentru câțiva fotografi de la Press Association și spera că nu mai târziu de ora 10:00 să fie din nou acasă. Nu era cel mai grozav mod de a-și începe ziua de sâmbătă, și-a spus Ellie.

Responsabilul ei pentru relația cu media avertizase în avans agențiile de știri că Ellie era pregătită să vorbească numai despre munca ei, fiind absolut excluse întrebările despre viața personală. Era motivul pentru care refuzase recent un profil în *Vogue,* completat cu o sesiune foto realizată de legendara fotografă Annie Leibovitz. Spațiul acordat putea fi destul de generos și materialul preluat de publicații din întreaga lume, dar nu merita s-o facă pe seama vieții ei private, care suferise deja destul de-a lungul timpului.

Pe lângă faptul că era cunoscută rezerva ei în legătură cu viața personală, în afara serviciului, Ellie nu voia nici să abordeze public tendințele critice la adresa afacerii sale – avea încredere că echipa de PR gestiona în numele ei orice informație negativă. Învățase din greșelile regretatului Steve Jobs în ceea ce privește gestionarea problemei cu antena de la iPhone 4 și știa cât de mult deranj făcuse la timpul respectiv, afectând atât reputația mărcii, cât și pe a personajului reprezentativ din conducere.

A văzut cum s-a aprins ecranul mobilului de pe birou. Doar câțiva oameni aveau privilegiul de a ști acel număr de telefon și adresa ei privată de e-mail: de fapt, doar vreo 12 din cei 4 000 de angajați ai ei din întreaga lume și cei din familie, pe care abia dacă avea timp să-i vadă. Nu că nu se gândea destul de des la ei – le aruncase de-a lungul timpului destui bani încât să-i compenseze absența –, dar se dovedise că nu erau destule ore într-o zi pentru vizite și mai lipsea și înțelegerea reciprocă. Ellie nu avea copii; ei aveau. Ei nu aveau de condus o companie globală multimiliardară în lire sterline; Ellie avea.

A ridicat telefonul și a recunoscut adresa de e-mail de pe ecran. Curioasă, a deschis mesajul. „Potrivește-ți ADN-ul, Potrivire confirmată”, a citit ea. S-a încruntat. Chiar dacă se înregistrase pe site în urmă cu ceva timp, prima reacție a fost să creadă mai degrabă că vreunul dintre angajații ei îi făcea vreo glumă.

„Ellie Ayling. Potrivirea ta destinată este Timothy, bărbat, Leighton Buzzard, Anglia. Te rugăm să urmezi instrucțiunile de mai jos pentru a afla cum să-i accesezi profilul complet”.

A pus telefonul pe masă și a închis ochii. „Asta-mi mai lipsea”, a bombănit ca pentru ea, apoi l-a închis.

Capitolul 6

MANDY

— Ai vorbit cu el până acum?

— Ți-a dat vreun SMS sau vreun e-mail?

— De unde e?

— Cu ce se ocupă?

— Cum îi sună vocea? Adâncă și sexy sau are accent?

Zidul de întrebări din partea familiei creștea tot mai rapid și devenea tot mai gros. Cele trei surori și mama ei se strânseseră în jurul mesei, flămânde de informații despre Potrivirea lui Mandy, Richard. Erau la fel de flămânde și în ceea ce privește conținutul celor patru cutii deschise larg în fața lor, cu mâncare luată la pachet: pizza, pâine cu usturoi și sosuri.

— Nu. Nu. Peterborough. Este antrenor personal și nu, nu știu cum îi sună vocea, a replicat Mandy.

— Atunci arată-ne poza! i-a cerut Kirstin. Mor să-l văd.

— Nu am decât câteva, copiate de pe profilul lui de Facebook. De fapt avea cel puțin 15, dar nu voia ca ele să afle cât de implicată era în poveste.

— Oh, Dumnezeule, nu vrei să ni-l arăți pentru că ți-a trimis o poză cu cocoșelul lui, nu? a exclamat maică-sa.

— Mamă! a icnit Mandy. Ți-am spus, n-am vorbit încă și nu am văzut nicio poză cu cocoșelul lui.

— Că tot ai pomenit de cocoșei, o să încep ospățul, a spus Paula și i-a oferit o felie de pizza surorii ei.

Mandy a scuturat din cap. Avea convingerea fermă că, în timp ce surorile ei deja cuplate își puteau permite să se culce pe lauri și să mănânce după pofta inimii și a stomacului, ea trebuia să fie atentă cu mâncarea. Nu conta dacă era ziua de trișat; potrivit revistei *Grazia,* diferența dintre măsura 14 și măsura 16 putea fi uneori doar o înghițitură.

Mandy a selectat fotografia cu Richard la bustul gol, la surfing, și a trecut telefonul peste masă, ca să vadă și familia.

— Să dea dracu', cum arată nemernicul ăsta mic! a țipat Paula. Deși pare să fie cam cu zece ani mai tânăr decât tine! Ai un băiețel cu care să te joci, ești una dintre hoaștele alea care o ard cu tinerei, nu?

— Și când te întâlnești cu el? a întrebat-o Kirstin.

— Încă nu știu, trebuie să stăm de vorbă mai întâi.

— Mai așteaptă și o poză cu cocoșelul lui, ca să fie sigură că e pe măsură, a zis Karen și au izbucnit toate în râs.

— Aveți niște minți bolnave rău, a replicat Mandy. Mai bine nu vă spuneam nimic.

În sfârșit, se simțea și ea bine că are niște vești bune pe care să le împărtășească familiei în legătură cu viața amoroasă. Cu trei surori mai mici care erau căsătorite și se așezaseră la casa lor – toate pe baza Potrivirii ADN-ului –, Mandy era sfâșiată de incertitudini și începuse să se simtă ocolită, mai ales de când începuseră să vină și copiii. Mandy era o femeie divorțată, de 37 de ani, și se simțea de parcă n-ar fi fost niciodată altcineva. În orice caz, de când intrase Richard în viața ei – cu toate că nu în persoană, nu încă –, situația se îmbunătățise și singurul lucru la care se putea gândi era felul în care viața urma să i se schimbe în bine.

E-mailul de confirmare pe care-l primise de la Potrivește-ți ADN-ul o informase că Richard bifase căsuța, ceea ce însemna că, în eventualitatea

unei potriviri, datele lui de contact puteau fi trimise mai departe. Primise, de asemenea, și o notificare de informare asupra acestui lucru, precum și datele de contact ale lui Mandy; cu toate astea, încă n-o contactase. Suspansul o omora. Dar Mandy era un suflet de modă veche, care credea că e datoria bărbatului să pornească la vânătoare.

— Bun, uite ce trebuie să faci, a început Kirstin. Mai întâi, trimite-i un mesaj. Ia tu inițiativa și stabilește o dată la care să vă întâlniți în persoană, la un restaurant sau ceva de genul ăsta… să fie un loc de fițe, Carluccio's sau Jamie's. Apoi lasă-l să aștepte câteva întâlniri înainte să-i dai voie să te sărute, ca să nu mai vorbim de altele.

— Ah, mai termină cu prostiile astea, a întrerupt-o Paula, trăgând un fum lung din țigara electronică. Frumusețea Potrivirii cu cineva este că nu mai trebuie s-o freci la nesfârșit cu tot jocul ăla tâmpit. Știți că sunteți perfecți unul pentru celălalt, așa că mergeți și trageți-vi-o până vă sar ochii din cap.

Mandy a simțit că îi iau foc obrajii.

Maică-sa a încuviințat și și-a dat ochii peste cap.

— Mandy nu este ca tine, Paula, a spus Karen. Ea trebuie să ia lucrurile mai încet.

— Și uite unde a ajuns.

Paula s-a întors spre Mandy:

— Fără supărare. Dar ce zic eu aici este că nu trebuie să mai fie așa înceată. Mama și-ar da mâna dreaptă să mai fie iar bunică, iar Karen și cu mine am cheltuit destul pe designerii de vagine ca să mai trecem iar un copil pe acolo. Și, Kirstin, da, știu că și lesbienele pot avea copii, dar tu ești prea ocupată să-ți faci de cap prin lume ca să te gândești măcar să te așezi la locul tău. Mandy, nepotul cu numărul patru a rămas pe umerii tăi. Ia gândește-te numai, la anul pe vremea asta ai putea fi măritată și însărcinată.

Și-au îndreptat toate spre Paula privirile îngrijorate, iar ea a spus repede:

— Iartă-mă! A vorbit gura fără mine.

— E OK.

Mandy și-a plecat privirea.

Întotdeauna tânjise după un copil al ei și cât timp fusese căsătorită cu Sean avuseseră câteva încercări ratate cu puțin. Se căsătorise cu iubitul ei din copilărie imediat ce terminaseră școala, economisiseră din greu, își cumpăraseră împreună o casă și încercaseră să-și întemeieze o familie. Lumea ei fusese zguduită din temelii de pierderile de sarcină și acest lucru era o parte importantă din motivul pentru care mariajul lor se destrămase. Câteodată, noaptea, când în dormitorul ei nu se auzea decât liniștea, jura că-și poate auzi bătând ceasul biologic. Probabil că-i rămăseseră mai puțin de zece ani ca să conceapă un copil pe cale naturală și, chiar și așa, corpul ei era predispus la complicații. În timpul numeroaselor seri pe care le petrecuse având grijă de nepoatele și nepotul ei, își dorise cu disperare să aibă și ea parte de așa ceva, de un copil pe care să-l iubească necondiționat. Sigur că-i iubea pe copiii surorilor sale, dar nu era deloc același lucru. Visa să aibă pe cineva la a cărui creare și modelare să ia parte, cineva care să depindă de ea, care să aibă nevoie de ea, care s-o caute mereu pentru îndrumare și care, până în ziua morții ei, s-o numească „mamă".

Gândul de a deveni o fată bătrână fără copii reprezenta o perspectivă îngrozitoare și, pe măsură ce treceau anii, devenea tot mai mult, dintr-o posibilitate, o probabilitate.

— Cred că te cam grăbești, a spus Mandy. O să-l las pe el să facă prima mișcare și o să vedem cum avansăm de acolo, OK?

Celelalte au dat din cap a resemnare și Mandy și-a amintit cum, nu cu multă vreme în urmă, era îngrijorată în legătură cu înregistrarea ei la Potrivește-ți ADN-ul. Căsătoria i se destabilizase din cauza sarcinilor pierdute, dar ultimul cui bătut în sicriul acelui mariaj fusese momentul în care Sean o părăsise brusc pentru o femeie cu 11 ani mai mare decât ea. Își făcuse testul pe ascuns de Mandy și fusese Potrivit. Rupsese brusc căsătoria și odată ce vânduseră casă, el se mutase într-un conac din Bordeaux, ca să

fie alături de Potrivirea lui franțuzoaică. Mandy a rămas să adune rămășițele – o căsuță mică în care să o ia de la început și o inimă zdrobită.

Potrivește-ți ADN-ul nu mai era acum un inamic – timpul vindecase relația dintre Mandy și ideea exprimată de acest instrument. Și acum, la trei ani după ce rămăsese singură, era gata să-și împartă iar viața cu cineva, de data asta cu cineva făcut pentru ea, mai degrabă decât să lase lucrurile în voia sorții. Ce ar fi putut merge prost?

Spera ca și Potrivirea ei să gândească la fel, cu toate că se părea că nu se grăbește s-o contacteze. Se ruga să nu fie deja căsătorit, astfel încât ea să nu fie pe cale de a destrăma un cămin fericit, așa cum îi făcuse ei Régine, doar ca să primească soțul și copilul care i-ar fi revenit de drept lui Mandy.

Capitolul 7

CHRISTOPHER

Christopher stătea la un birou vechi de lemn, în micul dormitor aflat la capătul duplexului în care locuia.

Pornise ambele ecrane ale computerului și tastatura fără fir și le ajustase pozițiile astfel încât să fie perfect paralele unul cu celălalt. În primul ecran și-a deschis e-mailul, iar în celălalt a trecut prin câteva programe înainte de a deschide linkul Găsește-mi telefonul, pe care îl descărnase în urmă cu câteva luni. Pe ecran i-au apărut 24 de numere diferite de telefon, însă numai două sclipeau în verde-strălucitor, semn că utilizatorii lor se aflau în mișcare. Era ceva obișnuit pentru ora asta târzie, s-a gândit el.

Penultimul număr i-a stârnit curiozitatea. A deschis o hartă pe care o avea marcată în bară și a adăugat un cerc roșu care să-i indice unde se afla utilizatoarea. Sistemul GPS din telefonul ei i-a furnizat poziția exactă, pe strada pe care locuia.

Pe baza tiparului obișnuit al comportamentului ei, Numărul Șapte tocmai își terminase tura la restaurantul ieftin din Soho, unde lucra cam până la 11 noaptea. Luase autobuzul numărul 29 spre casă. Bănuia că se va întinde un pic în pat în orele pe care le avea la dispoziție, până la 6 dimineața, când îi începea al doilea job, ca femeie de serviciu la niște birouri din centrul Londrei. În acest interval de timp putea să-și vadă și Christopher de treaba lui.

În timp ce-și tria variantele, încerca și să-și dea seama cum poate ajunge dintr-un loc în altul, căci știa bine distanța dintre locuința lui și fiecare din celelalte case. Învățase din greșelile altora că el, că nu trebuie să existe niciun tipar în localizările țintelor sale – păstrează totul întâmplător la suprafață, dar în perfectă ordine în profunzime. Și, de-a lungul timpului,

înțelesese spre ce adrese să meargă cu mașina, unde să meargă cu bicicleta și unde pe jos.

Apartamentul Numărului Șapte era la o distanță de doar 20 de minute de casa lui.

„Perfect”, a murmurat el bucuros.

Dar atenția i-a fost distrasă de la cercul roșu de pe unul dintre ecrane spre celălalt, unde apăruseră zecile lui de conturi de e-mail. Mesajul de la Potrivește-ți ADN-ul rămăsese deschis de când îi apăruse în inbox, cu câteva seri în urmă, când fusese ocupat cu Numărul Șase. Dar văzându-l din nou, a devenit curios în legătură cu femeia pe care structura lui biologică o desemnase ca fiindu-i cea mai potrivită. Spera ca măcar să fie vorba de o femeie – citise povești despre oameni care fuseseră Potriviți cu cineva de același sex sau cu persoane cu zeci de ani mai în vârstă. Nu voia să fie iubit de vreun denaturat sau de vreun bătrân; de fapt, Christopher nu prea voia să fie iubit de nimeni. În cei 33 de ani de viață, petrecuse destul timp în relații de scurtă durată ca să înțeleagă de cât efort este nevoie pentru mulțumirea unei alte persoane. Nu era pentru el.

Și totuși, cu toate neajunsurile pe care le prezenta o potențială Potrivire, se întreba cine ar putea fi acea persoană. S-a uitat pe fereastră, în întunericul din grădină, și și-a îngăduit să-și imagineze cât de amuzant ar fi să-și vadă pe mai departe de proiect pretinzând, în același timp, că duce o viață normală, banală, ca jumătate dintr-un cuplu.

A deschis e-mailul. „Amy Brookbanks, femeie, 31 de ani, Londra, Anglia”, scria pe ecran, alături de adresa ei de e-mail. I-a plăcut că nu-și lăsase numărul de telefon mobil; arăta precauție. Atât de multe fete din lista lui nu arătaseră nivelul acesta de prevedere, iar asta le fusese – și continua să le fie – sfârșitul. S-a hotărât că după ce se va întoarce acasă îi va trimite lui Amy un e-mail în care să se prezinte, doar ca să vadă ce-o să spună.

Așa cum a bănuit, pe celălalt ecran numărul de telefon al Numărului Șapte a rămas nemișcat. Mulțumit, a închis ambele monitoare, a încuiat ușa și s-a dus direct spre dulapul din bucătărie unde își ținea împachetată geanta. A pus înăuntru firul metalic cu mânere de lemn, proaspăt

dezinfectat, alături de telefonul cu cartelă pe spatele căruia era inscripționat numărul, mănușile și aparatul foto Polaroid.

În timp ce-și punea mănușile și pardesiul, s-a uitat spre aparat. Nu era unul original, din anii 1970, pentru că hârtia necesară pentru imprimare putea fi ușor urmărită de poliție. Hârtia pentru aparatul lui se găsea peste tot și camera însăși era digitală, actualizată cu toate îmbunătățirile disponibile, ca de exemplu filtrele colorate. Fiecare Număr de pe listă folosise o poză de profil încărcată și pe Instagram și Christopher s-a gândit, în timp ce închidea ușa în spate, ajustându-și bretelele rucsacului și pășind pe strada tăcută, că-și dorea ca Numerele lui să arate cel mai bine, chiar și moarte.

Capitolul 8

JADE

Jade s-a uitat amuzată cum terapeutele de la salonul de înfrumusețare al hotelului, Shawna și Lucy, deschid pungile de plastic de la Aldi și scot dinăuntru pachetul oribil pregătit pentru prânz.

Punga Shawnei conținea vreo șase tulpini de țelină tăiate în felii subțiri, împachetate în folie, și un castron de hummus piri-piri[2], sărac în calorii, în timp ce Lucy se ascunsese după o chiflă cu semințe, fără gluten, și o cană de supă de pui încă aburindă după bombardamentul din cuptorul cu microunde de la cantină.

La rândul ei, Jade a scos din geantă cutia Tupperware cu masa de prânz. Își împachetase o pungă cu ceapă murată de la Monster Munch, un pachețel de Maltesers[3], o bucată zdravănă de șuncă, cât opritorul de la ușă, un sandvici cu murături și o cutie cu Pepsi. N-avea nicio intenție să imite dieta colegelor ei de 30 și ceva de ani. *Mai dă-i naibii de bikini,* și-a spus ea, mușcând din sandvici.

— Și cum merg lucrurile cu tipul ăla pe care l-ai văzut în club? a întrebat-o Shawna pe Lucy, lingând un strop de hummus picurat pe una dintre unghiile ei false.

— E un idiot nenorocit, a pufnit Lucy. Mi-a zis aseară că mă scoate la cină – adică la Nando, cum s-a dovedit până la urmă – și apoi a petrecut toată seara holbându-se la jegoasa aia care servea la tejghea. Zi și tu, cine face așa ceva când iese la întâlnire? Este absolut nepoliticos.

— Serios? E un nesimțit.

— Știu. Da' vine la mine în seara asta; i-am zis că gătesc. Dar tu? Cum e cu tipul ăla tatuat de pe Tinder?

— Te referi la Denzel? A zis că îi place de mine, chiar îi place, dar de atunci n-am mai auzit de el, adică de vreo patru zile. Cum vine asta?

Jade a dat din cap și a mai luat o înghițitură din sandvici.

— Groaznic. Nu știu cum suporți așa ceva. Îmi pare atât de bine că nu mai trebuie să trec prin lucruri de genul ăsta, a spus ea printre îmbucături.

Conversații ca acestea îi aminteau cât de norocoasă era că-l găsise pe Kevin prin Potrivește-ți ADN-ul, dar era enervată că trăia la o jumătate de lume distanță, în Australia, în loc să fie mai aproape de ea. Înainte de a primi e-mailul de confirmare, fusese și ea în aceeași situație ca Shawna și Lucy, doar că îi plăcea să creadă că avea mai mult discernământ cu bărbații. În realitate, se întâlnise și ea cu prea mulți ratați sau „provizorii", cum îi etichetase *Cosmopolitan.*

— Da, tu ai scăpat ușor, a spus Lucy. Ți-ai găsit gagicul.

— Doar că nu e la mine în prag, nu? a replicat Jade. Nu prea pot să trec pe la el așa, pentru o cină și o mozoleală, nu? Măcar voi interacționați cu adevărat cu băieții ăștia, chiar dacă vă tratează cu curul.

— Păi așa sunt bărbații, nu? a spus Shawna. Dacă nu ești una dintre milioanele din registrul ăla care au fost Potrivite deja, atunci trebuie să faci

tot ce poți până când s-o ivi Domnul Perfect. *Dacă* s-o ivi vreodată.

— Până atunci trebuie să ne descurcăm cum putem cu o grămadă de nenorociți, a adăugat Lucy.

— Nu, fetelor, aici greșiți.

Pentru Jade era o adevărată plăcere să le spună ce ar trebui să facă.

— Dacă noi, fetele, ne punem toate mintea, împreună, rescriem codul feminin și cădem de acord *să ne oprim* din a accepta să fim tratate ca un rahat, atunci băieții n-ar avea de ales decât să-și schimbe atitudinea. Până atunci, vor face în continuare la fel, pentru că îi lăsăm.

— Ce nu pricep eu este ce te oprește să pleci în Australia și să trăiești fericită până la adânci bătrâneți alături de Kevin, a zis Shawna. Dacă știința a stabilit că e făcut pentru tine, atunci de ce-ți irosești viața pe aici?

— Nu pot să las totul baltă și să plec.

Jade a dat cu fermitate din cap.

— Știți cât costă un bilet de avion spre Australia? Abia de curând am reușit să termin de plătit datoriile pentru *unul* dintre cardurile mele de credit. În plus, am apartamentul meu, cariera mea, familia mea, la care trebuie să mă gândesc…

— Apartamentul tău este închiriat, nu ai nicio carieră, ai un job pe care îl urăști – știu asta pentru că toate urâm locul ăsta – și îți vezi familia din joi în Paște. Așa că, dacă despre asta e vorba, nu ai nicio scuză.

— Doar nu trebuie să dai dovadă de vreun act tâmpit de credință, nu? a continuat Lucy. Sunteți cu adevărat făcuți unul pentru celălalt. Spune-mi ce-ți place la el.

Jade a râs. Nu era nimic care să-i displacă la Kevin. Ei, mai puțin codul poștal.

— Este amuzant, mă face să mă simt bine și să mă plac pe mine însămi, este bun, are un zâmbet superb…

— V-ați trimis selfie-uri sexy?

— Sigur că nu.

Jade era foarte hotărâtă.

— Nu sunt vreo manipulatoare nesimțită.

De fapt, încercase o dată, dar Kevin nu se arătase prea doritor să continue.

— Hristoase, a râs Lucy. Prin cyberspace plutesc atâtea selfie-uri de-ale mele, goală, încât sunt de-ajuns ca să rupă internetul în două.

Jade a încuviințat și a eliberat unul dintre hohotele ei de râs zgomotoase, pentru care o plăcea toată lumea.

— Ei, atunci înseamnă că n-ați făcut nici sext, nu? a intervenit Shawna.

— Sext?

— Da, să vă trimiteți unul altuia mesaje porcoase sau să vorbiți murdar la telefon? Să-i spui ce vrei să-i faci când o să-l întâlnești?

Jade a dat din cap.

— Dar un moment sexy pe Skype? Sau FaceTime?

— Kevin nu are niciuna din astea.

Jade îi sugerase de câteva ori să-și instaleze Skype, dar nu avea nici laptop, nici smartphone. Dacă avea impresia că ea o duce prost cu banii, asta era nimic în comparație cu Kevin și micul său orășel înapoiat. Acesta era unul dintre multele lucruri pe care le aveau în comun.

— Ai zis că trăiește în Australia sau în 1950? a continuat Shawna. Nu-ți stă în fire să lași un bărbat să te pună la punct.

— Nu am nevoie să-l văd fâțâindu-se de colo-colo și strâmbându-se ca un cretin nenorocit ca să știu ce simt pentru el.

Shawna și Lucy s-au privit reciproc și au dat din cap afirmativ.

— Atunci în mod sigur e iubire la mijloc, a spus Shawna. Nimic nu trece de a noastră domnișoară Jade Sewell, dar dacă este atât de arătos pe cât spui tu, trebuie să nu mai pierzi timpul pe aici și să te duci să te întâlnești cu el.

— Sau o să sfârșești ca noi, a chicotit Lucy, cu toate că Jade a simțit ceva în vocea ei, care semăna cu o amenințare. Serios, Jade, drăguțo, avem puține alegeri de făcut aici. În fiecare zi, un alt tip mișto este combinat cu Aleasa lui. Eu și Shawna suntem ca niște vulturi care au rămas să ciugulească de pe oasele lăsate în urmă și, crede-mă, nu este prea plăcut. Chiar nu e. Dacă aș avea o șansă să fiu cu Alesul meu, m-ai găsi în primul avion spre el, nu stând aici pe podea și mâncând prânzul în spate, la intrarea de serviciu dintr-un hotel.

— Da, nu-ți mai găsi scuze, a adăugat Shawna.

— Fetele ca noi nu fac chestii din astea, a spus Jade, luată prin surprindere de abordarea directă a lui Lucy. Nu pot lăsa totul în urmă și să plec pur și simplu. Și, cum am spus, un bilet de avion spre Australia mă costă un braț și un picior.

— Cât ți-a rămas pe cardul de credit?

— Păi tocmai am terminat de plătit datoria de pe unul…

— Și care e limita?

— Câteva mii, cred.

— Atunci bagă și tu călătoria asta pe plastic. Ce ai de pierdut? Trebuie să-ți crească niște ouă, frumușico.

— Nu mă face să-mi scot ouăle și să te pocnesc cu ele peste ochi. Pur și simplu nu-mi stă în fire să vânez un tip prin lume.

Shawna și Lucy s-au uitat la ea, ridicând amândouă din sprâncenele tatuate, atât cât le permitea Botoxul.

— Nu-i vorba că-l vânezi, scumpo. Este deja al tău.

— Nu pot, a repetat Jade, apoi a făcut o pauză. Sau pot?

Capitolul 9

NICK

— Cred că ar trebui s-o facem, a murmurat Sally, în timp ce stătea pe spate, holbându-se la bârnele lăsate la vedere pe tavanul dormitorului lor, luminat de felinarele de pe stradă.

— De obicei îți ia mai mult de-atât, dar nu mă plâng, a replicat Nick, scoțându-și capul dintre picioarele ei și ivindu-se de sub pătură.

Mâna lui s-a îndreptat spre noptiera unde ținea Sally jucăriile.

— Nu „s-o facem”, adică sex, a spus ea, mă gândeam că ar trebui să facem testul Potrivește-ți ADN-ul.

Nick s-a răsucit pe partea lui de pat.

— Asta a fost moartea pasiunii, iubire.

— Scuze.

— De ce acum? Înainte să vină Sumaira și Deepak pe aici pentru cină și să înceapă să vorbească despre asta, erai hotărâtă că nu trebuie să-l facem.

— Ah, iubitule, și încă sunt, a spus ea, jucându-se cu degetele în părul de pe pieptul lui, ca pentru a-l liniști. Dar așa cum a spus și Sumaira, ne-ar da un pic de siguranță în plus, doar să știm. Să știm *cu adevărat.*

Să te ia naiba, Sumaira, și-a spus Nick, dar nu s-a plâns cu voce tare.

— Ești sigură că nu este un mod de a-mi spune că ai nevricale înainte de nuntă?

— Sigur că nu, prostuțule.

Sally i-a tras capul spre ea ca să-l sărute.

— Dar știi cum sunt eu. Pentru tine e OK; părinții tăi sunt împreună din Evul Mediu, în timp ce mama s-a căsătorit de trei ori și tata e la patra nevastă. Amândoi au căutat mereu ceva ce credeau că nu au și nu vreau deloc să fiu ca ei; vreau să știu că, măcar biologic, avem o șansă.

— Și dacă se dovedește că ADN-ul nostru nu se potrivește?

— Atunci o să fim preveniți că trebuie să facem un efort mai mare în relația noastră. Așa cum a spus John Lennon, „Nu-i nevoie decât de iubire”.

— Da, dar tot el a zis „Sunt o morsă”, așa că hai să nu ne încredem prea mult în perlele lui de înțelepciune.

— Deci o s-o faci? l-a privit ea rugător.

Nick n-a putut spune nu ochilor aceia de cățeluș.

— Dacă asta te face fericită, atunci da, o s-o fac. Acum pot să mă întorc la altceva ce te face fericită?

Sally i-a zărit o secundă zâmbetul înainte ca Nick să dispară înapoi sub pătură, între picioarele ei.

Capitolul 10

ELLIE

Ceasul de la radio arăta ora 3:40 dimineață când Ellie a renunțat, în cele din urmă, să mai încerce să adoarmă.

Avea o zi plină în față și avea nevoie disperată să se odihnească puțin, dar creierul ei activ nu dădea semne că ar fi primit mesajul. În schimb, alerga cu viteza unui tren rapid printre sarcinile pe care trebuia să le ducă la bun sfârșit în următoarele ore, ca să-și promoveze noua aplicație restructurată. În circumstanțe obișnuite ar fi luat unul dintre somniferele pe care i le dăduse doctorul ei, dar nu putea risca să se trezească amețită a doua zi, când trebuia să fie la capacitate maximă.

De când devenise, fără tragere de inimă, persoană publică, Ellie începuse să fie dezgustată de interviurile pe care i le luau jurnaliștii din toată lumea. Cu zece ani în urmă, era doar una dintre anonimele albine lucrătoare, rămasă mereu în spatele scenei. Apoi s-a trezit dintr-odată că presa din întreaga lume o prețuiește și o critică în egală măsură. Jurnaliștii au făcut-o să pară dură și și-a câștigat repede reputația de persoană fără scrupule în atingerea obiectivului de a face din businessul ei una dintre cele mai de succes afaceri din lume. Dibuiseră metodele necruțătoare pe care părea să le fi folosit ca să ajungă până aici, dar nu aveau nicio dovadă concretă, erau doar zvonuri. Ellie plătise destui oameni ca să se asigure că versiunea completă a poveștii acelor zile de început în lumea afacerilor nu va fi niciodată dezvăluită pe de-a-ntregul.

Cum apetitul publicului pentru povestea ei a crescut, tabloidele îi cercetaseră fiecare părticică din viața privată, îi examinaseră trecutul de parcă ar fi fost la judecată. Îi descompuseseră fostele relații și le aruncaseră foștilor iubiți destui bani încât aceștia să scape câteva detalii despre cum era ca persoană, ca prietenă sau ca iubită.

Așa ajunsese Ellie să-și facă griji nu numai în legătură cu presa, ci și cu oricine altcineva, iar întâlnirile deveniseră aproape imposibile. Și, cu toate că își dădea seama că era nedrept să-i judece pe toți bărbații cu aceeași măsură, de fiecare dată când întâlnea pe cineva ridica garda și încerca să-și dea seama care era motivația din spatele interesului. Oare era interesat numai de averea ei? Voia să i-o tragă unei miliardare ca să se laude cu ceva de calitate în fața prietenilor? Sau urma să vadă un alt titlu „am-avut-o-și-pe-asta" în *Sun on Sunday*? Ellie nu-și amintea ca Bill Gates, Mark Zuckerberg sau Tim Cook să fi fost vreodată huliți pentru viața lor sexuală, și totuși părea că ei i se întâmplă acest lucru cu o frecvență copleșitoare.

S-a răsucit pe o parte, și-a întins picioarele și și-a amintit cum fusese obligată să angajeze o echipă de avocați special ca să tragă semnale de alarmă de fiecare dată când avea bănuiala că presa se îndreaptă spre ceva nefavorabil. Apoi, după vreo șase procese reușite de defăimare, devenise prea costisitor să spună minciuni despre ea, așa că avocații și-au pierdut la rându-le interesul. Echipa ei de media a devenit responsabilă cu răspunsurile pentru toate solicitările jurnaliștilor, iar Ellie a închis alertele Google și conturile de Facebook și Twitter, pentru a elimina orice tentație de a vedea ce mai scriu oamenii despre ea. Ieșea public, ca reprezentantă oficială a companiei, însă numai atunci când era absolut necesar.

A scos un geamăt de frustrare din cauza lipsei oboselii, a aruncat așternuturile la o parte și a aprins veioza de pe noptieră. Și-a amintit de e-mailul pe care îl primise în urmă cu câteva ore, confirmând că a fost găsită o Potrivire ADN. Se înscrisese cu vreo zece ani în urmă, când compania era încă la început și, pe măsură ce popularitatea acesteia a crescut cu rapiditate, a presupus că era numai o chestiune de timp până să-și găsească Potrivirea.

Dar când numărul de utilizatori înregistrați a trecut de borna de un miliard, Ellie și-a pierdut speranța. Potrivirea ei era fie într-o relație fericită cu altcineva, fie trăia într-o țară în curs de dezvoltare, fără acces sau fără cunoștință de acest test, fie poate că pur și simplu nu era interesat s-o cunoască.

Așa că Ellie se obișnuise cu ideea de a-și trăi viața în singurătate și, în anii din urmă, fusese prea absorbită de munca ei pentru ca măcar să-i mai

pese. Nu avea nevoie de o relație ca să fie mulțumită; putea face totul de una singură. Ce ar fi putut adăuga o Potrivire la viața ei, ce nu putea fi în stare să găsească singură?

Cu toate astea, a trebuit să recunoască faptul că o părticică din ea era curioasă să descopere cine era această persoană.

— Bine, fie, a spus ea cu voce tare, apucând telefonul.

A deschis e-mailul, a plătit 9,99 lire pentru vizualizarea datelor de contact ale Potrivirii și a așteptat. Două minute mai târziu, un răspuns automat a aterizat în inbox.

„Nume: Timothy Hunt. Vârsta: 38. Ocupația: analist de sistem. Ochii: căprui. Părul: negru. Înălțime: 180 cm.

Descrierea era valabilă pentru aproape o jumătate din bărbații vestici, și-a spus Ellie.

„Ula”. A început să scrie un e-mail pentru asistenta ei. „Vezi ce poți să afli despre un anume Timothy Hunt, analist de sistem din Leighton Buzzard. Ți-am trimis mai jos adresa lui de e-mail. Scrie-mi dimineață ce ai aflat.

Mulțumesc”.

Spre surpriza ei, Ula i-a răspuns imediat. *Oare doarme vreodată*? s-a întrebat Ellie. „Are vreun interviu de job la noi? Nu-l văd în lista mea”, a întrebat-o Ula.

„Oarecum”, i-a răspuns Ellie. „Și asigură-te că găsești și o poză. Dacă e nevoie, angajează un ajutor din afară”.

Ellie și-a pus telefonul înapoi pe noptieră și s-a băgat din nou sub pătură. S-a răsucit pe cealaltă parte și s-a uitat fix la partea goală a patului, cu așternuturile la fel de apretate și nesifonate ca dimineață, când le întinsese menajera.

Și, pentru prima dată într-o grămadă de ani, și-a permis să-și imagineze cum ar fi să împartă acel spațiu cu cineva.

Capitolul 11

MANDY

Mandy se foia lângă zidul de piatră care înconjura clădirea de la adresa aflată de pe pagina de Facebook a lui Richard. Se uita la toți cei din fața ei, care o apucaseră grăbit pe alee ca să scape de burniță; se pregătea să-i urmeze.

Cu toate că, în general, era o persoană încrezătoare de cele mai multe ori când se afla printre oameni, în anumite contexte sociale, dacă era vorba de grupuri mari de străini devenea tăcută. N-avea nicio idee ce ar spune dacă ar începe cineva o conversație cu ea, așa că a încercat să treacă neobservată. Nu conta dacă întârzia câteva minute – nu știa nimeni de ea și nici nu era așteptată.

Mandy nu ezitase să spună la serviciu că e bolnavă, iar surorilor ei le zisese că nu poate fi contactată, fiindcă e la un curs. Chiar dacă acestea ar fi descoperit că a mințit, ar fi presupus oricum, probabil, că treaba avea de-a face cu Richard Taylor, Potrivirea ei ADN.

A scos din geantă un pachet de bomboane mentolate și a băgat în gură un Polo fără zahăr. Și-a scos și oglinjoara de mână și a înclinat-o, în încercarea de a verifica dacă arăta încă prezentabil după o călătorie de două ore cu mașina. Și-a umflat părul, sperând că umezeala nu i-a zburătăcit prea mult buclele.

În cele din urmă, când a auzit muzica dinăuntru, a pășit încet pe alee, apropiindu-se de ușă și pregătindu-se pentru ce avea s-o întâmpine dincolo de ea.

Dacă ar fi fost brutal de sinceră cu ea însăși, era clar că habar n-avea ce face sau cu ce speră să se aleagă. Știa doar că ea și Richard erau meniți să aibă un destin comun, indiferent cât de complicat ar fi fost lucrul acesta. Așa că a intrat și a găsit un loc foarte în spate.

A luat un program al liturghiei, lăsat la capătul stranei, și l-a frunzărit încercând să-și stăpânească emoțiile. Doi chitariști cântau la microfonul din față, intonând o baladă pe care n-a recunoscut-o. După ce au terminat, au fost înlocuiți de un bărbat cu zâmbet sincer.

— Mulțumim, Stuart și Derek, a început el. Mai întâi aș vrea să vă mulțumesc tuturor că ați venit. Și în al doilea rând, în numele familiei Taylor, aș vrea să vă urez bun venit tuturor la biserica St Peter and All Saints, pentru o ceremonie specială în amintirea prietenului nostru drag, Richard.

Capitolul 12

CHRISTOPHER

Christopher se uita insistent la ea prin vitrina restaurantului, încercând să-i descifreze limbajul corpului.

Amy, Potrivirea lui ADN, stătea la masă cu brațele încrucișate și picioarele împletite, gleznă peste gleznă. „Pare agitată”, și-a spus el. Dar, potrivit unuia dintre multele filmulețe instructive de pe YouTube la care se uitase, poziția ei arăta că este defensivă. Oricare dintre variante îi convenea, fiindcă îl punea în avantaj.

Amy se uita la ceasul de pe ecranul telefonului cel puțin o dată pe minut. Se juca des cu părul sau bătea cu talpa în piciorul scaunului. Era o femeie atrăgătoare, a admis Christopher, și arăta exact ca în poza pe care i-o trimisese, evident, după ce aplicase niște filtre.

Părul ei lung și negru avea o ușoară unduire. Ochelarii cu ramă neagră, la modă, îi încadrau ochii și machiajul fusese aplicat discret pe pielea palidă. Era slabă, însă nu scosese prea mult în evidență acest lucru, purtând pantaloni, tocuri, o bluză albastră simplă și o jachetă.

Christopher știa că nu este politicos să întârzie la întâlnire, mai ales cu o persoană pe care știința o decretase ca fiind făcută pentru el. Dar nu-i păsa; asta făcea parte din joc. Era mai bine să o lase să aștepte și să fie la limită, astfel încât să controleze situația și să fie de la început în avantaj.

În timp ce pierdea vremea în fața restaurantului, și-a surprins imaginea în vitrină. De ceva săptămâni nu prea mai știa ce înseamnă să dormi bine noaptea, așa că își cumpărase un creion corector de la Boots, ca să-și acopere pungile și umbrele de sub ochi. Folosise, de asemenea, și o cremă emolientă corectoare pe care o luase din dulapul de baie al Numărului Patru, ca să ascundă faptul că proiectele sale nocturne îi afectau nivelul de melatonină; dormea mai mult în timpul zilei.

Deși avusese timp să se bărbierească, nu reușise să se programeze și la tuns, așa că făcuse tot ce se putea din cărarea lui pe o parte, folosind o cantitate generoasă dintr-un produs care-l făcea să pară mai brunet decât era părul lui de obicei castaniu-roșcat. Și-a zâmbit în geam, mulțumit că, spre deosebire de foștii lui colegi de școală, avea puține riduri, dinții îi erau cât se putea de drepți și trăsăturile feței erau mai degrabă drepte decât rotunjite de pielea în exces. Arăta cu cel puțin cinci ani mai tânăr decât cei 33 de ani pe care îi avea.

Christopher și-a strâns pe lângă corp pulpanele hainei croite pe măsură, întârziind încă puțin afară, până când Amy a părut că este gata să plece, apoi a intrat în restaurant.

A cercetat cu privirea încăperea mobilată banal, ca în căutarea celei cu care avea să se întâlnească. Frustrarea ei legată de întârzierea lui Christopher s-a risipit imediat ce și-au întâlnit privirile. Pentru Christopher a fost ca și când o forță nevăzută a atras-o înapoi pe scaunul ei, de unde a bâiguit un „Bună” nervos.

— Amy, bună. Îmi pare tare rău pentru întârziere, s-a scuzat Christopher, strângându-i mâna încrezător și sărutând-o pe ambii obraji.

— Este în regulă, abia am ajuns și eu de câteva minute, a mințit ea, înghițind cu greu.

— Am fost reținut la noua revistă la care lucrez, a spus Christopher, așezându-se. După aceea am rămas blocat în trafic.

— Ai spus în e-mail că ești graphic designer? a întrebat ea.

Cu toate că-l sorbea din ochi, Christopher își dădea seama că vrea să pară indiferentă.

— Da, sunt freelancer, așa că în orice moment am câteva proiecte în derulare.

— Pentru cine faci design?

— În special pentru reviste de lux, știi tu, pentru companii care construiesc iahturi sau avioane și pentru broșuri cu destinații de vacanță pe care n-o să le găsești la Thomas Cook, s-a împăunat el. Sunt foarte exclusiviste.

Femeia nu a părut atât de impresionată precum sperase; apoi l-a întrebat:

— Unde ai biroul?

— Lucrez de acasă, din Holland Park, ceea ce este foarte convenabil. Comandăm ceva de băut?

Christopher și-a mutat paharul lângă al lui Amy, apoi a deschis meniul de vinuri. Când a sosit chelnerița, a comandat cea mai scumpă sticlă de pe listă.

— Doriți să comandați și ceva de mâncare?

A ridicat ochii spre chelneriță în timp ce aceasta vorbea, întrebându-se ce sunete ar scoate dacă lațul lui de încredere i-ar secera gâtul și i-ar reteza cartilajul tiroidei. Îl fascina felul în care fiecare dintre gâsculițele lui proaste scotea, cel puțin până acum, un ultim chițăit, diferit de fiecare dată.

Christopher s-a uitat la Amy și a ridicat din sprâncene.

— Ai timp să mâncăm ceva? a întrebat-o el.

— Da, mi-ar plăcea, a răspuns Amy, încercând – dar nereușind – să nu pară prea disperată.

În timp ce se uitau în tăcere pe meniuri, Christopher a simțit privirea lui Amy ridicându-se din foaia de hârtie spre el. A privit-o direct în ochi și a primit în schimb un zâmbet jenat. Fata a roșit, iar Christopher a observat cum i se dilataseră pupilele. Citise suficient despre comportamentul uman ca să știe că asta însemna că se simțea atrasă de el.

— Scuză-mă, te superi dacă mă duc un pic până la toaletă? a întrebat ea. Poți să comanzi și pentru mine, dacă vrei. Să fie un fel de prim test despre cât de Potriviți suntem, de fapt.

— Desigur, a replicat el, și s-a ridicat de pe scaun când s-a ridicat și ea să plece spre baie.

Lui Christopher îi era ușor să se poarte ca un gentleman, dar celelalte lucruri, precum citirea expresiilor faciale și empatia față de sentimentele oamenilor le învățase din cărți sau din materialele disponibile online. Așteptând-o pe Amy să se întoarcă, a exersat diferite zâmbete și și-a verificat telefonul mobil, să vadă unde era Numărul Opt. Spera să se întoarcă acasă până când el și Amy vor termina desertul, căci apartamentul se afla la o distanță de doar zece minute cu mașina față de restaurant.

A zărit-o pe Amy strecurându-și telefonul în geantă, pe când ieșea de la toaletă, și s-a întrebat dacă nu cumva își sunase vreo prietenă ca să-i spună că prima ei întâlnire cu Potrivirea mergea foarte bine. Era limpede că fata făcea parte din cele 92 la sută care simt o atracție imediată față de partenerii lor.

Apoi, când Amy s-a așezat la masă, ceva din felul în care și-a trecut limba peste buze i-a trimis în creier un mic val de sânge, ca primul fum de țigară sau ca și când s-ar fi ridicat prea repede în picioare. A pus-o pe seama oboselii și a alungat sentimentul la fel de repede cum venise.

— Este totul în regulă? a întrebat el, văzând-o încă evident îmbujorată.

— Da, a trebuit să dau un telefon, a răspuns ea. Am niște săptămâni haotice.

— Nu-mi amintesc să te fi întrebat: cu ce te ocupi?

— Ah, credeam că ți-am zis! a spus Amy, luând o gură din băutura ei. Sunt ofițer de poliție.

Capitolul 13

JADE

Din cele 30 de ore ale zborului, Jade a reușit să doarmă cam trei ore, cu totul. Înainte de această zi, cel mai departe ajunsese la Magaluf, împreună cu fetele de la facultate; totul se terminase cu o beție încheiată cu un tatuaj pe buca stângă, „Intrarea interzisă”.

Cea mai mare parte a călătoriei între Heathrow și Bangkok, Thailanda și apoi spre Melbourne, o petrecuse cu unghiile înfipte în cotierele scaunului, îngrozită că fiecare zguduitură cauzată de turbulențe ar putea doborî avionul. Acesta era unul dintre lucrurile pe care nu voise să-l spună fetelor atunci când încercau s-o convingă să plece. Era *îngrozită* de zbor. Citise unul dintre acele romane thriller descărcate pe Kindle-ul ei, apoi se uitase încontinuu la șase filme, doar ca să-și ia gândul de la asta. În cele din urmă, o furase somnul pentru scurt timp, chiar înainte de aterizare.

Jade avea destul timp să se schimbe și să se împrospăteze un pic înainte de a ridica autoturismul sedan pe care și-l rezervase. Fusese ușurată să descopere că în Australia se conduce pe aceeași parte a drumului. A programat sistemul de navigație al mașinii pentru adresa spre care călătorea. Era cam la 250 de kilometri de Echuca, Murray Basin, locul unde avea să înceapă următoarea etapă – și marea aventură – din viața ei. În timp ce conducea pe Marea Autostradă a Nordului, a început să cânte alături de Ed Sheeran și Beyonce, încercând să-și țină emoțiile în frâu.

•

Jade se gândea la conversația pe care o avusese cu Lucy și Shawna cu doar zece zile în urmă. Se uita la ele în timp ce stăteau față în față la o masă de la cantină, dându-și tot mai mult seama că era pe cale să se transforme în ele, cu fețele acoperite de machiaj, cu extensiile de păr fals și cu obsesia lor

de a nu se îngrășa doar ca să rămână viabile într-un tot mai îngust bazin al întâlnirilor romantice. Dar le era recunoscătoare pentru adevărurile pe care i le spuseseră. Aveau dreptate. Nu exista nicio scuză să nu călătorească în Australia, ca să-l întâlnească pe Kevin. Singurul lucru care o oprea era frica de necunoscut. Și, după ce își luase biletul și ajunsese la destinație, lui Jade i-a plăcut să creadă că nu avea s-o mai sperie nimic.

Până la finalul săptămânii cu pricina, Jade își cumpărase din cardul ei de credit un bilet de avion spre Australia, cu data de întoarcere încă neprecizată. În timp ce Shawna se instala în apartamentul ei subînchiriat, Jade s-a instalat confortabil, la rându-i, pe locul de la fereastră al unui Megabus care o ducea spre Heathrow, îngrijorată peste măsură de ce i-ar putea rezerva următoarele săptămâni.

Le-a trimis părinților ei un mesaj pe telefon, din aeroport, informându-i asupra planului ei. A presupus că viteza cu care au sunat-o înapoi însemna că nu o susțineau, cu toate că nu era sigură, fiindcă refuzase să le răspundă. Jade știa cât de repede se inflama temperamentul ei vulcanic și nu voia ca negativismul lor să umbrească așteptarea emoționată pe care o simțea.

A mai aruncat o privire spre fotografia lui Kevin pe care o avea pe ecranul telefonului și a știut că nu va fi dezamăgită.

•

Călătoria de trei ore spre ferma lui Kevin a trecut repede și s-a simțit în culmea agitației când a oprit în sfârșit pe marginea drumului, a ieșit din mașină și și-a întins picioarele obosite. Imediat a lovit-o căldura copleșitoare și a fost bucuroasă că înainte de plecare se îmbibase în cremă cu factor de protecție 50. Pielea ei palidă n-ar fi putut rezista unei asemenea călduri. N-avusese habar cum avea să fie aici.

S-a uitat la semnul pe care scria „Ferma familiei Williamson", prins de un gard de sârmă înalt până la brâu, care se întindea de-a lungul unui drum neasfaltat. Copaci înalți și sfrijiți străjuiau drumul de-o parte și de alta, cu trunchiurile adânc îngropate în solul arid, iar în depărtare a zărit o casă mare, albă, și acoperișurile unor anexe și ale unor hambare pe care le-a recunoscut din fotografiile trimise de Kevin.

Jade a simțit cum i se strânge stomacul, ca de fiecare dată când visa cu ochii deschiși despre cum s-ar simți dacă l-ar întâlni pe Kevin în persoană. Acum, momentul era aproape și se simțea îngrozită, mai ales că el n-avea nicio idee că își va face apariția la el acasă, fără niciun avertisment.

Îi trimisese din Heathrow un mesaj cu o minciună nevinovată, spunându-i că trecea pe altă rețea de telefonie mobilă, așa că nu putea fi contactată o zi sau două. Kevin păruse agitat să audă veștile, dar ea îl asigurase că nu era o modalitate subtilă de a se despărți de el. Ba chiar nici pe departe, își spusese.

Și-a luat telefonul și a pornit camera foto, apoi și-a făcut un selfie cu ferma părinților lui Kevin în fundal.

„Hei, iubitule, ești bine?” a scris Jade, cu degetele tremurându-i atât de tare, încât a fost recunoscătoare pentru sugestiile de text.

„Hei!” a răspuns el aproape instantaneu. „Mi-ai lipsit! Ai rezolvat cu telefonul cel nou?”

„Da, mulțumesc”.

„Sunt cu vitele în șopron, pute de te trăsnește, frate!”

„Ah, bietul de tine! ghici, unde sunt?”

„În pat?”

„Mai încearcă”.

„Încă la serviciu?”

„Nu”, a răspuns ea și i-a trimis poza pe care și-o făcuse.

Inima i-a stat în loc în timp ce aștepta mesajul lui Kevin. În locul acestuia, i-a sunat telefonul.

— Surpriză! a chițăit ea. Sunt aici!

— Nu ar fi trebuit să vii, îmi pare rău, a spus Kevin scurt, apoi a închis.

Capitolul 14

NICK

— Nu-l deschide, a țipat la telefon Sally la Nick.

Părea înfricoșată.

— Așteaptă până ajung acasă și ne uităm împreună.

Sally a recunoscut în fața lui Nick că, din momentul în care smartwatch-ul i-a arătat că a primit un e-mail de la Potrivește-ți ADN-ul, și-a simțit stomacul ca prins într-un lift care cade de la o înălțime de 20 de etaje. L-a sunat imediat și, după ce și-a verificat și el inbox-ul, în timp ce ea aștepta răbdătoare la celălalt capăt, a descoperit că primise și el o notificare.

La agenția media unde lucra, Nick ar fi trebuit să se gândească la modalități incisive și originale de promovare a unei noi mărci de șervețele intime pentru femei, dar în loc de asta era cu gândul la ce i-ar putea dezvălui conținutul mesajului.

Însă ceea ce îl îngrijora cel mai tare era insistența cu care Sally îl făcuse să participe la test. Presupusese că erau mulțumiți și în acord în ceea ce privește viitorul lor împreună, dar nevoia ei de a avea o confirmare științifică lovea exact în grija lui permanentă că nu era de-ajuns pentru viitoarea lui soție, că diferența de cinci ani dintre ei era prea mare și că el era și va rămâne mereu prea imatur pentru ea.

Când Nick a ajuns, în sfârșit acasă, cu o jumătate de oră după Sally, ea ținea deja strâns între palme al doilea pahar de vin roșu, cocoțată pe insula din bucătărie, cu picioarele bălăngănindu-se într-o parte.

— Iartă-mă că am întârziat, a început el. Am fost prins într-o întâlnire și…

— Nu contează, l-a întrerupt Sally și a sorbit speriată din pahar. Putem să terminăm odată cu asta?

Bătea ușor cu cealaltă mână în blat, în mod evident agitată.

— Pot să-ți spun ceva mai întâi? a întrebat-o Nick și s-a așezat și el pe insula din bucătărie, alături de ea. Nu-mi pasă ce spun rezultatele astea. În ceea ce mă privește, aș putea fi Potrivit și cu Jennifer Lawrence și asta n-ar conta câtuși de puțin. Tu ești cea alături de care am fost menit să fiu, indiferent ce ne spun aceste e-mailuri.

Sally a zâmbit și l-a îmbrățișat, apoi a luat telefonul și a apăsat pe simbolul de e-mail.

— Ești gata? l-a întrebat ea, rulând în jos pe ecran și deschizând mesajul.

Apoi i-a căzut fața.

— Zice „Nicio Potrivire".

O tăcere rău-prevestitoare a umplut încăperea. Niciunul dintre ei nu știa ce să-i spună celuilalt. În cele din urmă, Nick a luat-o pe după umeri.

— O să facem noi lucrurile să meargă, sunt convins, a consolat-o el. Milioane de cupluri au reușit și n-o să fim noi excepția. Doar pentru că nu suntem Potrivirea ADN nu înseamnă că nu am fost sortiți să fim împreună. Încă mă mai iubești, nu? Și după ce ai citit aia, încă mă iubești?

— Sigur că da.

Vocea femeii a sunat înăbușit, căci își îngropase fața în umărul lui.

— Atunci cui îi pasă vreun pic de ce spun chimia sau biologia? Nimic n-o să schimbe asta.

Sally a înghițit greu și a început să plângă.

— Îmi pare rău, a suspinat ea. Am vrut doar să fiu sigură că avem o șansă… că suntem predestinați să fim împreună.

— Îmi bag picioarele, hai să ne încercăm norocul.

Sally a zâmbit și și-au sprijinit frunțile una de alta. Ea și-a trecut degetele prin părul lui des și negru, iar el și-a lipit buzele de ale ei.

— Hai să ieșim să mâncăm ceva, a sugerat Nick. La restaurantul ăla turcesc deschis pe bulevard. Fac cinste.

Sally a încuviințat din cap și Nick a sărit de pe insulă, îndreptându-se spre cuierul din spatele ușii, ca să-și ia geaca de blugi.

— Dar al tău? a întrebat ea, prudentă.

— Al meu ce?

— Rezultatul tău.

— Nu mă interesează.

Bărbatul a dat din umeri.

— Știu ce trebuie să știu.

— Iar eu trebuie să știu ce nu știi. Pune-te în pielea mea: logodnicul meu este probabil Potrivit cu cineva care nu sunt eu. Mi-ar plăcea să știu care este competitoarea mea – dacă a făcut cumva testul.

— N-ai nicio competitoare.

— Totuși, te rog, iubitule, deschide mesajul.

— Uite, prinde, a spus el și i-a aruncat telefonul.

Ea l-a prins și a căutat mesajul.

— Oh, Dumnezeule!

Sally a râs cu poftă. Și-a pus mâna la gură și l-a privit cu ochi mari.

— Ce? Am o Potrivire?

— Și ce mai Potrivire, a rânjit ea.

— Oh, Hristoase, să nu-mi spui, te rog, că am fost Potrivit cu mama ta.

— Nu, nu-ți face griji, nu e mama, a replicat Sally. Potrivirea ta e un tip pe nume Alexander.

Capitolul 15

ELLIE

Chipul lui Ellie era rigid, de parcă ar fi fost turnat în ciment. Abia aștepta să se întoarcă acasă și să înceapă să îndepărteze strat cu strat machiajul aplicat din gros.

După o dimineață petrecută în fața camerelor de luat vederi ale diferitelor canale de știri din toată lumea, un jurnalist de la *Economist* încercase s-o convingă să vorbească despre chestiuni personale, în loc de lansarea recent actualizatei aplicații a companiei sale. Dar Ellie evitase suficiente gloanțe în ultimii ani ca să știe când este luată în cătare de un ziarist. Se eschivase oferindu-i un zâmbet politicos și reamintindu-i pentru ce era acolo și care era subiectul în discuție.

În timp ce Andrei, șeful dispozitivului personal de securitate, o conducea din centrul Londrei spre locuința ei din oraș, în Belgravia, Ellie a deschis pe tabletă sistemul securizat de comunicare internă în companie și a găsit un material trimis de asistenta ei.

Materialul se numea „Timothy Hunt" și Ellie și-a dat seama că acesta conținea, probabil, informațiile pe care le ceruse despre Potrivirea ei ADN. Șovăind cu degetul deasupra simbolului, și-a dat seama că era mai emoționată decât ar fi crezut. Îi era teamă de ce ar putea conține documentarea și de cât de multe informații a scos la iveală Ula. A presupus că asistenta ei îi urmase sfatul de a apela la echipa pe care firma o angajase și ca să facă cercetări amănunțite despre potențialii colaboratori, precum și să investigheze mesajele de amenințare pe care le primea adeseori.

A tras adânc aer în piept și a deschis materialul. Conținea mai multe documente: o fotografie dintr-un ziar local, cu Timothy în echipa de fotbal a regiunii, CV-ul lui de pe LinkedIn, istoria căutărilor pe internet din ultimele

șase luni, un extras bancar și diverse imagini, amestecate. Nici nu voia să știe prin ce metode dubioase fuseseră colectate aceste informații.

Ellie a apăsat mai întâi pe fotografia cu echipa de fotbal și a citit textul de dedesubt, reușind în cele din urmă să localizeze numele Tim Hunt. L-a găsit undeva, în rândul din spate: un bărbat de talie mijlocie, cu părul negru, scurt și pe ducă, cu barbă și un zâmbet larg pe toată fața. A remarcat imediat că, din punct de vedere fizic, nu era genul ei.

I-a cercetat CV-ul și a aflat că, de când terminase facultatea, lucrase pentru mai mulți angajatori, în special în IT. Istoria căutărilor pe internet era tipică pentru un bărbat de vârsta lui: linkuri YouTube cu videoclipuri din muzica anilor 1990 și clipuri cu *Family Guy* și rezultate Grand Prix, câteva site-uri pornografice – dar nimic pervers, după cum a fost ușurată să constate – și vizite regulate pe Amazon și Spotify, pentru filme și muzică. Îi plăceau Coldplay, Foo Fighters și Stereophonics și văzuse tot ce se putea vedea cu Matt Damon sau Leonardo DiCaprio, niciunul dintre ei pe gustul lui Ellie. Extrasul bancar arăta că prefera supermarketurile Tesco și Aldi; își cumpăra cele mai multe haine de la Burton's și Next; dona bani cu regularitate pentru organizații de susținere a persoanelor cu Alzheimer și pentru cele care se ocupau de câinii vagabonzi și cotiza lunar pentru pensie.

În dosar nu exista nimic care să sugereze că este sau a fost căsătorit, că avea o parteneră sau copii. Nu avea cazier sau griji financiare deosebite și nu era falit. Avea o ipotecă modestă, își plătea la timp datoriile de pe cardul de credit și nu mai avea nimic de restituit din împrumutul pentru studii. Prezența în social media era aproape inexistentă, cu excepția câtorva comentarii pe grupul de discuții al Cambridge United FC[4].

Pe scurt, se părea că Timothy Hunt este un bărbat cu totul obișnuit și, cu toate acestea, cel cu care ea împărtășea o legătură extraordinară.

— Putem să ne abatem puțin pe King's Road? l-a întrebat Ellie pe Andrei; în câteva minute, la indicațiile ei, Andrei a cumpărat un telefon mobil nou-nouț, un model ieftin cu cartelă, așa încât să nu fie nevoită să dezvăluie numărul ei real.

Nu mai folosise așa ceva de când era o prăpădită de studentă și s-a trezit zâmbind la amintirea acelor timpuri din viața ei, mult mai puțin complicate.

A format numărul lui Timothy și a început să scrie un mesaj. „Bună”, a scris ea. „Mă cheamă Ellie și am fost Potriviți!” Apoi s-a oprit și a șters mesajul. Prea voios, s-a gândit ea. „Bună, sunt Potrivirea ta din Potrivește-ți ADN-ul. Ai vrea să ne întâlnim?” Prea ușuratic. „Bună, Timothy, se pare că am fi sortiți să ne petrecem tot restul vieții împreună”, a tastat ea, adăugând o față zâmbitoare.

Ellie a făcut o pauză înainte de a apăsa pe butonul de trimitere a mesajului, apoi a așteptat tăcută cu telefonul în mână, uitându-se fix la ecran, speriată de ce ar putea conține acea cutie a Pandorei pe care tocmai o deschisese. Nu a trebuit să aștepte prea mult – zgomotul puternic al alarmei de la telefon a făcut-o să tresară.

„Ahh, viitoarea doamnă Hunt, dar de ce ți-a luat atât?”, a răspuns Timothy, apoi a adăugat o față care făcea cu ochiul. „Și te rog să-mi spui Tim”.

Are simțul umorului, și-a spus Ellie, relaxându-și imediat umerii încordați. „Scuze, eram ocupată să-mi aleg rochia de mireasă”, a tastat ea și i-a trimis un emoticon înfățișând o femeie cu văl pe cap.

„Ce coincidență, și eu la fel. Ia spune-mi câteva vorbe despre viitoarea mea nevastă, că știu doar două-trei chestii. Ar fi frumos să găsim niște lucruri în comun înainte de a rezerva o dată la ofițerul stării civile”.

„Deci fără biserică?”

„Nu, sataniștii ca mine nu sunt bine-veniți acolo”.

„Iată ceva ce avem în comun”, a replicat ea și a inclus un diavol zâmbitor.

„Cu ce te ocupi în viață?”

„Le fur oamenilor sufletele”.

„Nu, am zis ÎN viață, nu PENTRU viață”.

„Scuze. În afară de venerarea lui Lucifer, am un job plicticos de birou. Tu?”

„Computerist tocilar”.

În următoarele 30 de minute, Ellie n-a mai apucat să observe coada din trafic care îi ținea mașina pe loc sau ploaia care se prelingea pe geam. Când Andrei a oprit în sfârșit în fața casei sale, era lipită de telefon ca o școlăriță, în timp ce ea și Tim continuau să-și trimită unul altuia mesaje. Andrei a deschis portiera mașinii și a desfăcut o umbrelă.

„Pot să-mi scot viitoarea nevastă la un pahar în oraș, la un moment dat?, a scris Tim.

„Nu știu ce să zic…”, a replicat ea.

„Nu mușc, pe bune. Câteodată trebuie să ne încercăm cu toții norocul”.

Ellie și-a mușcat buza de sus și a strecurat telefonul în geantă, iar Andrei a condus-o în casă. A făcut o mică pauză timp de câteva minute; înainte de a lua o decizie, a cântărit argumentele și contraargumentele pentru a-i permite unui străin să intre în viața ei. Motivul pentru care făcuse testul Potrivește-ți ADN-ul se transformase acum într-o ființă vie, din carne și oase. Avea un nume și un chip și aștepta să afle dacă ea voia să-l întâlnească. Dar era înfricoșată. A scos telefonul din geantă, apoi i-a recitit mesajul înainte de a răspunde.

„OK, mi-ar plăcea să ieșim”, a scris ea temătoare.

„Ești liberă vineri seara?”

Capitolul 16

MANDY

Mandy a aflat mai multe despre Potrivirea ei ADN de la slujba de pomenire decât aflase din propriile cercetări online.

Se simțea ca o impostoare, stând singură într-unul din rândurile din spate, în Biserica St Peter and All Saints, și ascultându-i pe prietenii lui Richard delectând congregația cu anecdote despre viața lui, despre ce-l inspirase și cum era confidentul tuturor. A descoperit că era un jucător de echipă atât pe teren, cât și în afara lui, un amic loial și un umăr pe care să plângi. A aflat că juca hochei și badminton în echipele regionale; că devenise vegetarian la 12 ani; că învinsese cancerul pe când avea 17 ani; că atitudinea lui pozitivă îl ajutase să treacă prin chimioterapie. Mandy s-a gândit la pozele din călătoriile lui prin lume, postate pe Facebook, și s-a întrebat dacă nu cumva această experiență cu boala îl inspirase să meargă să vadă lumea.

Richard alergase și două maratoane pentru strângerea de fonduri destinate Macmillan Cancer Support și ajutase la organizarea unor curse cu obstacole și a unor programe de exerciții pentru oamenii cu probleme de învățare din comunitatea locală. În comparație cu el, Mandy se simțea cea mai leneșă și mai egoistă persoană și știa că, atunci când îi va veni vremea, lumea nu-și va aminti de ea așa cum își amintea de Richard și de acțiunile lui filantropice.

•••

Trecuseră mai bine de două săptămâni de când Mandy aflase vestea îngrozitoare a morții Potrivitului ei.

Începuse să simtă o oarecare frustrare că tot nu primea vești de la el, așa că se decisese să facă ea primul pas. Avusese grijă să nu menționeze în primul e-mail faptul că-l căutase pe rețelele de socializare sau că păstra în computer un dosar cu fotografii de-ale lui. Dar atașase o poză a ei, una

favorabilă, de acum trei ani, când era mai slabă, înainte să-i apară pe frunte ridurile căpătate după divorț, precum și adresa de e-mail și numărul de telefon mobil.

Spre marea ei dezamăgire, nu a primit niciun semn de la el. Întâi s-a gândit că lui Richard nu i se păruse atrăgătoare, dar și-a amintit că dacă ai fost Potrivit, înfățișarea nu mai conta – sau cel puțin așa se presupunea. Oare fusese iar contaminat de virusul dorului de ducă și plecase în călătorie? Dar nu exista online niciun semn despre așa ceva… Poate că era la închisoare, poate era îngrozitor de timid, dislexic sau își rupsese ambele mâini, așa că nu putea scrie… Mandy se agăța și de-un fir de păr.

Numai din întâmplare, când a intrat pe pagina lui de Facebook – una din nenumăratele dăți când o făcuse în ziua aceea – a văzut mesajul lăsat de sora lui Richard, care îi informa prietenii în legătură cu data slujbei de pomenire și locul unde urma să se țină.

Mandy s-a holbat în ecran și a recitit mesajul. Pomenire? Ce mama ciracului? Nu avea niciun sens. Nu se putea ca Richard să fi murit. Abia se găsiseră unul pe celălalt – cum naiba se putea ca singura persoană din lumea asta, care părea să fi fost făcută pentru ea, să nu mai fie în viață? Și cum de nu își dăduse seama mai devreme?

La o cercetare ulterioară, Mandy a descoperit că, în timp ce pozele de profil ale lui Richard erau publice, nu toate postările lui erau la fel. Îi ceruse să devină prieteni, în speranța că sora lui va aproba solicitarea și astfel va putea afla mai multe. După câteva zile de așteptare încordată, cererea fusese aprobată. Așa găsise mesaj după mesaj de omagiere a lui Richard de către prietenii lui din toată lumea; cu toții își exprimau recunoștința față de omul care îi impresionase atât de mult.

Suferința amenința s-o facă fărâme, așa că Mandy a făcut ce-a putut ca s-o înfrunte. Și-a turnat un pahar de Prosecco și a cercetat cu grijă ziarele locale disponibile online, punând laolaltă informațiile despre accident, într-o seară, după ce a celebrat până târziu victoria alături de colegii din echipa de hochei, Richard s-a despărțit de ei și a pornit poticnindu-se pe drum, dar apoi a fost lovit de un șofer care a fugit de la locul accidentului. A fost găsit câteva ore mai târziu pe marginea drumului, cu răni grave la cap.

Mandy a cedat emoțiilor și a început să plângă, ținând-o așa toată noaptea – ba chiar și în primele ore ale dimineții. A rămas cu ochii țintă la fotografiile lui Richard, suferind pentru toate lucrurile pe care el nu le mai putea aduce în viața ei.

Nu aveau să se mai vadă pentru acea foarte importantă primă întâlnire, nu aveau să facă niciodată dragoste pentru prima dată. Ea nu va putea să-l audă vreodată spunându-i că o iubește, nu vor mai putea să-și facă o viață împreună sau să formeze o familie. Ea nu va ști niciodată cum este să fii cea mai importantă ființă din viața cuiva. Cea mai mare frică a lui Mandy se adeverise – că va rămâne așa cum era de la divorț încoace: singură, băltind, terminată la 37 de ani.

Se plimba de colo-colo prin încăpere, întrebându-se ce să facă de-acum cu viața ei. Nu era pregătită să accepte ce se întâmplase. Voia să afle mai multe despre bărbatul care îi fusese răpit. Așa că, întrucât ratase înmormântarea, s-a hotărât să se strecoare la slujba de pomenire.

•••

Când omagiile aduse lui Richard au ajuns la firescul sfârșit, prietenii veniți la slujbă au început să se scurgă pe culoar spre o ușă deschisă pe unde Mandy a zărit niște mese pe care se aflau niște sticle de suc, pahare de plastic, farfurii de hârtie și șervețele. A ezitat, conștientă fiind de faptul că nu făcea parte din grupul celor care veniseră să-l jelească, dar, cu toate astea, ceva a împins-o să-i urmeze.

Din boxele fixate pe perete se auzea încet un rock potolit, iar oameni de toate felurile, chipuri bătrâne și tinere, se serveau cu mâncare și stăteau de vorbă. Mandy nu prea știa unde să stea și s-a trezit îndreptându-se către un grup energic format din bărbați și o tânără femeie. Aceasta își amintea, plină de vioiciune, un moment în care Richard participase la salturi cu parașuta ca să strângă fonduri pentru un adăpost pentru câinii abandonați – în ciuda faptului că-i era frică de înălțime. Mandy a asistat de pe margine la întreaga conversație, savurând informațiile suplimentare despre Richard spicuite din povestea femeii. Altcineva din grup a relatat cum îl convinsese Richard pe unul dintre clienții personali să i se alăture în cursa anuală de mers pe bicicletă în pielea goală, din nou pentru cauze caritabile. Fiecare avea câte o

amintire amuzantă cu el și, pe măsură ce îi asculta delectându-se, nu și-a putut reține invidia.

— V-a povestit despre cum a fost urzicat de o meduză?

Lui Mandy i-au ieșit vorbele din gură înainte de a apuca măcar să fie uluită de ce spusese.

— Nu, a spus un bărbat cu un breton care-i atârna pe nas, apoi ochii i-au căzut asupra ei: Cum s-a întâmplat?

Mintea i-a luat-o la goană înapoi, spre fotografiile pe care le văzuse în contul lui Richard și dintre ele a răsărit una anume, în care el stătea lângă un catamaran mare, alb, pregătindu-se să urce la bord pentru o tură pe mare.

— Înotam în ocean, în Cairns, a început ea, când bancul ăsta de meduze s-a ivit plutind între valuri. M-a văzut luptându-mă să ajung înapoi la mal, așa că a vâslit pe placa lui și m-a ajutat să ajung pe plajă, cu toate că mai întâi a trebuit să treacă drept printre ele și l-au urzicat pe picioare.

Mandy își închipuia cu limpezime cum lucrurile se întâmplaseră exact așa.

— Tipic pentru Rich, a spus tânăra femeie, iar ceilalți au dat din cap, în semn de aprobare, zâmbind.

Mandy a zâmbit și ea, simțind cum i se face pielea de găină – scăpase de data asta; nimeni nu putea s-o contrazică.

— Oricum, asta nu l-a împiedicat să intre iar în apă, a adăugat ea. O să-mi amintesc mereu cum am stat într-un restaurant, față în față cu Sydney Harbour Bridge, cu o băutură în față până în zori, făcând schimb de impresii din călătorii. Îmi lipsește foarte tare.

Ultimele cuvinte, cel puțin, conțineau un dram de adevăr.

— Scuză-mă, nu cred că ne știm, a spus femeia.

Și-a așezat cu blândețe mâna pe brațul lui Mandy, conducând-o mai departe de grup.

— Sunt Mandy, a spus ea, întinzând mâna.

— Chloe, a replicat femeia. Și cum spuneai că l-ai cunoscut pe Rich?

Mandy a încercat să-și ascundă panica ce începuse s-o cuprindă cu repeziciune. Trebuia să improvizeze.

— Păi… ăăă… ne-am întâlnit în Australia pe când călătorea, apoi am rămas o vreme în legătură, după ce ne-am întors.

— Cât timp ai stat acolo?

— Ăăă… câteva luni.

— Și cum v-ați întâlnit, mai precis?

— Cred că venise cu câțiva prieteni să vadă Marea Barieră de Corali și atunci am petrecut împreună un timp prin Sydney.

— Serios? Asta e chiar interesant.

Femeia a simulat un zâmbet.

— Pentru că eu am plecat cu Rich în călătoria spre Australia și nu ne-am scăpat din ochi în Sydney.

Mandy mersese prea departe cu fabulațiile. A simțit cum i se strânge stomacul sub privirile furioase ale femeii.

— Acum o să-mi spui cine ești de fapt și de ce minți oamenii la pomenirea fratelui meu.

Capitolul 17

CHRISTOPHER

Christopher se mândrea cu multe lucruri în ceea ce-l privea – înfățișarea, hotărârea, abilitățile de a-i manipula pe ceilalți și faptul că permisese de puține ori să fie prins pe picior greșit.

Îi plăcea să creadă că își ținea bine emoțiile în frâu. Dacă se confrunta cu ceva care să-l abată de la planul propus, instinctul îl ajuta să se adapteze cum era nevoie pentru a-și păstra obiectivul.

În orice caz, faptul că Amy recunoscuse că era ofițer de poliție îl luase pe nepregătite. Fusese atât de absorbit în a-și gestiona celelalte acțiuni, încât nu-i trecuse prin cap că ar trebui s-o verifice. Luase de bun faptul că toate femeile erau la fel cu cele pe care le urmărea el – naive, sub nivelul lui de inteligență și prea încrezătoare. Un ofițer de poliție nu era nimic din toate acestea.

Găsirea Potrivirii sale însemna prea puțin pentru Christopher și nu planificase să se întâlnească din nou cu ea. Întâlnirea lor începuse ca nimic mai mult decât rezultatul unei ușoare curiozități, dar dintr-odată devenise interesantă. Chiar foarte interesantă.

— Ofițer de poliție? a repetat el, cu un zâmbet înțepenit. Trebuie să fie un job foarte captivant.

— Poate fi, da, a replicat Amy cu mândrie. Sunt sergent-detectiv și e muncă grea, mai ales în Poliția Metropolitană. Poți ajunge să muncești cât e ziua de lungă. Dar este o carieră de o viață, dacă așa o să vreau să fie.

— Nu știu prea multe despre culisele muncii de polițist, a mințit Christopher. Ce face un sergent-detectiv? Sau poate „investighează” este un termen mai bun?

— Merge și una, și alta, a spus ea și a sorbit printr-un pai din paharul cu vodcă și suc de portocale. În ultimele șase luni am fost detașată la divizia de fraudă.

— Și ce presupune asta?

Christopher nu a mai ascultat răspunsul lui Amy pentru că nu-l interesau deloc detaliile complicate despre un rol dintr-un departament irelevant pentru el, așa că a trecut pe pilot automat și s-a prefăcut că este interesat. Cât timp a vorbit Amy, a menținut contactul vizual cu ea, dând din cap atunci când a crezut că este nevoie și zâmbind atunci când era cazul. Însă undeva, în interiorul lui, tot ce putea sălășlui era ironia caraghioasă că femeia din fața lui fusese Potrivită cu bărbatul pe care ziarul *Sun* îl etichetase drept „cel mai diabolic criminal britanic".

Christopher era nerăbdător să întrebe despre cazul care, în ultimele trei săptămâni, domina fiecare buletin de știri al fiecărei televiziuni, dar nu voia să pară nemăsurat de curios. Totuși, după o jumătate de oră de conversație politicoasă, ego-ul lui l-a învins.

— Și ce se întâmplă cu ucigașul ăla în serie care este peste tot la știri? a întrebat el ca în trecere, tăind tartina cu ciuperci. Câte femei a omorât, sunt vreo cinci până acum, parcă?

— Șase, bine, șase de care știm noi, dar echipa investighează diferite piste, a replicat Amy prudentă.

Era același răspuns aprobat oficial pe care îl văzuse și în conferințele de presă televizate ale poliției.

— Nu vrei să vorbești despre asta, nu? a întrebat el. Îmi pare rău, a fost aiurea să te întreb.

— Nu-i vorba că nu vreau.

Amy a pus furculița pe marginea farfuriei.

— Nimic nu-i face pe jurnaliști să fie mai insistenți decât un criminal în serie care bântuie pe undeva, în libertate. Nu au fost prea mulți din ăștia în ultimii ani.

În Marea Britanie există în orice moment patru criminali în serie activi, ar fi vrut Christopher s-o informeze, *iar tu iei cina cu unul dintre ei.*

Amy a continuat:

— Au fost multe scurgeri de informații în presă în ultima vreme, așa că ar trebui să nu vorbim cu oricine despre caz.

— Deci eu sunt oricine, nu? a întrebat-o Christopher, aruncându-i o privire plângăcioasă, de cățeluș.

Gestul lui a făcut-o să roșească. Era decis să scoată adevărul de la ea; încă nu întâlnise o persoană pe care să n-o poată manipula într-un fel sau altul.

— Îmi pare rău, nu asta am vrut să spun.

Amy i-a zâmbit și Christopher a fost plăcut surprins să vadă că nu-i rămăsese mâncare între dinți.

— Ei, hai să schimbăm subiectul, a spus el. Ce te-a determinat să faci testul Potrivește-ți ADN-ul?

Amy l-a privit în ochi, evident ușurată să se întoarcă la un subiect mult mai potrivit pentru o primă întâlnire.

— Mulți dintre cei care lucrează în sectorul public, ca mine, fac testul ăsta pentru că nu au timp să iasă la întâlniri. Sună ca un mercenariat, dar este cea mai bună metodă de a elimina intermediarii. Știi tu, adică să găsești acea persoană care îți este destinată fără să mai trebuiască să treci prin toți ciudații ca să ajungi la ea. Dar tu?

Mintea lui Christopher a alergat înapoi spre cărțile despre relații pe care le subliniase cu markere fluorescente, pasaje despre ce vor să audă femeile de la un posibil partener. Era destul de convins că aproape o îmbrobodise pe Amy doar prin faptul că avea ADN-ul care îi conecta unul de celălalt, dar orice urma să spună în continuare trebuia să atingă nota emoțională potrivită.

— Am intrat în asta ca să-mi aflu jumătatea care m-ar întregi, a început el, susținându-i privirea așa cum citise în cărți. Am vrut s-o întâlnesc pe

aleasa care să mă accepte așa cum sunt, care să mă iubească cu toate greșelile și ciudățeniile mele și care să fie alături de mine indiferent de provocările ce ne așteaptă.

Christopher și-a înclinat ușor capul într-o parte și a dat din umeri, aproape în semn de scuze, ca pentru a-și sublinia sinceritatea. Un sentiment straniu l-a învăluit pentru a doua oară, făcându-l să-și simtă capul încețoșat și pielea sensibilă.

Brusc, colțurile gurii lui Amy au început să tremure și ea a izbucnit în râs.

— Tu vorbești serios? a chicotit ea. Parcă ai cita din vreo carte de dezvoltare personală.

Masca lui Christopher a alunecat și bărbatul a simțit ceva asemănător cu jena – una din multele emoții despre care știa că există, dar pe care le trăia rareori.

— Am spus ceva greșit? a întrebat el, sincer nedumerit.

— Nu, nu, oh, Doamne, oh, Doamne, a spus Amy. Tu chiar vorbeai serios, nu-i așa? Ah, îmi pare rău, a sunat un pic… lingușitor, atâta tot.

— Ah, a replicat Christopher încă încurcat, întrebându-se dacă Amazon îi recomandase cărțile cele mai potrivite.

Amy s-a aplecat în față și a rostit încet, dar sigur:

— Uite, Christopher, eu văd lucrurile așa. Tu și cu mine am fost Potriviți, ceea ce înseamnă că nu trebuie să mai facem toate lucrurile alea pe care le făceam când ne întâlneam cu alții. Nu e nevoie să stai în fața restaurantului și să întârzii intenționat, ca să mă pui pe mine pe jar, nu e nevoie să încerci să mă impresionezi pomenind în treacăt zona aia scumpă din Londra unde locuiești, nu e nevoie să mă informezi subtil că revistele la care lucrezi nu sunt pentru oameni ca mine și în niciun caz nu e nevoie să alegi cel mai scump vin din meniu. Putem trece direct la partea cu să-ne-cunoaștem-mai-bine și să vedem ce se întâmplă fără jocurile astea. Și chiar în momentul

ăsta – poate are de-a face cu hormonii, chimia sau cele trei pahare cu vodcă și unul cu vin pe care le-am băut –, cred că o să explodez dacă nu fac sex cu tine foarte, foarte repede. Adică *acum,* repede.

Christopher a fost luat prin surprindere. Nu întâlnise până acum o femeie care să-i vorbească atât de direct cum o făcuse Amy; începea să-l excite și voia să știe ce anume o stârnește. Faptul că era ofițer de poliție ar fi trebuit să-l sperie, dar avusese exact efectul opus și se simțea incitat de interacțiunea lor, în care aveau obiective opuse.

— Hm, sigur, a răspuns el și i-a cerut ospătăriței nota.

A plătit cash, așa cum făcea mereu, și în zece minute erau în mașină, în drum spre casa ei.

Capitolul 18

JADE

Jade a luat telefonul de la ureche și s-a uitat la el, așa cum îi stătea în palmă, de parcă telefonul ar fi fost problema, și nu faptul că Potrivirea ei tocmai îi spusese că nu vrea s-o vadă.

Călătorise aproape două zile, venind din Anglia, și acum, în timp ce stătea în capătul aleii prăfuite ce ducea spre casa lui, pregătită să-l vadă, s-a întrebat ce naiba se întâmpla.

Poate că a înțeles greșit, și-a spus, și l-a sunat înapoi. Când apelul a intrat direct în căsuța vocală, a sunat iar. Și încă o dată, să fie.

„CE NAIBA SE ÎNTÂMPLĂ?” a scris ea, cu litere mari, înfuriate, și a rămas cu telefonul în față, așteptând un răspuns. Dar acesta nu a venit.

Jade a simțit cum căldura tiranică a soarelui din miezul zilei îi arde umerii și gâtul dezveliți, așa că a urcat în mașina închiriată și a pornit aerul condiționat la capacitate maximă. Venise de la atâta depărtare și Kevin era așa de aproape, încât nu exista niciun motiv rezonabil, din punctul ei de vedere, pentru care s-o respingă.

A privit ferma din față, apoi a pornit motorul mașinii, a întors în drum și a luat-o încet înapoi, pe autostradă, în direcția din care venise. Se simțea rănită și umilită.

Și-a ciupit pielea dintre degetul mare și arătător, ca să nu înceapă să plângă. *Trebuie să fie o explicație,* s-a gândit ea: era prea emoționat s-o întâlnească și ea îl încolțise. S-a gândit la cum ar fi reacționat ea dacă s-ar fi trezit cu Kevin la ușa ei, venind neanunțat. (*Al dracului de entuziasmată,* și-a spus, dar – din nou – știa că el era mult mai tăcut decât ea). Plecase și îl

pusese într-o situație foarte ciudată și el avea nevoie de timp ca să proceseze. O să-i dea acest timp și o să încerce iar, mai târziu. S-a mustrat pentru spontaneitatea prostească de care dăduse dovadă și s-a înfuriat pe Shawna și Lucy pentru că o încurajaseră să meargă mai departe cu ideea asta ridicolă.

A mers spre orașul pe lângă care trecuse în urmă cu 25 de kilometri. Odată ajunsă, avea de gând să se cazeze la un hotel. Mai târziu, poate chiar mâine, o să-i dea un mesaj lui Kevin și o să-l convingă să se răzgândească.

Ești proastă? s-a întrebat brusc Jade. A clipit puternic și și-a încruntat sprâncenele. *De ce te învinovățești pe tine*? *De când lași tu un bărbat să te facă să te îndoiești de tine*? *Kevin este cel care greșește aici, nu tu.*

Mintea îi lucra febril, în timp ce îi veneau în cap o grămadă de alte gânduri, motive pentru care el nu ar vrea s-o vadă. Se uitase la destule episoade din producția MTV *Catfish* ca să știe că romanticii idealiști sunt mereu trași pe sfoară în online de oameni care pretind că sunt altceva decât sunt. Poate Kevin era de fapt o femeie care cobora vocea atunci când vorbeau sau poate că era destul de bătrân cât să-i fie tată și nu voia să-i spună? Sau poate că nu locuia la fermă cu părinții, ci cu *nevasta*?

Asta trebuia să fie. Kevin era căsătorit și de aceea nu voia să intre pe Skype sau FaceTime, ca să nu-l prindă soția lui. Și probabil că vorbea cu Jade în secret, la un telefon secret, de care nevastă-sa n-avea habar. Poate că avea și un copil, sau poate mai mulți copii cu mai multe neveste, ca în emisiunile cu poligami pe care le văzuse la televizor. După toată bucuria ei că australianul Kevin era diferit de gunoaiele cu care se întâlneau Lucy și Shawna, se dovedea că și el era exact la fel. Jade a pocnit volanul, plină de frustrare.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât teoria aceasta devenea mai plauzibilă și, ca răspuns, și ea se înfuria tot mai tare. Ce aranjament frumos își făcuse Kevin, cu cei dragi aici, în Australia, și cu o iubită pe care s-o ducă de nas, în altă țară. Cât timp avea grijă, cum ar fi putut fi prins? Nu se putea ca Potrivirea lui să călătorească tocmai din cealaltă parte a lumii și să se ivească din senin în prag, nu-i așa?

— Ba sigur că se putea, a bombănit Jade, simțind cum îi crește și temperatura, odată cu încrederea în sine.

A apăsat cu putere frâna și a oprit derapând ușor, iar după o altă întoarcere grăbită împrejur a pornit-o în viteză înapoi spre fermă, apoi pe aleea neasfaltată care ducea spre clădirile albe din față, azvârlind în cale pietriș și pământ uscat.

Ferma, o clădire din lemn alb cu un singur etaj și cu acoperișul argintiu de tablă ondulată, se întindea pe mai multe direcții în fața ei. Câteva mașini și camionete erau parcate în față, cu geamurile coborâte, deși nu era nimeni înăuntru. Pentru o fermă, ba încă pentru una prăfuită ca asta, totul arăta surprinzător de curat și lustruit, și nu atât de sărăcăcios cum o făcuse Kevin să creadă. Un furtun cu apă zăcea chiar lângă un strat de flori colorate, plantate în ghivece. Atârnate de streșini mai erau câteva coșulețe cu flori. Jade era sigură că locul purta atingerea unei femei, dar nu existau leagăne sau tobogane sau jucării la vedere, așa că poate Williamsonii nu-și întemeiaseră încă o familie.

La câteva sute de metri depărtare a auzit vacile care răgeau în șopronul uriaș și, la distanță și mai mare, i s-a părut că zărește o turmă mare de oi care se vedeau atât de mici, încât păreau ghemotoace de ciulini lipite pe linia orizontului.

Jade s-a întors cu fața spre casă și nici măcar nu a simțit nevoia să tragă adânc aer în piept înainte de a se îndrepta cu pas hotărât spre ușa de la verandă, neavând nicio idee despre ce va spune, dar decisă oricum să se impună. A bătut în ușă până când a auzit zgomote de pași târșâiți înăuntru. În cele din urmă, ușa s-a deschis și în prag a apărut un chip.

Bărbatul care stătea în fata ei arăta exact ca Potrivirea sa dar a știut că tot ceea ce simțea în sinea ei era adevărat.

— Tu nu ești Kevin, a început ea, apoi s-a dat doi pași înapoi.

Capitolul 19

NICK

— Ce să zic, foarte amuzant. Cu cine am fost Potrivit, de fapt? a întrebat Nick.

— Nu glumesc. Uite aici.

Sally i-a întins telefonul ca să poată citi.

— Scrie „Nicholas Wallsworth. Potrivirea ta destinată este Alexander, bărbat, Birmingham, Anglia. Te rugăm să citești instrucțiunile de mai jos pentru a afla cum să-i accesezi profilul complet”.

— Dă-l încoace, a spus Nick, smulgându-i telefonul din mână, fără să pară amuzat de farsa ei.

Dar când a citit și el mesajul, și-a dat seama că Sally nu glumea deloc.

— Ești gay! a râs ea. Iubitul meu, ba chiar *logodnicul* meu este gay!

Nick a recitit e-mailul și apoi a așezat telefonul pe blatul de la bucătărie.

— Asta e o tâmpenie, a spus el. Ori au făcut o greșeală, ori cineva se distrează pe socoteala mea.

— Ei bine, testul are o acuratețe de 99, 9999997%, ceea ce este mult mai de încredere decât un detector de minciuni.

— Păi atunci rămâne loc și pentru erori și, dacă există locul ăla, atunci erorile sunt posibile nu doar teoretic. Și asta e dovada că a fost făcută o astfel de eroare, al dracului de mare.

— Iubitule, nu te înfuria, a spus Sally, reținându-și râsul. Dar asta te-ar face prima persoană din lume greșit Potrivită – singura persoană dintr-un miliard și jumătate de oameni care s-au înregistrat. Cred că trebuie să înfrunți realitatea, dragul meu, ești un domn care se bucură de compania altor domni care gândesc și simt ca el.

— Oh, mai taci, Sal.

Nick începea să fie iritat.

— Prostia asta cu Potrivește-ți ADN-ul este doar o escrocherie ca să ne ia banii, altminteri n-ar trebui să încaseze zece lire ca să-ți spună cu cine ai fost Potrivit. Horoscopul e mult mai credibil decât chestia asta.

— Hei, nu-i nicio problemă, l-a tachinat Sally. Întotdeauna mi-a plăcut să am drept cel mai bun prieten un gay și până la urmă sunt aproape să mă mărit cu unul.

Nick și-a dat ochii peste cap.

— Nu sunt gay, bine?

— Atunci bisexual? N-am o problemă cu asta. Știi că am avut și eu experiențe cu fete la facultate.

— Cred că aș fi știut până acum dacă eram. Nu ajungi la 27 de ani fără să ai măcar un moment de atracție față de un alt bărbat și apoi, brusc, să te trezești bisexual sau gay pentru că ai lins un bețișor de urechi și ți-a zis un test ce ești.

— Nu știam că ești așa homofob.

— Nu sunt! Crede-mă, dacă aș fi una sau alta, tu și cu mine nu am locui împreună și nu am fi pe cale să ne căsătorim. Treaba asta ar deschide pentru mine o întreagă lume de noi posibilități și aș experimenta din plin, încercând să mi-o bag într-o grămadă de locuri noi.

— O iei foarte în serios.

— Tot ce îmi doresc este să nu crezi că sunt vreun pederast reprimat sau deghizat, pentru că asta ar însemna că întreaga noastră relație a fost o minciună. Iar acum mă aflu în cea mai sinceră relație în care am fost vreodată.

— Ah, scumpule, vino încoace, te tachinam numai, a spus Sally. Nu cred că ești gay, dar trebuie să recunoști și tu că este un pic amuzant. Ești ca în piesa aia veche a lui R. Kelly… „mintea ta spune nu, dar trupul tău…"

— Nu ești amuzantă.

Nick i-a umplut lui Sally paharul cu vin și a luat și el o înghițitură mare.

— Ei bine, nu știu cum altfel să reacționez decât să glumesc pe seama acestui lucru, pentru că se pare că nu ne este scris să fim împreună. Și din moment ce bărbatul visurilor mele nu s-a lăsat încă identificat, bărbatul visurilor tale poate locuiește pe o stradă alăturată. Și el este tot din Birmingham. Ce coincidență stranie e asta? Poate că-l cunoaștem deja…

— Nu te prosti. Și nu este niciun „bărbat al visurilor mele"…

— Nu și dacă citești mesajul ăsta…

Nick și-a dat iar ochii peste cap.

— Putem să ne uităm, poate îl găsim pe Facebook? a continuat Sally.

— Poftim?

— Haide, să vedem dacă îmi găsesc competitorul.

— Nu, nu vreau.

— Ți-e frică să nu faci vreo pasiune spontană pentru viitorul tău soț?

Nick a clătinat din cap.

— Uite, nici măcar nu-i știm numele de familie.

Sally i-a luat telefonul din mână și, în doi timpi și trei mișcări, tastând rapid, a plătit cele 9,99 lire cerute pentru mai multe detalii.

— Nume: Alexander Landers Carmichael, a citit ea cu voce tare. Vârsta: 32 de ani. Ocupația: fizioterapeut. Culoarea ochilor: gri – ca ai mei. Culoarea părului: negru – ca a mea.

Sally a zâmbit.

— Înălțime: 177 de centimetri – din nou, ca mine. Iubitule, ai un tipar preferat, nu? Pare să fie dublura mea.

— Cu trei excepții – doi sâni și un vagin.

— Ar trebui să avem destule informații ca să-l găsim pe Facebook.

— Chiar nu vreau să facem asta…

— Haide, o să fie amuzant.

Sally a tastat numele lui Alexander și a rulat în jos pe ecran prin lista de fotografii de mărimea unui timbru poștal care apăruseră înșirate.

— Care sunt șansele să existe patru Alexander Carmichael numai în Birmingham? O să-i folosesc și al doilea nume – nu pot fi atât de mulți Landers.

— Se pare că nu-i decât unul, a replicat Nick, arătând spre ecran.

Au mijit amândoi ochii spre fotografia cât o unghie și Sally a încercat să-i acceseze profilul. Totuși, setările de securitate din contul lui Alexander Carmichael nu permiteau celor care nu-i erau prieteni să vadă mai mult. Dar chiar și din acea poză micuță și-au putut da seama amândoi că era vorba despre un bărbat arătos. Maxilarul proeminent etala o barbă scurtă, brunetă, părul era ușor ondulat și lung până la guler, avea buzele pline și ochii mari și calzi.

— Trebuie să recunosc, iubitule, a spus Sally, că ADN-ul tău chiar are gusturi bune la bărbați.

Capitolul 20

ELLIE

Andrei i-a deschis lui Ellie ușa de la mașină și ea l-a urmat pe aleea de lângă canal, spre clădirea pe care o aveau în față.

— Nu trebuie să intri cu mine, sunt sigură că o să fie în regulă, i-a spus ea, aproape convinsă că n-avea ce pericol s-o pândească în această cârciumă provincială.

— Pentru asta mă plătești, i-a replicat Andrei cu accentul lui aspru, est-european, și a intrat să scruteze încăperea, fără să țină cont de cererea ei.

În cei trei ani de când era în serviciul său, dovedise că valora greutatea lui în aur, căci încasase pentru ea pumni și chiar o sticlă spartă ce îi fusese înfiptă în piept. Ellie a întors capul ca să-i vadă pe ceilalți doi membri ai echipei ei de securitate aflați într-o mașină parcată în spatele celei cu care venise ea.

— OK, a cedat ea, dar să nu te vadă. Fii discret, nu vreau să-l sperii.

— Mi se mai spune și Discretul, a replicat ironic matahala de aproape doi metri.

Odată ce a primit mesajul că terenul e sigur, Ellie a intrat în Globe, cârciuma de țară din Leighton Buzzard, și s-a uitat în jur agitată. Mai de mult, în anii de după facultate, frecventa des asemenea localuri, ca să profite de prânzurile ieftine de duminică, cu toate garniturile posibile. Locul îi amintea de casă. Acum, când ieșea seara, mergea în restaurante cu baruri pompoase de vinuri, cluburi exclusiviste unde nu intrai decât dacă erai membru și la dineuri grandioase.

Și-a ochit Potrivirea ADN stând singur la o masă de două persoane, cu o halbă de bere în față, băută pe jumătate. Și Tim arăta nerăbdător, cercetând cu privirea în jur, până a întâlnit ochii lui Ellie. Femeia spera să n-o recunoască de prin ziare. Se îmbrăcase intenționat într-o banală pereche de blugi și o bluză și își prinsese părul la spate. Se machiase foarte puțin și își lăsase bijuteriile scumpe în seiful de acasă.

Tim i-a făcut cu mâna și pe chip i s-a lăbărțat un zâmbet larg. S-a ridicat în picioare când Ellie a ajuns lângă el, i-a strâns mâna, a tras-o spre el și a sărutat-o scurt pe obraz. Ea s-a întins pentru al doilea sărut pe celălalt obraz, dar l-a pupat direct pe nas. Au râs amândoi și, după prezentările și amabilitățile de început, Tim s-a dus la bar să-i aducă ceva de băut. S-a întors la masă cu ginul ei tonic marca Hendrick’s și cu încă o bere pentru el. În gură ținea, bălăngănind, două pachete de covrigei crocanți, cu sare și oțet.

— Iartă-mă, dar mor de foame, a spus el, lăsând pungile să cadă pe masă. Am avut enorm de lucru, așa că am venit aici direct de la serviciu și n-am mai apucat să iau cina. Servește-te!

A deschis un pachet și i-a oferit și ei.

— Mulțumesc.

Ellie a zâmbit și a luat câțiva covrigei, din politețe. Își imagina expresia oripilată a antrenorului ei personal, dacă ar fi fost acolo, s-o vadă mâncând carbohidrați după ora 18:00.

Conversația dintre ei a curs la fel de ușor ca și discuția prin mesaje scrise, de parcă erau doi vechi prieteni care nu se văzuseră de ceva timp și își povesteau ce mai făcuseră de când se întâlniseră ultima dată. Au depănat povești despre istoria cumplită a întâlnirilor romantice de până atunci, Tim a încercat s-o convingă că Quentin Tarantino era cel mai mare regizor de film al tuturor timpurilor, în timp ce Ellie a proslăvit virtuțile dietei macrobiotice. Abia dacă aveau vreun interes comun, dar niciunul nu părea preocupat de asta. El i-a povestit despre munca de analist de sistem și de programator IT freelancer, iar ea i-a spus că era asistenta personală a unui CEO din Londra. Se temea prea mult să nu-l intimideze dacă îi spunea cu ce

se ocupa cu adevărat și a fost atât de convingătoare jucându-și rolul, încât a început să creadă propriile neadevăruri.

— Deci crezi în treaba asta cu Potrivește-ți ADN-ul? a întrebat-o Tim la un moment dat, după ce petrecuseră câteva ore împreună.

— Da. Din tonul tău, înțeleg că nu prea ești convins?

— Nu vreau să te mint, la început am fost puțin neîncrezător, a spus el, și m-am înscris doar pentru că m-a convins unul dintre amicii mei. Acum este supărat că el nu a primit o Potrivire nici după două luni, iar eu te-am găsit într-o săptămână. Dar chiar și așa, nu am fost sigur că este pe bune – sună prea bine ca să fie adevărat, nu-i așa? Faptul că există o singură persoană în lumea asta care este cu adevărat și complet legată de tine prin ADN-ul tău și de care se presupune că ar trebui să te îndrăgostești până peste cap… Dar apoi ai intrat tu în barul ăsta și am crezut că mi-a ieșit tot stomacul pe fund.

A zâmbit și Ellie s-a uitat fix la el, întrebându-se pe ce bază fuseseră Potrivite personalități atât de diferite, parțial și pentru că Tim era cel mai puțin pretențios bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, nemaivorbind să iasă la întâlnire cu el.

— Cinstit să fiu, Ellie, când te-am văzut intrând aici mi-a scăpat cea mai lungă bășină posibilă și am crezut că o să zbor prin încăpere ca un balon care se dezumflă.

Ellie nu s-a putut abține să nu râdă împreună cu el.

— Vreau să spun că ar putea să fi ieșit din mine dragostea sau berea, a glumit el. Cine știe?

— Deci a fost dragoste la prima bășină?

— Recunosc că am simțit ceva și îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți aiurea sau dacă nu simți la fel, dar mă bucur cu adevărat că ai acceptat să te întâlnești cu mine.

— Și eu mă bucur, a replicat Ellie, simțind cum în ea se agită un val cald.

Indiferent dacă era vorba despre cele patru ginuri tonice sau despre improbabila, dar fermecătoarea Potrivire care îi stătea în față, instinctul îi spunea că peisajul existenței sale s-a răsturnat brusc cu susul în jos.

Capitolul 21

MANDY

— Îmi pare rău, a murmurat Mandy, copleșită de o senzație de greață. Trebuie să plec.

Dintr-odată, ultimul loc în care își dorea să fie era slujba de pomenire a unui bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată. Nu se așteptase să fie interogată de sora acestuia în legătură cu motivul pentru care inventa anecdote despre el.

Simțea cum se strâng zidurile în jurul ei și regreta că a venit. Dar pe când se grăbea să plece, sora lui Richard, Chloe, a prins-o de braț.

— Nu, a spus ea ferm. Trebuie să-mi spui cine ești și de ce ai mințit că ai petrecut ceva timp alături de fratele meu, când lucrul ăsta nu s-a întâmplat niciodată.

— Eu… eu…, a bâiguit Mandy.

— Măcar ai fost prietenă cu Richard?

Mandy nu a răspuns nimic.

— Așa mă gândeam și eu. Ce naiba, ești cu cât? cu vreo zece ani mai mare ca el? Deci nici colegi de școală n-ați fost. Ești una dintre babele alea excitate pe care le antrena la sală și care se tot dădeau la el? Sau vreo ciudată care dă buzna la funeraliile unora pe care nici nu i-a cunoscut?

— Nu!

Mandy își dorea din toată inima ca sora lui Richard să nu-și facă o impresie proastă despre ea, cu toate că-și dădea seama cum pare.

— Nu sunt nimic din toate astea.

— Atunci cine ești și de ce ai venit aici?

Mandy a închis ochii strâns.

— Am fost Potriviți prin ADN.

— Poftim?

— Acum câteva săptămâni mi-am făcut testul Potrivește-ți ADN-ul și am descoperit că și Potrivirea mea și-l făcuse. Dar când am… vrut să mă întâlnesc cu el…

Mandy s-a oprit, fiindcă se simțea ca o proastă.

— A… a murit. Era Richard.

Chloe n-a zis nimic și a măsurat-o pe Mandy cu privirea de sus până jos.

— Iar minți.

— Jur că nu mint. Uite.

A deschis geanta și i-a arătat lui Chloe mesajul tipărit care confirma Potrivirea lor.

— De ce ai venit?

Tonul lui Chloe se mai înmuiase, pe măsură ce digera informația care îi fusese servită.

— Sună tâmpit acum, că o spun cu voce tare, dar voiam să-mi iau rămas-bun de la el. Am petrecut ultimele câteva săptămâni jelind un bărbat pe care nu l-am cunoscut și voiam să aflu mai multe despre el. Toți cei de aici au amintiri extraordinare cu fratele tău, iar eu nu am nimic, doar un nume și

câteva poze găsite online. Când i-am ascultat vorbind despre el, am fost furată de peisaj și am inventat propria poveste. Îmi pare rău, a fost o prostie, un lucru nechibzuit, sunt destul de bătrână ca să-mi dau seama că nu se face. N-am vrut să te supăr.

— Cred că am înțeles, a spus Chloe, luând de pe masă două pahare cu vin și întinzându-i unul dintre ele lui Mandy. Și ce vrei să știi despre Rich?

Lui Mandy i-au luat foc obrajii.

— Acum, că vorbesc cu tine, nu prea știu de unde să încep.

— E și mama aici, hai să te prezint…

— Nu! a sărit Mandy, panicată. Nu cred că sunt gata pentru asta.

— Păi atunci de ce nu-mi lași datele tale de contact și rămânem în legătură pentru când o să fii.

Chloe i-a întins lui Mandy telefonul ei.

— Poate vii odată în vizită pe la noi, s-o cunoști?

Mandy a încuviințat din cap, tastându-și cu grijă numărul de telefon.

— Trebuie să plec, a spus ea. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Și îmi pare foarte rău pentru Richard.

— Și mie îmi pare rău, a replicat Chloe. Îmi pare rău pentru voi amândoi.

Mandy și-a ținut privirea în pământ când a trecut pe lângă mama lui Richard, pe drum spre ieșirea din biserică, și s-a grăbit spre mașină. Ceea ce începuse ca o modalitate de a afla mai multe despre răposata ei Potrivire trebuia să-i închidă un capitol.

În schimb, ceva îi spunea că nu era decât un început.

Capitolul 22

CHRISTOPHER

— Târfă nenorocită! a strigat Christopher, încercând să-și extragă din gura ei degetul înmănușat care-i zvâcnea.

Femeia a continuat să-l muște până când Christopher a crezut că dinții ei au ajuns la os. Dar până nu termina treaba nu putea da drumul firului pe care i-l înfășurase în jurul gâtului.

Cea de-a noua crimă a sa într-o perioadă de cinci săptămâni ar fi trebuit să meargă la fel de ușor ca și restul și, așa cum procedase și în cazul celorlalte femei, își făcuse bine temele despre ultima țintă, printr-o recunoaștere completă a zonei în care locuia aceasta.

Camerele de supraveghere erau o potențială capcană pentru orice criminal, așa că urmărea fete ale căror locuințe se aflau în zone foarte aglomerate, precum cele în care camerele erau fixate pe stâlpi de iluminat, pe magazine, școli, birouri, blocuri de locuințe. Alte camere care trebuiau evitate erau cele de supraveghere video cu circuit închis din autobuze, de pe benzile destinate exclusiv transportului în comun, taxiuri, stații de metrou, radarele sau sistemele de recunoaștere a numerelor de înmatriculare ale vehiculelor. Cât timp reușea să le evite, nu exista niciun motiv ca prezența lui în zonă să fie semnalată după eveniment.

Odată ajuns în fața casei Numărului Nouă, i-a verificat de două ori prezența pe GPS și, după ce a așteptat răbdător o vreme, ca să se convingă că este singură, și-a pus papucii protectori din plastic peste încălțările sport, astfel încât să nu lase nicio urmă distinctivă. A descuiat ușa din spate folosind aceeași trusă de încredere și a intrat în apartament, închizând ușor ușa în urma lui.

Odată aflat înăuntru, a scos din rucsac o bilă albă de biliard și a aruncat-o pe podea, lăsând-o să cadă cu o bufnitură puternică. A rămas pe loc, cu mâinile încleștate pe mânerele de lemn ale lațului de sârmă, așteptând ca femeia să deschidă ușa dormitorului, pentru a vedea de unde vine zgomotul.

Moartea Numărului Nouă ar fi trebuit să urmeze un tipar familiar, sigur. Odată ce femeia s-ar fi aflat față în față cu el, Christopher urma să treacă direct la acțiune, scoțând din ea ultima picătură de viață cu ajutorul lațului, apoi aranjându-i trupul cald încă pe podeaua bucătăriei, într-o simetrie macabră, și făcând două poze. Numerele de la Unu la Opt fuseseră prea buimăcite ca să opună rezistență; nu reușiseră nimic mai mult decât să se agațe neîndemânatic de fir, în încercarea de a-l îndepărta. Elementul-surpriză combinat cu forța și hotărârea lui erau întotdeauna prea puternice pentru ca ele să le poată învinge. Se oprea abia după ce sârma subțire reteza pielea și începea să cresteze mușchiul. Dacă ar fi lăsat-o să taie mai mult s-ar fi făcut prea multă mizerie și nu avea intenția de a-și petrece restul nopții într-o curățenie de zile mari.

Totuși, cazul Numărului Nouă luase o altă turnură când, spre consternarea lui, după aruncarea bilei de biliard s-a deschis ușa de la baie – femeia nu ajunsese încă în dormitor, așa cum presupusese el. Se repezise la ea din întuneric și apucase să-l vadă venind. Totuși, fusese prea lentă ca să se ferească de firul ce i s-a înfășurat în jurul gâtului și bărbatul s-a strecurat rapid în spatele ei, ca să-l strângă cu putere. Era încă încălțată cu pantofii cu toc și instabilitatea acestora pe podeaua de gresie a făcut-o să-și piardă echilibrul. A alunecat în spate, la pământ, dezechilibrându-l și pe Christopher și trântindu-l odată cu ea.

În zăpăceala momentului, firul s-a slăbit și ea a reușit să-și strecoare degetele sub el, ceea ce i-a permis să respire în continuare. În același timp, a întors și capul, i-a găsit degetul mare și și-a înfipt dinții în el cu o strânsoare ca de menghină.

— Fuuuutu-i! a strigat Christopher din spatele măștii, de dincolo de cagulă și, pentru o fracțiune de secundă, s-a gândit să slăbească strânsoarea, căci durerea din deget era tot mai mare.

I-a tras femeii capul pe spate și l-a lovit de podeaua din bucătărie. În momentul în care a auzit țeasta crăpând, maxilarul ei își slăbise deja forța, suficient cât să-și tragă degetul din gura victimei. A mai dat-o de două ori cu capul de gresie, până când sângele a început să se adune în șanțurile dintre dale, și a știut că pentru ea nu mai era cale de întoarcere.

S-a grăbit spre chiuveta de inox, și-a scos mănușile și și-a clătit rana sub jetul de apă rece. A cercetat-o în grabă; nu era atât de gravă pe cât crezuse, dar părea destul de adâncă încât să-i trebuiască niște copci. Și-a ținut furia în frâu suficient cât să-și înfășoare degetul într-un șervet de bucătărie, înainte de a face ambele fotografii cu aparatul lui Polaroid.

Apoi s-a proptit lângă trupul femeii, a ridicat piciorul și a pocnit-o peste față. Nasul i-a cedat ca un sufleu. A început s-o lovească, înfuriat că avusese îndrăzneala să riposteze, și s-a oprit abia când i-a rupt coastele în atât de multe bucăți, încât nu mai avea ce să sfarme. A luat apoi un cuțit pentru pâine de pe blatul de la bucătărie și i l-a înfipt în ochi, răsucind lama de jur-împrejur în direcția acelor de ceas, cu mișcări identice, ca să scobească din orbite ce a mai rămas și să-i împrăștie resturile pe față. Nu merita să stea întinsă pe năsălie precum celelalte, semănând cu cineva care a murit în pace, în somn. S-a asigurat că biata rudă nefericită care va trebui să identifice cadavrul nu-și va aminti decât mozaicul de oase sparte creat de el.

Se simțea epuizat și își dorea din suflet s-o lase acolo și să se târască în patul lui, dar mai avea multă treabă. Într-un sertar de la bucătărie a găsit un tub de adeziv puternic cu care și-a acoperit rana de la deget, apoi a pansat-o cu bandă adezivă, care să țină până când ajungea acasă și putea s-o trateze așa cum se cuvine. După ce a turnat înălbitor în chiuvetă, ca să îndepărteze orice urme de sânge, a șters podeaua cu mopul, spălând sângele amândurora, și în cele din urmă, i-a îndesat o cârpă în gură.

Apoi a apucat de pe blat un sucitor și, cu mai multă forță decât era necesar, i-a zdrobit dinții în bucățele minuscule. I-a tras de pe gât cârpa care conținea acum fragmentele de dinți, a împachetat-o cu grijă și a pus-o în geanta lui. Nu voia să-i găsească cineva ADN-ul în gura ei.

Brusc, i-a sunat telefonul; era Amy.

— Hai salut, a început ea, ce faci?

— Mai nimic, a mințit Christopher.

Ținând telefonul cu obrazul, turna înălbitor în gura Numărului Nouă, lăsându-l să dea pe-afară pe la colțurile buzelor. *Asta ar trebui să distrugă orice urme ale mele rămase pe acolo,* s-a gândit el.

— Doar nu faci pipi, nu? Aud apa curgând.

— Nu! Mă spălam pe dinți.

Deși voia să lase telefonul și să-și termine operațiunea de curățare, Christopher era oarecum stârnit de discuția cu iubita lui, în același timp în care se uita la rămășițele oribile ale femeii pe care tocmai o ucisese. Erau la fel de apropiate pe cât pot fi două femei fără a se afla, totuși, în aceeași încăpere.

— Iartă-mă că nu pot ieși azi, dar e OK să ne vedem mâine? l-a întrebat ea. A fost un infern la serviciu.

— Da, e în regulă.

— Ești bine? Pari preocupat.

— Sunt doar obosit, am nevoie să dorm zdravăn la noapte.

— Asta e bine, pentru că data viitoare când ne vedem nu te las să ieși din dormitor toată noaptea, a spus ea, flirtând.

Christopher a zâmbit la gândul ăsta.

După ce au terminat convorbirea, a cercetat încăperea cu privirea, mulțumit de succesul operației de curățare. Dar cu toate că nu voia să se mai întoarcă vreodată la treaba asta ratată, știa că trebuie să revină în câteva zile ca să termine și să-și lase amprenta.

A înghițit câteva analgezice pe care le-a găsit în geanta Numărului Nouă ca să-l lase durerea de deget și a părăsit casa în tăcere, îndreptându-se spre

locuința lui. A făcut un ocol pe o stradă liniștită, unde se afla o clădire de apartamente, cu patru etaje, construită de curând. S-a asigurat că nu a atras atenția nimănui și a mers în spatele clădirii, spre ușa apartamentului de la parter, încă descuiată.

Mirosul din încăpere ar fi fost îngrozitor pentru cei mai mulți, dar miasmele, mai ales acelea ale trupurilor în descompunere, nu-l deranjau pe Christopher. A răsucit lanterna, ca să lumineze chipul Numărului Opt. Procesul de putrefacție începuse la umeri, cap și gât, precum și pe partea dreaptă a toracelui. Pielea i se făcuse de un verde-închis, plin de pete, iar trupul micuț era umflat din cauza acumulării de gaze din interior, care îi împingeau în afară burta și limba și îi bulbucaseră ochii. Venele erau marmorate, colorate în maro-închis, iar pielea de pe brațe și picioare era plină de bășici.

Christopher a scos din buzunar fotografia pe care i-o făcuse cu o jumătate de oră în urmă Numărului Nouă și a așezat-o cu grijă pe pieptul femeii. Odată ieșit, a scos din rucsac un spray și, cu o manevră rapidă, a pulverizat vopsea neagră peste un șablon așezat pe pavaj. S-a dat înapoi și și-a privit opera – conturul unui bărbat purtând un copil peste apă – și a zâmbit ca pentru sine.

De acum nu mai era mult până la descoperirea Numărului Opt, s-a gândit el. Pentru că deja toată lumea știa ce carte de vizită să caute.

Capitolul 23

JADE

Bărbatul care stătea în pragul ușii larg deschise de la fermă nu era în niciun caz Kevin, dar semăna cu el.

Avea probabil 25 de ani și arăta un pic mai în vârstă decât Kevin. Și el era uimitor de chipeș, cu părul blond răvășit, dar mai închis și mai drept

decât al lui Kevin. Ochii albaștri îi sclipeau la fel ca și cei din pozele Potrivirii ei, dar bărbatul acesta avea nasul mai ascuțit și buzele mai subțiri. Părea conștient de faptul că Jade era gata de atac.

Dar, în ciuda furiei și deopotrivă spre surpriza ei, Jade a reușit să-și păstreze cumpătul și să rămână prudentă. A păstrat o distanță sigură între ea și acest străin. Mașina era descuiată și avea cheile în mână, în cazul în care ar fi fost nevoie de o retragere rapidă sau poate chiar să-l înjunghie cu ele.

— Cine ești? Că e al dracului de sigur că nu ești bărbatul cu care mi-am petrecut ultimele șapte luni stând de vorbă, s-a răstit ea.

El a privit-o cu un amestec de curiozitate, fascinație și teamă. A deschis și a închis gura de câteva ori, străduindu-se să formuleze o propoziție. Din felul în care pieptul i se ridica și i se lăsa cu rapiditate, Jade a simțit că îl îngrijora ceva și că ea era în avantaj. A decis că bărbatul nu reprezenta nicio amenințare. De fapt, singurul lucru care o amenința era soarele. S-a gândit la bieții ei umeri albi ca brânza.

— Mai bine m-ai lăsa să intru, a continuat Jade, uitând pentru moment că vrea să intre în casa unui bărbat total necunoscut.

Acesta a încuviințat din cap și s-a dat într-o parte, pentru ca ea să poată trece prin verandă într-un living răcoros, cu aer condiționat. Temperatura scăzută era un paradis pe gâtul ei transpirat.

În timp ce ușa din spatele ei s-a închis, Jade a remarcat un perete plin cu fotografii de familie atârnate deasupra unui pian. Cei din poze arătau ca oricare alt grup banal, normal, iar asta i-a mai liniștit un pic temerea că se băgase singură într-o scenă din *Masacrul din Texas.* Într-una dintre fotografii era un bărbat de vârstă mijlocie, alături de o femeie și doi băieți adolescenți: versiunea mai în vârstă a unuia dintre ei stătea chiar acum în fața ei, într-o postură stânjenitoare, iar celălalt era un Kevin mai tânăr.

— Ești fratele lui Kevin? a întrebat Jade, iar bărbatul a dat din cap.

— Mark, a bombănit el.

Jade s-a mai liniștit puțin.

— Deci, el unde se ascunde?

— E plecat în oraș, a replicat Mark încet. Nu știu când se întoarce.

Bărbatul s-a străduit să nu-i evite privirea și a continuat să-și arunce ochii în spatele ei, către o ușă deschisă, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Nu cred că spui adevărul, Mark, așa că nu te purta cu mine de parcă aș fi vreo proastă nenorocită. Știi cine sunt?

El a încuviințat din cap.

— Atunci știi și de la ce depărtare am venit aici ca să-l cunosc pe fratele tău. Și, dacă ți-a spus ceva despre mine, aia trebuie să fie, că nu-s ușor de dus cu preșul și că nu-mi place să fiu trasă pe sfoară. Așa că nu plec de aici până când nu-și face curaj să discute cu mine față în față. Nu-mi pasă dacă are vreo nevastă sau vreo iubită, vreau să-mi spună adevărul. Și nu fac un pas în afara acestei case până nu-l obțin.

Mark părea confuz și a început iar să bombăne ceva de neînțeles.

— Este în regulă, Mark, s-a auzit vocea lui Kevin de undeva, din pragul ușii.

Jade s-a întors repede să-și înfrunte Potrivirea ADN, dar a rămas cu gura căscată.

— Bună, Jade. Nu sunt chiar cum te așteptai, nu? a întrebat-o el.

Capitolul 24

NICK

Când Sally și Nick au ajuns la Birmingham's Colmore Circus, traficul din miezul zilei era înțepenit și șoferii frustrați se proptiseră în claxoane.

Cele patru benzi de șosea fuseseră reduse la una singură din cauza unui accident în tunelele din Queensway; zgomote de bormașină și bubuituri neîncetate veneau dinspre muncitorii constructori care înălțau o nouă clădire de birouri cu multe etaje chiar pe cenușa de ciment a unui recent demolat bloc de locuințe.

Nick a ridicat ochii ca să se uite spre destinația lor și a văzut numele inscripționat cu litere roșii și negre de-a lungul a două ferestre de la al treilea etaj – „One-2-One Physio". Cu pregătirea lui în advertising și marketing, a criticat imediat în minte demodata alegere a stilului literelor și a graficii.

— Deci, de ce fac eu chestia asta? a întrebat-o el din nou pe Sally.

— Pentru că amândoi trebuie să știm dacă există vreo scânteie între tine și bărbatul ăsta.

— E ridicol, a protestat Nick, așa cum făcuse în repetate rânduri de când aflase că Potrivirea lui ADN era un bărbat. Sunt un bărbat heterosexual care nu este atras fizic de bărbați. Mai întâi, că nu va fi nicio scânteie și, în al doilea rând, în varianta puțin probabilă în care ar fi, cum ar putea cineva măsura sau cuantifica vreodată, în mă-sa, ce înseamnă scânteia asta?

— În seara în care ne-am întâlnit pentru prima dată la bar, mi-ai spus că ai știut atunci și acolo că o să ajungem să ne căsătorim, a zis ea. Ai spus că ți-ai simțit inima bătând mai tare. Acum, pentru liniștea sufletului meu, vreau să te întâlnești cu tipul ăsta și să-ți dai seama dacă ți-o ia iar inima la

goană și pentru el. Altminteri, o să-ți petreci tot restul vieții punându-ți întrebări în legătură cu asta.

— Nu, iubito, *tu* o să-ți petreci restul vieții punându-ți întrebări. Eu o să mi-o petrec întrebându-mă de ce mama naibii am fost Potrivit, se pare, cu un tip, când eu sunt îndrăgostit până peste cap de o femeie.

— În chestiunea asta nu există „se pare”, Nick. Este știință, și știința se bazează pe fapte, indiferent dacă tu crezi sau nu. Trebuie s-o faci.

Nick a tras adânc aer în piept, i-a luat lui Sally fața în palme și a sărutat-o lung pe buze. Cu toate că, în exterior, lăsa impresia că nu-l interesează câtuși de puțin să-și întâlnească Potrivirea, în sinea lui simțea o curiozitate crescândă față de bărbatul cu care se părea că împărtășește o anumită legătură.

— Păi, hai să rezolvăm odată și asta, a suspinat el.

— O să fiu la Costa, peste drum, te aștept acolo.

Nick i-a zâmbit cu îndoială, a apăsat pe butonul de la ușă și, odată ce aceasta s-a deschis, a urcat cele trei etaje, spre recepție.

— Bună.

I-a zâmbit nervos tinerei secretare cu un trandafir tatuat pe mână.

— Am o întâlnire cu Alexander, la 14:30.

— David Smith? a întrebat ea, uitându-se în calendarul de programări de pe ecran.

Nick a dat din cap, bucuros că dăduse un nume fals. În cazul în care Alexander ceruse, la rândul lui, datele de contact ale partenerului destinat, Nick nu voia să fie prevenit în momentul în care se întâlneau față în față.

— Aveți nevoie de fizioterapie la gât și umeri, corect? a continuat fata.

— Da.

— OK, completați acest formular și Alex o să vă preia în câteva minute.

Nick s-a prăbușit într-un fotoliu și a început să completeze un scurt chestionar despre falsa lui afecțiune. În afară de nume, a inventat și o bruscare a gâtului suferită într-un recent accident de mașină, și acesta inexistent.

— David? s-a auzit de undeva din spate o voce gravă, dar prietenoasă, cu un accent pe care Nick nu l-a putut identifica.

S-a întors și a descoperit în pragul ușii un Alexander zâmbitor.

— D-da, s-a bâlbâit el.

— Sunt Alex, s-a prezentat celălalt, întinzându-i mâna. Vino înăuntru, să vedem ce ai.

Nick l-a urmat în cabinet și s-a cocoțat pe masa de fizioterapie, în timp ce Alex s-a așezat în fața lui, pe un scaun pliant.

— Așa, spune-mi despre durere și ce a provocat-o, i-a cerut Alex.

În timp ce vorbea, Nick spera ca Alex să nu-i ceară să intre în prea multe detalii despre accident, ca să nu-i descopere minciuna. Dar Alex s-a mulțumit să treacă prin câteva întrebări de ordin general despre sănătatea și obiceiurile de la job ale lui Nick, în timp ce acesta încerca din răsputeri să nu-l privească prea insistent. Chiar și Nick trebuia să admită că, așa cum se vedea și din poză, Alex arăta incredibil de bine.

— Bine, acum te rog să-ți scoți tricoul și să te întinzi cu fața în sus, a spus Alex, pulverizându-și dezinfectant pe mâini.

Nick s-a simțit dintr-odată sfrijit, în comparație cu pieptul lat al lui Alex, vizibil prin deschizătura în formă de V a tricoului.

— Aș vrea să-ți palpez un pic mușchii de la gât și umeri, i-a explicat Alex, stând în spatele lui.

Oh, băga-mi-aș oh, băga-mi-aș oh, băga-mi-aș, și-a spus Nick, pregătindu-se cu teamă pentru atingerea lui Alex și sperând ca trupul lui să nu-l trădeze, de exemplu să nu înceapă să i se vadă sfârcurile și să nu-i zvâcnească penisul. Și-a amintit că, la beție, își îmbrățișa adeseori prietenii bărbați și niciodată n-a simțit vreo urmă de reacție sexuală. A închis ochii și s-a rugat, în timp ce mâinile lui Alex îi atingeau umerii. Și atunci… nimic. Tot ce a simțit au fost degetele lui Alex ciupindu-l ici și colo, căutând noduri, manevrându-i gâtul în diferite poziții și cerându-i să-l încline în tot felul de poziții. Nick a răsuflat ușurat.

La cererea lui Alex, s-a răsucit cu fața în jos, potrivindu-și capul în orificiul special al patului de consultație, iar mâinile lui Alex au pornit de-a lungul coloanei lui, aliniind unele vertebre cu o trosnitură zgomotoasă, acolo unde era nevoie. În ciuda momentului trecător de disconfort, Nick se simțea destul de relaxat încât să înceapă o conversație de complezență.

— Deci, ești australian?

— Nu, sunt mai de la vale. Din Noua Zeelandă.

— Ah, și de cât timp ești aici?

— De vreo 20 de luni sau pe-acolo, deși îmi cam expiră viza. Tata nu prea se simte bine, așa că trebuie să plec acasă în curând.

— Oh, îmi pare rău. Pleci de tot?

— Cam așa ceva. Am pornit procedura pentru viza de muncă în Noua Zeelandă pentru prietena mea. E britanică.

Are o prietenă, nu-i gay, și-a spus Nick, liniștit că se află amândoi în aceeași barcă. În aceeași barcă firească, fără îndoială heterosexuală.

În timp ce Alex continua să-i manevreze umerii și gâtul, au vorbit despre serviciu și locurile pe care le frecventau. Nick a aflat că mergeau uneori în aceleași baruri, dar altminteri aveau prea puține lucruri în comun. Alex era genul sportiv, în cele mai multe weekenduri juca rugby, ca amator – i-a arătat cu mândrie pe peretele din cabinet o fotografie a echipei lui, Solihull

Rugby Club – ori își petrecea timpul ieșind cu prietena lui în drumeții sau cățărări. Nick ajungea cel mai aproape de exercițiile fizice când alerga după autobuz, în diminețile când nu se trezea la timp.

— Bine, prietene, ar trebui să fie suficient pentru astăzi, a spus Alex. Erai un pic încordat, dar nu e nimic grav la spatele tău. Mai stai o săptămână și, dacă simptomele persistă, fă-ți o programare și vino să te văd.

— Super, mulțumesc, a răspuns Nick, punându-și tricoul și haina.

Odată ajuns pe picioarele lui, un pic amețit, a zărit-o prin fereastra cabinetului pe Sally, aflată trei etaje mai jos peste drum, în cafenea. Și-a zâmbit în gând, liniștit că această mică sincopă nu le stricase planurile. Persoana cu care era destinat să-și petreacă restul vieții se afla pe partea cealaltă a drumului, nu în aceeași cameră cu el.

După ce și-au strâns mâinile, Nick s-a dus spre recepție. Și-a îndreptat telefonul spre scanner, ca să plătească, realizând cât de tâmpit fusese ca să-și facă griji fie și o secundă în legătură cu posibilitatea de a fi gay. Asta era dovada, și-a spus el, că testele ADN erau o prostie.

S-a uitat spre cabinetul de tratament chiar în momentul în care Alex a întors capul spre el. Și dintr-odată privirile li s-au întâlnit, iar Nick a simțit cum i se taie respirația. Inima a început să-i bată nebunește și și-a dat seama că i se măresc pupilele. Își simțea stomacul ca întors pe dos și, la vederea chipului năucit al lui Alex, a înțeles că și el simte exact același lucru.

— Uitați chitanța.

Secretara i-a zâmbit, rupând vraja și eliberându-l. Nick s-a repezit pe scări și a părăsit clădirea cuprins de panică.

A rămas câteva clipe pe trotuar, sprijinit de perete și sperând că briza ușoară de vară îi va răcori obrajii îmbujorați. *Ce mama dracului a fost asta?* s-a întrebat el.

Când respirația repezită și superficială i s-a liniștit și inima a început să-i bată din nou regulat, s-a îndreptat spre locul unde îl aștepta Sally.

— Ei? Cum a fost? l-a întrebat ea nerăbdătoare, în timp ce Nick s-a așezat pe un scaun, lângă ea.

— Da, a fost OK, dar nu-i genul meu, i-a zâmbit el, forțându-se să râdă.

— Deci, nu sunt pe cale să-mi pierd logodnicul pentru un bărbat?

Din tonul vocii ei, părea că încearcă să facă o glumă, dar Nick și-a dat seama că întrebarea era pe bune.

— Chiar ai crezut că ar fi posibil așa ceva?

— Nu. Ei, poate. Un pic. Da.

— Sigur că nu, a spus el liniștitor, consolând-o cu un sărut rapid pe frunte.

Sally și-a întins brațele și l-a cuprins strâns, în timp ce privirea lui Nick s-a îndreptat peste drum, spre etajul trei, unde știa că și-a lăsat inima.

Capitolul 25

ELLIE

Nu se poate, trebuie să existe ceva în neregulă la el, s-a gândit Ellie în timp ce citea un alt mesaj din cele primite de la Tim.

Aproape că nu trecea oră din timpul lor activ în care să nu-și trimită unul altuia mesaje. Când își simțea telefonul vibrând în buzunar, Ellie grăbea ședințele, ca să poată citi ce i-a răspuns. Lăsase deja deoparte telefonul cu cartelă și îi dăduse coordonatele private de contact și, cu toate că la prima lor întâlnire, în cârciuma de țară, nu existase deloc atracție fizică față de el, Ellie simțea în mod cert că prezența acestui bărbat avea ceva tandru în sine.

Tim se autoironizase în legătură cu alegerea propriei cariere, ca analist de sistem – „plictisitor ca dracu'", fusese expresia folosită de el –, în timp ce Ellie era mult mai ambiguă în ceea ce o privea. Îi spusese că lucra pentru o mare companie din oraș, dar când o întrebase cum se numește aceasta ea se eschivase, spunându-i că era ceva din domeniul economic; o lăsaseră amândoi așa. Știa bine că, dacă prietenia lor avea să evolueze în altceva mai important, nu-l putea minți la nesfârșit. Dar, deocamdată, se distra pretinzând că este o persoană oarecare și spera că el n-o să-i strice bucuria asta, căutând-o online.

Trecuse o veșnicie de când Ellie băgase cu adevărat în seamă un bărbat, după un lung șir de dezamăgiri. Ultimele ei întâlniri fuseseră numai din interes; partenerii ei voiau doar să se folosească de ea ca relație importantă în detectarea de noi oportunități sau ca afaceristă dispusă să investească în niște businessuri. În prima, a doua, a treia sau a patra întâlnire, tot găseau o modalitate de a aduce vorba despre averea ei. Atunci când realiza nesiguranța acelor bărbați, toți cu frica de a nu fi emasculați de ea, se detașa într-o clipă; în timp și-a dat seama că femeile independente, bogate și atrăgătoare ca ea erau considerate de bărbați drept o amenințare care trebuia controlată.

Pe când avea 20 de ani, Ellie credea că s-ar putea îndrăgosti până peste cap de cineva chiar dacă nu-i era neapărat destinat ca Potrivire. Până la urmă, lucrul ăsta se întâmpla de mii de ani, înainte de descoperirile genetice. Dar pe măsură ce se scurgea timpul și ea trecea de bariera celor 30 de ani, își pierduse încrederea că ar putea găsi vreodată un fond comun cu cineva care nu era Potrivit genetic cu ea. La unele din aceste întâlniri simțise o scânteie, dar se fâsâise când realizase adevăratele intenții ale pretendenților. Se trezise întrebându-se care era interesul lui Tim și acum încerca să-i găsească vreo vină, aproape dezamăgită când și-a dat seama că nu era nimic la el demn de a fi criticat.

„Marți am treabă la Londra. Ai vrea să iei cina cu mine, înainte de ultimul tren spre casă?" îi scrisese Tim.

„Da, ar fi grozav", a răspuns ea, simțind o undă de căldură în trup.

Deși nu experimentase încă îndrăgostirea instantanee, în primele 48 de ore, raportată de 92 la sută din cei Potriviți, Ellie simțea totuși că Tim era cumva special. Dar nu există două cupluri la fel și, în unele cazuri, dragostea aceea răvășitoare apare după săptămâni întregi, așa că nu era îngrijorată. Cu cât petrecea mai mult timp în compania lui, cu atât simțea că se dezmorțește mai tare.

Dar ce trebuia să decidă în continuare era dacă Tim părea destul de special încât să-i dezvăluie secretul ei.

Capitolul 26

MANDY

Ușa de la intrare a căsuței modeste căreia Richard îi spunea cândva „acasă” s-a deschis imediat ce Mandy a pășit pe alee.

Chloe stătea pe verandă, cu un zâmbet radios pe chip. Era o variantă foarte diferită a femeii bănuitoare cu care își încrucișase Mandy pașii la slujba de pomenire.

— Intră, intră, a zorit-o Chloe, iar Mandy a urmat-o emoționată pe coridor, spre o bucătărie deschisă.

Pe un scaun înalt de la barul pentru mic dejun stătea cocoțată o femeie pe care, de asemenea, a recunoscut-o de la slujbă. Frații nu prea semănau între ei, nici mama cu fiul, dacă asta avea vreo importanță, dar exista ceva în felul în care se uitau femeile una la alta, care îi spunea lui Mandy că ar fi trebuit să facă parte din această familie. Simțea chiar și aici atracția Potrivirii ei.

În spatele ramelor ochelarilor pe care îi purta femeia se vedeau ochii unei mame în doliu, care încerca încă să accepte pierderea unui copil. Mandy a întins mâna, dar femeia a luat-o de umeri și a strâns-o tare în brațe.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să vii, i-a șoptit ea la ureche.

— OK, mamă, acum poți să-i dai drumul. Mandy, ea e Patricia, mama noastră, a spus Chloe.

— Mă bucur mult să vă cunosc, a replicat Mandy.

— Și eu, și spune-mi Pat, a răspuns ea, cercetând-o din cap până în picioare pe Potrivirea fiului ei. Richard te-ar fi adorat, pur și simplu!

Mandy a simțit că roșește.

— Uită-te la ea, Chloe. Nu-i așa că e minunată?

Aflată de cealaltă parte a barului pentru micul dejun, unde le pregătea ceaiul, Chloe a dat din cap în semn că era de acord. Mandy a aruncat o privire prin bucătărie și sufragerie, uitându-se la fotografiile de familie care acopereau partea de sus a unui dulap. Pe un panou de plută era înfiptă liturghia pe care a recunoscut-o de la slujba de pomenire a lui Richard, alături de medalia lui de la terminarea maratonului din Londra. Simțea cum Pat o soarbe din ochi, dar lucrul ăsta nu o deranja deloc.

— Richard se întreba cum arăți, a spus ea, în cele din urmă. Când a făcut testul, s-a întrebat cine oare era aleasa lui și unde locuiește. Nu știu dacă ți-a spus Chloe, dar îi plăcea să călătorească și cred că ar fi mers până la capătul lumii ca să fie alături de cea care îi fusese Potrivită.

— Locuiesc doar la două ore distanță, lângă Essex, a zâmbit Mandy. Așa că nu era nevoie să meargă prea departe. Știi de ce a făcut testul?

— Din aceleași motive ca toți ceilalți, cred. Știu că la 25 de ani era un om tânăr, dar tot ce voia era să se așeze și să aibă o familie a lui. Bineînțeles că testul nu era disponibil atunci când l-am cunoscut pe tatăl lui Richard, dar am fost împreună timp de 20 de ani, până la moartea lui, și nu cred că ne-am certat vreodată. Richard își dorea același tip de relație; nu voia să lase lucrurile la voia întâmplării.

— La ce te-ai gândit când ai aflat ce s-a întâmplat? Adică accidentul…, a întrebat-o Chloe pe Mandy, întinzându-i o cană cu ceai.

— Sună ciudat, din moment ce nu l-am întâlnit niciodată, dar am fost devastată, a recunoscut Mandy. Cred că a fost ca atunci când oamenii află că nu pot avea copii… le-a fost răpită această alegere și jelesc că au pierdut ceva ce n-au avut niciodată. Așa m-am simțit. Sună ridicol, nu?

Gândul la copii a împuns-o ca un ghimpe. În ciuda incidentelor din trecut, făcuse multe analize și se dovedise că era capabilă să procreeze. Dintotdeauna se considerase norocoasă că nu era una dintre acele biete

femei despre care vorbise adineauri. Dar acum pierduse tot – Richard, șansa de a avea vreodată copii, un viitor…

— Nu fi prostuță, a spus Pat, așezându-și palma pe mâna lui Mandy. Ai pierdut exact același lucru ca și noi, doar că noi am fost norocoase să-l avem alături toată viața lui. Ce ai pierdut tu, ei bine, este pur și simplu nedrept.

Cuvintele lui Pat i-au dat asigurarea de care avea nevoie ca să nu-și lase emoțiile s-o învingă.

— Nu cred că altcineva ar putea înțelege, a spus ea încet, înghițind greu.

— Ai vrea să-i vezi camera?

— Mamă, a întrerupt-o Chloe. Las-o încet, abia a ajuns. S-ar putea să fie cam mult dintr-odată.

— Nu, este în regulă, mi-ar plăcea mult.

Mandy a dat din cap și a urmat-o pe Pat pe scări.

— Richard s-a mutat când a plecat la facultate, apoi s-a întors acasă și a plecat iar când a început să călătorească, i-a explicat Pat. Chloe glumea adeseori că ar trebui să instalăm pentru el o ușă turnantă, fiindcă tot vine și pleacă. Apoi, când afacerea lui ca antrenor personal a început să meargă, a economisit ceva bani pentru un apartament.

Pat a deschis ușa din fața lor.

— Intră și uită-te, dacă vrei. Te las un pic singură.

Camera lui Richard era curată și spațioasă. Mandy s-a îndreptat spre un perete decorat cu sute de fotografii din călătoriile lui prin lume: Australia, Asia, America de Sud, Europa de Est și chiar Alaska. Lângă pat era un dulap în care se aflau cămășile și pantalonii lui, toate călcate cu grijă, după cum a observat. Mandy și-a trecut degetele peste un pulover tricotat, foarte larg, și și-a apropiat fața de el ca să-l miroasă – dar tot ce simțit a fost balsamul de rufe.

A mers spre un fotoliu așezat în colțul camerei, pe al cărui spătar era împăturit un fular subțire. L-a ridicat și a tras adânc aer în piept, dorindu-și cu disperare o legătură de suflet cu el. Dintr-odată, Mandy a simțit că i se taie picioarele, când a lovit-o mirosul lui Richard și al aftershave-ului lui. Nu putea descrie pe de-a-ntregul senzația, dar mai târziu a asemuit-o cu scufundarea într-o baie caldă, plină cu săpun, sau cu prăbușirea în niște brațe puternice, sigure.

Apoi, brusc, spre mirarea ei, Mandy s-a trezit că plânge. Una era să vadă fotografii ale lui Richard și să-i întâlnească familia și cu totul alta să-i respire mirosul, la propriu. Treaba asta a doborât-o și a trebuit să se sprijine de o comodă cu sertare, înainte de a ieși din cameră. A închis ușa după ea și a trebuit să-și șteargă și lacrimile curgând din ochii înroșiți.

Atunci și acolo a știut că era mai îndrăgostită de un mort decât și-ar fi imaginat vreodată că este posibil să fie îndrăgostită.

Capitolul 27

CHRISTOPHER

Christopher a deschis fereastra pentru ca fumul să iasă din bucătărie și să se împrăștie în aerul de afară. S-a beștelit în sinea lui că pusese în tigaie prea mult ulei cu chili.

Fileurile pentru friptură erau prea arse la exterior pentru gustul lui, așa că a încălzit la microunde o pungă de sos de piper negru și a închis ușa bucătăriei, așa încât Amy să nu audă piuitul aparatului. O îndemnase deja să iasă din bucătărie, lăudându-se că friptura, cartofii dulci la cuptor, pregătiți în casă, și sosul de piper erau creație proprie, una din multele minciuni pe care i le servise. Nu se putea abține; ceva din el avea nevoie ca toți ceilalți să fie impresionați de tot ce făcea: de acțiunile lui, de înfățișarea lui, de munca lui – și acum, de crimele lui anonime. În seara aceasta, se părea că mâncarea prelua locul pe scenă.

Degetul rănit – mușcat cu sălbăticie de Numărul Nouă – îl durea încă sub bandaje, la cinci zile de la incident, dar Amy n-avea niciun motiv să se îndoiască atunci când îi spusese că și-l prinsese ca prostul în ușa de la baie.

Christopher a dat vina pe lipsa de somn pentru mâncarea arsă. De când o întâlnise pe Amy, se dovedise aproape imposibil să doarmă mai mult de câteva ore o dată. Mai rămânea peste noapte la el, fiindcă locuia mult mai aproape decât ea de sediul Poliției Metropolitane, unde lucra, iar apetitul ei sexual era aproape la fel de insațiabil ca al lui. Asta însemna că timpul pe care îl petrecea de obicei monitorizând activitatea celorlalte Numere din lista lui trebuia îngrămădit în nopțile pe care le petrecea singur.

Amy se dovedea a fi încă o complicație în viața lui deja complicată. Mai avusese și înainte iubite, dar ea era cu adevărat diferită pentru faptul că, în cele trei săptămâni care trecuseră de la prima lor întâlnire, încă nu fusese tentat să se gândească s-o ucidă. Amy era Potrivirea lui și începuse să

creadă că și unul ca el poate avea sentimente sincere față de cineva. Prezența ei îl destabiliza și, totuși, era ceva legat de ea care îl făcea să *o dorească* prin preajmă, cel puțin deocamdată.

Christopher a scos din cuptor cartofii copți și a aranjat totul simetric pe farfurii. A adăugat frunze de salată organică și câteva picături de oțet balsamic, apoi a adus cina la masa din sufragerie.

În cele din urmă s-a repezit iar în bucătărie – o acțiune complet atipică pentru el – ca să ascundă ambalajele goale de mâncare pe fundul găleții de gunoi cu pedală.

— Ești cam sinistru, nu-i așa? a spus Amy.

S-a întors și a văzut-o stând în fața raftului cu cărți, cu capul aplecat într-o parte, citind titlurile tipărite pe cotoare. Fiecare raft era aranjat pe culori și cărțile așezate pe mărimi.

— *În mintea unui criminal în serie, Ucigașul Zodiac*[5], *Antologia criminalilor în serie,* a citit ea cu voce tare. Plus patru cărți despre Jack Spintecătorul și două despre Fred și Rosemary West[6]… Se vede un tipar aici, Chris.

— Îmi place să știu ce declanșează anumite porniri în oameni, a replicat el indiferent, turnând vin în două pahare și asigurându-se că lichidul este exact la același nivel. Mă interesează comportamentul uman. Chiar dacă este vorba despre partea lui întunecată.

Și-a amintit că citise mai multe biografii ale lui Peter Sutcliffe, poreclit Criminalul din Yorkshire, care a ucis 13 femei în anii 1970 și 1980, chiar sub nasul soției sale, fără ca ea să bănuiască ceva. Christopher se întreba cum de scăpase și ce împlinire simțise asumându-și un asemenea risc. Își iubea cu adevărat soția sau în lumea schizoid-paranoică a lui Sutcliffe ea fusese ancora care îl ținuse să nu navigheze spre nebunia totală?

Începuse să identifice paralele între viețile lor, mai puțin o boală psihică. Știa că unul dintre multele avantaje pe care le avea în comparație cu

Sutcliffe era faptul că lui nu-i trebuia atâta balast, fiindcă nu era nebun; de fapt, nu era nici pe departe nebun. Toate analizele și testele pe care le făcuse dovediseră că funcționa la un nivel superior de inteligență față de medie. Imboldul lui criminal era o provocare, nu un impuls necontrolat.

— Chiar și alegerea ta de la capitolul ficțiune este la fel de macabră, a continuat Amy. *Hannibal în spatele măștii*{7}, *American Psycho*{8}, *Trebuie să vorbim despre Kevin*{9}, autobiografia lui Donald Trump…

Christopher citise și văzuse multe descrieri ale sociopaților, dar avea foarte puține în comun cu ei. Imaginea celor mai mulți de soiul lui era prost folosită, prost interpretată, exagerată și caricaturizată de romancieri și scenariști, pentru că erau ținte ușoare și pentru că șocau publicul. Patrick Bateman din *American Psycho,* Hannibal Lecter, *Fata dispărută* a lui Amy Dunne sau sufletul malformat al lui Cathy Ames din *La răsărit de Eden* aveau, cu toții, diverse grade de caracteristici psihopate, dar niciuna ca a lui.

Numai personajul eponim Tom, din romanul *Talentatul domn Ripley*{10}, aducea oarecum cu el în ceea ce privește plăcerea comună pentru lucruri de calitate în viață și pentru lipsa clară a vinovăției în ceea ce privește felul în care le căpătau. Dar mașinațiunile lui Tom aveau ca rezultat un amestec straniu de triumf și paranoia, în timp ce ale lui Christopher, nu.

Brusc, atenția lui Amy a fost atrasă de o carte albă, fără niciun nume înscris pe cotor. Inima lui Christopher a luat-o la goană și și-a ținut respirația când femeia a tras-o câțiva centimetri în afară. Partea din el căutătoare-de-pericol o lăsase în mod deliberat acolo și voia ca ea s-o scoată de pe raft și s-o deschidă, dar partea dominantă care deținea controlul știa că jocul s-ar fi terminat pentru ea, dacă o făcea.

— Ți se răcește mâncarea, a spus el, iar Amy a abandonat cartea acolo unde era și i s-a alăturat la masă. De ce nu i-ați dat un nume criminalului vostru în serie? a întrebat-o el, tăindu-și energic friptura.

— Cum adică?

— Păi, cei mai mulți criminali în serie primesc o poreclă, dată fie de jurnaliști, fie de poliție. Criminalul din Yorkshire, Ucigașul Zodiac, Îngerul Morții… Pe când tipul ăsta n-a primit niciun nume.

Christopher se simțea cu adevărat jignit că eforturile lui nu fuseseră încă răsplătite cu un supranume. Lucrul ăsta îl făcea să se întrebe dacă nu cumva cele nouă victime – și, spera el, încă una adăugată pe listă noaptea următoare – nu fuseseră suficiente pentru a fi luat în serios.

— Nu știu, a replicat Amy. De obicei presa face asta. Nu vrei să încerci tu ceva?

— Nu e puțin cam de prost gust?

— Din partea unui om care are în bibliotecă 20 de cărți despre criminali în serie? Ești expert.

— Trebuie să-mi spui ce știți despre el, înainte de a-i alege un nume.

— Păi, am niște informații de la Departamentul de Investigații care a avut ședințe cu toate celelalte departamente săptămâna asta, în caz că ni se pare ceva cunoscut în legătură cu suspectul. Profilul psihologic zice că e un bărbat între 20 și 40 de ani. Preferă ca ținte femei care trăiesc singure. Modul lui de operare este întotdeauna același: intră printr-o ușă de la parter sau pe ușa de la terasă spărgând încuietoarea – ușile astea sunt aproape mereu destul de vechi și cu încuietori nesigure –, le ucide în bucătărie și le așază trupul pe jos, cu brațele în lateral și picioarele drepte. Apoi își lasă o pauză între două și cinci zile înainte de a ucide o altă femeie, se întoarce la locul penultimei crime și pune pe pieptul victimei o fotografie a celei mai recente. Nu lasă urme ADN, din câte știm până acum, așa că e un tip meticulos, dar pentru că femeile-țintă sunt doar în zona Londrei, pare că a adoptat o abordare a acestora la întâmplare în ceea ce privește locul unde trăiesc, ceea ce face mai dificilă îngustarea zonei în care ar putea lovi data viitoare.

Christopher a simțit cum fluturii din stomacul lui se rotesc într-un vârtej și-și iau zborul în masă, făcând ca tot trupul să i se înfioare de emoție. Nu mai auzise niciodată pe nimeni vorbind atât de detaliat despre opera lui;

singura lui interacțiune cu alții pe acest subiect fusese sub anonimat, pe forumuri de discuții.

— Credem că lasă fotografiile fie ca să facă mișto de noi, fie ca să ne arate că n-are de gând să se oprească, a continuat Amy. Și mai lasă pe trotuarul din fața locuințelor victimelor aceeași imagine desenată cu spray, ca să marcheze faptul că acolo este victima – pare un bărbat cărând ceva în spate.

— Da, am văzut poza în *Evening Standard.*

— Este ca o fantomă care pur și simplu dispare și apoi apare iar.

— Ucigașul-Fantomă.

Amy a dat din cap.

— Ăsta e un nume de rahat.

— Ucigașul Tăcut.

— Ăsta nu-i monoxidul de carbon?

— Strangulatorul cu sârmă de tăiat brânza.

— Cuvântul „brânză” sună de parcă ai trivializa ce face el.

Amy s-a oprit brusc.

— De unde știi că folosește o sârmă pentru tăiat brânza?

Christopher s-a oprit pentru o clipă, conștientizându-și greșeala. Toate articolele pe care le citise despre crime pomeniseră despre o sârmă cu care fuseseră ucise victimele, dar nu specificaseră că era sârma aceea specială, pentru tăiat brânza în felii[11].

— E de la sine înțeles, a spus el, orientându-se pe loc. Dacă ai sugruma pe cineva cu un fir metalic atât de tăios, îți trebuie niște mânere de care să-l

ții, altminteri riști să-ți retezi degetele.

— Și noi credem că este o sârmă pentru tăiat brânza, a spus Amy.

Dumnezeule, a înghițit gălușca.

— Pe baza lățimii și adâncimii penetrării și a chimicalelor din rănile victimelor, firul este curățat cu regularitate între omoruri.

— Știți de unde provine arma crimei?

Amy a dat din cap, luând încă o îmbucătură din friptură.

— Și fac pariu că este la vânzare în toată țara, de ani de zile, nu-i așa?

— Poți s-o iei de la John Lewis și e pe raft de cel puțin zece ani. Ți-ai făcut temele ca lumea, nu?

Christopher a încuviințat din cap. Habar n-avea ea cât de bine își făcuse el temele și cât de fericit îl făcuse în seara asta.

— Ei bine, dacă îți vine în minte vreun nume pentru el, ar trebui să-l spui la serviciu, a îndemnat-o el. Cât de des ai ocazia să dai o poreclă unui ucigaș în serie?

— Probabil tot atât de des cât am ocazia să-mi petrec timpul alături de unul.

Capitolul 28

JADE

Bărbatul care stătea în fața lui Jade era mai mult ca sigur Kevin, dar în mod evident pozele pe care i le trimisese fuseseră făcute cu ceva timp în urmă.

Nu era acel Kevin pentru care călătorise de atât de departe ca să-l întâlnească. Chipul lui era tânăr, dar ochii își pierduseră strălucirea surprinsă în cele mai multe din pozele lui. Era aproape chel, rămas doar cu câteva smocuri de păr acoperindu-i țeasta. Avea brațele slăbănoage – pantalonii de trening și tricoul îi veniseră cândva bine, probabil, dar acum atârnau pe el largi, ca hainele aruncate pe o sperietoare de ciori –, iar pielea îi era palidă și stafidită. Ținea în mâna stângă o perfuzie portabilă atașată de un suport metalic pe rotile. Jade i-a cercetat înfățișarea, privindu-l din cap până în picioare, însă amândoi erau uluiți și bulversați de întâlnire. Furia ei de la început împotriva lui se topea rapid.

— Ai ceva împotrivă dacă luăm loc? a zâmbit Kevin și ea a dat din cap, rămasă prea fără cuvinte ca să mai poată răspunde.

L-a urmat într-un living spațios, bine luminat, cu ferestre uriașe care dădeau spre întinderi de kilometri întregi de câmpuri așternându-se în fața ochilor ei, cât putea cuprinde cu privirea. Kevin s-a sprijinit de brațul unui fotoliu și s-a lăsat ușurel în el.

— Îmi pare rău că ți-am spus să pleci când ai sunat, dar m-ai cam luat prin surprindere, a început el, iar tinerețea din voce i-a atenuat înfățișarea. Ultimul lucru la care m-aș fi așteptat era să iei avionul până aici ca să mă vezi.

— M-am decis abia acum câteva zile, a șoptit Jade. Îmi… Îmi pare… rău.

— Uau – știi că de când ne cunoaștem n-ai spus niciodată că-ți pare rău? a tachinat-o Kevin.

— Nu este o expresie pe care să o folosesc în mod obișnuit.

— Glumesc, și nu tu ar trebui să fii cea care își cere scuze, ci eu. Nu am fost deloc sincer cu tine. Ei bine, cred că lucrul ăsta este destul de evident. Nu e ușor să-ți mărturisesc, Jade, dar am cancer limfatic. Acum e în stadiul al patrulea, ceea ce înseamnă… în fine, nu e bine deloc.

Lui Jade îi era greu să-l privească în ochi. Nu putea face legătura între bărbatul de care se îndrăgostise la telefon și prin mesaje și așchia de om care stătea acum în fața ei.

— Am fost diagnosticat acum un an, înainte ca noi doi să fim Potriviți, a continuat el. Am vrut să știu dacă fata perfectă pentru mine există acolo, undeva, și câteva luni mai târziu s-a dovedit că tu ești aceea. Și m-am gândit serios să o las așa cum a căzut și să nu-ți dau datele mele de contact – n-ar fi fost corect față de tine –, dar curiozitatea este în natura omului și atunci când petreci ore întregi în spital sau țintuit în casă, așa cum fac eu, te gândești numai la asta. Pur și simplu nu m-am putut abține să nu-mi doresc să aflu mai multe despre tine. Am fost egoist și te rog să mă ierți.

Jade a dat din cap și a admis că, dacă rolurile lor ar fi fost inversate, și ea ar fi vrut să știe totul despre Potrivirea ei.

— Cât de mult…, vocea i s-a pierdut când și-a dat seama că era cât pe ce să pună o întrebare de-a dreptul insensibilă, chiar și pentru ea.

— Cât de mult mi-a mai rămas de trăit? a continuat Kevin în locul ei. Probabil nu mai mult de o lună, două.

— Dar pozele pe care mi le-ai trimis?

— Au fost făcute în vara trecută.

— De asta nu voiai să vorbim pe Skype sau pe FaceTime? Acum câteva minute era să te sfâșii în bucăți. Eram convinsă că ești căsătorit și ai copii.

— Ha! a râs el. Cred că n-am nici cea mai mică șansă să mă însor.

Jade a realizat, dintr-odată, că același lucru era valabil și pentru ea și a început să se simtă brusc foarte, foarte singură. Poate că, în cele din urmă, se va îndrăgosti de cineva, dar nu va fi *alesul.* Nu va fi Kevin.

I-a zâmbit cu înțelegere, dar s-a abținut de la vorbe goale; nu era nimic de spus care să fi făcut ca lucrurile să stea diferit.

— Ascultă, a continuat Kevin, înțeleg dacă vrei să pleci, chiar te înțeleg. Pentru că, dacă aș fi în locul tău, mi-e rușine să spun, dar probabil că m-aș gândi serios la asta. Nu în asta te-ai băgat.

Jade a scrâșnit din dinți și și-a încovoiat degetele în interiorul pantofilor sport. Nu avea de gând să se înfurie în fața lui.

— Nici tu, Kevin, a replicat ea. Așa că, dacă nu te superi, o să mai stau un pic pe aici, ca să ne putem cunoaște unul pe celălalt, ca oameni. Cum ți se pare?

Kevin a încuviințat din cap. Abia dacă putea să-și rețină zâmbetul care i se lățea pe chip.

Capitolul 29

NICK

— Parcă te lăsaseși de fumat?

— M-am lăsat. Mă rog, mă lăsasem. Doar că au fost… câteva zile… cam ciudate.

— Ce s-a întâmplat, e vorba despre clientul S&D?

Nick a făcut o pauză, ca să-și arunce ochii peste panorama pe care o oferea centrul orașului Birmingham, văzut din locul unde se afla, pe scara de incendiu a clădirii. Auzea clopoțelul de atenționare al tramvaielor care-și croiau drum în sus, pe New Street, în timp ce undeva, sub el, navetiștii aflați în ora de vârf se grăbeau pe Corporation Street, spre gara centrală.

Când a apărut Nick, Rhian se aplecase peste balustradă, pufăind din țigara ei cu vapori. Avea și el o țigară electronică în sertarul de la birou, dar astăzi nu era o zi potrivită pentru jumătăți de măsură.

Îi promisese lui Sally că renunță, ca decizie de Anul Nou. Aceasta urma să fie încă o minciună de adăugat pe lista lui, care creștea rapid. Îi mai declarase și că era încă sută la sută sigur că ea era cea aleasă pentru el, că vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți și că nu se mai gândise nicio clipă la Alex după ce se întâlniseră. În realitate, Nick se gândea numai și numai la el.

— Da, este clientul S&D, i-a spus Nick lui Rhian. Directorul de marketing e cam confuz în privința mesajului pe care vrea să-l transmită. E un mare târâie-brâu.

— Păi atunci trebuie să începi să-ți găsești un Don Draper în tine[12], fiindcă trebuie să scoți ceva din joben.

În cei trei ani ai săi în agenție, ca junior copywriter, Nick nu fusese încă învins de vreun client alocat, chiar dacă lucrase pentru multe produse obscure, de care nici nu auzise până atunci sau despre care nici nu visa că ar putea exista. Eforturile lui de a face lideri de piață dintr-un nou unguent pentru tratarea candidozei vaginale și un remediu naturist pentru disfuncția erectilă îi aduseseră la job porecla de Gigantul Genitalelor, care îl amuza în sinea lui. Se mândrea cu faptul că poate vinde orice, oricui, folosind doar o etichetare deșteaptă, dar săptămâna asta fusese prea preocupat să facă digerabilă o loțiune împotriva păduchilor lați.

•••

Încercase din răsputeri să nu-și lase mintea să zboare spre Alex și aproape ajunsese să se convingă că emoția stârnită în el era imaginară. Dar, cu toate că își câștiga pâinea din a-i convinge pe alții să cumpere ceva ce nici nu știau că le trebuie, știa bine că nu se poate prosti pe sine. Chiar *simțise* ceva ce nu semăna cu nimic din ce simțise până atunci. Și era convins că și lui Alex i se întâmplase același lucru.

Nick dormise foarte puțin în zilele de după întâlnirea cu Alex și oboseala constantă îl făcuse nerăbdător și iritat față de Sally. Se trezise pufnind la tot ce făcea sau spunea ea, de la cererea inofensivă să ia mai multă salată kale de la micul aprozar Waitrose, aflat în drum spre casă, până la ce serial nou să urmărească pe Netflix.

Ceva din inima lui Nick deviase de la cursul obișnuit și asta îi făcea greață. Sau poate că, în momentul ăsta, țigara era cea de la care îi venea să vomite, nu știa sigur.

După ce Rhian s-a întors în birou, a tras un ultim fum lung, până la filtru, și a strivit țigara de treapta de metal. Și-a mirosit degetele și a întors nasul din cauza mirosului. Haine și piele împuțite – nu dusese deloc lipsa acestor efecte colaterale din timpul în care fusese sclav al nicotinei.

I-a sunat telefonul mobil și s-a uitat la ecran – numărul era ascuns, dar a răspuns oricum.

— Alo, Nick Wallsworth la telefon, a început el.

A urmat o pauză care l-a făcut să creadă că va începe un mesaj automat care să-l invite să discute cu cineva despre cum să ceară o refinanțare pentru asigurare de credit și tocmai se pregătea să închidă când a auzit o voce pe care a recunoscut-o imediat.

— Bună, a spus Alex.

Inima lui Nick a ajuns de la 0 la 60 într-o secundă. Pe de o parte se simțea îngrozit, pe de alta înfiorat de încântare.

— Tu ești, nu? a continuat Alex. Tu ai venit să mă vezi.

— Da, a șoptit Nick, simțindu-și brusc gura uscată.

Niciunul n-a spus nimic, apoi Alex a rupt tăcerea.

— De ce nu mi-ai spus cine ești?

— Ca să nu crezi că-s nebun. Și pentru că nu cred în toată treaba asta cu Potrivește-ți ADN-ul.

— Nici eu. Mă rog, nu credeam până când…

— … până am plecat eu…

— … și tu ai simțit ceva, nu-i așa? Nu a fost doar imaginația mea, nu?

— Nu, omule, n-a fost.

Nick a simțit cum tremură din tot corpul, deși nu era frig.

— Îmi pare rău că te-am mințit în legătură cu numele meu. Cum m-ai găsit?

— Am primit un e-mail de la Potrivește-ți ADN-ul și am știut că Potrivirea mea este un tip. Apoi, chiar înainte să pleci, am știut că tu ești. Am plătit ca să pot accesa datele de contact și m-am prins că ai folosit un alt nume.

— Îmi pare rău.

— E OK, probabil că și eu aș fi făcut la fel.

A urmat o altă pauză în conversație, căci au rămas amândoi tăcuți. Nick își sprijinea mâna cu care obișnuia să țină telefonul la ureche, ca s-o oprească din tremurat.

— E cam ciudat, nu? a spus Alex.

— Nu mai spune.

— Totuși e o prostie, nu? Rezultatele testelor – o prostie.

— Da, normal. O prostie totală.

— Cum s-a întâmplat una ca asta?

— Vreo eroare sau vreun reziduu în mașinărie, sau ceva de genul ăsta.

— Așa s-ar părea.

— Crezi că ar trebui să ne întâlnim și să vorbim despre asta? Știi tu, să ieșim la o bere la un moment dat, crezi că ar fi o idee bună?

— De exemplu acum? s-a trezit Nick spunând.

— OK, să zicem într-un sfert de oră, în barul Bacchus de sub arcadă?

— Da, sigur. Ne vedem acolo.

Alex a fost primul care a închis și Nick a încremenit, așteptând să nu i se mai învârtească tot capul înainte de a da năvală în birou ca să-și apuce în fugă haina.

Capitolul 30

ELLIE

— Îmi pare rău, arată jalnic, nu-i așa? i-a spus Tim cam plouat, oferindu-i buchetul de flori așezat pe bar, în fața lui. Nu le-am luat din cimitir, pe cuvânt.

— Nu, sunt foarte frumoase, a replicat Ellie, uitându-se la biata adunătură ofilită de garoafe albe și trandafiri roșii, cu tulpinile învelite în hârtie maro.

Totuși a apreciat gestul.

Tim a ridicat din sprâncene, ca și cum n-ar fi crezut-o.

— Ei, sunt un pic jalnice, dar e drăguț din partea ta că te-ai gândit la o atenție, a zâmbit ea.

— Le-am cărat după mine toată ziua, de aia sunt așa jumulite. Le-am cumpărat de dimineață, în caz că nu mai găseam altă florărie.

Ellie era mișcată de naivitatea lui de a crede că în Londra ar putea fi un singur vânzător de flori.

O aștepta deja în restaurant când a ajuns și ea, cu câteva minute întârziere. Împotriva voinței lui Andrei, șeful dispozitivului de pază, luase singură un taxi, în ciuda protestelor acestuia că acum, cu un criminal în serie aflat în libertate în oraș, nevoia de a o escorta era mai importantă ca oricând. Locul pentru a doua întâlnire a lor, de data aceasta o străduță liniștită aproape de Notting Hill, fusese ales de Tim: o braserie ținută de o familie franceză, unde pereții nu mai văzuseră niciun strop de vopsea din timpul guvernării Thatcher.

Tim stătea pe un scaun la bar, cojind eticheta de pe sticla lui de bere de import și așteptând-o să sosească.

Ellie i-a remarcat costumul negru încă dinainte de a intra, când l-a văzut de pe trotuar. Își dăduse părul cu gel și îl pieptănase cu cărare pe-o parte; acum își rodea unghiile.

Părea că de data asta s-a străduit mult mai tare și arăta mai emoționat.

Aparenta lui teamă a făcut-o pe Ellie să se încordeze. Se întreba dacă

Tim descoperise cine era și, în consecință, era sub presiunea de a face o impresie mai bună. Nu era deloc ce voia de la el – de atâtea și atâtea ori trăise pe propria piele extremele la care recurgeau unii bărbați în intenția lor de a concura cu ea sau alții, care presupuneau că dacă o copleșeau cu daruri scumpe îi vor cuceri inima. Oricât de mult admira modelul femeii puternice reprezentat de Madonna, Ellie nu era materialistă.

— Îmi aduci și mie un gin Hendrick’s tonic, te rog? i-a cerut Tim barmanului, în timp ce Ellie se așeza lângă el.

Îi plăcea că și-a amintit care era marca ei favorită.

— Arăți foarte, foarte bine, i-a spus el, privindu-i bluza neagră, fusta până la genunchi și cizmele negre de piele.

— Și tu la fel, a replicat ea. Costumul este nou?

— Da, cum ți-ai dat seama?

— Ai rămas cu asta pe buzunar.

A zâmbit larg și a tras de eticheta cu prețul. Cumva, atunci când a scos-o, a rupt și cusătura buzunarului.

— Ah, nu se poate, îmi pare rău!

Și-a acoperit gura cu mâna, panicată.

— Este în regulă, a spus el, încercând să așeze buzunarul la loc.

— Mă simt groaznic… ai făcut tot efortul ăsta…

— Nu, serios, n-am făcut nimic.

— Flori, un costum nou, aftershave… dar nu pari la fel de relaxat ca prima dată când ne-am întâlnit la bar. Este totul în regulă?

— Îmi pare rău, a oftat Tim. Dar trebuie să-ți mărturisesc ceva.

Fir-ar, și-a spus Ellie, simțind cum i se strânge stomacul. Asta a fost. *S-a apucat să sape după informații și acum crede că nu sunt în liga lui.*

— I-am spus prietenului meu Michael despre prima noastră întâlnire și a sărit la mine, a continuat Tim.

— Nu prea înțeleg…

— A spus că și dacă am fost Potriviți, ar fi trebuit să-ți aduc flori și să te duc într-un loc frumos, nu în cârciuma mea din sat. Și că ar fi trebuit să mă aranjez și eu un pic, de aici și țoalele astea noi. A trecut ceva vreme de când n-am mai ieșit la întâlnire, Ellie. Ultimele partenere au fost culese de pe Tinder și Plenty of Fish și eu am fost singurul care părea să se deranjeze să facă un mic efort. Așa că în ceea ce te privește am făcut exact pe dos. Apoi ai apărut, arătând uluitor, și mi-am dat seama că am greșit. Cu celelalte, în rarele ocazii în care am întâlnit pe cineva de care să mă simt atras cu adevărat, sentimentul nu a fost niciodată reciproc și am sfârșit mereu într-o zonă de prietenie, destul de repede. Dar când ne-am întâlnit noi doi, categoric am simțit mai mult decât că aș fi un gagiu ieșit la vânătoare de puicuțe – și ceva îmi spune că tu și cu mine n-o să sfârșim fiind doar amici. Iar acum sunt un pic emoționat în legătură cu asta, pentru că nu știu ce ar trebui să se întâmple în continuare. Nu vreau să te sperii, nici măcar nu știu dacă e posibil să-ți sperii Potrivirea… Apropo, întrerupe-mă oricând simți nevoia, înainte să par un cretin notoriu.

— Sinceră să fiu, Tim, îmi plăcea când erai tu însuți, a zis Ellie, fără să poată spune când se întâlnise ultima dată cu cineva care să-și deschidă

inima așa de tare și să i-o pună pe tavă.

— Dar când te învârtești printre toți tipii ăia, londonezi neaoși, în costumele lor Hugo Boss și cu ceasurile lor Rolex, încercând să fie cu tine, și apoi afli că Potrivirea ta este un țăran provincial…

— Crede-mă, l-a întrerupt Ellie, m-am simțit mult mai bine cu tine în cârciuma ta decât m-am simțit vreodată cu tipii ăștia din liga mare.

Pe chipul lui Tim a trecut o undă de ușurare.

— Putem să începem seara asta de la capăt? a întrebat-o el.

— Nu, m-am amuzat în secret de toată ciudățenia.

— Atunci hai să vedem dacă masa noastră e pregătită. Așa o să pot să-mi vărs niște supă pe cămașă sau să-mi răstorn vinul în poală, ca să facem seara cu adevărat memorabilă.

— Păi, cel puțin n-o să mai ai un alt moment din ăla de-al tău, „dragoste la prima bășină”.

— Nu vrei să știi ce mi se întâmplă la momentul „dragoste la a doua bășină”.

Ellie a râs. Erau mai multe lucruri la Tim pe care le găsea fermecătoare: felul în care i se curbau colțurile gurii, cu o secundă înainte de a izbucni în râs, micile petice de păr sur care i se vedeau în barbă, felul în care urechea stângă era un pic mai depărtată de cap decât cea dreaptă, modul în care tot chipul i se colora într-o nuanță stacojie atunci când se simțea stânjenit.

Poate că pentru ea nu era nici dragoste la prima vedere, nici la a doua vedere, dar era sigură de un lucru. Că exista *ceva* la Tim care o atrăgea mult.

Capitolul 31

MANDY

Mandy asculta cu atenție cum mama lui Richard, Pat, își amintea poveste după poveste despre fiul ei, umplând goluri în înțelegerea limitată a lui Mandy despre Potrivirea ei și viața acestuia.

Era a doua oară când se întâlneau într-o săptămână, de data aceasta în cafeneaua unui centru pentru grădinărit dintr-un sătuc aflat la jumătatea distanței între orașele lor.

— Femeile pe care le antrena la sală îl iubeau, a chicotit Pat. Era un flăcău arătos, dar exista ceva anume în personalitatea lui, adorat de toate. Cred că era faptul că le acorda atenție și le asculta. Poate că nu aveau parte de asta din partea soților lor. Și, bineînțeles, unele dintre ele interpretau lucrul ăsta ca și când el ar fi fost mai interesat de ele decât era, de fapt.

Mandy înțelegea ce anume le atrăgea pe aceste femei la Richard; cu cât auzea mai multe lucruri despre el de la cele care îl cunoșteau cel mai bine, cu atât se îndrăgostea mai tare, în ciuda rațiunii și a logicii ei.

Se agăța de fiecare vorbă a lui Pat, atunci când aceasta descria copilăria lui Richard la cercetași, felul în care moștenise simțul aventurii de la tatăl lui și felul în care, indiferent unde se afla în lumea asta, rămânea mereu în legătură neîntreruptă cu familia, prin e-mail sau telefon. I-a vorbit despre cum, pe când avea doar nouă ani, Richard își pierduse tatăl, mort după un atac de cord, și cum imediat preluase rolul de bărbat în casă.

— Cred că ți-a spus Chloe despre cancer, nu? Boala care l-a inspirat să călătorească?

— A pomenit de asta, da.

— Ei bine, avea 17 ani când a descoperit o umflătură la testicule și la început nu a spus nimic… ultimul lucru pe care și l-ar dori un adolescent ar fi ca maică-sa să afle că e ceva în neregulă acolo, jos. Dar când, într-un final, a trebuit să recunoască, l-am târât la doctor și în câteva zile a fost internat în spital și i-au îndepărtat nodulul. Era malign și a trebuit să facă și câteva ședințe de chimioterapie, dar în șase luni era ca nou.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

— Nu a fost o perioadă prea grozavă, într-adevăr. Dar a declanșat o schimbare uriașă în Richard. Cred că ceva din el a știut că timpul său pe pământ ar putea fi limitat și a vrut să obțină cât mai mult din el. Și cine ar putea să-l condamne pentru asta? S-a dovedit până la urmă că a avut dreptate și că a reușit să înghesuie în anii pe care i-a trăit mai mult decât fac alții într-o viață întreagă.

— În mod sigur mai mult decât am făcut eu, a spus Mandy.

Simțul aventurii pe care îl avea Richard o făcea să se rușineze de lipsa totală a acestuia în ceea ce o privea. Nu se putea abține să nu se minuneze de câte priveliști ale acestei lumi s-ar fi putut bucura împreună dacă nu intervenea soarta.

— Dar tu, Mandy? a întrebat-o Pat dintr-odată. Ia uite cum pălăvrăgesc încontinuu despre Richard și despre cum era el și nu te-am întrebat nici măcar o dată cum te simți tu ascultându-mi poveștile?

Mandy și-a desprins degetele de pe cana de cafea și s-a uitat spre clienții din jur care ridicau ghivecele cu plante și le cântăreau din privire. Privirea i-a fost atrasă de un cuplu în vârstă, doi bătrâni care stăteau unul lângă altul pe o bancă, ținându-se de mână și privind în tăcere peștii în culori vii care înotau în iaz. Ea și Richard nu vor avea niciodată șansa de a îmbătrâni împreună.

— Când vorbești despre el, mă faci să simt că am pierdut atât de multe lucruri, a răspuns ea. Un bărbat familist care voia o familie a lui… asta este imaginea mea despre Potrivirea perfectă. Mă simt ruptă în două – sunt atât de bucuroasă că am fost Potrivită cu el și totuși mă simt atât de tristă că nu ni s-a permis să ne cunoaștem sau să fim împreună. Se spune că nu-ți poate lipsi ce n-ai avut niciodată, dar nu-i adevărat. Îmi lipsește foarte mult și nu l-am cunoscut niciodată.

Pat și-a așezat palma pe mâna lui Mandy.

— Dacă are vreo importanță pentru tine, să știi că aș fi fost mândră să fii nora mea.

Mandy și-a mutat privirea și a trebuit să-și muște buzele ca să le oprească din tremurat, dar nu a fost suficient ca să oprească lacrimile care i-au inundat obrajii.

Capitolul 32

CHRISTOPHER

Doza în plus pe care Christopher o adăugase espresso-ului său îl făcea să pășească mai energic.

Încă era incitat de uciderea ușoară, fără complicații, a Numărului Zece, în zorile acelei zile, și nu se simțea destul de obosit ca să meargă la culcare. Erau multe planuri de făcut care i se învârteau prin cap. Așa că și-a pus o pereche de pantaloni scurți și o vestă strâmtă, fără mâneci; apoi și-a strecurat picioarele în pantofii de antrenament – legând șireturile cu funde de mărime identică – și a ieșit din casă, pentru o alergare de dimineață. Când i se încâlceau gândurile, exercițiul fizic îl ajuta să-și echilibreze mintea.

Pe Christopher îl încânta nespus să fie în centrul atenției și nu-i păsa care e sursa acestei atenții. Crimele sale erau anonime, așa că încerca să atragă atenția din alte părți, cum ar fi să poarte cel mai bun costum al lui, făcut pe comandă pe Savile Row, și să testeze mașini pe care n-avea nicio intenție să le cumpere sau să fixeze întâlniri ca să vizioneze proprietăți-investiție de multe milioane de lire pe care nu și le putea permite. Adeseori se plimba gol prin vestiarul de la sală, mai mult decât era nevoie, etalându-și trupul tonifiat pe care era convins că toți ceilalți bărbați i-l invidiază. Și atunci când alerga evita intenționat să poarte chiloți, așa încât trecătorii să-i vadă penisul bălăngănindu-se dintr-o parte în alta.

Pantofii Nike, cei mai buni de pe piață, se înfigeau în trotuarele aglomerate ale Londrei conducându-l spre verdeața din Hyde Park. În timp ce alerga, se întreba ce era cu el de căuta această atenție, cu toate provocările și complicațiile ei. Viața i-ar fi fost mai simplă dacă, după crime, ar fi părăsit locuințele victimelor și ar fi așteptat ca acestea să fie descoperite. Dar el alesese să facă lucrurile mai interesante asumându-și un risc și întorcându-se la locul crimei ca să-și lase semnătura: o fotografie a următoarei victime și șablonul vopsit cu spray.

Considera că aceasta este o răsturnare interesantă de situație și era sigur că va capta interesul presei și al publicului, fiindcă atunci când venea vorba de criminali în serie oamenilor le plăcea să vadă o carte de vizită – filmele și cărțile ridicaseră nivelul așteptărilor și el era bucuros să le împlinească și să satisfacă publicul. Poliția se afla permanent în cursa spre descoperirea următoarei victime, în speranța că, odată cu următoarea crimă, Christopher va deveni un pic mai neglijent și va lăsa un indiciu. Până acum, polițiștii nu primiseră nimic.

Avea mereu obiectivul de a se întoarce în locuințele acestor femei după două sau trei zile, ca să lase fotografia și imaginea-șablon și avusese noroc ca până acum victimele să nu fi fost deja descoperite. Ca urmare a întoarcerii la scena crimei primea și un bonus: șansa de a arunca o ultimă privire asupra operei sale.

Christopher a dat mai tare MP3 playerul prins pe braț și și-a potrivit pasul de alergare cu ritmul pieselor din lista lui de pe Spotify. Următorul artist era Adele și s-a întrebat de ce toți criminalii din filmele de la televizor ascultau doar muzică furioasă, zgomotoasă, heavy metal – la fel cum toți infractorii de culoare din romane ascultau mereu rap. Nimeni nu omora sau jefuia vreo bancă pe muzica Rihannei sau a lui Justin Bieber.

A traversat și a trecut pe lângă un șir de magazine, recunoscând mai ales unul dintre ele, după ușa de la intrare. Nu-și alegea niciodată țintele la întâmplare, ci doar pe baza unor criterii stricte. Erau femei tinere, fără partener, aflate la vârsta întâlnirilor amoroase, care locuiau singure. Stăteau în case vechi, fără alarme antifurt și cu încuietori demodate. Toate se aflau la distanță de familiile lor și, Londra fiind un oraș atât de mare în care te pierdeai în anonimat, nu-și cunoșteau vecinii. Mereu treceau câteva zile

până ca cineva să remarce absența unei persoane, observată mai degrabă de un prieten sau un coleg de serviciu și reclamată, într-un final, la poliție.

S-a uitat spre ușă și și-a amintit de fata lituaniană care locuia aici – vorbise de câteva ori cu ea online și o adăugase pe lista preliminară. Apoi descoperise că fata anunța online că își caută o colegă de apartament. Christopher știa ce emoție plină de încântare l-ar cuprinde dacă ar reuși două crime într-o noapte, dar a considerat că manevra nu merită un risc așa de mare, așa că a tăiat-o de pe listă. N-o să știe niciodată ce norocoasă a fost.

Să aşterni vina pentru crime multiple la uşa „unei persoane cu tendințe psihopatice" era aproape singurul lucru în care aveau dreptate experții din media. Diagnosticul nu era ceva nou pentru Christopher; cu ani în urmă completase de bunăvoie chestionare de test, în dorința de a înțelege mai bine cine era.

„Țicnit" era cuvântul cu care fusese numit pentru prima dată în școală, după ce se folosise intenționat de un mult prea zelos blocaj de la rugby ca să rupă clavicula unui băiat; după ce aruncase mingea de hochei cu atâta elan, încât chiorâse o fată de-un ochi; și când turnase înălbitor în heleșteul de la școală, ca să vadă cât timp le ia salamandrelor să se ridice la suprafață, cu burta în sus. Porecla nu-l deranjase, pentru că nu era prea sigur ce înseamnă. În orice caz, părea să-i aducă reputația unui băiat de care să te temi, ceea ce îl încânta.

Christopher își dădea seama acum că părinții lui trebuie să fi înțeles că băiatul lor mai mic era oarecum diferit, fiindcă îl testaseră pentru autism și sindromul Asperger. Atunci când primiseră rezultate negative pentru ambele, ascunseseră sub covor ciudățeniile lui Christopher și se concentraseră să-l ajute să se integreze în societate cât de bine putea. Atunci când le mărturisise că se străduiește din răsputeri să simtă ceva, de la simpatie la iubire, îl învățaseră cum să mimeze un comportament acceptabil.

Ajuns la adolescență, Christopher se concentrase asupra observării felului în care reacționau oamenii la împrejurări pe care nu le puteau controla și în special în scenarii create de el. Odată, a luat copilașul de câțiva ani al

vecinilor din grădina unde se juca și l-a dus în pădure, la trei kilometri depărtare, doar ca să vadă cum vor reacționa părinții după ce-i observau dispariția. Ca niște demenți, așa cum s-a dovedit. Se întreba de ce el nu poate simți aceeași teroare sau de ce empatia îi este un sentiment cu totul străin.

Nu-i venea ușor nici să detecteze frica pe chipul cuiva; nu putea identifica sarcasmul și nu simțea vină, rușine sau remușcare. Chiar și atunci când, pe la 15 ani, ai lui îl prinseseră călărind-o în seră pe fiica unui alt vecin, nu făcuse decât să-și întoarcă privirea spre ei și să-i țintuiască insistent, până când aceștia plecaseră. Ba, mai mult, voise să-și vadă de treabă mai departe, spre oroarea fetei.

Când colegii de școală au început să iasă la întâlniri și să-și facă prietene, el s-a arătat interesat numai de ceea ce îi putea aduce un orgasm, nicidecum de preludiu sau de giugiuleala de după. Iubirea părea o pierdere de timp și de energie, pentru o răsplată minimă.

Abia când a făcut 20 de ani, Christopher a început să analizeze în detaliu ce înseamnă cuvântul psihopat. Erau și alții ca el, ceea ce însemna că era normal, doar că avea o altfel de normalitate. Și cuvintele care fuseseră aruncate asupra lui de-a lungul timpului, ca niște pietre, cuvinte precum „nesimțit insensibil” și „nenorocit cu suflet de piatră” căpătau, în sfârșit, un sens.

Completase testul din 1996 al lui Robert Hare, pentru Identificarea Personalității Psihopatoide și, din cele 20 de întrebări puse pentru a determina un comportament psihopat, el obținuse un scor total de 32, mult peste medie.

Christopher aflase că unii oameni de știință consideră că mintea psihopatului nu este corect conectată; că psihopații au conexiuni slabe între componentele care formează sistemul emoțional, iar acele întreruperi de conexiune erau responsabile pentru incapacitatea lui Christopher de a simți emoții profunde.

Ceea ce-l mulțumea. Îi plăcea că nu era el de vină pentru neputința de a-și controla impulsurile și, dacă ar fi fost prins vreodată pentru crimele pe

care le săvârșise, ar fi invocat acest motiv drept scuză. Ar fi căpătat o internare într-un spital de boli mentale de maximă siguranță, împreună cu atenția dedicată și costisitoare a celor care și-ar fi dorit să-l studieze și să afle mai multe despre comportamentul său. Existau modalități mai rele de a-ți trăi viața decât să fii popular, se gândea el.

A tăiat-o prin Hyde Park și, după o vreme, a lăsat iarba și copacii pentru străzile și somptuoasele case victoriene de pe Ladbroke Grove. S-a oprit să-și cumpere o băutură energizantă de la un comerciant de pe stradă și a zâmbit unui cuplu gay, conștient de privirea care le rămăsese țintuită pe mișcarea din șortul lui.

Câteva minute mai târziu s-a oprit lângă un magazin cu mâncare sănătoasă de pe Portobello Road și s-a uitat în sus, spre etajul întâi, aflat chiar deasupra magazinului. A verificat de două ori aplicația de pe telefonul mobil ca să se asigure că Numărul Unsprezece, care locuia acolo, este încă la serviciu, apoi și-a folosit trusa de șperacle ca să deschidă ușa de la intrare și să se obișnuiască un pic cu dispunerea obiectelor în locuință. Se schimbaseră puține lucruri de când fotografiile cu interiorul fuseseră postate pe Rightmove și a presupus că următoarea crimă avea să fie destul de simplă.

În timp ce se foia de colo-colo și își gândea poziția, s-a trezit încruntându-se. Ceva nu era în regulă. De obicei, din momentul în care intra în locuința unuia dintre numele de pe listă simțea un tremur de entuziasm, un moment de anticipare a crimei ce urma să vină. Dar astăzi îi lipsea starea obișnuită de incitare.

În schimb s-a gândit la cât de mult timp îi consumase acest proiect, timp pe care l-ar fi putut petrece altfel, de exemplu în compania lui Amy. Un rezultat nefericit al întâlnirii cu ea era că această femeie îl stimula într-un fel în care n-o mai făcuse nicio altă femeie – nici cele cu care se întâlnise, nici cele pe care le ucisese.

Dar niciuna dintre cercetările făcute de el nu-i explica și de ce se întâmpla așa.

Capitolul 33

JADE

În total contrast cu reacția lui Mark, fratele lui Kevin, restul familiei nici că ar fi putut să-i ofere un bun venit mai călduros vizitatoarei-surpriză sosite din cealaltă parte a lumii.

La întoarcerea din drumul făcut în oraș pentru aprovizionare, amândoi părinții lui Kevin, Dan și Susan, și-au arătat fără rezerve bucuria de a o găsi acasă pe fata aceea britanică, cu piele albă, păr roșu-aprins și personalitate puternică, despre care auziseră atât de multe în livingul lor. Au recunoscut-o imediat din fotografiile arătate de Kevin și, odată depășit momentul surprizei de început, au început s-o bombardeze cu întrebări despre ea și au insistat să rămână măcar peste noapte.

— Cât timp rămâi în Australia, drăguțo? a întrebat-o Dan.

Abia se așezaseră la masă, să ia cina.

— Avem o casă de oaspeți în spate, cu un mic apartament, așa că nu trebuie să împărți casa cu șnapanii ăștia împuțiți, a glumit Susan, uitându-se spre fiii ei.

Deși vorbea cu ei și despre ei la fel cum o făcuse probabil dintotdeauna, Jade a simțit că în spatele aparentei ei jovialități stătea o tristețe adâncă.

— Mulțumesc. Încă nu știu cât o să stau, a replicat Jade și chiar așa era.

Povestea de iubire dintre ea și Kevin nu era așa cum își imaginase și cel mai ușor ar fi fost să bată rapid în retragere, imediat ce i s-ar fi oferit ocazia. Însă de fiecare dată când se uita la Kevin, expresia bleagă de pe chipul lui spunea ceea ce nu reușeau să spună cuvintele. El își dorea cu disperare ca ea să rămână.

— O săptămână sau pe-aici pe undeva, dacă e OK?

Dan umplea ochi farfuriile cu felii de carne rece, cartofi și salată, în timp ce Mark îl ajuta să le aducă la masă. Kevin era singurul membru al familiei care mânca fără poftă, ciugulind din farfurie bucățele mici de mâncare.

— E un chin să țin mâncarea în stomac, i-a spus el mai târziu. Cancerul a ajuns în sistemul digestiv, așa că alimentele nu stau prea bine acolo.

Jade nu se obișnuise încă să audă cuvântul cu „C” și îi era greu să-l asocieze cu Kevin. Fusese nevoită să-și controleze reținerea când era menționat, întrucât restul familiei nici nu clipea și continua să se poarte firesc. Înțelegea că ei avuseseră parte de o perioadă mai lungă de adaptare cu acest cuvânt decât avea ea.

— Datorită ție l-am avut lângă noi mai mult decât au spus medicii, i-a spus Susan lui Jade în timp ce ștergeau împreună vasele.

— Cum așa?

— După ce ni s-a spus că este în stadiu… terminal, a pățit și el ce pătesc cei mai mulți și a intrat în depresie. Și cine ar putea să-l condamne pentru asta?

— Eu aș fi fost furioasă ca naiba.

— Și el a fost, la început. Credea că are toată viața în față și, dintr-odată, i se spune că n-o să trăiască atât cât se aștepta…

Susan s-a oprit și și-a ferit privirea, ca și când ar fi trăit din nou momentul în care îi fusese dată îngrozitoarea veste. Și-a dres vocea și a continuat.

— A fost rău de tot, Jade. Niciunul dintre noi n-a știut cum să reacționeze și cum să-l ajute. Apoi, în cel mai negru moment al vieții, a descoperit că are o Potrivire ADN și nu a mai contat că aceasta trăiește într-o altă țară și că probabil n-o va întâlni niciodată în persoană. Doar să știe că ești acolo,

undeva, și să fie în legătură cu tine a fost pentru el un motiv să trăiască mai departe.

— Habar n-am avut de toate astea…

— Iar el ar fi trebuit să-ți spună. I-am zis că meriți să știi, dar nu a știut cum să aducă vorba despre asta. Pentru el ai fost o distragere bine-venită de la starea în care se afla. Când vorbeați la telefon sau prin mesaje uita ce se întâmplă cu trupul lui. Devenea o altă persoană… Era din nou băiețelul meu.

Susan a strâns-o tare pe Jade de mână.

— Îți mulțumesc, a șoptit ea. Îți mulțumesc că ești prietena fiului meu și că ai venit să-l vezi.

— Și eu mă bucur că am venit, a zâmbit Jade.

Fusese o zi lungă și ieșită din comun, iar Jade, copleșită de evenimente, simțea nevoia să plângă. Nu prea era un sentiment obișnuit pentru ea – ura ca oamenii s-o considere slabă –, așa că a înghițit în sec și și-a reținut lacrimile. Considera că a vorbit serios când a spus că îi făcuse plăcere să-l cunoască pe Kevin și că se simțea deja apropiată de el.

Numai că era o singură problemă – știa că, deși își întâlnise Potrivirea, nu era îndrăgostită de acest om.

Capitolul 34

NICK

S-a dovedit că sentimentele împărtășite de Nick și Alex la clinică nu au fost un simplu accident.

În momentul în care l-a zărit pe Alex în barul acela fițos din Birmingham, lui Nick i-a fost frică să nu i se taie picioarele înainte de a apuca să ajungă la masă. Cei doi bărbați și-au strâns mâinile politicos și și-au zâmbit stângaci.

— Îți aduc ceva de băut? l-a întrebat Nick.

— Sigur, ia-mi încă una de-asta, omule, a replicat Alex, ridicând sticla de bere.

Nick a dat din cap și s-a îndreptat spre bar. În timp ce comanda băuturile, a văzut imaginea lui Alex reflectată în oglinda din spatele sticlelor cu spirtoase. Sally avusese dreptate când făcuse comentariile acelea despre cât era Alex de arătos. Chiar și heterosexual fiind, Nick putea să-și dea seama că Alex arăta foarte bine. Era mult mai masculin decât el și cu încredere în sine. Tipul ăla pe care tăbărau femeile și, dintr-un motiv sau altul, gândul ăsta l-a făcut să se simtă ciudat. Și-a verificat telefonul, să vadă dacă Sally a primit mesajul pe care i-l trimisese, că va întârzia acasă din cauza unei întâlniri cu un client. Era o minciună plauzibilă, s-a gândit el, fiindcă era nevoit adeseori să bea și să mănânce cu clienții existenți sau potențiali. „OK, iubitule, te iube”, a citit el răspunsul lui Sally. Nu i-a răspuns nimic.

Nick s-a întors la masă cu sticlele de bere, s-a așezat și și-a scos pardesiul.

Niciunul dintre ei nu știa cum să înceapă.

— Și cum îți merge? a spus Nick în cele din urmă.

— Bine, mulțumesc. E destul de aglomerat la muncă, știi tu. Ție?

— Da, la fel, la fel.

Au coborât amândoi privirea spre băuturi în același timp, incapabili să se privească mai mult în ochi și să riște să simtă din nou ceea ce simțiseră la prima lor întâlnire. Înainte să deschidă iar vorba, teribil de jenați, în fundal s-a auzit de două ori refrenul unei vechi piese Oasis.

— De fapt, lucrurile nu merg deloc bine, a recunoscut Nick. Nu mi-e deloc ușor s-o spun fără să par un idiot desăvârșit, dar trebuie să mi-o iau de pe inimă înainte de a da înapoi. Cu cât încerc mai mult să nu mă gândesc la asta, cu atât mai tare devine singurul lucru la care mă pot gândi. Este vorba despre ce s-a întâmplat… când ne-am cunoscut.

Apoi s-a oprit, realizând cât de ridicol sunase. S-a uitat la Alex, sperând într-o confirmare că și el simțise același lucru, dar chipul lui nu lăsa să se vadă prea multe. *M-am băgat în horă, trebuie să joc,* și-a spus Nick, continuând fără să țină cont de reacția celuilalt.

— Sentimentul pe care l-am avut când m-am uitat la tine, la plecare; m-am gândit la el de o mie de ori de atunci încoace și tot nu pot să mi-l explic ca lumea. Nimic din starea aceea nu are sens. Nu sunt gay.

— Nici eu nu sunt, a replicat Alex.

— Atunci de ce simțim legătura asta?

— Nu știu.

— N-am sărutat niciodată un bărbat, nici măcar în glumă, nici măcar la beție.

— Nici eu.

— Deci dacă niciunul dintre noi nu este cu bărbații, atunci despre ce e vorba?

— E simplu. Testul e bușit, ne-au combinat greșit, a spus Alex, hotărât.

— Așa am zis și eu. Ba chiar le-am trimis un e-mail, să verifice, dar mi-au transmis răspunsul standard, spunând că testul nu este eronat și că până acum nu au nici măcar o Potrivire greșită. Dar, oricum, asta nu explică felul în care m-am simțit. Felul în care cred că *ne*-am simțit. Oare suntem într-o stare de negare sau ceva de genul ăsta?

Alex s-a foit stingherit pe scaunul lui și a luat câteva înghițituri din sticla de bere, apoi s-a aplecat în față și, cu voce scăzută, a spus:

— Prietene, tot ce știu este că s-a întâmplat ceva inexplicabil după ce am terminat ședința ta de fizioterapie. Nu am simțit nimic când ne-am cunoscut, nici când ți-ai scos tricoul, nici când te-am atins sau când ne-am strâns mâinile, la final, dar pe urmă… nu'ș ce… s-a întâmplat *ceva.*

Nick a răsuflat ușurat, bucuros că Alex descrisese ceea ce simțise și el.

— Pentru tine cum a fost? a întrebat el.

— Cinstit vorbind? Ca o mie de explozii mici invadându-mă dintr-odată, dar nu într-un fel nasol… A fost ca și cum m-ar fi trezit. M-am simțit dintr-odată mai viu decât am fost vreodată și ăsta e singurul fel în care aș putea descrie senzația, oricât de jalnic sună.

— Nu, nu, e foarte tare. Știu ce vrei să spui. Exact la fel a fost și pentru mine.

— Dar de ce tu și cu mine? Din conversația pe care am avut-o ultima dată reiese că am avea ceva în comun? Mie îmi place sportul, ție jocurile pe calculator. Eu mă întorc acasă în câteva luni, să-mi trăiesc viața în Noua Zeelandă, iar ție îți place viața de aici, din oraș.

— Și avem amândoi iubite.

— Și avem amândoi iubite, a confirmat Alex.

— Atunci de ce stau aici, cu fluturi cât vulturii forfotindu-mi în stomac și abia dacă mă pot uita la tine, iar atunci când o fac, nu-mi mai pot lua ochii?

Nick și-a schimbat poziția picioarelor și a simțit cum atinge în trecere genunchiul lui Alex. Pentru o fracțiune de secundă, s-a făcut piele de găină pe fiecare centimetru din corp. O clipă mai târziu, Alex și-a tras piciorul înapoi, astfel că au rămas atingându-se.

S-au privit drept în ochi, fără ca vreunul dintre ei să trebuiască să spună vreun cuvânt ca să-și împărtășească ce simțeau.

Capitolul 35

ELLIE

La a doua întâlnire dintre Ellie și Tim, timpul a trecut repede, parcă într-o clipită, în timp ce ei doi erau ocupați să mănânce.

Ellie cinase la yam'Tcha, Le Sergent Recruteur și Tour d'Argent – trei dintre restaurantele pariziene cele mai lăudate de critici –, iar Jean-Christophe Novelli și Hélène Darroze chiar gătiseră pentru ea, la ea acasă, dar nu-și amintea vreo masă pe care s-o fi apreciat mai mult decât aceasta pe care o împărțea cu Tim, într-o braserie modestă. În mod sigur nu meniul era cel pe care-l găsea atrăgător – tot ce comandase era fie ars, fie înecat în usturoi –, dar a mâncat fără să se plângă, ca să-și arate aprecierea față de efortul lui de a organiza această seară.

Tim era tipul acela de bărbat blând și sincer pe care nu-l mai întâlnise de foarte, foarte multă vreme. Era oare atrasă de el? A decis că da, însă nu în felul în care se așteptase să fie. Ellie petrecuse destul timp în compania unor cupluri care se întâlniseră prin Potrivește-ți ADN-ul și știa cum arată doi oameni îndrăgostiți până peste urechi unul de celălalt. Ea și Tim nu aveau parte de așa ceva. De-a lungul timpului ridicase prea multe bariere, așa că relația lor era mai degrabă un foc ce ardea mocnit decât o pălălaie care să pârjolească totul în cale, cu pasiune.

După ce au terminat de mâncat și și-au băut cafelele, Ellie l-a lăsat pe Tim să plătească și apoi să-i țină pardesiul vintage de la Alexander McQueen, ca să se îmbrace. Brusc s-a simțit vinovată să-l poarte când era cu el, fiindcă o costase, probabil, mai mult decât câștiga Tim într-o lună. De fapt, știa precis că așa era, fiindcă detectivii particulari pe care-i angajase îi dezvăluiseră extrasele bancare ale bărbatului. Însă, deși regreta că făcuse cercetări pe ascuns, știa că nu are de ce să se simtă vinovată fiindcă își cumpăra lucruri frumoase. Erau banii ei, munciți din greu, și făcea cu ei orice dorea, și, așa cum îl încurajase pe Tim să fie el însuși atunci când era

în preajma ei, principiul trebuia să fie corect și în ceea ce o privea. Pe deasupra, era una dintre fetele care își iubeau hainele.

Tim i-a ținut ușa la ieșire și Ellie a cedat imboldului nestăpânit de a-și încolăci brațul pe după al lui, simțindu-i imediat căldura radiantă a trupului. Tim s-a oprit brusc, în drum, zâmbindu-i cu cel mai larg zâmbet, apoi s-a aplecat spre ea, s-o sărute. Ellie a închis ochii și, când buzele li s-au întâlnit, a simțit în corp acea eliberare neașteptată de feromoni despre care auzise la alții; nervii întinși i s-au răsucit și inima i-a luat-o la goană. Pentru o secundă, s-a gândit că a reușit chiar să vadă stele în fața ochilor.

Însă momentul de exaltare s-a întrerupt brusc când a auzit un glas de femeie urlând în spatele lor:

— Curvă nenorocită!

S-au întors amândoi odată și au văzut o femeie de vârsta a doua, înfuriată, aruncând ceva în direcția lor. Instinctiv, Tim a încercat să se așeze între femeie și Ellie, așa că a fost lovit din plin de o cutie întreagă de vopsea roșie care i s-a împrăștiat pe față, pe cămașă și pe haină. O cantitate generoasă a aterizat și pe Ellie, împroșcând-o pe brațe, păr și obraji și murdărind și vitrina restaurantului din spatele lor.

— Ți-ai pătat mâinile cu sânge prin ce ai făcut, a strigat femeia spre Ellie, înainte de a azvârli cutia în rigolă, apoi a luat-o la fugă pe drum, dispărând în noapte.

Ellie a rămas încremenită pe loc, în timp ce Tim, uluit, își ștergea vopseaua de pe față.

— Ce ai făcut? a întrebat-o el, cu vocea plină de neîncredere.

Șocul o lăsase pe Ellie fără reacție. Nu era prima dată când era atacată, cu toate că multe dintre asalturile de până acum erau cibernetice sau verbale, cu excepția nebunului religios care îl înjunghiase pe Andrei cu o sticlă spartă. Exact din acest motiv îi angajase pe el și echipa lui, ca s-o escorteze în ieșirile publice. Numai că în seara aceea avusese nevoie să-și reamintească ei însăși cum era să te simți o persoană obișnuită, la o întâlnire

obișnuită. Când a sărutat-o Tim, a coborât garda și s-a pierdut pe de-a-ntregul în magia momentului.

Totuși, tot ce simțea acum era vopseaua groasă și lipicioasă scurgându-i-se pe obraji. Își dădea seama că Tim tocmai o întrebase ceva, dar era prea șocată să înțeleagă ce anume. Tot ce putea face era să se holbeze la trecătorii opriți să savureze spectacolul.

Fiindcă mulțimea de gură-cască din jurul lor creștea, Tim a preluat controlul și a tras-o de braț spre un taxi din apropiere, care tocmai ce își terminase cursa. Șoferul s-a uitat la cuplul stropit cu vopsea și era cât pe ce să-i refuze, dar Tim a scos din portofel un pumn de bancnote de 50 de lire și i le-a aruncat pe geam, pe locul pasagerului. Bacșișul generos nu părea în firea unui om cu veniturile lui Tim, dar Ellie era prea îngrijorată de atac ca să mai pună sun semnul întrebării gestul.

— Asta o să-ți acopere și curățatul, a spus el și a deschis ușa grăbind-o înăuntru, ca să nu-i dea timp șoferului să se răzgândească.

— Unde stai?

Ellie era încă prea șocată ca să răspundă.

— Ellie, a spus Tim cu asprime. Trebuie să te duc acasă, unde stai?

— 345 Fullerton Terrace, Belgravia, a șoptit ea și Tim i-a repetat adresa șoferului, apoi a scos o batistă din buzunar și i-a șters cu grijă câteva picături de vopsea roșie de pe buze.

— Ești bine? a întrebat-o el blând.

— Vreau doar să ajung acasă, i-a răspuns ea, umilită și rușinată.

Nici nu putea să-l privească în ochi.

— O știi pe femeia aia?

— Nu.

— Trebuie să sunăm la poliție.

— Nu, a repetat Ellie, mai fermă.

Tim a așteptat o explicație ce nu a venit. Îi simțea frustrarea. A continuat să se uite pe fereastră, ca să nu trebuiască să-i vadă dezamăgirea de pe chip.

— Totuși, cine ești, Ellie? a insistat el. De ce ar vrea cineva să-ți facă așa ceva?

A rămas tăcută timp de 15 minute foarte stânjenitoare, cât a durat drumul. Când taxiul trăgea în fața casei ei mari, albe, cu patru etaje, a presupus că Tim se întreba cum ar putea o asistentă personală să-și permită să locuiască la o adresă atât de exclusivistă. Dar nu era în stare să accepte adevărul.

A coborât din taxi, iar Tim l-a plătit pe șofer. Cât el a luat restul, Ellie a fugit spre scările care duceau la ușa de la intrare și a scos cardul să deschidă. Înăuntru a dat peste Andrei, care aștepta în picioare. A aruncat o privire spre șefa lui, copleșită de situație și era gata să se repeadă spre Tim, aflat încă în stradă, dar Ellie l-a oprit imediat ce a intrat în casă, iar Andrei a închis ușa dintr-o mișcare, lăsându-l de izbeliște pe Tim.

Capitolul 36

MANDY

Mandy nu se sătura s-o privească pe nepoțica ei, Bella, care stătea la masă, într-un scăunel înalt, înconjurată de un grup de copilași incapabili să priceapă ce sărbătoreau cu toții acolo.

Picioarușele ei grăsune loveau cu încântare în jur; apoi au stins lumina și maică-sa a intrat în cameră cu un tort roz, decorat cu o lumânare uriașă, în forma cifrei unu. S-au adunat cu toții în jurul ei și i-au cântat „Mulți ani trăiască”, iar Mandy s-a uitat drept în ochii soră-sii, Karen, care abia reușea

să-și țină lacrimile de fericire. Mătușa Paula a ajutat-o pe micuța Bella să sufle în lumânare, iar fetița a făcut un balon uriaș de salivă și s-a întins să înfigă mâna în tort.

Mandy își adora cei trei nepoți și era mereu amatoare să se joace cu ei. Încă de când se născuseră cheltuise pe hăinuțele de designer cumpărate pentru ei mai mult decât cheltuise vreodată pentru ea. Dar avea un secret de care era prea rușinată ca să-l recunoască: de fiecare dată când le cumpăra ceva, lua o hăinuță identică și pentru copilașul pe care spera să-l aibă ea. Avea până acum, îndesate sub patul din dormitorul neocupat de la ea din apartament, două valize și o geantă de voiaj pline cu ținute mititele care nu vor fi purtate niciodată.

Mai mult, în ultima vreme îi era greu să se afle în preajma copiilor – gândul că nu va putea să aibă un copil cu Potrivirea ei ADN, așa cum aveau surorile ei, îi făcea rău fizic. Chiar dacă va întâlni destul de repede pe cineva alături de care să-și întemeieze o familie, acela nu va fi niciodată Domnul Perfect, pentru că Domnul Perfect murise. Își făcea griji că nu va putea iubi un copilaș făcut cu altcineva așa cum ar fi iubit, poate, un copil făcut cu Richard. Și începuse, în taină, să le-o ia în nume de rău Paulei și lui Karen că aveau toate lucrurile la care visase ea. Dacă și Kirstin ar fi găsit o fată drăguță alături de care să se așeze, urma și ea la rând, iar fisura care le despărțea s-ar fi făcut și mai mare.

— Așa, domnișorico, ia vino cu mine, a spus Paula și a apucat-o cu putere de braț, târând-o în grădină, spre căsuța de plastic a Bellei.

S-au ghemuit pe mobila micuță dinăuntru și, cu o licărire răutăcioasă în privire, Paula a scos din buzunar un pachet de țigări.

— Ia spune, de-a ce te joci tu aici?

Mandy a simulat nevinovăția, cu toate că știa exact ce voia soră-sa să afle.

— Richard, Potrivirea ta. Ai promis că astăzi o să-l cunoaștem și noi. Apoi, în ultima clipă, ai spus că este „prins cu o rezervare urgentă pentru un

antrenament privat”. Cine are nevoie urgent de un antrenament privat? Serios acum.

Mandy a înghițit în sec. Le spusese celor din familie aproape tot despre Richard, cu o singură excepție – că nu mai era în viață. Se uita țintă la Paula, neștiind ce să mai zică.

— Au trecut două luni de când ți-ai întâlnit iubirea vieții și noi n-am văzut nici urmă de el.

Paula a suflat fumul pe fereastra deschisă.

— Deci ce nu-i în regulă cu omul ăsta?

— Totul este în regulă, a spus Mandy, trăgând adânc aer în piept.

Nu și-a dat seama câtă nevoie avea de o țigară până când n-a simțit cum fumul îi ajunge în fundul gâtului.

— Are vreo aluniță uriașă pe frunte? E tatuat pe tot corpul? Îi lipsește vreo mână sau vreun picior? E cu 30 de centimetri mai scund ca tine? Este negru? Știi că până și bunicul nostru bătrân și rasist s-ar putea împăca până și cu asta dacă ar ști că ești fericită…

— Nu, nu, nu-i nimic din astea.

Mandy și-ar fi dorit să fie atât de simplu.

— Te gândești că o să-l speriem de tot pe bietul băiat, nu?

— Păi, fetelor, uneori puteți să intimidați oamenii…

Mandy nu era încă pregătită să-i spună toată povestea, așa că a continuat:

— Este cam timid. O să vi-l prezint atunci când o să cred eu că este pregătit.

— OK, mi se pare corect.

În mod ciudat, Paula a părut mulțumită de explicație.

— Dar să nu aștepți până la a doua aniversare a Bellei ca să-mi cunosc și eu posibilul cumnat.

— Nu, sigur că nu, a spus Mandy, conștientă că minciunile ei aveau un termen de expirare.

Capitolul 37

CHRISTOPHER

Christopher nu a știut cum să reacționeze atunci când Amy s-a repezit pe ușa de la intrare și și-a încolăcit brațele în jurul lui.

Nu putea să-i citească nimic pe chip, așa că a răspuns imitându-i mișcările și a luat-o și el în brațe, în replică. Se părea că este mișcarea corectă.

— A fost o zi oribilă, a început ea încetișor, slăbindu-și strânsoarea și pornind pe hol, spre living.

A desfăcut fermoarul ghetelor și le-a abandonat într-un colț, apoi a aruncat cheile pe măsuța rotundă de lemn. Profitând de un moment în care ea nu era atentă, Christopher a îndreptat fiecare cheie și ghetele.

— Noaptea trecută au mai găsit o fată, a început Amy, turnându-și o porție mare de vodcă într-un pahar mare din dulapul lui cu băuturi.

Cantitatea de tonic nu a fost la fel de generoasă. *Paharul nu e bun,* și-a spus el, dar nu părea un moment potrivit pentru remarca asta.

— În sudul Londrei, de data asta.

— De ce te supără așa de tare acum? a replicat el, încercând să-și stăpânească anticiparea febrilă despre conversația pe care urmau s-o aibă.

— Pentru că de data asta a mărit miza. Biata fată a fost bătută măr, i-a zdrobit dinții, i-a rupt coastele și i-a turnat înălbitor pe gât. A înjunghiat-o în ochi.

N-am avut încotro, și-a spus Christopher.

— Nu m-ar surprinde s-o fi și violat, a adăugat Amy.

Christopher a fost ofensat de bănuiala ei.

— Dumnezeule, a replicat el, în schimb. Cum de știi toate astea? Nu credeam că ești implicată în cazul ăsta, sau ești?

— Nu sunt, dar câtorva dintre noi ni s-a cerut astăzi să facem o anchetă din ușă în ușă, pentru că trebuie să punem cu toții osul la treabă, până îl prindem. Asta a fost a noua victimă. Îți vine să crezi, Christopher? Nouă fete, amărâtele.

O s-o găsească în curând și pe Numărul Zece, s-a gândit Christopher, încrucișându-și brațele la piept, cu satisfacție.

— Înainte de a vorbi cu vecinii, Departamentul de Investigații care conduce ancheta ne-a arătat pozele fetelor. N-am văzut niciodată atâtea cadavre legate de un singur caz.

Christopher și-a reținut un zâmbet la gândul că poliția discuta despre roadele muncii sale. Și, chiar mai grozav de-atât, discuta cu cineva atât de apropiat de el.

— Toate celelalte au fost doar strangulate, a spus Amy. Dar atacul ăsta a avut ceva personal, de parcă ar fi cunoscut-o… de parcă ar fi vrut cu adevărat s-o facă să sufere. Este o schimbare radicală față de felul cum l-am definit noi psihologic.

Nu așa a fost planul, s-a gândit Christopher, *dar este o mică diversiune utilă.*

— Cum adică? a întrebat el.

— Păi nu-i niciun dubiu că tipul e un dement diabolic, a răspuns ea, făcându-l pe Christopher să se zbârlească. Dar acum pare că e și răzbunător. Nu doar că ia în vizor numai femei, dar pare să aibă și o ură profundă și înrădăcinată față de ele, de unde și atacurile lui atât de oribile. Habar n-am, l-o fi abuzat maică-sa în copilărie sau ceva de genul ăsta.

Christopher s-a străduit să-și păstreze expresia neutră – Amy nici nu putea fi mai departe de adevăr. El însuși se identificase ca fiind psihopat primar, unul născut cu această caracteristică – sau *dar,* după cum începuse să creadă –, spre deosebire de psihopatia secundară, ca produs al mediului. Mediul lui fusese unul al suburbiei perfecte, cu doi părinți care îi spuseseră des că-l iubesc, chiar dacă el nu reușise să simtă asta cu adevărat.

Gestionase dispariția lor prematură, din cauza cancerului și a afecțiunilor cardiace, ca pe simplul fapt al pierderii unui iepure, a unui animal de companie. Păstrase sporadic legătura cu frații lui, în special cu Oliver, cel mai mare. Oricât a încercat, Christopher n-a reușit niciodată să priceapă importanța banilor, așa că Oliver îl ajuta cu partea lui din moștenirea substanțială pe care o primise fiecare fiu. Investind inteligent, îi oferea lui Christopher un venit lunar suficient pentru ca el să se ocupe cu designul grafic doar atunci când voia.

— Au găsit pe ea poza cu următoarea victimă? a chestionat-o el pe Amy.

Ura cuvântul „victimă”, fiindcă asta presupunea că fetele erau complet nevinovate în toată treaba asta. Dar în ochii lui pur și simplu se oferiseră voluntar, din moment ce îi dăduseră numărul de telefon în timp ce vorbeau cu el pe aplicațiile pentru întâlniri; de asemenea, se dovediseră disponibile și, atunci când faci una ca asta, există consecințe. Niciuna dintre ele nu avea Potrivire; toate erau văzute drept cetățeni de mâna a doua, față de care cei ce-și găsiseră adevărata dragoste nu simțeau decât milă.

Însă fusese o situație în care câștigau toate părțile implicate – când povestea asta se va sfârși, el va fi fericit să rămână în continuare anonim, în timp ce „victimele”, așa cum le numea Amy, vor fi răsplătite prin a deveni parte dintr-un caz care va rămâne în istoria criminalisticii britanice. Vor

deveni toate subiecte de carte, vor fi înfățișate în documentare TV și în filme pentru televiziune, iar cazul va fi teoretizat zeci de ani. Vor realiza prin moartea lor mai mult decât ar fi putut spera vreodată să realizeze în viețile lor banale.

— Da, a fost găsită o fotografie, a răspuns Amy și s-a așezat la masa din sufragerie, sprijinindu-și capul în mâini. Este aproape sigur că e moartă, bineînțeles, dar nu există niciun indiciu despre locul unde s-ar putea afla cadavrul. Acum așteptăm să vedem ce se întâmplă, sperând că o să vadă cineva șablonul vopsit pe trotuar.

— De ce nu distribuiți poza prin presă?

— Pentru că niciun ziar și nicio televiziune nu va arăta fața unei fete probabil moarte. Din fericire, internetul nu are astfel de standarde morale și toate victimele sunt acum online. Am colaborat cu un artist pentru a trimite imaginea ultimei fete către ziare și televiziuni, așa că asta poate o să grăbească un pic lucrurile.

Șablonul desenat cu spray și creat de Christopher captase cu certitudine imaginația publicului, după cum și-a dat seama. Ajunsese deja la Numărul Cinci până când poliția a reușit să facă legătura între ele, dar faptul că făcuseră publice aceste lucruri generase câteva cópii desenate prin oraș.

Anchetatorii încă nu făcuseră legătura între toate aceste femei și una și aceeași aplicație pentru întâlniri, UFlirt. Era un produs derivat din Potrivește-ți ADN-ul, conceput pentru cei care nu-și găsiseră încă Potrivirea și voiau să întâlnească alți oameni aflați în aceeași barcă singuratică. Pe vremea când făcea liste mai scurte sau mai lungi, Christopher încercase și alte aplicații și descoperise că unele fete erau înregistrate și acolo, așa că poate era prea dificil pentru poliție să reducă datele la o informație comună.

Chiar și dacă le examinau telefoanele, n-ar fi putut găsi printre mesajele lor nicio legătură spre Christopher. Crease mai mult de o sută de adrese de e-mail asociate cu zeci de telefoane mobile cu cartelă, imposibil de urmărit, ascunse într-un frigider nefolosit din subsolul casei sale.

Folosise software descărcat din dark web ca să stea cu ochii pe mesajele lor, pe fotografii, pe social media, dispozitive de stocare în cloud și locații GPS, dar încetase să vorbească cu ele. I se părea incredibil că oamenii erau atât de proști încât să-și stocheze întreaga viață pe zece centimetri de plastic, la dispoziția oricui voia s-o invadeze.

— Pur și simplu nu cred c-o să pricep vreodată, a spus Amy. Nu cred că mintea mea o să înțeleagă vreodată de ce se poate simți cineva obligat să ia atât de multe vieți. Care e scopul?

De dragul provocării, i-a răspuns Christopher în gând. *Ca distracție. Pentru cărțile de istorie. Ca să arăți că ai ouăle și ambiția de a te decide să fii un criminal în serie, mai degrabă decât să te trezești așa dintr-o întâmplare sau să fii obligat s-o faci. Ca să alegi din proprie inițiativă acest tip de existență și tot din proprie inițiativă să încetezi să trăiești așa. Pentru că nimeni n-a mai făcut-o înaintea ta. Și pentru că nu există alt sentiment în afara celui pe care ți-l oferă controlul absolut asupra vieții cuiva.*

— Nu știu, a replicat el cu voce tare, gândindu-se că ar fi bine s-o liniștească iar.

S-a așezat în spatele ei și și-a trecut brațele pe după umerii femeii, trăgând-o spre el.

— O explicație ar fi pur și simplu pentru că *poate,* a adăugat, sărutând-o pe creștet. Așa că o face.

Amy a rămas agățată o secundă de siguranța pe care o simțea în brațele puternice și calde ale iubitului ei, iar el a rămas în spatele lui Amy, dorindu-și să-i fi putut vedea expresia de pe față atunci când a privit prima poză cu lucrurile de care era capabil. Chiar dacă, în felul ăsta, Christopher ar fi descoperit cum arată dezgustul.

Capitolul 38

JADE

Jade a stat trează o mare parte din prima ei noapte în Australia, și motivul nu era diferența de fus orar.

Aflarea veștii despre boala în fază terminală a lui Kevin și conștientizarea faptului că nu-l iubea o lăsaseră năucită; furioasă pe el și chiar mai furioasă pe ea însăși.

În liniștea casei de oaspeți de la fermă, a aprins veioza de pe noptieră și s-a conectat la rețeaua Wi-Fi ca să afle dacă era normal așa ceva – să nu simtă nimic pentru Potrivirea ei. Știa că există între ei un soi de iubire, dar nu trăise curcubeiele sau focurile de artificii amețitoare, asurzitoare, pline de culoare pe care le văzuse descrise în filmele și emisiunile de la televizor. Cei din cuplurile fictive care aveau la bază o Potrivire ADN simțeau mereu că sunt conectați perfect unul cu celălalt chiar în momentul în care se cunoșteau. De ce nu i se întâmplase la fel și ei?

A verificat pe website-ul oficial Potrivește-ți ADN-ul: „Sentimentele dintre parteneri Potriviți pot varia de la cuplu la cuplu”, a citit ea. „Pentru unii, se petrece într-o clipă; pentru alții, poate dura câteva întâlniri sau câteva zile înainte de a se realiza conectarea. Acest lucru este cauzat uneori fie de capacitatea mentală a unui cuplu sau a unui individ, fie de o boală care poate afecta producția de feromoni și receptori. O schimbare în ceasul biologic al Potrivirii poate afecta totodată și felul în care procesează sentimentele”.

Jade a început să se simtă un pic mai bine știind că situația delicată în care se afla nu era ceva neobișnuit. Începea să o îngrijoreze faptul că starea lui Kevin și doar vaga asemănare cu fotografiile pe care i le trimisese erau, de fapt, motivul pentru care sentimentele ei se lăsau așteptate, și faptul că ea era o vacă superficială și meschină. Acum, înarmată cu această informație,

era mult mai ușurată. Se va întâmpla, trebuia doar să aibă răbdare. Cu toate că, pe termen lung, înțelesese că îi va fi greu să fie îndrăgostită până peste cap de un bărbat care nu va apuca sfârșitul verii.

Deodată, în ușă s-a auzit o bătaie ușoară.

— Intră, a spus ea proptindu-se în coate.

Ușa s-a deschis încet și de după ea s-a ivit chipul zâmbitor al lui Kevin.

— Bună, a spus el. Am văzut că ai lumina aprinsă. Vrei să vii să vezi ceva?

— Sigur.

Ceasul de pe perete arăta ora 3:56 dimineața.

— Ne întâlnim lângă mașina ta în 15 minute. Ia-ți un pulover. Dimineața în zori este frig ca naiba afară. Ah, și cheile, desigur.

Când a coborât l-a găsit deja pe Kevin lângă mașină; o aștepta sprijinit în cadrul care-l ajuta la mers.

— Hai să mergem, a spus el, vioi.

A îndrumat-o în timp ce conducea pe drumul nepavat, plin de șleauri, apoi au ieșit iar în autostradă. Au mers cam zece minute, până au dat de o suprafață plată, aflată la marginea drumului.

— Nu poți veni până în Australia fără să vezi răsăritul, a spus Kevin. Nu mai există așa ceva pe lume.

S-au așezat unul lângă altul, ascultând piese soul clasice, în timp ce întunericul s-a ridicat treptat, înlocuit de o dâră subțire violet și portocaliu.

— Cât de des vii aici? l-a întrebat ea.

— Veneam destul de des înainte de a fi diagnosticat pentru prima dată, a răspuns Kevin. Apoi am coborât pentru o vreme într-un loc întunecat. Am

fost furios pe orice, mai ales când mă gândeam că toți ceilalți vor avea o viață întreagă de răsărituri și apusuri, în timp ce ale mele erau limitate. Apoi am început să înțeleg că era o mare realizare să vin aici, să văd fiecare răsărit. Însemna că am mai trăit încă o zi.

Fără să se gândească, Jade și-a lăsat capul pe umărul lui Kevin și au rămas așa până s-a ridicat soarele și pe Kevin l-a furat încet somnul. Avea mâna rece și pielea ca pergamentul, iar Jade s-a întrebat cum era oare atingerea lui înainte ca acel cancer să-l mănânce de viu.

Deși, fără îndoială, iubirea intensă din Potrivește-ți ADN-ul lipsea încă, nu era niciun dubiu că se simțea relaxată lângă el. Avuseseră atâtea discuții intense la telefon, încât ajunsese să-l vadă ca pe cel mai bun prieten și totodată Potrivirea ei. Poate că lucrul ăsta era mai important ca orice altceva, și-a spus ea. Poate că, atunci când mergi până la lucrurile simple, asta este de fapt iubirea: să fii alături de cineva la răsăritul și la apusul soarelui.

Jade s-a întors la fermă alături de partenerul ei adormit; fratele lui a întâmpinat-o și a deschis portiera, apoi a desfăcut centura de siguranță a lui Kevin. L-a luat în brațe și l-a cărat în casă în timp ce Jade îi privea, simțind dintr-odată primele împunsături a ceva ce nu putea identifica.

Capitolul 39

NICK

Nick păzea cu grijă paharul de plastic aburind, plin cu ciocolată caldă cumpărată de la un chioșc aflat la distanță sigură de gazon. A stat pe gânduri dacă să-și cumpere sau nu și un burger, până când a văzut unghiile murdare ale celui care servea după tejghea.

Era primul meci de rugby la care asista vreodată – școala lui se arătase doritoare să-i învețe mai degrabă hochei decât rugby – și afară era frig ca naiba. Și-a strâns în jurul gâtului fularul gri de cașmir cumpărat de Sally de ziua lui și și-a tras gluga pe cap, ca să nu-i înghețe urechile.

Ce naiba fac aici? s-a întrebat el, fără să aibă idee de regulile jocului sau care era situația de pe teren. Tot ce știa era că abia dacă putea să-și ia ochii de la unul dintre jucătorii din fața lui.

Privirea lui Nick s-a mutat de la gambele lui Alex la coapsele lui groase, ca trunchiul de copac, și la torsul lui solid. Aproape că voia să fie stârnit de înfățișarea fizică a lui Alex, așa încât Potrivirea lor să înceapă să aibă un sens. Dacă fuseseră predestinați să fie împreună, în mod sigur ar fi trebuit să simtă măcar o oarecare excitare sexuală, nu? Dar nu simțea nimic.

Nick decisese dintr-o toană să-și petreacă dimineața aceasta asistând la meci. Își amintise fotografia înrămată de pe peretele din cabinetul lui Alex și căutase online programul competițional, ca să vadă când era următorul meci. Se juca pe un stadion local de rugby din suburbiile din Birmingham, dar, conștient de cât de ciudat ar fi să-și facă apariția brusc, pe neanunțate, Nick a rămas deoparte, separat de ceilalți suporteri, ca să-l privească pe Alex de la o oarecare distantă.

Trecuse o săptămână de când se întâlniseră în barul acela în care stătuseră cea mai mare parte a serii, ca să se cunoască mai bine. Se îmbătaseră amândoi zdravăn, descoperind mai multe lucruri pe care le aveau în comun,

de la artiști la arhitectură, de la călătorii la muzica rock. Singurul subiect la care au fost amândoi rezervați era relația cu partenera. Și, pe măsură ce s-a închegat conversația, niciunul dintre ei nu a mai adus vorba de Potrivire, deși subiectul era prezent acolo, în gândurile lor.

Timpul petrecut împreună s-a terminat brusc când Mary, prietena lui Alex, a sunat ca să-l întrebe când ajunge acasă. Pentru o clipă, Nick s-a simțit gelos.

S-au despărțit cu o strângere de mână politicoasă, dar prelungită, fiecare temându-se în secret că această atingere ar putea fi ultima. Niciunul nu a sugerat să se întâlnească din nou sau să rămână în legătură; în orice caz, până acum părea suficient să știe unul de altul, cu toate că viețile lor se derulau separat.

Între timp, Sally aranjase să plece cu Nick într-o excursie-surpriză în Bruges. A aflat de asta abia într-o vineri după-amiază, când Sally s-a înființat la el la birou cu două valize, cu bilete Eurostar și confirmarea tipărită a rezervării de la hotel. În relația lor se simțise o oarecare răceală în ultima vreme și Nick și-a dat seama că lăsase ca treaba cu Alex să intervină între ei. Dar felul în care Sally aranjase escapada lor sexy l-a făcut să simtă că și ea încerca să repare ceva. Fusese mai distrasă decât de obicei și nu putea să presupună decât că era ca urmare a faptului că el fusese Potrivit. A încercat să-și alunge din minte acest gând.

În Bruges, apetitul ei sexual a fost aproape insațiabil și, dacă nu vizitau orașul, erau în pat. O parte din el se întreba dacă nu cumva Sally bănuia că se văzuse iar cu Alex și încerca să facă față competiției. Dar niciunul dintre ei nu i-a menționat numele.

La întoarcerea în Birmingham, Nick nu doar că *a vrut* să-l vadă iar pe Alex, ci a simțit că *are nevoie* de asta. Trecuseră opt zile de când ieșiseră împreună.

Dintr-odată, gândurile i-au fost întrerupte de mingea de rugby care a zburat prin aer și l-a izbit drept în umăr.

— Rahat, a strigat el, surprins.

Mulțimea din fața lui s-a dat la o parte, lăsându-l expus la vedere.

— Ne arunci mingea, prietene? a strigat la el, prin gutiera de cauciuc, un bărbat îndesat, ras în cap.

Când Nick a aruncat neîndemânatic mingea în direcția jucătorilor, Alex l-a zărit în tribune. I-a întors privirea, jenat, regretând imediat decizia de a intra cu bocancii în lumea lui privată.

Dar când a văzut zâmbetul ce începea să-i lumineze chipul lui Alex, nici zâmbetul lui nu a întârziat să apară.

Capitolul 40

ELLIE

Tim a deschis ușa de la intrare ținând în mâini un castron cu cereale.

Ellie putea lesne să-și imagineze cum trebuie să i se fi părut să descopere în prag un bărbat înalt și masiv, ras în cap, stând înțepenit alături de o Ellie agitată. Două mașini Range Rover cu ferestre negre erau parcate pe bordură, în fața modestei case a lui Tim, construită în oglindă cu cea de alături. Ellie nu-și dădea seama dacă Tim reușește măcar să distingă chipurile celor din mașini.

— Bună, a îngăimat Tim, înghițind îmbucătura pe care o avea în gură.

Își suflecase mânecile cămășii și cravata galbenă pe care o purta la gât atârna lejer. Părea luat prin surprindere de prezența ei neașteptată, întrebându-se, probabil, de unde îi știa adresa.

— Bună, a răspuns Ellie. Scuze că am venit neanunțată. Ai câteva minute, înainte de a pleca la serviciu?

— Am încercat să vorbesc cu tine în ultimele zile, dar nu m-ai băgat în seamă.

— Știu și îmi pare rău. De-aia sunt aici, ca să-ți explic. Se poate, te rog?

Tim s-a dat la o parte. Andrei a intrat primul. Și-a scos ochelarii de soare și, înainte de a o lăsa pe Ellie să intre, a cercetat holul și celelalte camere. Tim s-a încruntat spre muntele de om, apoi spre Potrivirea lui.

— Este garda mea de corp, a explicat ea, aproape scuzându-se.

— În cazul ăsta, trebuie să vă atenționez în privința familiei ninja care locuiește în bucătărie și a butoaielor cu iperită pe care le-am pregătit în seră.

Deloc amuzat, Andrei l-a țintuit cu o privire dezaprobatoare.

Lui Ellie îi luase patru zile ca să-și găsească curajul de a-i vorbi lui Tim după evenimentele ce urmaseră celei de-a doua întâlniri a lor, care culminase cu vopseaua roșie aruncată spre ei. De atunci rămăsese zăvorâtă în casa ei din Londra, jenată de situație și umilită profund.

Dacă Tim ar fi fost doar un posibil partener banal, s-ar fi asigurat că nu-l va mai întâlni niciodată. Doar că el era departe de așa ceva. În plus, îi plăcea să-și petreacă timpul cunoscându-se mai bine cu acest bărbat, iar sărutul scurt de dinaintea atacului fusese nu doar scurt, ci și minunat.

Ellie era obișnuită să vorbească oamenilor și mii de persoane din lumea întreagă îi ascultaseră discursurile, însă, oricât de mult a încercat, oricât de multe repetiții a făcut în fața oglinzii de la baie, tot nu știa cum să înceapă să-i explice lui Tim ce se întâmplase.

— Pot să-i ofer o cafea giganticului tău companion? a întrebat Tim, arătând cu ochii spre Andrei.

— Așa îi zic și eu, a râs Ellie, încercând să destindă atmosfera. Andrei gigantul. Știi, cum era luptătorul ăla francez, celebru? Din *File de poveste*[13]? Este unul dintre filmele mele favorite din toate timpurile…

Tim a dat din cap și s-a îndreptat spre living, oprind din telecomandă sonorul emisiunii de dimineață, de la televizor. A pus castronul cu cereale pe măsuța de cafea și a invitat-o pe Ellie să ia loc.

— Deci ce s-a întâmplat în noaptea aceea? a întrebat el. De ce ar arunca o străină cu vopsea roșie în noi și de ce ar striga că ai mâinile mânjite cu sânge?

— Pentru că asta cred mulți oameni, a răspuns Ellie. Probabil că ți-ai dat deja seama că nu am fost pe deplin sinceră cu tine când ți-am spus cine sunt și cu ce mă ocup.

— Îhî.

— Numele de familie pe care l-am folosit pentru profilul meu ADN este numele de fată al mamei. Adevăratul meu nume de familie este Stanford și nu lucrez ca asistentă personală a vreunul director general. De fapt, lucrez pentru mine însămi. Iar ceea ce fac este un pic… controversat.

— De ce, ești dealer de arme sau ceva de genul ăsta?

— Nu, nu, a răspuns ea. Nu e nimic de genul ăsta.

Ellie a făcut o pauză și a tras adânc aer în piept.

— Tim, eu sunt cercetătoarea care a descoperit gena ce stă la baza aplicației Potrivește-ți ADN-ul și o grămadă de oameni mă urăsc din cauza asta.

Capitolul 41

MANDY

Trecuseră multe aniversări în familie, zile de naștere, ieșiri seara cu fetele, petreceri de la job, prânzuri și reuniuni, iar Mandy nu participase la niciuna.

De fiecare dată când primea o invitație inventa un motiv pentru care nu putea să vină, adeseori pomenind de planuri cu Richard undeva, la peste 100 de kilometri depărtare. Spunea adevărul, cel puțin pe jumătate, fiindcă alegea să petreacă tot mai mult din timpul ei liber cu familia lui, nu cu a ei.

Din tonul pe care îl aveau în mesajele vocale, înțelegea că maică-sa și surorile considerau lucrul acesta din ce în ce mai frustrant. Avuseseră cândva o legătură extrem de strânsă, întărită și de moartea tatălui, cu mai mult de zece ani în urmă, dar acum Mandy încerca să se rupă de ele și nu înțelegeau de ce. Bineînțeles, se gândeau că și-a găsit Potrivirea și se așteptau de la ea să fie mai deschisă în privința asta, dar Mandy pur și simplu nu le putea mărturisi adevărul. Nu încă.

Nu era la fel de plăcut să-și petreacă timpul cu ele cum era alături de Pat și Chloe. Se simțea tot mai înstrăinată de familia ei; două dintre surori erau prinse în relații fericite și pline de iubire, de care Mandy nu putea să aibă parte și se îndoia că ele ar putea înțelege prin ce trece. Iar mama, deși își pierduse și ea iubirea vieții, era prea de modă veche pentru a înțelege cu adevărat cât de puternică era, de fapt, legătura cu o Potrivire și cum te simți când îți este luată. Familia lui Richard umplea golul acela.

— Dacă vrei să bei ceva, de ce nu rămâi peste noapte la noi? îi scrisese Pat cu o seară înainte.

Așa că își luase cu ea câteva haine și petrecuse seara alături de Pat și Chloe, uitându-se la DVD-uri, bând vin și frunzărind albume cu poze ale lui Richard, de când era copil mic.

S-a întrebat, nu pentru prima dată, cum ar fi arătat copilul lor.

Într-un final, când s-au retras la culcare, Mandy s-a trezit singură în camera de oaspeți; nu reușea deloc să adoarmă. A închis ochii și, așa cum se întâmpla în cele mai multe nopți, și-a imaginat un viitor pe care nu putea să-l aibă. Și-a imaginat cum trece pragul părinților ei în ziua de Crăciun, braț la braț cu Richard, și felul în care el ar fi fost în centrul atenției în familia ei. Și-a încleștat degetele în pătură și a strâns cu putere, plină de frustrare.

Pe drum spre baie, Mandy a tras cu ochiul spre ușa dormitorului lui Richard, care era ușor întredeschisă. A deschis-o cu ezitare, dar încăperea era goală. A intrat și a închis ușa după ea, apoi a aprins o veioză.

Curiozitatea a pus stăpânire pe ea, așa că a deschis sertarul noptierei de lângă pat și i-a cercetat interiorul. Se aflau acolo diferite cosmetice, creme, loțiuni pentru păr și deodorante, alături de un pachet desfăcut cu zece prezervative. A deschis capacul și a numărat – înăuntru rămăseseră doar patru. S-a întrebat imediat cine ar putea fi norocoasa – sau norocoasele – cu care folosise Richard prezervativele care lipseau. Gândul ăsta i-a sfâșiat inima.

Era invidioasă pe o femeie căreia nici măcar nu-i putea asocia un chip. S-a uitat sub patul lui și a găsit rucsacul kaki tocit, din vremea când călătorea. Avea încă lipite pe el etichete rupte de la avioane și autobuze, dar înăuntru nu se afla nimic. A scos din comodă niște haine, la întâmplare, și le-a lipit de piele sau și-a trecut degetele peste ele, mirosindu-le; fiecare în parte îi gâdila terminațiile nervoase.

Apoi, în ultimul sertar, îndesat în spate de tot, a găsit un telefon mobil plin de zgârieturi, deja învechit. Presupunând că bateria este moartă, Mandy a încercat totuși să-l pornească și a constatat că mai rămăseseră două liniuțe și aparatul era atât de vechi, încât nici măcar nu cerea o parolă.

Își dădea seama că invadează intimitatea lui Richard, dar nu-i păsa, fiindcă setea ei de a afla mai multe era de nestins. Cu cât afla mai mult, cu atât avea nevoie să știe și mai mult.

Multe dintre mesajele lui vechi erau de la clienții pe care îi antrena sau de la prietenii cu care ieșea seara. Spuneau prea puține despre Richard, în afara faptului că avea un cerc mare de prieteni și de clienți recunoscători.

Totuși, cele mai multe din fotografii aveau în centru o anumită persoană: o femeie tânără, mai mult sau mai puțin îmbrăcată. Era mai apropiată ca vârstă de Richard decât era Mandy și era în mod sigur mai frumușică, și-a spus ea. Mandy s-a luptat cu ghimpele de gelozie care o împungea. S-a încruntat, întrebându-se cine era fata, și a continuat să treacă repede prin poze, sperând că fotografiile cu fata asta vor înceta să apară.

Așa a dat peste un selfie nud al lui Richard.

Și-a ținut respirația și inima i-a luat-o la goană, nesigură de ce-ar fi trebuit să facă mai departe. A navigat de la dreapta la stânga, ca să mai vadă încă vreo șase poze destul de explicite ale Potrivirii ei. Era surprinsă de cât de bine dotat era și, fără rușine, a tras cu degetele de ecranul telefonului, ca să afișeze pozele mărite. A simțit, brusc, o senzație pe care n-o mai simțise de ceva vreme – o excitare copleșitoare.

Apoi a găsit un filmuleț de trei minute care a făcut-o să roșească. Era Richard, masturbându-se exact în camera în care se afla ea acum, pe patul pe care stătea. Mandy nu s-a mai putut abține. S-a asigurat că ușa camerei era închisă, a dat sunetul telefonului la minimum și s-a întins pe spate, exact în poziția în care era și Richard. Încet, în liniște, și-a strecurat mâna în pantalonii de pijama și a început să se mângâie, închizând ochii și imaginându-și cum l-ar fi simțit pe Richard în ea. În scurt timp a simțit cum toți mușchii din trup i se încordează și a explodat în același timp cu Potrivirea ei, în filmare.

A pus telefonul mobil la loc în sertar și s-a întins în pat, zâmbind și așteptând să-i treacă amețeala. Dar în loc să se întoarcă la ea în cameră, a alunecat într-un somn adânc din care s-a trezit abia câteva ore mai târziu, când a auzit ușa deschizându-se cu un scârțâit și în prag a apărut chipul lui Pat.

— Oh, iartă-mă, s-a scuzat repede. Nu puteam să dorm, așa că am venit aici.

— Este în regulă, dragă, a replicat Pat, zâmbindu-i cu căldură. Poți să stai cu Richard cât vrei tu.

•••

— Ți-ar fi plăcut să ai copiii tăi, nu-i așa?

Întrebarea lui Pat a luat-o pe Mandy pe nepregătite. Se aflau în parcul din apropierea casei lui Pat, privind peisajul de țară care le înconjura. Mandy îi povestise despre căsătoria ei ratată și despre felul în care aceasta o lăsase în pragul disperării, dar privirea îi rămăsese pironită asupra unei tinere mame cu doi copii mici și conversația se stinsese de la sine. Copiii, agitați, aruncau cu rândul bucățele de pâine rațelor de pe iaz, chicotind de fiecare dată când păsările măcăneau.

— Da, mi-ar fi plăcut mult să am familia mea, a răspuns Mandy, cu un zâmbet resemnat.

— Ai spus că ai nepoate și un nepot? Îi vezi des?

— Da, foarte des. De fapt, nu prea mult în ultima vreme… Surorile mele mi-au spus că pot petrece cât timp vreau împreună cu ei, dar nu este același lucru ca atunci când ai copilul tău.

— Ai putea avea, dacă ai vrea.

— Nu-i de mine. De fapt, am rămas însărcinată de două ori cu Sean, fostul meu soț, dar am pierdut ambele sarcini, prima la câteva luni după ce ne-am căsătorit, și a doua la câteva săptămâni după ce m-a părăsit pentru Potrivirea lui ADN. Am crezut că asta a fost tot pentru mine, că nu voi mai avea șansa de a deveni mamă alături un bărbat pe care să-l iubesc cu adevărat, până când l-am descoperit pe Richard. Apoi imaginația mea a luat-o razna.

Mandy a râs ușurel.

— Urma să ne luăm o căsuță bătrânească într-un sătuc – un loc unde să fie nevoie s-o luăm de la zero și să muncim amândoi – și prima cameră pe

care s-o ridicăm să fie a copiilor. Iar perioada asta să fie la fix pentru ca eu să rămân însărcinată până când terminam construcția și să devin mama care mi-am dorit întotdeauna să fiu. Acum, ocazia asta mi-a fost luată definitiv.

Înainte de a vorbi, Pat a făcut o mică pauză.

— Nu neapărat, a spus ea. Vino cu mine, vreau să-ți arăt ceva.

În timp ce o urma pe Pat pe cărarea abruptă, peste deal, Mandy se întreba ce a vrut să spună. După zece minute s-au oprit și au scrutat orizontul.

— De aici poți vedea întreg orașul, a început ea. Vezi clopotnița aia din depărtare? Acolo este satul unde ne-am căsătorit eu și Richard senior – biserica Sfânta Maria. Iar acolo, mai jos? Acolo este școala unde a mers Richard al meu în clasele primare. Apoi, dacă te uiți un pic mai la dreapta, chiar lângă hornurile alea mari, o să vezi barul Fox and Hounds, unde a primit Chloe primul ei job de weekend, când învăța pentru examenele din liceu. Foarte multe evenimente din familia noastră sunt prinse în această mică priveliște.

— Trebuie să fie un loc important pentru tine.

— Este pentru noi toți. Mai ales lui Richard îi plăcea să vină aici, sus; venea pe bicicleta lui de cățărări și stătea o veșnicie. De aici i-am împrăștiat cenușa – ca să fie liberă să zboare peste orașul unde a crescut. Dar n-am împrăștiat-o chiar pe toată; restul l-am împrăștiat la căsuța noastră din Lake District.

— Asta e minunat.

Pat s-a întors spre ea și a privit-o drept în ochi.

— Însă doar pentru că Richard nu mai este alături de noi, nu înseamnă că ăsta e sfârșitul băiatului meu.

— Cum adică?

— După cum ți-am mai spus, Richard și-a dorit mereu propriii copii. Ca și tine, se purta firesc în prezența copiilor, probabil pentru că în inima lui

era un copil mare.

Mandy a dat din cap. Suna perfect pentru ea.

Pat a continuat să se uite la priveliștea din fața lor.

— Ei bine, când a aflat că are cancer testicular, n-am știut cât de grav va fi. Așa că s-a dus la o bancă de spermă, pentru cazul în care va dori să continue linia genealogică și n-o va putea face pe cale naturală. A trebuit să dea trei sau patru mostre – îmi amintesc că glumea despre faptul că vizitele acolo sunt mai plăcute decât cele de la o bancă obișnuită. Mandy, mostrele sunt încă păstrate.

S-a întors s-o privească pe Pat, care continua să privească în zare.

— Cred că înțelegi oportunitatea pe care ți-o ofer, a continuat ea. Dacă vrei să-mi faci un nepot – copilul lui Richard –, îți dau această șansă.

Capitolul 42

CHRISTOPHER

Christopher se uita la Amy, care dormea în patul lui, și vedea cum i se ridicau și i se lăsau umerii în somn.

Nu-i plăcea deloc ca spațiul personal să-i fie invadat de îmbrățișări și giugiuleli, așa că în momentul în care fata a adormit și-a mutat brațul cu care îi încolăcise talia, s-a tras spre marginea saltelei și s-a întins pe spate, cu capul răsucit într-o parte. Posibilitatea de-a o vedea dormind fusese una dintre cele mai îmbătătoare experiențe pe care le trăise vreodată alături de o altă persoană.

Putea să-i distingă, în lumina ștearsă, tatuajul strident înfățișând un fluture care se odihnea în josul gâtului ei, pe care îl detesta aproape la fel de mult ca gustul ei pentru inele și brățări ieftine. Dar, lăsând asta la o parte, erau puține lucruri pe care le-ar fi schimbat la Amy. În această etapă, în mod normal ar fi găsit o mulțime de motive să pună capăt relației și s-o părăsească. Oricum, pentru Amy avea un alt plan.

Christopher a întins încetișor brațul spre marginea saltelei și a băgat mâna sub pat. Degetele au pipăit ușor în jur, până când s-au atins de mânerele de lemn ale sârmei pentru tăiat brânza, special lăsată aici exact pentru acest motiv. A tras-o cu grijă peste perii moi ai covorului spre marginea saltelei și apoi peste pătură. Cu ambele mâini pe mânere, a ridicat firul deasupra lui și l-a întins tare, cât de mult a putut. S-a întors pe o parte, lipindu-se din nou de Amy, și a lăsat ușor sârma, așezând-o paralel cu gâtul ei. Își simțea inima bătând tot mai tare cu fiecare centimetru cu care se apropia de pielea ei. În cele din urmă, când firul a ajuns în poziția pe care o cunoștea atât de bine, l-a lăsat să se slăbească.

Christopher căpătase plăceri nebănuite de când începuse să ucidă, dar alegea întotdeauna străine. Cea mai mare apropiere la care ajunsese cu cele

din lista lui erau mesajele generale de pe UFlirt. „La mișto”, cum insistaseră ele să le numească, mesajele fuseseră pasate de la unul la altul până când el le amăgise să-i dea numărul de telefon. Niciuna nu avusese prevederea de a pricepe că, oferind de bunăvoie cifrele acelea, îi ofereau și o cheie care deschidea ușa spre identitățile lor complete.

Amy i-a întrerupt amintirile cu un oftat zgomotos, post-sex, iar Christopher s-a întrebat ce visa. El nu visa niciodată sau, cel puțin, dacă visa, nu-și amintea. În mod sigur, nu-i lipseau, fiindcă visele sunt intangibile; care era sensul să faci un lucru dacă nu există nicio șansă de a izbândi?

Sexul cu Amy era diferit de tot ce trăise până atunci. Celor aproximativ 70 de femei cu care fusese de la 12 ani, când își pierduse virginitatea, nu avusese nicio dorință anume de a le produce plăcere; totul se rezumase – și așa fusese mereu – numai la propria satisfacție. Dar Amy reprezenta o excepție și se desfăta cu faptul că el era cel care o făcea să geamă de plăcere și care putea s-o ducă până aproape de orgasm, doar ca s-o întoarcă din drum până când era și el gata să termine odată cu ea. Savura faptul că putea să-i controleze orgasmele, dar era gata și să o lase să preia controlul și să nu ajungă la capăt până când nu-i dădea ea voie. Niciodată nu se abandonase așa unei dominații în niciun aspect al vieții sale, și totuși i se părea perfect normal s-o facă în cazul lui Amy.

Lucrul ăsta i-a stârnit un conflict – „normalul” nu era ceva la care să aspire; credea că legăturile din creierul lui erau create într-un fel mai puternic decât „normalul”. Era un dar care îi permitea să facă orice voia fără frică și – până acum – fără consecințe.

S-a mutat mai aproape de ea, până când n-a mai rămas spațiu aproape deloc între nasul lui și ceafa lui Amy. A tras adânc aer în piept și a simțit mireasma de alge și lămâie a șamponului pe care îl folosise cu o seară înainte. Era preferatul lui – îi plăcea când o simțea mirosind a citrice.

Cu o singură manevră rapidă, firul ar fi fost încolăcit în jurul gâtului ei și Amy s-ar fi agățat de el, așa cum făcuseră toate celelalte.

— Ce te tot foiești atât? a bâiguit Amy, spre surprinderea lui.

— Iartă-mă, credeam că dormi.

— Dormeam, dar am simțit că tu nu. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Pur și simplu nu pot dormi și mă tot gândesc la femeile alea despre care faceți investigații.

— Victimele.

— Da.

A înghițit în sec, găsind încă acest cuvânt cu totul dezgustător.

— Și la ce te gândeai în legătură cu ele?

Ar fi vrut să-i spună că-și amintea fiecare parfum diferit și fiecare marcă de șampon folosite de fete, pe care le adulmecase în timp ce le dădea capul pe spate, odată ce le înfășura firul metalic în jurul gâtlejului. Și se mai gândea la faptul că, de când începuseră toate astea, înțelesese cât de trecătoare este frumusețea, pentru că, în câteva zile de degradare biologică, toate ajungeau să arate la fel: umflate, decolorate și mâncate din interior de propriile bacterii.

— Mă întrebam ce le-a trecut prin cap atunci când și-au dat seama că sunt pe cale să moară, a răspuns el. Tu la ce te-ai gândi?

Amy a făcut o pauză înainte de a răspunde.

— Probabil că la toate lucrurile pe care aș fi vrut să le fac dacă aș fi avut ocazia. Dar tu?

— La fel, a mințit Christopher.

A ridicat firul de deasupra capului ei și apoi l-a lăsat jos, unde îl găsise, sub pat. Faptul că știa că ar putea s-o sugrume oricând îi provoca mai multă plăcere decât actul în sine.

Dar, deși Christopher știa că face progrese importante în proiectul pe care îl începuse acum mai multe luni, simțea totuși și o undă de îndoială.

Întâlnise o femeie pe care o plăcea și, pentru prima dată în viața lui, se îndrăgostise.

Iar asta nu făcea parte din plan.

Capitolul 43

JADE

La doar o săptămână de când Jade se aventurase spre Australia, starea de sănătate a lui Kevin a început să se deterioreze rapid.

Și-a pierdut pofta de mâncare și a început să-și petreacă tot mai mult timp dormitând la el în cameră. În ciuda celor 35 de grade de afară, Kevin se plângea adeseori că îi este frig și se înfofolea cu haine groase. Înghițea atât de multe pastile în fiecare zi, încât uneori, când asculta atent, Jade putea să jure că le aude zornăind în el.

Jade era revoltată de faptul că timpul pe care îl aveau la dispoziție îi scăpa printre degete și nu era deloc pregătită pentru final. Așa că, atunci când îl prindea treaz, făcea tot ce putea să-l atragă într-o discuție și să-și petreacă timpul alături de el. O mare parte a zilei le trecea povestind despre viețile lor, dinainte ca ea să plece din Anglia și dinainte ca el să fie diagnosticat cu cancer. Orele treceau în timp ce ei stăteau lungiți pe canapeaua din camera lui, uitându-se pe Netflix la filmele clasice din anii 1980 cu Brat Pack[14]; treptat, au început să se simtă confortabil unul în prezența celuilalt și existau momente când Jade uita că timpul ei alături de Kevin va ajunge curând la capăt. Când i se reamintea, nu se putea abține să nu-și imagineze cum i se va schimba viața când el nu va mai fi în preajmă și imediat devenea posacă.

La începutul relației lor, când Jade trăia într-o binecuvântată ignoranță cu privire la starea lui Kevin, discuțiile cu el deveniseră parte din rutina zilnică și își planifica diminețile și serile în funcție de asta. Își fixa alarma astfel încât să se trezească mai devreme decât era necesar și să stea de vorbă cu el cât timp mâncau împreună – ea, micul dejun, iar el, cina. Și mereu avea grijă să înregistreze tot ce se difuza la televizor după ora 22:00, ca să vadă mai târziu, astfel încât să le rămână mai mult timp seara.

Jade era obișnuită să-și simtă inima bătând mai tare atunci când primea mesaje de la el sau când i se lumina telefonul, în semn că o sună. Și știa că atunci când se va întâmpla inevitabilul, acest lucru o să-i lipsească mult. Dar ceea ce avea nevoie să priceapă era dacă îi va lipsi Kevin sau faptul de a ști că există cineva în lumea asta făcut pentru ea.

Când Kevin dormea, Jade stătea lungită lângă el, cu capul pe stomacul lui, care se ridică și se lăsa în timpul respirațiilor aproape stinse. Și pe parcursul lungilor perioade în care Kevin era absent se oferise să-i ajute pe părinții lui, Susan și Dan, cu treburile de pe lângă casă, sau mergea în oraș cu diferite comisioane pentru ei. O învățaseră cum funcționează lăptăria și ferma de oi sau cum să cupleze echipamentele de muls la ugerele vacilor. Era la o lume depărtare de inactivitatea în care zăcuse în Sunderland. Însă acum vedea că nu orașul era problema, ci chiar ea. Ceva din viața liniștită de la fermă îi pria și avea senzația că, în sfârșit, se simte bine în pielea ei.

Jade era uluită de cât de apropiată se simțea de niște oameni pe care-i cunoscuse abia cu două săptămâni în urmă și își dorea cu disperare să existe o cale de a-i elibera de durerea pe care o trăiau văzându-și fiul suferind. Cu cât petrecea mai mult timp alături de ei, cu atât simțea mai mult cum acești oameni îi șlefuiesc colțurile aspre ale ființei.

Experiența a făcut-o să se gândească și la părinții ei, la tristețea și frustrarea la care îi supusese în ultimii ani. Petrecuse atât de mult timp nutrind o ostilitate inutilă față de ei, doar pentru că o făcuseră să revină acasă la terminarea universității, și abia acum înțelegea că a fost în avantajul ei. Erau locuitori din nord, oameni buni, muncitori, puternici – tatăl, mecanic la o fabrică de asamblare de mașini și mama, brutăreasă –, iar ea le răsplătise mândria și valorile cu un comportament neobrăzat. Se simțea rușinată de ea însăși.

Ca în cazul cancerului lui Kevin și a durerii lui Susan și Dan, exista și în ea ceva ce ar fi vrut să îndepărteze, un ceva pe care nu-l putea împărtăși vreodată cu noua familie adoptivă.

Oricum, cu fiecare zi care trecea, atașamentul ei devenea tot mai mistuitor.

Capitolul 44

NICK

— Cărui fapt îi datorez plăcerea? l-a întrebat Alex pe Nick în timp ce se întorceau, cu mașina lui, de la stadionul clubului de rugby.

Nick și-a încleștat pumnii ca să-și oprească furnicătura din palme, stârnită de mirosul din părul ud al lui Alex și aftershave-ul cu care abia se dăduse.

— Sincer? Habar n-am, a răspuns el. A fost un impuls de moment. Mi-am amintit unde joci și am citit ceva online despre echipă, apoi următorul lucru pe care mi-l amintesc este că o trimiteam pe Sally să se ducă să-și petreacă weekendul cu maică-sa și că am pornit să te văd practicând un sport pe care nici măcar nu-l înțeleg. Am întrecut cumva limita?

— Ar trebui să spun că da, dar nu, nu ai întrecut-o.

Nick s-a bucurat să-l audă. A stat un pic să-și cântărească următoarea întrebare, încercând s-o formuleze corect în minte, înainte de-a o spune cu voce tare.

— Asta o să sune de-a dreptul tragic, dar trebuie să te întreb: te-ai gândit la mine de când ne-am văzut ultima dată?

A privit drept înainte, așteptând răspunsul lui Alex și sperând că va fi pozitiv.

— Adică vrei să știi dacă m-am gândit la tine în ultimele opt zile, 11 ore și, stai un pic să verific, 47 de minute? Păi da, s-ar putea zice că m-am

gândit un pic.

Au zâmbit amândoi.

— Acum pot să te întreb și eu ceva? a continuat Alex. Când am vorbit prima dată la telefon, mi-ai spus că ai făcut testul Potrivește-ți ADN-ul, deși nici măcar nu crezi în asta. Atunci de ce ai făcut-o?

— Iubita mea, mă rog, logodnica mea m-a pus să-l fac. O să ne căsătorim curând și voia să fie sigură că suntem cu adevărat potriviți.

Nick a observat că Alex s-a îndepărtat ușor de el când l-a auzit, de parcă vestea era o surpriză neplăcută.

— Și când a aflat că Potrivirea ta este un tip…?

— I s-a părut foarte amuzant. Dar tot ea a fost cea care a insistat să te cunosc și de aia am făcut programarea aceea sub nume fals.

— Dar de ce nu i-ai spus pe șleau să-și vadă de treabă?

— Era important pentru ea… Nu prea înțeleg de ce și presupun, chiar dacă nu vreau să recunosc, că și eu eram un pic curios în legătură cu tine.

— Cele mai multe femei nici măcar nu ne-ar fi lăsat unul în preajma celuilalt, darămite să ne mai și încurajeze.

— Sally și cu mine am avut mereu o relație sinceră, fără clișee de doi bani… Ne spunem totul unul altuia.

— Deci presupun că știe unde ești acum?

Nick și-a ferit privirea.

— Cred că știi deja răspunsul. Mary unde crede că ești?

— Ieșit la o băută cu băieții din echipă, după meci. Nu mă așteaptă acasă până diseară.

Străzile din suburbiile Birmingham-ului erau tăcute, ca într-o după-amiază de sâmbătă, iar Mini Cooper-ul lui Alex s-a îndreptat spre M6.

— Deci, încotro mergem? a întrebat Nick.

— Omule, să dea naiba, n-am nici cea mai vagă idee.

Capitolul 45

ELLIE

Tim a înălțat din sprâncene.

— Faci mișto de mine?

S-a lăsat greoi în pernele moi ale canapelei, ca și când ar fi vrut să digere dezvăluirile lui Ellie – anume că ea a fost cea care a descoperit gena ce ajunsese nucleul aplicației Potrivește-ți ADN-ul și că a folosit-o pentru a construi una dintre cele mai de succes afaceri.

Apoi, spre marea ei surpriză, Tim a început să chicotească, sfârșind într-un râs homeric. A fost năucită de reacția bărbatului și a aruncat o privire spre Andrei, care stătea în colțul camerei, sperând ca acesta s-o liniștească, însă Andrei a ridicat pur și simplu din umerii lui largi, a mirare.

— Stai să văd dacă am înțeles, a spus Tim, ștergându-se la ochi. Vrei să zici că am fost de două ori la întâlnire cu persoana care este Potrivirea mea ADN și care se dovedește a fi și cea care a inventat toată povestea?

— Păi, mai corect ar fi termenul „a descoperit”, dar da, a încuviințat Ellie, clătinând din cap.

— Și compania? Adică aia mai mare decât Facebook, Amazon și Apple… toată aia e a ta?

— Cea mai mare parte, da.

Tim a scuturat din cap și și-a trecut degetele prin părul rărit.

— Nu puteai să inventezi așa ceva.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus până acum adevărul, a zis Ellie, serioasă. Îți spun cinstit că n-am știut cum.

— Nu, te înțeleg, chiar te înțeleg. Nu ai avut încredere în mine și e OK, fiindcă, având în vedere situația, probabil și eu mi-aș fi ținut gura dacă aș fi fost în locul tău.

Ellie i-a zâmbit agitată, cam cu jumătate de gură, dar nu a părut convinsă că Tim n-avea nicio problemă cu situația. Apoi el i-a luat mâinile într-ale sale și a simțit imediat cum revine senzația aceea familiară care i s-a împrăștiat în tot corpul, ca atunci când o sărutase, la a doua întâlnire a lor, cea cu incidentul dezastruos.

— Uite, Ellie, ai putea să lucrezi și la casele de marcat de la Lidl și n-ar conta pentru mine nici cât o ceapă degerată. Adică nici faptul că-ți permiți să cumperi Lidl și tot să mai ai niște mărunțiș ca să cumperi Morrisons și Tesco nu contează pentru mine. Dar trebuie să înțelegi și perspectiva mea – prima întâlnire după atâta vreme este cu persoana care a reușit, de una singură, să reinventeze conceptul de întâlnire romantică. Este al dracului de caraghios.

— Deci nu ești furios pe mine?

— Nu, sigur că nu sunt. Dar tot nu pricep de ce a aruncat cu vopsea roșie în tine nebuna aia, în fața restaurantului? Arătam de parcă ne petrecuserăm seara omorând în bătaie foci.

Ellie a oftat. Ura să se gândească la acel aspect al muncii ei.

— Pentru că nu toată lumea este mulțumită de toate consecințele de la Potrivește-ți ADN-ul. Deși descoperirea mea a Potrivit milioane și milioane de oameni din toată lumea, a și destrămat îngrozitor de multe cupluri în care partenerii se considerau făcuți unul pentru celălalt și s-a dovedit că nu erau. Și sunt blamată pentru asta – mai des decât îți poți imagina.

S-a oprit, încercând să-i intuiască reacția înainte de a continua.

— Iar faptul că am ajuns unde sunt azi nu înseamnă că a fost ușor. Ca în cele mai multe dintre afacerile mari, a trebuit s-o iau pe niște scurtături unde oamenii s-au simțit răniți, dar totul a fost pentru binele general care ne-a adus unde suntem azi… Nu vreau să te gândești la lucruri rele în legătură cu mine.

— Poți să-mi acorzi puțină încredere că îmi voi face propria părere?

Ellie a ezitat.

— Femeia cu vopseaua… Nu am fost sinceră când am spus că nu o cunosc. Îți amintești incidentul de acum șapte ani, din Edinburgh, când un bărbat a început să înjunghie trecătorii din centru?

— Nu a omorât atunci – câți? – vreo șase oameni, până l-a prins poliția?

Ellie a dat din cap.

— Ucigașul era fiul ei. Avea probleme de sănătate mentală și fusese ținut sub observație, până când și-a găsit Potrivirea. Ea era deja căsătorită și, ei bine, odată ce a aflat de problemele omului, l-a părăsit și s-a întors la soțul ei. Bărbatul a început s-o urmărească și într-o zi a înjunghiat-o mortal în magazinul unde lucra, înainte de a începe să-i atace și pe trecători, la întâmplare. A fost oribil.

— Iar mama lui te consideră pe tine vinovată?

— Da. I-am spus – inclusiv la tribunal – că nu putem fi făcuți responsabili pentru identitatea celor care fac testul, dar refuză să accepte.

Tim a dat din cap, părând s-o înțeleagă.

— Îmi pare rău că te-a supărat. Hai să trecem la un subiect mai puțin complicat. S-o luăm mai de la început: cum ai descoperit chestia asta, cu ADN-ul?

— Mulțumesc, a spus Ellie, simțindu-se mai în largul ei. Totul a început acum 12 ani, când abia terminasem facultatea. Participam la o cercetare independentă, într-un laborator din Cambridge, examinând legătura dintre

ADN și depresie. Într-o zi mi-a trecut prin cap discuția pe care o avusesem cu sora mea, Maggie, despre motivul pentru care se căsătorise cu John, soțul ei. Era foarte convinsă că fusese dragoste la prima vedere și, chiar dacă nu aveau decât 14 ani când s-au cunoscut, știau că își vor petrece restul vieții împreună. Sunt om de știință, așa că prin natura mea sunt sceptică în legătură cu genul ăsta de lucruri, dar mi-a dat de gândit – dacă avea dreptate? Dacă dragostea la prima vedere chiar există? Poate că există ceva tangibil în noi, confundat cu atracția sexuală. Fiindcă nu experimentasem acest lucru personal, nu-mi puteam imagina cum poți doar să te uiți sau să vorbești cu cineva și să *știi* imediat că el este alesul.

— Treaba asta n-o să devină prea științifică, nu? a râs Tim. Am picat la toate examenele care au avut de-a face cu arzătoare Bunsen sau disecție de broaște.

— Nu, o să rămân la explicații simple, a spus Ellie.

Era obișnuită să explice totul în termeni uzuali.

— Atunci când vezi pentru prima dată pe cineva, știi dacă îți place sau nu. Ei bine, am început prin a căuta ce anume ne place la diferiți oameni, fie că este chipul lor, corpul, felul în care se poartă etc. Și apoi am încercat să văd dacă este mai mult decât o atracție instantanee… Dar acei oameni care sfârșesc prin a se cupla cu cineva care nu e absolut deloc genul lor? M-am întrebat dacă există vreun element sau vreo genă care face să ne reacționeze întreg corpul, trecând peste ce spune creierul. Putem fi oare legați intrinsec – științific – unul de celălalt?

Tim a oftat dramatic.

— În timpul meu liber mă întreb cum a reușit Imperiul Galactic să construiască Steaua Morții fără ca restul universului să observe ceva. În timpul ăsta, tu trebăluiești găsind gene despre care nimeni nu a știut că există.

— Sunt sigură că și întrebările tale sunt la fel de importante ca ale mele, a zâmbit Ellie. Oricum, urmează o mică parte științifică, așa că fii atent la ce-ți spun. Este important să-ți faci o idee despre scara la care lucram. În

mare, avem în corp cam 100 de trilioane de celule și fiecare dintre ele are doi metri de ADN – dacă l-ai desfășura pe tot, lanțul s-ar întinde până la Soare și înapoi de o sută de ori.

Tim a căscat ochii.

— Sunt atent.

— Iar Soarele se află la aproape 158 de milioane de kilometri depărtare de Pământ… Ei bine, știam deja că femeile produc feromoni și că bărbații au receptori care captează moleculele de feromoni, iar asta creează atracția dintre cei doi. Dar *eu* am descoperit că, atunci când anumiți oameni sunt aduși laolaltă, o genă variabilă din noi permite ambelor sexe să producă feromoni *și* să aibă gene receptoare. Două persoane heterosexuale, două persoane gay – nu contează. Odată ce s-a făcut Potrivirea perfectă, este bătută în cuie. Am examinat ADN-ul a sute de cupluri și aceia care împărtășesc aceeași genă sunt cei care spun că s-au îndrăgostit unul de celălalt în momentul în care s-au întâlnit. Mi-am extins cercetările la nivel global și am inclus în baza mea de date mii de voluntari; am continuat să găsesc același și același lucru – doar o persoană pe lume împărtășește acea genă cu tine. Iar persoana aceea este Potrivirea ta ADN.

— Credeam că ideea cu toate animalele este să se împerecheze pe unde pot și să asigure reproducerea speciei.

— Asta e ceea ce vor bărbații să creadă. Dacă vrei s-o reduci la lucrurile elementare, da, așa e.

— Dar să spunem că tu ești o femeie de 80 de ani și Potrivirea ta este un bărbat de 18 ani – nu prea o să se întâmple nicio reproducere.

— Ai dreptate. Fiecare persoană produce propriii feromoni – ca o amprentă digitală unică, neschimbată pe tot parcursul vieții. Și este o chestie de noroc dacă Potrivirea ta trăiește în aceeași țară cu tine sau în favelele braziliene. La fel, poți fi Potrivit cu cineva cam de vârsta ta sau cu cineva la zeci de ani diferență. De fapt, Potrivirea la astfel de diferențe de generații a contribuit la o scădere a ratei natalității în întreaga lume. Iar

gena este responsabilă în mare parte și pentru scăderea numărului aventurilor de-o noapte și a infecțiilor cu transmitere sexuală.

— Poate că este modul prin care natura ne restabilește echilibrul. Aproape că am reușit să găsim leacul pentru cancer și SIDA, așa că acum natura încearcă să ne țină sub control prin iubire.

— Au existat și teorii mai ciudate de-atât.

— Deci tu nu crezi că poate exista iubire adevărată în cuplurile care nu sunt predestinate?

— Nu, nu, sigur că poate exista. Ceea ce spun eu este că descoperirea pe care am făcut-o te poate ajuta să găsești acea persoană de care ești legat. Fie că alegi sau nu să fii cu ea, tot poți să te îndrăgostești de altcineva. Dar am descoperit că aceia care au fost Potriviți simt adeseori ceva mai profund și mai complet unul față de celălalt. Cealaltă persoană este, efectiv, jumătatea ta.

— Și cum ai transformat toate astea într-o afacere?

— Odată ce am realizat implicațiile a ceea ce ar putea însemna acest lucru, am fost suficient de speriată încât să las totul deoparte o vreme. Era o responsabilitate uriașă. Nu voiam ca lucrurile să meargă prost. Pentru că, odată ce se ducea vestea, urma să se schimbe și modul în care oamenii se gândeau, de când lumea, la relațiile dintre ei. Era ca și cum aș fi spus lumii întregi că pot dovedi că Dumnezeu nu există sau că extratereștrii există – oamenii nu m-ar fi crezut sau s-ar fi speriat. Am rugat mulți, *mulți* oameni de știință – vorbesc de zeci – să-mi revizuiască cercetările, ca să nu existe bănuieli că aș fi vreo nebună. Și când fiecare verificare s-a întors cu un răspuns pozitiv, nu mai aveam cum să neg. Unii dintre foștii colegi de facultate care lucrau deja în fonduri de investiții m-au ajutat să înregistrez marca Potrivește-ți ADN-ul și să obțin patente biologice în Australia, Europa, Japonia și SUA. Și apoi, după un anunț în *Lancet,* povestea a devenit virală.

— Cred că-mi amintesc când am citit despre asta undeva, dar nu am dat prea multă atenție în acel moment.

— Mii și mii de oameni i-au dat totuși și au luat legătura cu mine, ca să-mi trimită mostre de ADN. Le-am trimis kituri de test pentru care nu au plătit nimic, dar s-a dovedit o afacere sustenabilă atunci când am început să percepem un tarif pentru rezultate.

Tim a dat din cap. Știa partea asta.

— Oamenii simt întotdeauna această dragoste la prima vedere? a întrebat el.

— Studiile arată că 92 de procente simt o atracție subită, ca o săgeată în inimă, în primele 48 de ore de la întâlnire. În cazul celorlalte 8 procente poate dura mai mult. Dar lucrul ăsta poate fi pus pe seama unor probleme psihologice, orice, de la boli mentale, precum depresia, la probleme emoționale, ca lipsa de încredere sau stabilirea unor bariere. Mai sunt și alți factori de scădere a ratei. Oamenii pot lupta împotriva acestor sentimente, dar odată ce se află în prezența Potrivirii lor natura va triumfa, în cele din urmă.

— Dar o persoană normală și una cu deficiență genetică, de exemplu Sindromul Down? Pot fi Potrivite?

— Da.

— Dar nu este un pic… ciudat?

— Oare cei cu dificultăți de învățare nu ar trebui să aibă șansa de a se îndrăgosti?

— Da, dar mă gândesc la… ce vreau să spun e că…

— Că societatea nu este încă pregătită pentru asta și da, din păcate este adevărat. Dar n-am cum să controlez așa ceva.

Ellie era surprinsă că Tim nu citise deloc știri despre toate astea. Se vorbea foarte des despre asta și organizațiile pentru drepturile omului erau tot timpul pe urmele ei.

— Noi locuim doar la vreo 70 de kilometri unul de celălalt. În mod sigur, șansele ca noi doi să fi fost Potriviți erau infime, nu?

— Nu erau chiar atât de mici pe cât crezi. Am descoperit că 68 la sută dintre oameni sunt Potriviți mai degrabă în țara lor. Nu știm dacă lucrul ăsta are de-a face cu faptul că în urmă cu sute de generații eram cu toții rude apropiate – micile diferențe din ADN-ul nostru ne pot spune chiar de pe ce continent provenim. Poate fi faptul că genele noastre sunt probabil mai atrase de altele cu un mediu înconjurător similar sau poate fi doar o simplă coincidență.

Ellie a așteptat următoarea întrebare a lui Tim. Anticipase că va reacționa așa, ca mulți alții înaintea lui. Aproape că se simțea ca la un interviu, dar era obișnuită cu curiozitatea oamenilor și era bucuroasă să o tolereze și pe a lui Tim.

— Ai zis că descoperirea ta a afectat viețile multor oameni, în bine sau în rău, a continuat Tim. Cum faci față situației? În locul tău, nu știu cum m-aș fi descurcat cu responsabilitatea asta.

— Uneori e foarte dificil, a recunoscut Ellie. Am primit mesaje pline de ură și amenințări cu moartea de la oameni ai căror parteneri îi părăsiseră ca să fie cu Potrivirea lor și de la oameni care nu au deloc o Potrivire și consideră că e vina mea. La fiecare zece Potriviri pe care le facem, se despart trei cupluri obișnuite. Am scos din business mii de website-uri pentru întâlniri, dar pe de altă parte am dat mult de lucru avocaților pentru divorțuri și consilierilor maritali; am dat un imbold industriei pentru nunți, fiindcă oamenii sunt mai dornici să-și ia angajamente știind că sunt făcuți unul pentru celălalt, a spus ea aproape mașinal.

— Deci nu simți niciun fel de vină sau responsabilitate?

— Nu. De ce aș simți?

Tim a ignorat-o.

— Cum îi împiedici pe copii să facă testul ăsta sau pe pedofili să fie Potriviți cu ei?

— Fiecare țară are propriile legi bazate pe vârsta de consimțământ care aici, în Marea Britanie, este de 16 ani. Totodată, serverele noastre execută o căutare prin Baza de date Internațională a Criminalității, ca să-i avertizeze pe cei care primesc o Potrivire care are cazier. Legile privind viața privată ne împiedică să spunem pentru ce faptă anume, dar avem voie să evaluăm gravitatea situației pe o scară de la 1 la 5. Însă câteodată oamenii se strecoară prin ochiurile plasei – dacă n-au fost niciodată acuzați de vreo infracțiune nu putem face nimic, de aceea pe site-ul nostru există vreo 40 de pagini de avertismente legale. Recunosc, asta e o zonă gri și am o echipă uriașă de avocați care să gestioneze procesele, dar până acum niciun caz nu a mers mai departe de primele înfățișări la tribunal. Nu noi suntem de vină pentru rezultatele obținute de oameni. Este ca atunci când dai în judecată fabricanții de arme în numele tuturor celor care au fost împușcați vreodată. Nu este vina armei, ci a utilizatorului ei. Eu am furnizat un instrument pentru a-ți schimba viața, dar nu pot fi responsabilă dacă abuzezi de el. De obicei îmi iau cu mine gărzile de corp, ca să evit situații de genul incidentului cu vopsea.

A gesticulat spre Andrei, care stătea tăcut în colțul camerei.

— Dar în seara în care am ieșit noi doi la cină am insistat să merg singură. Pur și simplu voiam să mă simt din nou ca o persoană obișnuită.

— Și, până să fii atacată, a spus Tim, te-ai simțit așa alături de mine?

Ellie a roșit.

— Da, așa m-am simțit.

— Știu că faci parte din cele opt procente care nu simt de la început fulgerul acela copleșitor, dar așa, ca idee, eu am ajuns deja la destinație.

Obrajii lui Ellie s-au aprins și mai tare și a încercat să-și împiedice zâmbetul uriaș ce era pe cale să i se ivească pe chip.

— Andrei, dacă nu te superi, poți să te uiți în altă parte? a întrebat Tim, întorcându-se s-o sărute pe Ellie.

Pentru prima dată de când se întâlniseră, un val copleșitor de euforie a început să-și croiască drum prin venele ei, ca un curent electric.

Capitolul 46

MANDY

După trei nopți în care abia dacă a închis ochii, Mandy s-a oprit după serviciu la un Tesco, în drum spre casă, cumpărându-și niște pastile pentru somn vândute fără prescripție.

Spera ca o noapte de somn să-i ofere o mai bună perspectivă asupra ofertei neașteptate și remarcabile pe care i-o făcuse Pat, ca ea să nască pruncul lui Richard. Dar pastilele n-au făcut decât s-o lase cu totul năucă și incapabilă să gândească limpede a doua zi de dimineață.

Cu toate astea, a făcut ce avea de făcut. La 7:00, când a sunat alarma, s-a târât jos din pat și și-a târșâit sub duș oasele chinuite. Apoi, folosind o cantitate generoasă de fond de ten și mult anticearcăn, a reușit să arate ceva mai bine decât un zombie și mai mult decât un funcționar, așa că a pornit la treabă.

Acum patru ani, Mandy se angajase ca șef de echipă pentru divizia de vânzări TV a unui distribuitor de energie și nu tratase munca asta decât strict ca pe un job, și în mod sigur nu ca pe o carieră. Ceva mai târziu a început să-i fie tot mai dificil să-și găsească motivarea de a se duce la serviciu în fiecare zi. De fapt, după ce îl „întâlnise” pe Richard se chinuia nespus să-și adune inima zdrobită pentru orice ar fi avut de făcut. Munca ei, familia ei și viața ei socială sufereau toate și azi, în loc să treacă prin tabelele cu date, se uita în gol la peretele care îi despărțea biroul de celelalte stații de lucru.

Abia dacă treceau două ore fără ca Mandy să simtă nevoia să se uite la fotografiile lui Richard pe care le avea în telefon, imaginându-se într-o altă viață, călătorind prin lume alături de el, căsătorindu-se cu el și întemeindu-și împreună familia atât de mult dorită. Ba chiar își trimisese pe propriul

telefon clipul cu el masturbându-se. Acum era în posesia ei, așa că se putea preface că îl filmase special pentru ea.

Se întrebase ce ar fi făcut Richard dacă ar fi fost în locul ei, angajat într-un job pe care să-l urască, fără nicio luminiță la capătul tunelului. *Ar fi plecat, pur și simplu,* și-a spus ea. *Și-ar fi făcut bagajele și ar fi plecat în călătorie în căutarea unei aventuri mai mari și mai interesante.* Dar Mandy nu avea curajul să demisioneze pur și simplu, cu toate că, bineînțeles, mama lui îi oferise posibilitatea de a porni într-o aventură de cu totul alt tip. Vestea pe care i-o dăduse despre sperma congelată a lui Richard venise din senin și îi deschisese o cale cu totul nouă – dacă avea curaj.

— Nu-mi răspunde acum, o sfătuise Pat pe când se aflau încă pe culmea dealului. Stai și gândește-te la asta și la ce ar însemna pentru tine să faci acest copil cu el. Vorbește și cu familia ta despre asta, dar, indiferent ce vor spune, amintește-ți că ne vei avea mereu de partea ta, pe Chloe și pe mine. Acum și noi suntem familia ta.

Să aibă un copil cu un bărbat care ar fi iubit-o cu adevărat era tot ce-și dorise Mandy vreodată și, până de curând, lucrul ăsta păruse imposibil. Chiar și dacă nu avuseseră niciodată ocazia să se întâlnească, știa ce simte pentru el doar fiind în preajma rămășițelor din viața lui. Oare era suficient să facă acest copil? Sigur că nu era. Partea rațională din ea știa ce ar trebui să facă. Oare cum ar putea vreodată să le explice mamei și surorilor ei că este însărcinată cu copilul unui bărbat mort, pe care nu l-a întâlnit niciodată? Oare ăsta este cu adevărat felul în care își dorea să devină mamă? Ce va spune copilul ei când va fi destul de mare ca să înțeleagă? Va putea s-o facă de una singură?

Va putea s-o facă? În mod sigur era tentată.

— Mandy, putem vorbi puțin?

Vocea a făcut-o să tresară. S-a întors și l-a văzut pe managerul ei direct, Charlie, un bărbat tânăr pe care îl bănuia că abia a ieșit din adolescență, dar care avea capacitatea de a trata lumea de sus, ca orice alt bărbat de două ori mai în vârstă. L-a urmat într-un cub mare de plexiglas, unde se aflau un

birou și trei scaune așezate lângă o tablă albă. A invitat-o să ia loc și a frunzărit niște hârtii pe care le ținea în mână.

— M-am uitat la cifrele făcute de echipă, Mandy, și, sincer să fiu, sunt cam scăpate de sub control.

Pentru a-și sublinia dezamăgirea, și-a mângâiat tuleiele din barbișon.

— În ultimele două luni am observat o scădere consistentă a potențialilor clienți găsiți de echipa ta și, ca efect, au stagnat și vânzările. Ai să-mi spui ceva?

Cam ce? s-a întrebat Mandy. *De exemplu că iubirea vieții mele nu mai este și că mă gândesc să-i port copilul*?

— Nu, a răspuns ea. Am niște probleme personale pe care încerc să le rezolv. Îmi pare rău dacă mi-au afectat munca.

— Ți-au afectat-o, ți-au afectat-o, a spus Charlie. Mandy, chestia e că m-am uitat la dosarul tău și am văzut că ai *putea* avea o carieră destul de lungă aici. Dacă îți vezi de treabă și muncești mai mult, dacă aduci din nou cifrele unde ar trebui să fie, nu există niciun motiv pentru care treaba asta să te tragă înapoi. De ce nu, ai putea fi chiar promovată la anul pe vremea asta. Mă rog, ești un pic mai în vârstă decât celelalte fete de aici și actele tale spun că nu ai soț sau familie, lucruri care contează. În felul ăsta ai putea avea și tu un scop al tău în viață, nu?

Charlie a privit-o cu o expresie încurajatoare. Era limpede că se aștepta ca ea să fie încurajată de vorbele lui și nu-și dădea seama cât de nepotrivite fuseseră aceste comentarii. La rândul ei, Mandy l-a privit cu neîncredere. Ce nu știa Charlie era faptul că, fără să-și dea seama, tocmai o făcuse pe Mandy să ia o hotărâre în ceea ce o privea și, totodată, să găsească o cale de evadare.

— Îți mulțumesc, nenorocit arogant ce ești, i-a spus ea ridicându-se de pe scaun. Acum chiar mi-ai dat un scop al meu. Și n-o să fie prea ieftin.

— Ce ziceam, ce voiam eu să zic era…

Charlie a încercat să retracteze, dar Mandy nu era dispusă să-l asculte. În schimb a ieșit valvârtej din încăpere și s-a îndreptat pe coridor drept spre departamentul de Resurse Umane.

În următoarele două ore și-a negociat un pachet generos de plecare din firmă, inclusiv un bonus ca asigurare că nu se va duce să reclame la vreun tribunal pentru conflicte de muncă sexismul lui Charlie și intruziunea lui în viața ei privată. Apoi, după ce a coborât pe scări cinci etaje, a țâșnit printre ușile rotative ale clădirii, s-a îndreptat spre mașină și, odată instalată la volan, și-a scos mobilul din buzunar.

— Bună, Pat, sunt Mandy, a început ea, încercând să-și tempereze entuziasmul. Da, vreau s-o fac. Vreau să nasc copilul lui Richard.

Capitolul 47

CHRISTOPHER

— Ești gata? a strigat Amy la el din capul scărilor.

— Da, așteaptă un pic, a răspuns Christopher de la el din birou, unde se uita la harta de pe ecranul computerului, ca să mai verifice o dată unde era Numărul Treisprezece.

A fost bucuros să afle că se ținea de program și era exact unde trebuia să fie. Îi plăcea când dădea peste creaturi cu obiceiuri, fiindcă îi făceau treaba mai ușoară.

Date de contact fără chip, programe și software ce puteau fi descărcate din adâncurile insondabile ale dark-net-ului îi furnizau mijloacele pentru a afla tot ce avea nevoie să știe despre femeile vizate și chiar mai mult de-atât, și totul pornea de la un număr de telefon mobil. Acesta îl conducea la un nume, la o vârstă, o adresă, o ocupație, la istoricul medical și locurile de muncă. Putea găsi aproape orice, de la grupa lor de sânge până la ce cumpăraseră ultima dată pe eBay. Viețile lor nu le mai aparțineau și Christopher era cel care stabilea cât de mult le mai rămăsese de trăit din ele.

Încă de la început fusese conștient că discreția și anonimatul erau cheia succesului lui. Și dacă, la o adică, Amy i-ar fi folosit computerul fără să-i ceară voie, ar fi avut acces numai la profilul de vizitator pe care i-l făcuse pe numele ei. Propriul lui profil avea un program de încifrare a parolei despre care se asigurase că ar fi durat luni de zile ca să fie spart până și de cei mai experimentați specialiști.

O rețea virtuală privată făcea posibil ca IP-ul lui Christopher, numărul unic de identificare al computerului său, să fie ascuns permanent. Rula toate informațiile sale din online printr-un canal virtual încriptat care împiedica

toate website-urile să-i urmărească activitatea online. Fiecare e-mail pe care îl trimitea era primit printr-un program care îl cifra și îl decripta folosind nenumărate pseudonime și adrese de unică folosință ca să se înregistreze în aplicația UFlirt, singura instalată pe toate cele câteva zeci de telefoane utilizate.

Rețeaua Tor era cea care îi permisese să acceseze deep web-ul, unde se creau anonim milioane de website-uri și pagini și utilizatorii comunicau în privat. Chiar și pentru Christopher era șocant să vadă că puteai cumpăra orice, de la droguri la arme de foc sau pornografie infantilă, toate disponibile pentru prețul potrivit. De aici își luase o grămadă de telefoane inteligente la prețuri mult mai mici decât cele din Marea Britanie, folosind darkcoin, o variantă mai discretă de bitcoin. Apoi telefoanele îi fuseseră trimise prin curier de undeva din Europa de Est într-o căsuță poștală pe care o închiriase în Londra.

— Chris! a strigat din nou Amy. Hai odată, o să întârziem!

Bărbatul a mijit ochii; detesta să i se prescurteze numele, iar ea folosea prescurtarea asta din ce în ce mai des.

•••

Până când au reușit să găsească un loc de parcare la două străzi depărtare de restaurantul din Bow, întârziaseră deja zece minute. Și, cu toate că întârzierea la o întâlnire clar stabilită îl irita adeseori pe Christopher, parcă atunci când era cu Amy nu mai conta așa de mult.

— Meniul ăsta arată excelent, a spus ea, frunzărind paginile cărțuliei legate în piele.

I-a zâmbit lui Christopher și el a simțit cum stomacul îi face tumbe. I-a zâmbit, la rându-i, cu sinceritate.

— A avut o recenzie superbă în revista *Guardian*’s *Weekend,* a răspuns Christopher. De aceea ți l-am propus.

A simțit cum îl cuprinde anxietatea și cum i se încordează mușchii, dar a reușit să ascundă asta de Amy. Seara aceasta era cea mai importantă dintre toate pentru relația lor și reușise să păstreze neobservate toate pregătirile. Rezervase masa perfectă, exact în locul perfect, iar acum tot ce trebuia să facă era să aștepte momentul special.

În timp ce parcurgeau lista felurilor tradiționale cu tentă modernă, s-a apropiat chelnerița cu o sticlă de apă și pahare.

— Ce ne-ați recomanda? a întrebat politicos Christopher.

I se uscase gura, așa că a luat o înghițitură mare de apă. Nu a ascultat-o când a povestit despre specialitățile pe care le aveau, dar a prins totuși ceva despre cârnați cu chilii în aluat și supă cu șuncă. Era mai interesat să se concentreze la inelul de argint pe care-l avea în nas și la cât de tare ar durea-o dacă i l-ar smulge.

I-a plăcut gropița care i-a apărut când a râs la gluma lui Amy despre un fel cu zucchini, al cărui nume conținea o oarecare insinuare, și felul în care și-a dat după ureche părul scurt, negru, și și-a aplecat capul într-o parte, ca un cățel, ascultându-i.

Era pentru prima dată când Christopher a permis ca ambele lumi ale sale să se ciocnească. Lumina și întunericul, soarele și umbra, iubita lui și Numărul Treisprezece.

Capitolul 48

JADE

Jade putea spune cu precizie care a fost momentul în care i s-a aprins fitilul și artificiile au început să-i explodeze în tot corpul.

Tocmai se îndrepta spre mașina ei închiriată ca să meargă în oraș să cumpere ceva de mâncare, când, prin fereastra de la dormitor, l-a zărit pe Kevin, care era ajutat să se îmbrace. Fără nicio avertizare, de parcă pământul i s-ar fi despicat la picioare, a simțit cum se prăbușește. S-a străduit să-și recapete suflul și trupul îi era ușor ca o pană. Nici nu și-a dat seama când a aterizat pe pământ și singura certitudine era că timpul încremenise și că ei doi erau singurii oameni de pe lume care contau.

Mai fuseseră momente în care, pe când se aflau împreună, simțise împunsături și spasme trecătoare, dar nu știuse exact ce înseamnă. Acum, când a simțit întreaga explozie a acestei stări, și-a dat seama exact ce era și, privind înapoi, a înțeles ce se întâmplă. Părea că imediat ce a lăsat garda jos și a început să trăiască momentul, senzațiile au devenit mai frecvente. Totodată, a început să simtă în preajma lui și alte reacții neobișnuite. Dar asta… Ei bine, asta era ceva despre care doar citise.

În timp ce îi privea părăsind camera lui Kevin, trecând prin casă și ieșind apoi în curte, privirile li s-au întâlnit și a înțeles că fusese lovită de fulger. Îi luase mai mult decât anticipase, dar, încă o dată, se aflau în împrejurări excepționale. Însă acum între ei se crease o legătură mai profundă. Nu era doar o toană de îndrăgostit, nu era pentru că-i părea rău de el și nici nu era doar boala lui Kevin. Era mult mai mult de-atât și nu avea să se ducă după moartea lui. Era iubire în forma cea mai pură – iar asta o speria de moarte.

— Ești bine? a întrebat-o Kevin.

— Sigur că da, i-a răspuns ea. De ce?

— Pari un pic îmbujorată.

Jade i-a zâmbit, dar i-a fost dificil să-l privească în ochi. Pentru că de Kevin ar fi trebuit să se îndrăgostească ea, și nu de bărbatul care îl însoțea: Mark.

Capitolul 49

NICK

Tot ce presupunea Nick că știe despre dragoste, de la prima pasiune de școlar pentru Britney Spears și până la Sally, singura femeie pe care o ceruse vreodată în căsătorie, era greșit. Ce simțise pentru ele și pentru numeroasele iubite pe care le avusese de-a lungul timpului nu însemna nimic în comparație cu ce simțea în prezența lui Alex.

Nick avea o viață poate de invidiat pentru unii. Locuia împreună cu o femeie pe care o adora, într-un apartament cu valoare tot mai mare de piață, avea un job care-i plăcea foarte tare, compatibil cu talentul lui creator. Avea prieteni alături de care îi plăcea să-și petreacă timpul, părinți și un frate cu care, deși nu se vedea prea des, ținea legătura constant; o familie care îl susținea. Una peste alta, avea motive să fie recunoscător.

Numai că acum, cu Alex planând undeva, la periferia vieții lui – cu toate că asta era discutabil, fiindcă se afla deopotrivă și în centrul ei –, știa că era pur și simplu mulțumit. Și, cu fiecare moment petrecut în compania lui Alex, Nick își dădea seama că acea mulțumire nu mai era suficientă ca să se simtă satisfăcut.

În zilele și săptămânile ce urmaseră primei lor întâlniri, prietenia dintre ei se intensificase și se treziseră îmbătați unul de prezența celuilalt. Prindeau fiecare ocazie disponibilă ca să-și petreacă timpul împreună, de la ieșiri la prânz până la plimbarea umăr lângă umăr spre stația de tramvai, după serviciu. Vorbeau ca niște vechi prieteni despre zilele de școală petrecute în părți opuse ale planetei și despre ambițiile pe care nu și le atinseseră încă.

Și, din când în când, era pur și simplu suficient să fie împreună, fără să aibă nevoie să scoată vreun cuvânt.

Alex vorbea fără ocolișuri despre lupta tatălui său cu demența și despre cum îl țineau medicamentele pe linia de plutire. Oricum, maică-sa fusese avertizată că era doar o măsură temporară și că nu va trece mult până când boala va pune stăpânire pe el. Și exact acesta era motivul pentru care relația lor avea să rămână temporară, fiindcă Alex și iubita lui aveau bilete de avion spre Noua Zeelandă peste șase săptămâni.

Alături de subiectul iubitelor, plecarea iminentă a lui Alex era a doua chestiune la care nu se refereau prea des. De fiecare dată când elefantul încerca să năvălească în încăpere, mai puneau un drug la ușă. Și amândoi simțeau cum scârțâie balamalele sub greutatea elefantului.

•••

— Ce mama dracului? Cum poți să fii dintr-odată gay? a exclamat Deepak.

— Nu sunt.

— Bine, atunci bisexual.

— Din nou, nu sunt și din cauza asta am capul vraiște.

Nick a oftat și și-a prins fața în mâni, apoi a mai desfăcut capacul de la o sticlă de bere și i-a întins-o.

— Apropo, să nu-i spui nimic Sumairei de toate astea; știi cum e ea. O să se ducă direct la Sally și nu sunt pregătit încă să am conversația asta.

— Sigur că nu, l-a liniștit Deepak. Nu-i spun chiar tot. Dar când zici „încă”, înseamnă că te gândești să o părăsești pe Sal?

— Ce? Nu, sigur că nu. Ne căsătorim în câteva luni, cum aș putea s-o părăsesc?

— Omule, nu poți să te căsătorești cu ea dacă nu ești cu inima acolo. N-aveți nicio șansă împreună.

— Dar sunt. Îți jur pe Dumnezeu, o iubesc pe femeia aia. Doar că, față de ce avem eu și Alex este… diferit.

— În ce sens diferit?

— Tu trebuie să știi ce vreau să zic: tu și Sumaira ați fost Potriviți, nu-i așa?

Deepak a încuviințat din cap, cu toate că în expresia lui era ceva care nu-i lumina ochii.

— Este sentimentul ăla pe care nu-l mai ai alături de nimeni altcineva, ca și când nimic nu contează pe lume atunci când ești lângă omul ăla. Ca și când tu și cu el ați fi acel unic… lucru… Și nu contează cu ce mizerii aruncă lumea asupra ta, poți să treci prin asta pentru că îl ai alături.

Nick a luat o înghițitură mare din sticla lui și a așezat-o pe un suport de pahar de pe masă.

— Ești blocat într-un mare rahat, prietene, i-a spus Deepak. Nu știu totuși de ce te opui. Dacă el este Potrivirea ta, nu-ți datorezi ție însuți să mergi pe calea asta?

— Nu vreau să-mi înșel iubita.

— O înșeli deja, omule. Și nu e un lucru atât de rău pe cât crezi tu. Câteodată trebuie să te pui pe tine pe primul plan și să te lași dus de curent. Știi că și ea ar fi făcut la fel dacă și-ar fi găsit Potrivirea.

— Așa crezi?

— Bineînțeles. Este înrădăcinat în noi toți, nu-i așa? Toată lumea vrea să înșele, dar e vorba dacă ai găsit un motiv destul de bun ca s-o faci.

Nick bănuise de mai multe ori că prietenul lui nu fusese întotdeauna cel mai monogam dintre soți, dar a lăsat-o cum a căzut.

— Oricum, am vorbit destul despre mine, tu despre ce voiai să-mi zici? Spuneai că ai niște vești.

— Oh, pot aștepta până data viitoare.

— Nu, spune-mi. Mi-ar prinde bine ceva să-mi iau gândul de la problemele mele, a insistat Nick.

— OK. Ei bine, se pare că voi fi tată. Sumaira este însărcinată.

— Oh, Deeps, e formidabil! a spus Nick cu un entuziasm sincer.

S-a aplecat peste masă să-i strângă mâna, bucuros pentru prietenul lui.

— În câte luni este?

— Abia a trecut de primele trei luni și sunt bine cu toții.

— Cu toții?

— E însărcinată cu gemeni. În familia ei au gemeni.

— E incredibil! Abia aștept să te văd jonglând cu un scutec murdar, darămite cu două, a glumit Nick. Deci pentru tine s-a zis cu meciurile de fotbal în echipă de cinci, cu bețiile din timpul săptămânii, cu strecuratul pentru niște iarbă fumată pe balcon, când crezi că nu se uită…

— Nu-mi mai spune. Deja a început să pună pe ea și viața noastră sexuală a murit de tot. Dacă ăsta e viitorul, o să scot dracii din Tinder.

Nick a așteptat ca Deepak să râdă, ca să arate că glumește, dar nici vorbă de așa ceva.

— Ei, o să fie o reajustare a naibii pentru voi amândoi, dar sunt sigur că veți depăși momentul, a adăugat el.

— Îmi dau seama că de aici înainte viața mea a intrat pe un traseu cam accidentat.

— Nu-mi spune tu mie, a replicat Nick, dând pe gât restul de bere.

Capitolul 50

ELLIE

Așezată pe locul din spatele șoferului și cu mintea aiurea, Ellie lovea neîncetat cu piciorul în podeaua Range Rover-ului.

Chiar și în împrejurări obișnuite, prima ei vizită acasă la ai ei, după aproape un an, ar fi fost un motiv suficient să se simtă agitată. Dar de data asta îl aducea cu ea și pe Tim. Simțindu-i frământarea, bărbatul și-a așezat palma peste mâinile ei, a strâns-o ușor și i-a zâmbit liniștitor.

— Știi că am fost deja certificat ca alegere sigură pentru a fi prezentat părinților? a început el. Serios, am fost testat și examinat și este foarte puțin probabil să șutesc ceva sau să-i zic bunică-tii că e curvă.

— Bunica mea a murit.

— Atunci n-o să-i pese cum îi zic, nu? Hai, zâmbește-mi.

— Îmi pare rău, pur și simplu nu i-am mai văzut de ceva vreme și, cu cât este mai mare distanța dintre vizite, cu atât îmi este mai greu.

— Dar cât de dureros poate să fie? E vorba de familia ta.

Ellie a oftat.

— Acum nu prea mai avem multe în comun și nu e vina lor – ci a mea. Când afacerea a început să crească, am avut tot mai puțin timp pentru viața personală. Începusem să cred că, dacă vreau să fiu o femeie de afaceri de succes, trebuie să renunț la viața privată. Presupuneam că pentru a fi luată în serios trebuie să acționez într-un anume fel sau să fiu văzută în locurile potrivite, cu oamenii potriviți, și am făcut asta pe socoteala familiei mele. Apoi, cu timpul, mi-am dat seama că fusesem o tâmpită, că pierdusem prea multe nunți, botezuri și Crăciunuri. Le-am cumpărat mașini, le-am plătit

ipotecile și am constituit fonduri de investiții pentru nepoatele și nepoții mei, dar n-am reușit să compensez.

— Fiindcă tot ce voiau ei, de fapt, era să le fii alături, nu?

— Presupun că da.

— Păi atunci hai să facem din seara asta începutul unui nou capitol. Ești norocoasă să ai o familie. Eu n-am fost decât cu mama, toată viața mea, până la moartea ei, iar acum am rămas singur.

Tim i-a zâmbit cu blândețe.

— Nu, mă ai și pe mine, a spus Ellie, lăsându-și capul pe umărul lui.

•••

Trecuseră aproape patru luni de când se ivise la ușa lui și îi dezvăluise că ea era cercetătoarea care descoperise gena din Potrivește-ți ADN-ul. El o iertase că l-a mințit și acum, cu miza jocului crescută, se urcaseră amândoi, cel puțin provizoriu, în barca acestei relații. Tim era oarecum neșlefuit pe alocuri și, categoric, nu era genul ei. Dar odată ce și-a dat voie să se deschidă în fața lui și să lase legătura lor genetică să o conducă, n-a mai contat nicio diferență, oricât de contrastantă. Era atrasă spre el ca de un câmp magnetic și se simțea grozav.

Petreceau mult din timpul liber de după serviciu, trăind o viață confortabilă, obișnuită, în casa lui Tim din Leighton Buzzard. De două ori pe săptămână trimitea o mașină să-l ia, ca să rămână amândoi în casa din Londra a lui Ellie. Totuși, adeseori se simțea jenată să-și petreacă timpul în casa pe care o crease special pentru sine. Cele 5 000 de lire cheltuite pe o singură rolă de tapet, podeaua din marmură importată din Italia, cinematograful de la subsol pe care rareori îl folosise, toate îi aminteau de vremurile în care credea că o casă minunată era echivalentul unui sens în viață.

Pe lângă reducerea programului de muncă – își impusese o nouă regulă, aceea de a pleca de la birou la ora 18:00 –, Ellie renunțase și la ieșirile în

restaurantele pretențioase pe care le frecventa înainte, în favoarea localurilor mici, provinciale, unde urmărea meciurile de fotbal de duminică, iar serile le petrecea cuibărită pe canapea, uitându-se la seriale. Doar prezența lui Andrei și a colegilor lui care, stăteau de pază în mașini, lângă casa lui Tim, îi mai aminteau că relația lor nu era ceva banal.

•

— Aproape am ajuns, l-a anunțat Ellie, în timp ce intrau pe strada unde copilărise.

În suburbia Sandiacre din Derbyshire, unde își petrecuse primii 18 ani din viață, se schimbaseră puține lucruri; aparent, casele construite în anii 1950 rămăseseră neatinse de progresul tehnologic, cu excepția înlocuirii ramelor de lemn de la ferestre cu unele de PVC și a pavării cu dale a peluzelor, ca să se facă loc pentru mașini. Pentru ea fusese un mediu sigur și propice și îi era rușine că întorsese spatele tuturor lucrurilor care o făcuseră ce era.

— Oh, Dumnezeule, faceți loc pentru sosirea reginei! a strigat din prag sora ei, Maggie, deschizând larg brațele și strângându-și în brațe sora mai mică. Și a adus și pe cineva cu ea!

Din livingul casei în care locuia mama lui Ellie s-a auzit un strigăt de bucurie, iar familia și vecinii au ieșit să întâmpine oaspeții. *Greatest Hits* ale lui Take That răsunau dintr-un sistem hi-fi și în încăpere fusese atârnat și un panou pe care scria „La mulți ani la a 70-a aniversare, mamă!” Masa fusese împinsă lângă perete și era acoperită cu șervețele, mâncare pentru petrecere, pahare de plastic, tacâmuri și farfurii de carton.

— Ooh, stai să mă uit nițel la tine, a continuat Maggie, apucându-l pe Tim și răsucindu-l ca pe un panou rotativ, astfel încât să-l poată cântări toată lumea.

— Ai făcut treabă bună aici, i-a spus ea lui Ellie, prinzând-o de braț.

— Vino-ncoa’, fetițo!

Mama zâmbea larg, îndreptându-se spre ea și cercetând-o din priviri de sus până jos.

— Ai nevoie să bagi în tine o mâncare ca lumea, ce dracu'; ești doar piele și os. Și cine e flăcăul ăsta chipeș?

— E iubitul meu, Tim, a spus Ellie.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Stanford, a început el, strângându-i mâna.

— Spune-mi Pam, a replicat ea. Acum hai să ne punem ceva de băut și să-mi zici câte ceva despre tine. Cel puțin arăți normal, trebuia să-l fi văzut pe ultimul pe care l-a adus acasă – a petrecut toată ziua scrutând proprietatea și încercând să-și dea seama cam cât l-ar costa s-o cumpere. Ticălos neobrăzat.

În următoarea oră, Tim a fost plimbat prin casă, din cameră în cameră, tot felul de străini i-au tot îndesat în mână pahare cu băutură și a fost prezentat membrilor familiei ale căror nume cel mai probabil urma să nu și le mai amintească a doua zi. A dansat cu cele mai mici nepoate ale lui Ellie, a vorbit despre fotbal cu cumnații ei și a primit un tur ghidat prin magazia nou ridicată a tatălui. Ellie îl privea mândră de pe margine, de parcă și-ar fi reamintit că poate avea ce-i mai bun din ambele lumi.

— Îmi pare rău, te-a interogat cum se cuvine? l-a întrebat Ellie obraznic, în timp ce maică-sa îi conducea spre bucătărie.

— Chiar deloc, a zâmbit Tim. Am prins toate bârfele despre cum erai în copilărie – și ai fost tocilara perfectă, cu tot ce înseamnă asta. Și n-ai avut țâțe până la 17 ani?

— Mamă!

— Nu încerca să negi, Ells, a spus ea, întorcându-se apoi spre Tim. Plată ca masa de călcat până când și-a luat permisul. Dar chiar și când era mică, stătea mereu cu nasul în carte. Apoi a descoperit științele și aia a fost. Odată

a dat foc perdelelor din camera ei, cu niște magneziu și o eprubetă furată de la școală.

Ellie a dat din cap și a simțit cum roșește, iar asta l-a amuzat și mai tare pe Tim.

— Mă duc puțin până la baie și după aia poți să-mi mai povestești, a spus Tim și i-a făcut lui Ellie cu ochiul înainte de a ieși.

— Deci? a întrebat Pam plină de speranță.

— Deci…? a repetat Ellie cu încăpățânare.

— Deci femeia care repară viața amoroasă a tuturor și-a găsit-o și ea pe a ei?

— Poate, a zâmbit Ellie.

— Ei bine, dacă asta are vreo importanță, să știi că îmi place mult de el! s-a băgat în vorbă Maggie, abia întoarsă de la fumat, din grădină. Ne face față foarte bine, e cu picioarele pe pământ, e amuzant și nu e intimidat de tine. După mine, e titular.

— Îl iubești? a întrebat Pam. Dacă este Potrivirea ta ADN, ar trebui să-l iubești. Așa funcționează, nu?

— Da.

A zâmbit.

— Îl iubesc.

— Ei, e foarte bine să aud asta, s-a auzit din spatele ei vocea lui Tim. Pentru că și mie mi s-au cam aprins călcâiele după tine.

Capitolul 51

MANDY

Mandy se uita fix la imaginea tridimensională, în culori sepia, a copilului pe care îl purta în pântec.

Sonografista îi dăduse două poze, să le păstreze – una pentru ea și una pentru bunica bebelușului, care intrase cu ea în cabinet, pentru screeningul de la 12 săptămâni.

— Arată ca o bobiță de fasole, dar cu chip de extraterestru, glumise ea arătând din nou pozele, odată întoarse acasă la Pat.

— Nu este extraterestru, e nepotul meu, a spus Pat, părând rănită pentru o secundă.

— Glumește, mamă, a spus Chloe. Ia uită-te la el, e așa de drăgălaș! Ați întrebat dacă e băiat sau fată?

— Nu, îmi place să aștept să văd ce e.

— Este băiat, a adăugat Pat. O simt cu toată ființa. Richard o să aibă un fiu.

•••

Cu șase luni în urmă, spre bucuria înlăcrimată a lui Pat și Chloe, Mandy acceptase oferta lui Pat. Nu investigase aspectele legale ale felului în care ajunsese Pat să aibă acces la ADN-ul lui Richard, deși angajase un avocat care să se ocupe de toată afacerea și semnase diferite formulare doldora de termeni juridici, scrise într-un jargon pe care nu-l înțelegea. Era prea zăpăcită din cauza agitației și a freamătului cauzate de perspectiva a ce avea să vină, ca să se mai gândească și la legalitatea situației.

Pat plătise pentru testele preliminarii inseminării lui Mandy la o clinică privată de fertilitate de pe Harley Street, unde a trecut prin nenumărate analize: i s-a realizat un profil hormonal, i s-au făcut analize de sânge, ultrasunete și verificări pentru infecții cu transmitere sexuală, plus măsurători cărora abia dacă putea să le pronunțe numele, precum histerosalpingografie și histeroscopie.

Două săptămâni mai târziu, când se afla la ovulație, un medic a plasat o mică mostră din sperma lui Richard în cervixul ei și a trimis-o acasă, să lase natura să-și urmeze cursul. Când i-a venit ciclul, trei săptămâni mai târziu, a plâns cu sughițuri. Gândul că nu este însărcinată cu copilul lui Richard după ce luase această decizie a fost prea greu de îndurat. S-a blestemat în sinea ei fiindcă își permisese să spere atât de mult.

În luna următoare s-a întors la clinică pentru o a doua încercare. Și, înainte de a face pipi pe testul de sarcină, înainte de a vedea cum se formează cruciulița albastră, a știut. Era însărcinată. Simptomele erau identice cu acelea din primele două sarcini: încă din prima dimineață se trezise cu o senzație de greață și apoi cu nevoia presantă de a vomita. În timp ce stătea pe plăcile reci de gresie din baie, strângând în mână testul de sarcină, s-a gândit la sarcinile pierdute pe când era cu Sean și s-a rugat să nu se repete istoria, s-a rugat ca a treia oară să fie cu noroc.

Adevărul era că Mandy nu prea știa, de fapt, ce ar trebui să simtă. Își dădea seama că normal ar fi fost să se simtă încântată și emoționată, și cu toate astea singura senzație pe care o simțea trecându-i prin vene era teama și, oricât de tare s-ar fi străduit, nu reușea să se oprească din plâns.

Prima persoană pe care a sunat-o a fost Chloe, care îi ajunsese apropiată ca o soră. O voia alături de ea când urma să-i spună lui Pat.

— Din moment ce voi fi bunică, poți să-mi spui „mamă” dacă vrei, i-a sugerat Pat printre lacrimi.

Mandy a zâmbit politicoasă, dar propunerea n-o făcea să se simtă în largul ei. Erau apropiate, dar nu știa încă dacă a ajuns chiar până acolo.

Acum, că rămăsese fără uzura de zi cu zi a unui job pe care ajunsese să-l urască, Mandy petrecea mai mult timp alături de Pat și de Chloe. Pat era încă în concediu de doliu și nu-și reluase deocamdată serviciul de contabilă de supermarket, iar Chloe locuia doar la câteva străzi depărtare de maică-sa, așa că toate cele trei femei își petreceau împreună multe zile și seri.

Mandy rămânea adesea peste noapte acasă la Pat și nu i se mai oferea camera de oaspeți, ci dormitorul lui Richard. Abia în patul lui, înconjurată de mirosurile lui și de prezența lui invizibilă, reușea să doarmă toată noaptea. Acesta era, totodată, și un loc unde visurile ei despre Richard rămâneau neruinate de realitatea situației în care se afla.

După ce a trecut cu bine de primul trimestru, Mandy a început să prindă încredere și să le spună prietenilor că este însărcinată. Dar habar n-avea cum să dea vestea propriei familii. Din vina ei se înstrăinaseră atât de mult, încât nu știa cum să umple această fisură.

În orice caz, într-o zi a fost prinsă cu garda jos când s-a trezit că sună cineva la ușă și le-a văzut în prag pe Paula și pe Karen.

— Ce se întâmplă? a început Paula chiar înainte de a-i trece pragul. Nu ne răspunzi niciodată la telefon, primim câte un mesaj de la tine odată la nu știu cât timp și n-ai mai stat cu nepoții tăi de săptămâni întregi.

— Richard ăsta te bate cumva? a întrebat-o Karen fără menajamente. Nouă poți să ne spui dacă se poartă așa și o să te ajutăm. Nu trebuie să stai cu el doar pentru că este Potrivirea ta.

— Nu, nu, uite, îmi pare rău, știu că în ultima vreme n-am fost o soră și o mătușă bună, doar că au fost… câteva luni cam *ciudate.*

Mandy le-a grăbit să intre și le-a condus în living. S-au așezat una lângă alta pe canapea, cu expresii bulversate pe chip, privind țintă spre înstrăinata lor soră, care măsura camera în lung și-n lat.

— Cum adică ciudate? a întrebat-o Karen. Ce se întâmplă? Mama este îngrijorată în legătură cu tine. Toate suntem.

Rămasă fără cuvinte pentru a descrie ce se întâmpla, Mandy și-a ridicat puloverul și a lăsat la vedere mica, dar observabila burtă de gravidă. Karen și Paula au reacționat exact cum s-a așteptat: au scos niște țipete ascuțite și au sărit s-o îmbrățișeze și s-o strângă la piept.

— De ce nu ne-ai spus? a țipat Paula.

— Totul e OK cu bebelușul? a întrebat Karen.

— După ultimele două pierderi de sarcină am vrut să mă asigur că trec cu bine de primele trei luni. Și da, Karen, copilul este bine. Crește în parametrii corecți și totul pare în regulă.

— Și Richard ce zice? O să ne întâlnim și noi, în sfârșit, cu viitorul tată?

— El unde este?

Paula a întors capul ca să se uite în bucătărie și în living.

— Cred că trebuie să ne așezăm, a început Mandy, calmă.

— Nu-mi spune că răhățelul ăla a dat bir cu fugiții? Kaz, n-am zis eu că de aia nu am apucat să-l cunoaștem? A părăsit-o. Cum e posibil așa ceva? Nu credeam că te poate lăsa chiar Potrivirea ta.

— Nu, nu, nu m-a părăsit. Richard nu știe de copil pentru că… pentru că Richard nu mai este printre noi.

Surorile s-au încruntat una la cealaltă, fără să-și dea seama dacă au înțeles bine.

— Deci te-a părăsit, *totuși*? a întrebat Paula.

— Nu, vreau să spun că ne-a părăsit într-un alt mod.

— Care alt mod ar putea să existe, în afară de situația în care ar fi murit? a întrebat Karen.

Mandy nu a răspuns nimic.

— Ah!

Lui Karen i-a căzut fața.

— Iubitul tău a murit și tu n-ai zis nimic? a spus Paula încetișor. Dar n-are niciun sens.

Mandy a tras adânc aer în piept înainte de a le explica situația.

— Richard nu a fost niciodată iubitul meu…, a început ea să vorbească rar, prudent… pentru că noi doi nu ne-am întâlnit niciodată. La puțin timp după ce am aflat că am o Potrivire am aflat și că murise lovit de un șofer care a fugit de la locul accidentului.

Karen s-a uitat la ea cu o expresie îngrijorată, apoi a luat-o de mână.

— Și atunci cum de ești însărcinată, scumpo?

— Nu sunt nebună, Kaz, iar asta nu este o plăsmuire a imaginației mele. Când era adolescent, Richard a avut cancer, așa că și-a conservat sperma în banca unei clinici de fertilitate. În ultimele luni i-am cunoscut bine familia și mama lui m-a întrebat dacă iau în considerare să fac un copil utilizând mostrele de spermă.

În timp ce vorbea, Mandy își dădea seama cât de ridicol sună. *Numai de-ar putea înțelege,* și-a spus ea.

Karen și-a retras repede mâna. Atmosfera din cameră s-a modificat dramatic.

— Ce-ai făcut? Femeia aia a dat pur și simplu sămânța lui fiu-său unei străine, unei necunoscute? Și tu ai acceptat?

— Nu, nu așa a fost.

— Dar cum a fost? Ești însărcinată cu copilul unui mort! Este… este *greșit.*

Mandy a dat din cap și și-a trecut degetele prin păr. Voia să le poată face pe surorile ei să înțeleagă cum era să simți că iubești pe cineva care nu se află fizic alături de tine, cum era să ai sentimentul acela profund de conectare, indiferent de obstacole, dar își dădea seama, după expresia dezaprobatoare de pe chipurile lor, că nu le va putea convinge de alegerea pe care o făcuse.

— Îmi pare rău, Mandy, știi că te iubesc, dar cred că lucrul ăsta este foarte, foarte nepotrivit, a început Paula, în timp ce Karen dădea din cap, în semn de susținere. Să ai copilul unui tip mort, pe care nu l-ai întâlnit niciodată, cu permisiunea unei femei pe care abia dacă o cunoști? Este al naibii de ridicol.

— Care este diferența față de femeile care se duc singure să fie inseminate cu sperma unui donator anonim?

— Sigur că este o diferență! Donatorul lor nu e mort, nu?

— Dar este Potrivirea mea și îl iubesc.

În secunda următoare, Mandy și-a dorit să retragă ultima parte.

— Nu poți fi îndrăgostită de un bărbat pe care nu l-ai întâlnit niciodată, Mandy. Ești îndrăgostită de ideea de a fi îndrăgostită și familia lui ți-a băgat în cap ideea asta tâmpițică. Nu faci și nu vei face parte niciodată din familia lor. Ești doar incubatorul lor… un pântec închiriat… un surogat.

Mandy se enerva tot mai tare și s-a străduit să-și țină furia în frâu.

— Cum îndrăznești să spui așa ceva? În primul rând că habar n-ai prin ce am trecut în ultimele câteva luni. Doar pentru că nu am o relație convențională, ca a voastră, nu înseamnă că a mea este greșită. Nu poate toată lumea să fie ca voi… nu toată lumea își găsește Potrivirea alături de care să trăiască apoi fericită, până la adânci bătrâneți.

— Eu nu mi-am găsit Potrivirea, a spus Karen încet, iar Mandy și Paula au privit-o surprinse. Gary și cu mine am făcut testul și nu suntem Potriviți, dar am spus tuturor că suntem.

— De ce? a întrebat-o Mandy.

— Pentru că atunci când nu te căsătorești cu Potrivirea ta oamenii te pândesc, așteptând ca lucrurile să nu meargă bine. Nu că vor asta, pur și simplu așa fac; așa e natura umană. Așadar a fost mai simplu să mințim. Dar ne iubim și nimic nu te împiedică și pe tine să întâlnești bărbatul potrivit și să ai ce avem și noi.

— Dar eu nu vreau așa ceva. O să fie mereu doar pe locul al doilea! Nu va însemna niciodată totul pentru tine, nu vei putea niciodată să faci un copil cu *alesul.* O să trăiești mereu într-un compromis.

— Să nu îndrăznești să spui așa ceva despre copiii mei, a spus Karen cu tărie, ridicându-se repede în picioare.

Paula a încercat s-o tragă înapoi.

— Copiii mei nu vor fi niciodată cel mai bun număr doi!

— Nu, nu asta am vrut să spun, a ieșit aiurea, a spus Mandy, cu ochii plini de lacrimi. Nu pricepeți ce vă spun.

— Trebuie să vii cu noi acasă la mama, a spus Karen pe un ton ferm. Paula, du-te și adu-i niște haine și eu o să iau niște cosmetice.

— Încetați! a țipat Mandy. Încetați să mă mai judecați și încetați să-mi mai spuneți că tot ce fac cu viața mea este greșit. Nu e treaba voastră.

— Suntem surorile tale și bineînțeles că este treaba noastră, mai ales că nu gândești limpede. Nu poți să fii îndrăgostită de un om mort… ai nevoie de ajutor.

— Am nevoie să ieșiți dracului din casa mea, a izbucnit Mandy și a prins-o pe Karen de braț ca s-o tragă spre ușă.

Paula a privit-o cu neîncredere și le-a urmat.

— Ieșiți, acum! a strigat ea; surorile au plecat destul de reticente, uluite de izbucnirea ei.

Când, două ore mai târziu, Mandy a ajuns acasă la Pat, a știut că se află în compania unei familii care o înțelegea cu adevărat. Pat a îmbrățișat-o ca s-o liniștească atunci când a aflat ce se întâmplase.

— Mulțumesc, mamă, s-a trezit Mandy spunându-i.

Capitolul 52

CHRISTOPHER

Treizeci.

Un număr reprezentând o imensitate de lucruri inofensive și pașnice, importante pentru diferiți oameni. Niște cifre care servesc drept bornă numerică atunci când vine vorba despre vârsta cuiva, de limita de viteză într-o zonă pietonală, de numărul atomic al zincului, de numărul de piese de pe White Album al trupei Beatles, vârsta lui Iisus când a fost botezat și numărul pietrelor de la Stonehenge rămase în picioare.

Dar pentru Christopher numărul 30 urma să semnifice înfăptuirea operei sale în orchestrarea celui mai mare număr de crime rămase nerezolvate în istoria Marii Britanii. Dacă totul mergea conform planului, cadavrele a 30 de femei strangulate aveau să fie găsite în locuri foarte diferite din Londra și nimeni nu va avea nici cea mai vagă idee cine era vinovatul sau de ce a făcut-o. Apoi, la fel de spontan cum începuseră, crimele urmau să înceteze.

Amy era la serviciu, așa că a profitat cât a putut de momentele de singurătate pentru a reflecta la această idee care îi venise pentru prima dată în urmă cu un an și jumătate. Fiind singur și având un apetit sexual de-a dreptul feroce, se plictisise să plătească pentru serviciile escortelor, să agațe fete prin baruri sau să frecventeze petrecerile pentru sex ale diferitelor cluburi private. Devenise în schimb curios în ceea ce privește aplicațiile pentru întâlniri, descărcase câteva dintre acestea și rămăsese uluit de cât de repede, doar cu o atingere de ecran, putea fi făcută o combinație pentru sex. Aflase destul de repede că utilizatorii erau oameni care nu-și găsiseră încă Potrivirea și alegeau aplicațiile pentru că tânjeau după compania cuiva sau voiau să treacă mai repede timpul cu o legătură ocazională, până când se ivea propria Potrivire.

Și a fost la fel de surprins de cât de repede dădeau femeile numărul de telefon – și, în unele cazuri, chiar și adresa de acasă – unui străin din mediul virtual. *Li se poate întâmpla orice dacă datele de contact cad în mâinile cui nu trebuie,* se gândea el.

Ceea ce i-a dat o idee. Dacă mâinile „cui nu trebuie" ar fi fost ale lui? Oare putea Christopher să scape nepedepsit într-o vreme în care tot ce făceai, fiecare loc în care mergeai și fiecare om cu care vorbeai erau lucruri ce puteau fi monitorizate doar prin intermediul telefonului pe care îl aveai la tine? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai entuziast.

Un timp fusese fascinat de motivația pe care o au criminalii în serie și de felul în care aceia care nu au ca stimulent o boală mentală par să se muleze frecvent pe rețeta psihopatului. Experții sugerau că aceste persoane ucid pentru a scăpa de ceva stresant pentru ei din viața de zi cu zi și, pentru că a comite o crimă este un act atât de intens, funcționează ca un blocant al problemelor lor reale. Dar Christopher nu avea astfel de probleme care să-l tragă înapoi. Fără niciun fel de motivație, era oare posibil ca el să vrea să ucidă doar ca să vadă dacă va scăpa neprins? Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai obsedat de dorința de a afla el însuși răspunsul.

Cel mai mult îl inspiraseră crimele lui Jack Spintecătorul. Și nu neapărat metoda lui Jack sau alegerea victimelor, nici măcar ura lui evidentă față de femei. Ci faptul că, la aproape 130 de ani după ce înstăpânise teroarea în Londra, lumea încă era fascinată de felul în care evitase să fie identificat după cele cinci crime. Christopher se hotărâse că vrea și el să atingă același tip de notorietate, doar că la o scară mai mare. Voia ca omorurile săvârșite de el să fie studiate și teoretizate ani la rând, fără să se știe cine le înfăptuise, care fusese motivația sau ce însemna faptul că încetaseră brusc.

Cea mai mare provocare nu era să aleagă femeile sau actul criminal în sine, ci să evite să lase vreun indiciu la locul crimei și să ocolească și autoritățile. Dacă i-ar fi fost dezvăluită vreodată identitatea, s-ar fi dus tot misterul și crimele lui ar fi fost uitate după o generație. Ăsta era ultimul lucru pe care și-l dorea. Și chiar dacă nu avea nicio experiență anterioară în uciderea unui om, Christopher nu se îndoia că unul ca el, cu totul lipsit de conștiință, n-avea de ce să se lase tulburat că ia viața unui străin.

Era un tip competitiv chiar cu sine, așa că, pentru a face lucrurile să meargă, avea nevoie să-și stabilească un obiectiv ambițios pe care să-l urmărească, altminteri și-ar fi pierdut interesul. N-avea să atingă niciodată

numărul incredibil de 260 de victime cunoscute ale lui Harold Shipman{15}, și nici nu-și dorea asta, dacă nu din alt motiv, măcar pentru faptul că omorurile comise de Shipman nu cereau niciun fel de pricepere și puneau prea puține probleme. Victimele lui, bolnave și bătrâne, îi erau practic oferite pe tavă. Christopher alesese în schimb numărul 30, problematic, dar posibil.

Un an mai târziu și odată cu a 12-a lui crimă, Christopher egalase bilanțul lui Fred și Rosemary West. Apoi, la Numărul Cincisprezece, urma să se afle la două vieți distanță de Criminalul din Yorkshire și la același

nivel cu Dennis Nilsen{16}. Cu toate că se străduia să le bată recordurile, Christopher se simțea jignit să fie pus în aceeași categorie cu ei – fiindcă nu aveau nici inteligența, nici ambiția lui. Nu planificaseră lucrurile cu la fel de multă grijă; le lipsea înțelegerea profundă și, în loc să-și urmeze mintea, își urmaseră instinctele primare.

Nu simțise niciodată o mândrie mai mare ca atunci când acțiunile lui deveniseră știri la nivel național, iar capitala începuse să trăiască sub un nor însângerat. Christopher îi adusese pe polițiști în starea în care și-i dorea – neștiutori și neputincioși. Și pentru că nu era nici lacom, nici neglijent, ci de-a dreptul meticulos în uneltirile lui, va fi întotdeauna cu un pas înaintea lor.

Își promisese că își va încheia misiunea odată ce va săvârși cea de-a 30-a crimă și, fiindcă nu-i mai rămânea nimic de demonstrat, se va opri, pur și simplu. Ancheta poliției va continua în forță luni întregi, înainte de a-și încetini ritmul, treptat. Apoi, după câțiva ani fără alte noutăți, dosarul se va adăuga celorlalte cazuri învechite, pe care poliția va neglija să le mai investigheze. Între timp, Amy îi va da prilejul să găsească un lucru nou în care să-și investească timpul și energia.

S-a așezat turcește pe podea și a pus cu grijă fotografia polaroid a Numărului Treisprezece sub hârtia transparentă, pe una din paginile

albumului alb ținut în biblioteca din living, cel pe care Amy fusese aproape să-l deschidă. *Ține totul la vedere și nimeni nu va ști nimic,* și-a spus el.

Nu aflase răspunsul la întrebarea cât de mult o va durea pe chelneriță dacă îi va smulge inelul din nas, căci aceasta își pierduse cunoștința înainte să i-l poată scoate. Dar Numărul Treisprezece era specială, fiindcă fusese prima pe care i-o prezentase lui Amy, așa că a pus sub coala transparentă și inelul, cu tot cu resturile de cartilaj, alături de poza fetei.

A închis albumul, s-a întors la birou și a continuat să lucreze la planurile pe care le avea, și anume s-o viziteze pe Numărul Paisprezece mai târziu, în seara aceea.

Capitolul 53

JADE

Cum s-a putut întâmpla așa ceva? s-a întrebat Jade de atâtea ori, încât și-a dat seama că începe să semene cu un disc stricat.

Avea nevoie să-și limpezească gândurile, așa că și-a făcut drum până în orașul cel mai apropiat, aflat cam la 30 de kilometri. Traversase lumea ca să-l cunoască pe bărbatul cu care fusese Potrivită, sufletul ei pereche de care crezuse că s-a îndrăgostit înainte chiar de a se vedea față în față. Abia după ce au petrecut un timp împreună și-a dat seama că între ei nu-i nicio scânteie, cel puțin nu din partea ei. Se ținuseră de mână, râseseră, vorbiseră despre viață și moarte și despre tot ce era între ele, se bucuraseră unul de compania celuilalt. Dar între ei nu fusese nici măcar un sărut.

Iar acum, din senin, simțea pentru Mark, fratele lui, tot ce ar fi trebuit să simtă pentru Kevin, scânteia despre care citise atâtea.

Nu, asta nu e bine, își spunea Jade. *Abia dacă ai vorbit cu tipul ăla. De fiecare dată când te vede arată de parcă ar vrea să fie oriunde altundeva, numai cu tine nu.*

Brusc însă. Abia atunci atitudinea lui Mark față de ea a început să capete un sens. Și el simțea la fel. Ceea ce până acum pusese pe seama unei uri sau a unei animozități ciudate era, de fapt, încercarea lui de a-și ascunde sentimentele. Acum totul avea sens. Adeseori era cu limba legată în preajma ei sau o ignora complet, pentru că trăia și el aceleași sentimente intense de iubire și dorință pe care le simțea și ea, doar că pe el îl loviseră mai devreme. Și, precum Jade, știa și el cât de nepotrivit era lucrul ăsta.

Jade și-a amintit de filmul pe care îl văzuse împreună cu prietenele ei la cinema Crăciunul trecut, *Rebel Heart*; Jennifer Lawrence și Bradley Cooper jucau un cuplu care fusese Potrivit prin ADN, dar care nu mergea, iar Jennifer se mințise pe ea însăși că s-a îndrăgostit, în schimb, de cel mai bun prieten al lui. Jade și-a amintit că numiseră acest lucru „transfer", așa că a apucat telefonul să caute cuvântul pe Google. „Transferul este un fenomen caracterizat printr-o redirecționare inconștientă a sentimentelor dinspre o persoană spre alta".

„Da!", a spus ea cu voce tare. Undeva, în mintea ei, îi era teamă să se îndrăgostească de Kevin, pentru că acesta era bolnav în stadiu terminal. Nu putea exista decât un singur deznodământ. Și cum în ultima vreme starea lui de sănătate se deteriorase foarte tare, poate că nu le mai rămăsese aproape deloc timp. Avea deci sens ca mintea ei sau inima ei – sau poate chiar ADN-ul ei – să se fi fixat asupra lui Mark, într-un fel de mecanism de adaptare.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-și capul de tetieră. Știind aceste lucruri, se simțea mult mai puțin dezgustată de ea însăși. Nu era nenorocita cu inimă de piatră în care se temea că o să se transforme, ci mai degrabă o persoană nevoită să treacă prin chinurile iadului, al cărei subconștient găsise o modalitate de a face față situației.

Jade știa ce are de făcut – să facă tot ce făcea și Mark și să păstreze distanța. Ori de câte ori li se încrucișau pașii, el se uita mereu în altă parte. Va înceta să încerce să-l mai atragă în vreo conversație și o să stea departe de el, în general. Spera că așa sentimentele acelea nedorite să dispară la fel de repede cum apăruseră.

•••

După ce s-a întors de la cumpărături din oraș și a despachetat alimentele, Jade s-a îndreptat direct spre camera lui Kevin.

— Ce crezi că s-ar fi întâmplat între noi dacă nu aș fi fost bolnav? a întrebat-o Kevin în timp ce ea căuta prin filmele de pe Netflix.

Întrebarea a făcut-o să tresară.

— Nu știu.

— Ai spus odată, la telefon, că din moment ce am fost destinați să fim împreună probabil că ne-am căsători, am face copii și lucruri din astea.

— Da, dacă totul ar fi fost normal, atunci poate că asta s-ar fi întâmplat.

— Îmi pare rău că nu pot fi bărbatul acela pentru tine.

— Nu fi fraier.

— Știu că nu-ți pot oferi o fericire până la adânci bătrânețî sau o familie, dar pot să-ți ofer asta.

Kevin a scos din pantalonii de trening rămași prea mari o cutiuță mică, învelită în catifea.

— Uite, a spus el, întinzându-i-o. Deschide-o!

Înăuntru, Jade a descoperit un inel de argint încrustat cu un mic șir de diamante. L-a privit năucă.

— Jade, știu că niciunul dintre noi nu a plănuit să se întâmple așa, dar ultimele câteva săptămâni au fost cele mai bune din viața mea. Te iubesc și vreau să mă căsătoresc cu tine.

Ea a înghițit cu greu și s-a uitat la tânărul emoționat din fața ei. Când i-a întins cutiuța, i-au tremurat degetele. Voia cu disperare să-l iubească, dar acum, în cel mai vulnerabil moment al lui, a știut că nu-l iubește.

— Adică nu trebuie să spui „da” sau altceva doar pentru că te simți obligată…, a continuat Kevin.

Dar Jade luase deja o decizie și a afișat cel mai frumos zâmbet al ei.

— Da, a răspuns ea. Mi-ar plăcea să mă mărit cu tine.

Capitolul 54

NICK

Oaspeții așezați în jurul mesei râdeau din inimă în timp ce John-Paul le spunea o poantă despre o tânără vedetă de reality-show reprezentată de agenția lui de PR și rezultatele consumului excesiv de cocaină.

John-Paul și soția lui, Lucienne, jurnalist la un tabloid, erau mereu musafiri de mare valoare la cină și la petreceri, delectându-i cu bârfe suculente despre celebrități, mai mult spre amuzamentul lui Sally, Sumaira și Deepak. Nick era singurul care nu râdea, ci stătea la masă holbându-se la ferestrele mari cât peretele, așa cum făcea adeseori, dorindu-și să fie oriunde altundeva.

Atitudinea lui ambivalentă fată de musafiri și mâncarea malaysiană cu a cărei pregătire Sally se ocupase aproape toată ziua nu au trecut neobservate. De câteva ori Sally l-a atins cu mâna pe braț și, deși de obicei gestul acesta îl făcea să zâmbească, acum atingerea ei nu i-a stârnit decât repulsie. A și băut mai mult decât de obicei, dând pe gât pahar după pahar de chardonnay, fără să se descurajeze din cauza mahmurelii pe care inevitabil avea să o simtă a doua zi.

— Cum merg planurile de nuntă? a întrebat Lucienne.

Nick era încă destul de treaz încât să nu lase să-i scape un geamăt sonor.

— De-acum n-au mai rămas prea multe de făcut, a spus Sally, cu o nuanță ascuțită apărută brusc în voce.

Probabil că era enervată de felul în care se purta Nick.

— N-o să fim decât noi doi în New York. Tot ce trebuie să facem este să găsim un fotograf și probabil vom da o petrecere când revenim acasă.

— Mi-aș fi dorit să fi făcut și noi la fel, a spus Sumaira, uitându-se spre Deepak. Ai mei ar fi economisit o avere. Și nu v-ați mai gândit să vă faceți mai întâi testul Potrivește-ți ADN-ul?

— Ah, nu începe iar cu asta, a întrerupt-o Deepak. Sunt fericiți așa. Lasă-i în pace.

— Doar întrebam.

Nick a aruncat o uitătură rapidă spre Sally, dar ea nu i-a întors privirea.

Era prea ocupată să-i umple paharul lui Deepak, vizibil îmbujorată de întrebarea Sumairei. Nick a fost surprins că nu-i spusese celei mai bune prietene nici că făcuseră testul, și nici despre rezultatul lui. I-a fost recunoscător lui Deepak că păstrase informația între ei. Dar în comportamentul Sumairei din seara aceea exista ceva ce-l întorcea pe dos. Sarcina îi dăduse o îngâmfare iritantă, de parcă i-ar fi aruncat mereu în față mariajul ei perfect cu Deepak și iminentul lor statut de părinți. Nick simțea cum lumea lui este pe cale să se prăbușească și nu suporta să vadă expresia satisfăcută de pe chipul Sumairei.

De câteva ori și-a mușcat limba ca să se abțină și să nu spună ceva nepotrivit. A continuat să se uite în gol pe fereastră, refuzând să participe la conversație. În jurul mesei era o atmosferă apăsătoare și bieții Lucienne și John Paul au amuțit.

— Până la urmă am hotărât să nu facem testul, a mințit Sally. Știm tot ce trebuie să știm unul despre celălalt, nu?

S-a uitat spre Nick, parcă implorându-l să-i ofere o confirmare, dar el nu i-a dat-o. De fapt, în ultimele două săptămâni îi oferise prea puține lucruri. Nu-i lăsase mesaje pline de afecțiune prinse cu litere magnetice pe frigider, mesajele din timpul zilei erau lipsite de umor și la obiect și îi dăduse chiar impresia că petrece din ce în ce mai mult timp la birou, dincolo de programul de lucru obligatoriu. Ori de câte ori îl acuzase în legătură cu acest comportament distant, Nick dăduse vina, pur și simplu, pe niște clienți stresanți, o scuză pe care Sally o acceptase la început. Dar nu era proastă și Nick știa că a înțeles că era mai mult de-atât.

— Ei bine, hai să vedem dacă puteți să ieșiți din tendința crescătoare a divorțurilor dintre ne-Potriviți, a adăugat Sumaira. Vă țin pumnii, dragilor.

— Amintește-mi, te rog, cum v-ați întâlnit tu și Deepak prima dată, a întrebat brusc Nick, primele cuvinte pe care le scotea de mai bine de o jumătate de oră.

— V-am mai spus, a replicat ea repezit. Eram la nunta vărului meu, în Mumbai…

— Nu, a întrerupt-o Nick. Spune-mi cum te-ai *simțit* când v-ați zărit prima dată sau când ați stat prima dată de vorbă. Cum ai știut că Deepak era *alesul*?

— S-a întâmplat treptat, nu? a spus Sumaira, roșind sub interogatoriul lui Nick. Câteva întâlniri și am simțit că el era persoana alături de care să-mi petrec tot restul vieții. Apoi, testul ADN a confirmat asta.

Deepak a dat din cap, încuviințând, dar ceva din Nick știa că bărbatul avea inima îndoită; în ultima vreme, devenise maestru în inimi îndoite.

— Doar că nu a fost așa, nu? a spus Nick, aplecându-se peste masă ca să apuce sticla cu vin și să-și umple paharul.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Sumaira.

— Vreau să spun că nu au existat focurile de artificii sau exploziile, sau tunetele, sau fulgerele despre care vorbesc alte cupluri Potrivite.

— Nu este la fel pentru toată lumea.

— Nu, Sumaira, n-ai simțit nimic din toate astea pentru că nu este nicio Potrivire între tine și Deepak.

— Nick, ce naiba faci? l-a întrebat Sally, aruncând o privire înspăimântată către musafirii aflați de cealaltă parte a mesei. Voi doi, îmi pare rău.

John-Paul și Lucienne s-au uitat și ei unul la celălalt, simțindu-se în mod evident deopotrivă stânjeniți, dar și fascinați în secret.

— Nici măcar n-ați făcut testul, pentru că ați fost prea speriați să aflați rezultatele sau l-ați făcut și ați descoperit că nu sunteți compatibili, a continuat Nick cu o grimasă pe chip. Ați mințit încă de atunci în legătură cu asta, pentru că vreți ca toată lumea să știe că sunteți cuplul perfect, că sunteți destinați să fiți împreună. Am văzut cupluri Potrivite și felul în care se poartă ele n-are nicio legătură cu felul în care vă purtați voi. Serios, n-aveți nicio idee despre cum este să-ți întâlnești *alesul,* nu-i așa? Despre cum, atunci când ești cu el, toată lumea dispare și te simți de parcă te-ar fi lovit forța unui tsunami. Și despre cum nu mai există nimeni pe lume în momentul acela, în afară de tine și el.

La cuvântul „el”, Sally a tras adânc aer în piept.

— Nu cunoașteți niciunul dintre sentimentele astea pentru că nu le-ați trăit niciodată. Așa că nu mai încercați să-mi ziceți mie sau oricui altcuiva cum ar trebui să ne trăim noi viețile, când ale voastre sunt așa de distruse.

Și, cu asta, Nick a apucat sticla de vin cu ce mai era în ea, și-a împins scaunul în spate și s-a repezit pe scări, spre dormitor, trântind ușa după el.

Capitolul 55

ELLIE

Ellie a trântit în urma ei ușa cabinei și a scăpat un oftat prelung, de ușurare. Era petrecerea de Crăciun a firmei și, de fiecare dată când încercase să-și croiască drum spre toaletă, fusese trasă în toate direcțiile de angajații care voiau să-i atragă atenția.

Până să intre Tim în viața ei, nu fusese atât rezervată, cât îngrijorată în privința oamenilor, și participa foarte rar la astfel de evenimente. I se părea penibil să se relaxeze în public – discursurile sau conferințele erau cu totul altceva și la acestea participa cu un anumit scop –, dar o stânjenea să se amestece printre oameni și să pălăvrăgească vrute și nevrute. Totuși, încurajată de Tim, a început să participe din când în când, să-și înfrunte slăbiciunile și, în ciuda faptului că angajații se luptau pentru atenția ei, chiar se simțea bine.

Și-a amintit cum Crăciunul trecut se spetise muncind și cam atât. Cifra de afaceri explodase, dar nu avea pe nimeni cu care să împartă trofeele. Și, cum se apropia 25 decembrie, nici nu se gândise măcar la faptul că, din neatenție, își transferase viața lipsită de bucurie și asupra angajaților, aprobând o cină foarte impersonală în sala de bal a unui hotel banal, unde stătuseră cu toții la mese, plictisiți. E adevărat că plătise factura, dar în același timp drenase din ei toată distracția de Crăciun. „Am fost Grinch”, își tot spunea de atunci, promițând că anul acesta va face lucrurile diferit.

Așa că acum dăduse un cec în alb comitetului de organizare din companie, precum și permisiunea de a închiria istorica Old Billingsgate din Londra, o fostă-piață-de-pește-transformată-în-sală-de-evenimente, aflată pe malul Tamisei. Au fost aduse decoruri cu teme de Crăciun, inclusiv jucării gigantice înfățișând urși polari, brazi acoperiți cu zăpadă, sculpturi în

gheață și sănii, care să dea senzația unei lumi de basm în plină iarnă, iar angajații ei s-au bucurat de un meniu de lux cu cinci feluri. După aceea au avut parte de ruletă, jocuri de cărți, jocuri mecanice și o trupă swing care să-i distreze până spre dimineață.

Din când în când, Ellie se uita prin sală ca să se asigure că Tim se distrează și el. Însă de fiecare dată când îl vedea, el stătea de vorbă cu altcineva. Îi plăcea că era genul sociabil și că-l putea lăsa de capul lui, fără să-și facă griji.

Ca dar de Crăciun, Ellie îl trimisese la Savile Row ca să i se ia măsuri pentru primul lui costum pe comandă. După ce i-l croiseră și livraseră în regim de urgență, Tim refuzase să mai iasă din el. Nu o deranja, pentru că arăta foarte sexy în costumul acela și ar fi plătit cu bucurie pentru o întreagă garderobă, dacă asta îl făcea fericit. Dar, pe baza lecțiilor învățate în trecut, Ellie știa cât de ușor era pentru cineva cu bani să sufoce pe cineva fără bani.

Pauza de la baie i se terminase, așa că a tras apa și s-a îndreptat spre chiuvetă, ca să se spele pe mâini.

— Bună, Ellie, ce seară extraordinară! a spus Kat, șefa de la personal, una dintre cele mai vechi angajate ale ei.

Ochii ei cât niște semiluni erau dovada limpede că se îmbătase criță.

— Pare să meargă bine, într-adevăr, a zâmbit Ellie.

— Cred că mâine o să vedem târându-se pe coridoare câteva capete mahmure rău. Mai ales al meu.

— Ei bine, pentru așa ceva e noaptea asta.

— Noul tău tip pare să se descurce bine printre oameni.

— Apropo de asta, mă simt cam prost. Nu prea am stat cu el în seara asta.

— Păi cred că se descurcă și de unul singur. Cel puțin așa-mi amintesc eu despre el.

— Scuză-mă, îl cunoști? a întrebat-o Ellie.

— Bineînțeles, a răspuns Kat, surprinsă de întrebare. Dar trebuie să recunosc, nu-mi amintesc să-l fi chemat pentru a doua tură de interviuri.

— Nu cred că înțeleg ce-mi zici.

— L-am intervievat pentru un job acum vreun an sau doi – Matthew, nu? –, pentru un post de programator, știi tu, cam când a plecat Miriam în concediu de maternitate. A fost foarte drăguț și relativ experimentat, dar erau candidați mai buni, așa că nu l-am recomandat să meargă mai departe. Așa v-ați întâlnit, nu? La un al doilea interviu?

— Cred că îl confunzi cu altcineva.

— Ah, păi poate mă înșel. E un om foarte drăguț, oricum. Bine, sper să aveți un Crăciun minunat împreună.

— Și tu la fel, a replicat Ellie cu un vag sentiment de disconfort.

Capitolul 56

MANDY

— Nu mai e mult, bobița mea de fasole, vorbea Mandy cu burta ei gogonată, în timp ce se ungea cu cremă emolientă pe pielea tot mai întinsă de pe pântec și sâni. Toată lumea abia așteaptă să te cunoască și, în câteva săptămâni, o să-mi dai nopți nedormite pentru tot restul vieții. Dar nu-mi pasă. Poți să mă încerci cu orice, o să fiu mereu alături de tine.

S-a privit în oglinda din dormitor ca să verifice vergeturile și s-a bucurat să vadă că nu se întinseseră prea mult.

Acum se mutase de tot la Pat, trăind din compensația primită la plecarea de la job. Cu toate marile schimbări din viața ei, era recunoscătoare pentru ajutorul pe care i-l dădea Pat. O înscrisese chiar pe Mandy la medicul ei, la cursuri prenatale la propriul centru de sănătate, o asista cu planul de naștere și se oferise să-i fie partener când va veni momentul. De asemenea, umpluse dulapurile cu tot ce avea nevoie: vitamine, minerale și acid folie. Câteodată, Mandy și-ar fi dorit ca Pat să facă un pas sau doi în spate, dar având-o de partea ei doar pe Chloe, se baza și pe sprijinul mamei ei.

Trecuseră cinci luni de la altercația cu Paula și Karen și încă nu voia să le vorbească surorilor ei. Le ignorase toate mesajele și apelurile telefonice, chiar și pe cele venite de la maică-sa și de la Kirstin. Încă era furioasă și dezamăgită că nu încercaseră să-i înțeleagă punctul de vedere și să-i priceapă nevoia de a avea acest copil. Dar alături de această furie mai simțea și tristețea că nu-i erau și ele alături în perioada de sarcină, așa cum le fusese ea.

— Faci ce trebuie, o asigurase Pat. Cu istoria ta în pierderi de sarcină, trebuie să stai departe de orice sau oricine ți-ar putea provoca stres.

Mandy era de acord, dar asta n-o împiedica să fie tristă.

Prezența aproape constantă a lui Pat și Chloe au ajutat-o pe Mandy să-și depășească singurătatea; au fost alături de ea când a trecut prin toate: crizele de plâns cauzate de hormoni, schimbările de dispoziție și grețurile de dimineață. Și-a dat seama că acum ele erau familia ei; o celulă închisă ermetic, unită de un bărbat care nu mai exista fizic.

Se mutase cu totul în dormitorul lui Richard, hainele ei atârnau în dulap alături de ale lui și parfumurile ei stăteau alături de aftershave-urile lui. Dormea doar pe o parte a patului, lăsând liber locul unde ar fi trebuit să stea Richard, și se ghemuia noaptea cu hanoracul lui preferat în brațe, lipindu-și-l de obraz în speranța că pruncul ar putea să-i simtă mirosul.

Într-o după-amiază, Pat și Chloe au asamblat un pătuț de lemn așezat acum într-un capăt al camerei lui Richard. Alături era un maldăr de hăinuțe de bebeluș cumpărate de Pat, albastre și albe, fiindcă ea era convinsă ca Mandy avea băiețel.

Mandy a înșurubat capacul tubului de cremă și și-a tras tricoul pe ea. Și-a dat seama că nu discutase niciodată cu cele două despre cât va rămâne să locuiască aici după nașterea copilului, dar știa deja că nu voia să plece. În camera asta se simțea în siguranță, ca și când spiritul lui Richard era încă acolo, alături de ele, asigurându-le confortul și protejându-le de cei din afară. Toate trei fuseseră îngrijorate că presa ar putea afla de poveste și, bazându-se pe felul în care reacționase familia ei, Mandy știa că lumea ar fi privit-o ca pe ciudată.

S-a întins pe o parte încercând să-și găsească o poziție confortabilă și s-a uitat, așa cum făcea deseori, spre colajul de fotografii pe care Richard le lipise pe perete. În fiecare seară le cerceta cu atenție, ca și pe cele așezate în albume, ca să afle mai multe despre el. Erau poze de când fuseseră la Disneyland și de la cabana familiei, din Lake District. Într-una din poze, Richard și Chloe stăteau lângă biciclete sub un mic indicator de ceramică pe care scria Mount Pleasant. Părea un loc foarte liniștitor și Mandy s-a întrebat dacă, în cazul în care ar fi avut această posibilitate, Richard ar fi dus-o și pe ea în acea casă de vacanță a familiei lor; dacă ar fi împărțit cu ea acel loc special. Mandy văzuse atât de multe poze, cu atâta constanță, încât simțea că-i știe fiecare expresie a feței și fiecare grimasă, la fel cum le știa pe ale sale.

Alte trei fotografii îl înfățișau pe Richard adolescent, pe un pat de spital, înconjurat de prieteni. A presupus că fuseseră făcute în timpul chimioterapiei.

Atenția i-a fost atrasă de două imagini parcă familiare ale unei tinere femei. Mandy a încercat să-și amintească de unde i se părea cunoscută și deodată s-a luminat – era fata care îi trimisese lui Richard poze cu ea goală, cele pe care le găsise în vechiul lui telefon. A apucat iar telefonul, ca să verifice, și da, era absolut limpede că era aceeași fată, în toată goliciunea ei.

Avea cam vârsta lui Richard, deci cu aproape zece ani mai tânără ca Mandy, și lucrul ăsta se vedea. Avea sâni obraznici, abdomen plat ca scândura și își țuguiase buzele așa cum numai fetelor tinere le stă bine. Mandy a simțit un dezgust spontan față de fata aceea fără nume, mai ales într-un moment în care ea însăși era atât de șleampătă și foarte însărcinată.

Dar mai bine cu trupul ăsta umflat, plin de colăcei și de vergeturi, decât o insectă injectată peste tot cu colagen, s-a gândit ea cu amărăciune.

Totuși, acest lucru n-a oprit-o să se întrebe cât de apropiați fuseseră fata asta și Richard; în mod sigur erau destul de intimi încât să-și trimită unul altuia selfie-uri în pielea goală și ea să se găsească pe un perete din camera lui, dar fusese oare ceva mai mult între ei decât niște mesaje sexy, ca să se amuze? Oare era fata cu care folosise mai mult de jumătate din pachetul de prezervative? Mandy a simțit o nevoie irațională, stringentă, de a ști cine era.

Și-a deschis iPad-ul și a accesat pagina de Facebook a lui Richard. Nu a durat mult s-o găsească – Michelle Nicholls. A descoperit că locuia într-un orășel cam la 15 kilometri depărtare de casa lui Pat. Michelle nu își ținea profilul privat, așa că Mandy a putut să-i vadă postările. Cu cât citea mai mult, cu atât devenea mai invidioasă. A reușit să-și dea seama că Richard și Michelle fuseseră împreună cam zece luni, relație terminată probabil cu puțin înainte de moartea lui. Mandy se întreba dacă se întâmplase cam la momentul în care el își trimisese mostra la Potrivește-ți ADN-ul.

Însă, în timp ce Michelle păstrase pe pagina ei de Facebook multe dintre pozele lor, Richard le ștersese pe ale ei. Era un triumf anemic pentru Mandy, dar s-a întrebat totuși de ce Chloe sau Pat nu pomeniseră de ea.

În următoarele zile nu s-a putut abține să nu se întoarcă iar la profilul lui Michelle și să-i frunzărească și cele mai recente postări. Ea și Richard păreau să se potrivească bine unul cu celălalt; în poze ea apărea mereu zâmbind în ieșirile de seară prin baruri, alături de prieteni în restaurante sau în vacanță. Mandy s-a întrebat ce a văzut Richard la ea, dincolo de ceea ce era evident. Era inteligentă? Îl făcea să râdă? Putea să susțină o conversație? Sau pur și simplu era bună în pat? De ce nu a fost fata asta superbă suficientă pentru el? Se vedea clar că era nebună după Richard. De ce a simțit nevoia să-și facă testul ADN, ca să afle care era adevărata lui Potrivire?

La început, Mandy a pus această curiozitate pe seama hormonilor, dar treptat a acceptat că era mai mult de-atât. Pat și Chloe îi povestiseră foarte multe despre Richard, dar exista o parte a lui pe care numai o iubită i-ar fi

putut-o ști. Mandy voia să știe ce fel de partener era Richard și cum era să fii iubită de el.

Trebuia să se întâlnească cu Michelle, așa că a deschis Messengerul de la Facebook și a început să scrie.

Capitolul 57

CHRISTOPHER

— Pe unde ai umblat? De azi-dimineață încerc să dau de tine.

Când a răspuns în sfârșit la telefon, Christopher a simțit frustrarea din vocea lui Amy. S-a uitat la ecran și a văzut 11 apeluri ratate de la ea în ziua aceea. Și-a dat la o parte masca de plastic, pentru ca vocea să nu-i sune înfundat; își simțea pielea cleioasă și unsuroasă la atingere.

— Îmi pare rău, am adormit la birou, i-a răspuns el.

Adormise, dar pe canapeaua din locuința Numărului Cincisprezece. Amețit, s-a frecat la ochi ca să alunge somnul și s-a uitat prin camera inundată de lumina soarelui, apoi la ceas. Era 10:47. I-a stat inima.

Nu mai fusese niciodată atât de neglijent la locul unei crime, dar jonglând cu cele două fețe ale vieții sale – Amy și planul celor 30 de crime – ajunsese să fie extenuat fizic. Se baza pe o dietă cu batoane proteice, băuturi energizante și cafea, ca să-l țină treaz și funcțional, dar în același timp toate aceste stimulente îl agitau și-i dădeau dureri de stomac.

Viața dublă a lui Christopher îl solicita și mental. Făcea atâtea eforturi să se ascundă de Amy și totuși existau atâtea lucruri din proiectul lui pe care tânjea să i le împărtășească. Treaba asta îi separa; ba chiar existaseră momente în care se gândise să-și dezvăluie planurile în încercarea de a se convinge că, dacă îl iubește cu adevărat, va înțelege. Dar, când venea vremea s-o facă, nu era pe deplin sigur că o citise bine și că l-ar ierta. Iar Amy devenea cam prea rapid parte integrantă a vieții lui ca să riște să se dispenseze de ea.

— Au găsit al 13-lea cadavru, i-a șoptit Amy la telefon. Ziarele n-au aflat încă și n-ar trebui să spun nimănui, dar n-o să ghicești niciodată cine e fata.

Chelnerița care ne-a servit la restaurant săptămâna trecută, ar fi vrut el să spună. *Fata aia drăguță cu inel în nas. Aș fi ucis-o oricum, dar îmi place să mă gândesc că am omorât-o pentru ca noi doi să împărtășim ceva. Acum ai și tu mâinile mânjite cu sânge.*

— Habar n-am, a răspuns el și s-a ridicat în picioare, ca să-și îndrepte spatele și gâtul înțepenit.

— Este chelnerița de la restaurantul la care am mers săptămâna trecută, ți-o amintești?

— Nu, nu prea.

— Fata aia drăguță, brunetă, cu inel în nas.

— Ahh, da, știu. Rahat, ce i-a făcut?

— Același lucru ca și celorlalte. A fost sugrumată și întinsă pe jos în bucătărie. I-a smuls și inelul din nas, nemernicul ăla dement.

Christopher s-a îndreptat spre bucătărie și s-a uitat la Numărul Cincisprezece, întinsă pe podea în aceeași poziție pe care o lăsase. La șapte ore după moarte, chipul i se scofâlcise, pielea era cenușie și, dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, începuse deja să atragă muștele. S-a căutat în buzunar ca să fie sigur că-i făcuse fetei cele două fotografii și, spre ușurarea lui, le făcuse. O poză cu felul în care arăta acum i-ar fi distrus estetica albumului.

— Biata fată, a spus Christopher, aruncând o privire spre rucsac, ca să se asigure că a împachetat tot ce adusese cu el.

A scos o rolă pentru scame și a început să perie fiecare centimetru de pe canapeaua unde dormise.

— Am recunoscut-o imediat ce am văzut poza, măcar asta o să grăbească un pic procesul de identificare.

— Tu ești OK?

— Cred că da; tocmai m-am implicat un pic mai tare în investigația asta.

N-ai nicio idee cât de implicată ești deja.

Capitolul 58

JADE

— Nu-i rău deloc, nu? a întrebat Dan, dându-se înapoi ca să-și admire creația. Nu așa mi-am imaginat că o să fie petrecerea de nuntă a copilului meu, dar nimic nu mai este așa cum mi-am imaginat.

S-a uitat spre Jade ca și când ar fi sperat ca ea să spună ceva care va face ca totul să fie bine. Dar tot ce a putut să-i ofere a fost să-l ia pe după umeri într-o tăcută demonstrație de solidaritate.

Își petrecuse cea mai mare parte a zilei precedente ajutându-i pe Susan, pe Dan și pe lucrătorii de la fermă să ridice o prelată albă pe unul dintre peticele de iarbă din grădină. Înfipseseră niște boxe într-un sistem de sunet, ca să pună muzică, desfăcuseră scaune și mese de lemn, așternuseră fețe de masă și aranjaseră deasupra borcane cu buchețele de flori roz și albe, așezate în grămăjoare. În dimineața următoare – la o lună și un pic de când picase pe nepusă masă la ei la fermă –, Jade urma să devină doamna Kevin Williamson.

Locul de desfășurare a ceremoniei ales de Kevin era vechea biserică de cărămidă dintr-un orășel aflat în vecinătatea fermei. Aceasta era diferită de orice alt locaș de cult vizitat vreodată de Jade și, fără crucifixul de lemn înfipt în pământ lângă drumul marcat cu un indicator pe care scria „Biserica baptistă”, mulți trecători ar fi presupus că acolo era doar un depozit dărăpănat. În interior, altarul era făcut dintr-o ușă veche de verandă fixată în cărămizi, stranele erau scaune de grădină decolorate și singura fereastră existentă fusese decorată cu șervețele de hârtie colorate, ca să semene cu un vitraliu. Dar, pe cât de abandonat și dărăpănat părea locul, avea în mod sigur un farmec straniu, al lui. Nimic din viața ei din ultimele câteva săptămâni nu fusese banal, așa că de ce ar fi trebuit locul nunții să fie altfel?

Ceremonia a fost ținută în fata unei mici adunări formate doar din rudele apropiate ale lui Kevin, bunicii care mai trăiau, doi veri și o parte din personalul de la fermă. Oarecum egoist, Jade nici măcar nu-și anunțase părinții, dar totul se întâmplase atât de repede, încât n-ar fi reușit oricum să ajungă la timp.

Ceremonia a fost la fel de scurtă ca timpul de care avusese nevoie Jade ca să-și aleagă o rochie din puținele lucruri pe care le conținea bagajul ei. În timp ce bătrânul și afabilul reverend a început să citească pasaje dintr-o Biblie jerpelită, Jade s-a asigurat că se uită numai în ochii viitorului ei soț, chiar și atunci când a simțit privirea lui Mark ațintită asupra ei. Știa că dacă îl privea și ea ar fi pus în pericol întreaga șaradă. În calitate de cavaler de onoare al lui Kevin, Mark stătea lângă el, în cazul în care îi oboseau brațele într-atât încât să nu se poată sprijini în cârje. Totuși, Kevin avea un suflet încăpățânat și a refuzat să se așeze. Nu se putea abține să nu rânjească încontinuu spre Jade.

Părinții îi dăduseră multe mesaje în timpul călătoriei, vrând să știe ce naiba se întâmplă, ce face. Dacă ar fi putut-o vedea acum, se gândea Jade, stând în fața unui altar într-o biserică încropită, gata să se mărite cu un bărbat în stadiul terminal al bolii, deși ea era de fapt îndrăgostită de fratele acestuia, ar fi încercat să-i bage mințile în cap. Nu i-ar fi ascultat, dar a simțit un ghimpe de regret că nu erau aici.

Deși era doar o formalitate din cadrul ceremoniei, când reverendul a întrebat dacă există vreun motiv pentru care n-ar trebui să aibă loc căsătoria, o mică parte din ea a sperat că Mark va folosi ocazia ca pe o încurajare de a-și declara dragostea eternă. Însă asta se întâmplă numai în comedii romantice și știa că nu i-ar fi adus fericirea până la adânci bătrâneți.

Odată ce au fost declarați soț și soție, Jade și-a făcut curaj să-și sărute soțul sub ochiul vigilent al lui Mark.

Venise în Australia urmându-și inima. Dar căsătorindu-se cu Kevin își urmase mintea – sau, mai exact, conștiința. Pusese nevoile altcuiva înaintea nevoilor ei și, pentru o clipă, și-a permis să se simtă mândră de acest gest generos.

Totuși, întâmplarea n-a amuțit vocea aceea mică de undeva, din străfundurile minții ei, care îi spunea că a făcut o greșeală. Se căsătorise cu fratele greșit. Dar acum nu mai putea face mare lucru.

Capitolul 59

NICK

Rețeaua de beculețe din jurul ferestrei dădea dormitorului o strălucire caldă, lăptoasă, însă aceasta nu-l ajuta deloc pe Nick să se relaxeze sau să se calmeze.

Se simțea mai încordat decât își amintea să fi fost vreodată. Câteva clipe mai devreme făcuse o scenă și plecase valvârtej de la cina cu prietenii unde el și Sally erau gazde, asta după ce le stricase reputația Sumairei și lui Deepak. Acum stătea întins, sprijinit de tăblia patului, și mai lua câte o dușcă direct din sticla cu vin pe care o adusese cu el. Își verificase telefonul să vadă dacă i-a scris Alex ceva, iar la vederea ecranului gol a aruncat înfuriat telefonul în pat.

— Ai spus „el”.

Nick s-a speriat când Sally a apărut brusc în ușă. N-o auzise intrând în dormitor. S-a întrebat dacă musafirii mai erau încă jos sau plecaseră.

— Poftim?

— Adineauri, când ai șters pe jos cu cei mai buni prieteni ai noștri. Dumnezeu știe de ce ai făcut așa ceva.

A slobozit scurt un hohot de râs isteric.

— Ai spus „Nu mai există nimeni pe lume în momentul acela, în afară de tine și el”. La Alexander te refereai, nu-i așa? Când ai mers la programarea aia ai simțit-o, nu? Ai simțit toate lucrurile alea pe care le-ai spus, despre iubirea ca un tsunami… Te-ai îndrăgostit de el.

Nick a tăcut. Nu reușea să ridice capul ca s-o privească pe Sally în ochi. O mințise deja prea mult în ultimul timp.

— Sunt o cretină, a râs ea. Te-ai mai văzut cu el?

Din nou, Nick nu i-a răspuns.

— Sigur că te-ai văzut, a continuat ea. Toate serile alea târzii la serviciu, weekendurile în care tu și șeful tău se presupunea că puneți la cale campanii noi și strategii. Erai cu el, nu-i așa?

Nick a dat din cap fără tragere de inimă.

— Deci chiar *ești* gay.

— Nu știu ce sunt sau ce înseamnă toată treaba asta, Sally.

— Dar simți ceva pentru el.

Nick a făcut o pauză înainte de a răspunde:

— Da.

— Și el simte ceva pentru tine?

— Așa cred.

— Vrei să spui că nu ești sigur?

— N-am vorbit despre asta.

Sally a râs din nou, cu o sclipire periculoasă în ochi. Tonul vocii se ridica tot mai mult, pe măsură ce îl chestiona.

— Cum așa, v-o trageți tot timpul, fără să vorbiți?

— Nu ne-o tragem.

— Chiar te aștepți să te cred?

— Nu, dar îți spun că nu s-a întâmplat nimic între noi… de genul ăla.

— Dar ți-ar plăcea să se întâmple.

— Nu știu ce mi-ar plăcea.

Nick spunea adevărul. Linia între ce simțea emoțional și fizic pentru Alex începea să se estompeze și existau, într-adevăr, momente când își imagina cum ar fi să aibă relații intime cu el. Ba chiar se uitase pe laptopul lui la câteva clipuri porno ca să vadă cum funcționează treaba între parteneri de același sex și, cu toate că nu fusese excitat, nici repulsie nu simțise.

— Chiar dacă nu aveți o relație fizică, aveți una emoțională și asta este echivalent cu o aventură.

— Îmi pare rău, a murmurat Nick, cu capul în palme.

— Cum ai putut să-mi faci așa ceva? a strigat Sally și s-a așezat la capătul patului, uitându-se țintă la peretele de cărămidă din fața ei. Știi că am crescut într-o familie în care ai mei n-au făcut decât să se mintă unul pe celălalt în legătură cu infidelitățile lor și știi cât înseamnă sinceritatea pentru mine. Și după aia faci asta…

— Nu eu am început, a întrerupt-o Nick. *Tu* ai fost aia care nu era fericită de cum mergea treaba. Tu ai fost aia care a tot zgândărit și a zgândărit până când ai făcut rană și acum eu rup coaja de pe ea și uite ce se întâmplă. Ar fi trebuit să lași lucrurile așa cum erau.

— Dar am avut dreptate să nu le las așa, pentru că nu eram Potriviți! Ne iubeam, dar undeva, în sufletul nostru, știam amândoi că nu era nimic din acel „foc de artificii” despre care ai vorbit mai devreme. Nu avem parte de „explozii” cum ai cu el.

— Am fi putut fi fericiți dacă ai fi lăsat lucrurile așa cum erau și nu am fi făcut testul, în primul rând, a spus Nick, resemnat în fața furiei ei.

— Atunci ar fi trebuit să nu-l mai vezi în viața ta! a urlat ea.

— Habar n-ai cum este să întâlnești pe cineva cu care ești Potrivit, pentru că tu nu ai așa ceva!

Furia lui Sally era gata să țâșnească la suprafață și femeia a deschis gura să riposteze, dar s-a abținut. S-a aruncat pe podea și a început să plângă, chircindu-și trupul într-un cocon protector.

Sally era coloana vertebrală a relației lor și n-o văzuse niciodată așa. Nick era speriat că o strivise. I-a pus mâna pe umăr, dar femeia s-a scuturat de atingerea lui, exact cum îi făcuse și el ei mai devreme.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să-ți spun asta. N-am vorbit serios.

— Ba da, ai vorbit, a replicat ea. Și ai dreptate: eu te-am împins în povestea asta și acum nu știu cum s-o opresc.

— Nici eu nu știu.

Sally și-a șters o lacrimă de pe obraz și a tras aer în piept, cutremurându-se.

— Nu există decât o cale pe care se poate merge, Nick, și cu toate că mă omoară să-ți spun asta, pentru propria mea sănătate mintală, trebuie să te las să pleci. Dacă ar fi fost altcineva, cu care să nu fii Potrivit, atunci aș fi ieșit la luptă. Dar nu mă pot bate cu genetica. Este un război pe care nu-l pot câștiga.

Nick a simțit cum îi curg lacrimile pe obraji.

— Ce spui acolo?

Sally a tras adânc aer în piept înainte de a vorbi.

— Ar trebui să fii cu Alex, nu cu mine.

Capitolul 60

ELLIE

Tim sugerase să petreacă ziua de Crăciun împreună, alături de familia lui Ellie, în Derbyshire.

O înspăimânta gândul de a sta blocată în traficul greoi de sărbători într-o călătorie de peste 200 de kilometri, astfel încât, ca tratament special, l-a pus pe Andrei să-i conducă la un aeroport privat din Elstree, unde îi aștepta un elicopter care i-a dus până pe terenul de sport al școlii din apropiere de casa părinților ei.

Timp de cel puțin cinci ani, Ellie inventase o mulțime de scuze ca să nu petreacă în familie această perioadă festivă, îngrijorată fiind că, după entuziasmul inițial provocat de venirea ei, va rămâne fără subiecte de conversație. Dar Tim o ajutase să înțeleagă că pentru a te simți parte din ceva trebuie chiar să fii parte din lucrul acela.

După ce și-au desfăcut bagajele în fosta cameră a lui Ellie, s-au alăturat restului familiei în barul local, pentru un pahar în Ajunul Crăciunului, iar în ziua următoare au sărbătorit Crăciunul acasă. Semăna mult cu sărbătorile de care se bucurase pe când era copil, doar că acum familia era extinsă, cuprinzând partenerii celorlalți, dar și nepoate și nepoți neastâmpărați. Era cu totul altceva față de ultimul Crăciun al lui Ellie, petrecut în mare parte la birou, lucrând la rapoartele de dezvoltare strategică pentru anul următor.

Când s-a sfârșit prânzul tradițional, copiii au fost absorbiți de un joc de luptă pe o consolă cumpărată de Ellie în dar, iar părinții ei au adormit destul de repede pe canapea. Ellie a strâns de pe masă și a plecat cu vasele murdare spre bucătărie. S-a oprit pentru un moment sub tocul ușii, privindu-i pe Tim și pe sora ei, Maggie, cum spălau vasele la chiuvetă fredonând pe rând bucăți din piesa *Fairytale of New York* a lui Kirsty McColl și Shane McGowan, difuzată în acel moment la radio.

Îi tot răsuna în minte conversația cu șefa ei de la Resurse Umane, care îi spusese că, la un moment dat, l-a intervievat pe Tim pentru un job. Dar în timp ce-l privea integrându-se cu atâta ușurință și încredere în familia ei, știa că ar fi o greșeală să se îndoiască de el. Nu își mai dorea să se îndrăgostească de Potrivirea ei – se îndrăgostise deja.

Ar fi vrut să nu-i fi dat la o parte pe ai ei atâta timp, mai ales că Tim nu mai avea propria familie de când își pierduse mama, singura rudă care-i mai rămăsese, răpită de cancer.

Ellie nu-și dădea seama dacă era din cauza sistemului central de încălzire sau a farfuriilor pline ochi de mâncare pe care le ingurgitase, dar se simțea strălucind și nu avea niciun chef să se întrebe de ce. Atât de multă vreme se întrebase dacă era posibil să le aibă pe toate sau dacă merită așa ceva. Acum, privindu-i pe oamenii pe care-i iubea cel mai mult, știa răspunsul.

•••

În dimineața celei de-a doua zile de Crăciun. Tim și Ellie erau deja prinși în centurile de siguranță din elicopterul care îi aducea înapoi în Londra. Tim insistase să mai rămână câteva zile în casa ei din oraș, în loc să stea acasă la el, în Leighton Buzzard, dar nu spusese de ce.

— Hristoase, dacă locul ăsta ar fi doar un pic mai steril, ai putea face operații aici, a tachinat-o el când au ajuns.

— Ce vrei să zici? a replicat Ellie, în defensivă.

Prima dată când venise în vizită la ea, Tim spusese tot ceva în genul ăsta. Ellie nu avea poze pe pereți sau nimicuri decorative pe pervaz. Tim numise locul „absolut imaculat, dar lipsit de suflet”, așa că, de Crăciun, Ellie se străduise mai mult decât de obicei.

— Nu ți se pare că decorațiunile de Crăciun arată drăguț?

— Ells, când ți-am sugerat să punem ceva pe pereți, voiam să zic să mergem împreună să cumpărăm lucrurile alea. Nu să plătești un designer de

interior să meargă la Liberty și să vină acasă cu un brad artificial uriaș și o tonă de globuri și zdrăngănele pe care să le atârne pentru noi.

— Ah, îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că asta vrei.

— Fac prinsoare că nici măcar n-ai citit cărțile din biblioteca aia, nu-i așa? a continuat el, îndreptându-se țintă spre unul dintre cele opt rafturi înalte până în tavan, îndesate cu cărți.

— Ăă, pe unele dintre ele le-am citit.

— Nu te cred.

Ellie s-a postat în fața bibliotecii, cu mâinile înfipte sfidător în șolduri. Ochii i-au alergat încolo și încoace, citind fiecare titlu, încercând cu disperare să găsească o carte cunoscută, ca să-i demonstreze că se înșală. Deodată, un cotor necunoscut i-a reținut atenția – pe el era titlul „Ellie & Tim”. S-a uitat la el, confuză, iar Tim a invitat-o să arunce o privire mai îndeaproape.

A scos cartea din raft și a citit cu voce tare:

— „Nouăzeci și cinci de lucruri care îmi plac la Ellie Stanford”.

— Vino, hai să stăm aici, a sugerat Tim, iar Ellie a venit cu cartea lângă el, pe canapea.

— Ce e asta?

— Deschide-o și uită-te.

Înăuntru, scrise de mână, fiecare pe câte o pagină colorată, erau motivele pentru care o iubea Tim, împreună cu câte o fotografie legată de subiect.

— „Numărul 1 – îmi place felul în care îți dregi vocea prefăcându-te că nu plângi la *The Notebook* sau *The Fault in Our Stars*”, a citit ea. Asta chiar nu-i adevărat! „Numărul 2 – îmi place felul în care singura formă desenată vreodată de tine este o spirală dublă de ADN”… De unde ai asta? l-a

întrebat ea, arătând cu degetul spre desenul scanat de el de pe o pagină din carnetele ei. Cât ți-a luat s-o faci?

— M-am chinuit să găsesc zece chestii, ce să mai vorbim de 95, a glumit el, ignorând întrebarea. Oricum, dă-i înainte.

Ellie a devorat fiecare pagină, râzând adeseori la pozele alese de Tim și întrebându-se cum de îi observase atât de multe dintre ticurile, ciudățeniile, obiceiurile și fobiile pe care alții nu le văzuseră. Și-a dat seama că el chiar o *înțelesese.*

A dat mai departe, spre ultima pagină.

— „Și pentru toate aceste motive, aș vrea să te întreb…”

Ellie a suspinat.

— „Vrei să te căsătorești cu mine?”

Și-a dus mâinile la gură și s-a uitat la Tim. Nu a observat când el a strecurat mâna în buzunar, a scos de acolo o cutiuță mică, neagră, și a deschis-o. Înăuntru, pe un pat de mătase, stătea un inel de logodnă cu diamant în mijloc.

— I-am cerut tatălui tău permisiunea în Ajunul Crăciunului și mi-a acordat-o, dar chestia aia cu așezatul în genunchi n-o fac.

Tim i-a zâmbit.

— Totuși, mi-ar plăcea mult ca Potrivirea mea să-mi facă onoarea de a-mi fi soție.

Ellie și-a aruncat brațele de gâtul lui și i-a suspinat pe umăr.

— Să iau asta drept un „da”? a întrebat el.

— Da! a strigat ea, strecurându-și inelul pe deget. Da, da, da!

Capitolul 61

MANDY

De cum s-a deschis ușa cafenelei, Mandy a recunoscut-o pe Michelle din fotografii – și, bineînțeles, din selfie-urile nud.

A fost imediat iritată de faptul că fosta iubită a lui Richard era chiar mai frumușică în realitate; acum avea părul mai scurt și mai blond și purta blugi mulați și bluză cambrată. Avea o aură de sănătate și etala niște dinți albi, superbi. „Parașută”, a mormăit Mandy pentru ea. Reflex, și-a strâns pardesiul mai tare peste burta de gravidă. Cu cât contempla mai mult perspectiva unei maternități iminente, cu atât o enerva mai tare sacrificarea tendințelor din modă pentru haine elastice și confortabile. Tânjea să-și strecoare tălpile într-o pereche de pantofi cu toc sau să găsească niște blugi mulați în care să-i încapă gleznele umflate.

I-a făcut cu mâna lui Michelle și a simulat un zâmbet, invitând-o la masa din fundul cafenelei. Îi luase o săptămână de trimis mesaje ca s-o convingă pe Michelle să vină să se întâlnească. Și nici chiar acum nu știa de ce dorise asta, dar o forță invizibilă din ea îi spusese că trebuie s-o convingă.

— Să-ți comand o cafea? a început Mandy.

— Nu, nu pot sta mult. Sunt în pauza de prânz, a replicat Michelle, politicoasă dar expeditivă. Tot nu prea înțeleg de ce ai vrut să ne vedem.

— Păi, așa cum ți-am spus și în mesaje, am fost Potrivită cu Richard și vreau să știu cât mai multe despre el. N-am avut șansa să ne cunoaștem și știu că voi doi ați fost… apropiați.

Michelle a privit-o precaută pe Mandy înainte de a se apleca spre ea, peste masă.

— În regulă atunci, ce vrei să știi?

— Cum era relația voastră? Vă iubeați?

La auzul acestor cuvinte, Michelle a zâmbit.

— Rich și cu mine am avut o relație sporadică. Eram în ultimul an la facultate când ne-am cuplat prima dată, pe când el lucra la sală.

A făcut o pauză, în mod sigur gândindu-se cât de mult ar trebui să spună.

— Eu am cam fost îndrăgostită de el, dar Rich? Ei bine, cred că poate a fost, la început, dar pe urmă a început să dea înapoi. Până la final, m-am simțit de parcă mă folosea doar pentru sex.

— Serios? a spus Mandy.

Era surprinsă, dar undeva, în sinea ei, era mulțumită că până și fetele frumoase sunt uneori folosite.

— Da, și am avut sentimentul că eram vreo câteva în același timp, de exemplu unele dintre femeile acelea mai în vârstă pe care le antrena la sală. Mereu flirtau cu el, mai ales cele măritate. Pur și simplu nu mi se părea că era tipul care să se așeze și să aibă o prietenă stabilă.

— Oh!

Mandy s-a simțit brusc dezumflată.

— Poate că s-a întâmplat când a făcut testul Potrivește-ți ADN-ul. Știa că nu ești tu aleasa și nu a mai văzut niciun rost să continue.

Când a zărit sclipirea de durere din ochii lui Michelle, a regretat felul în care formulase.

— Poate, a cedat Michelle. Doar că am fost surprinsă când ai spus că ați fost Potriviți. Rich era foarte sigur că nu va face niciodată testul.

— Serios?

— Spunea ceva de genul că i-ar lua tot suspansul vânătorii și că viața fără riscuri nu mai era viață. Așa că nici dracu' nu-i putea spune de cine ar fi trebuit să se îndrăgostească.

— Poate că s-a răzgândit.

— Se poate, dar eu mă îndoiesc.

Mandy s-a lăsat pe spate în scaun și s-a uitat țintă la masă, în timp ce imaginea mentală pe care i-o zugrăvise lui Richard în ultimele luni, cu ajutorul lui Pat și Chloe, începea să pălească.

— Cred că în sufletul meu știam că nu este el alesul, a continuat Michelle. Citisem despre ce simți când îți întâlnești Potrivirea, dar nu avusesem niciuna dintre senzațiile alea. Dar era un băiat drăguț și ne distram grozav. Și pot să fiu sinceră cu tine?

— Te rog.

— Nu-ți spun asta din gelozie că ați fost Potriviți sau ceva de genul ăsta, dar dacă lucrurile ar fi stat diferit, indiferent cât de mult ați fi fost voi de îndrăgostiți, tot nu cred că Rich era genul de bărbat care să-și pună toate ouăle într-un singur coș. Și-ar fi făcut de cap pe la spatele tău.

— Serios, a spus Mandy pe un ton egal. Acum chiar pari ofticată.

— Pe bune, nu sunt. Era un spirit prea liber. Voia să plece din nou în călătorie prin lume și ultimul lucru pe care-l avea în minte era să se așeze la casa lui și să aibă copii. Nici măcar nu-i prea plăceau.

— Ce nu-i plăceau? Copiii?

— Îhî. Îl călcau pe nervi. Odată, într-o vineri, chiar a trebuit să plecăm de la restaurant imediat după apetitive, fiindcă la masa alăturată era o petrecere pentru copii. L-au înnebunit de cap. Ba chiar a zis – cu toate că a recunoscut după aia că se simte rușinat – că era fericit că soră-sa nu avea copii, ca să nu fie nevoit să pretindă că-i place să stea în preajma lor.

— Dar atunci de ce și-a conservat sperma? Pat și Chloe mi-au spus că voia o familie a lui…

Michelle a făcut brusc ochii mari.

— Le știi pe Pat și Chloe?

Mandy a dat din cap, încuviințând.

— Atunci ascultă-mi sfatul și fugi undeva departe de ele. Alea două sunt niște nebune ciudate. Nu-i de mirare că Rich n-a vrut niciodată să mă întâlnesc cu ele.

— Nebune ciudate? De ce, ce ți-au făcut?

Michelle a venit mai aproape de Mandy, a coborât vocea și a luat o expresie gravă.

— Așa, n-o să crezi asta. La câteva săptămâni după accidentul lui Rich au aflat cine sunt și că mă întâlneam cu el, așa că s-au prezentat la mine acasă. Discuția cu ele a început cam ca asta de acum – voiau să afle mai multe despre Richard, lucruri pe care poate nu le știau –, dar la finalul întâlnirii mi-au oferit sperma lui, ca să fac un copil. Ce mama dracului mai e și asta?

Mandy a simțit cum i se ridică părul de pe ceafă.

— Voiau să faci copilul lui? a întrebat ea încet.

— Voiau? Au devenit al dracului de insistente. A fost cea mai ciudată conversație pe care am avut-o în viața mea.

Mandy și-a încleștat pumnii. Nu-și putea crede urechilor. A încercat să-și controleze respirația, ca să nu facă vreun atac de panică.

— Când le-am refuzat, au devenit un pic cam… nu știu… cam insistente, ba chiar mi-au oferit niște bani și au spus că acoperă ele toate costurile, a continuat Michelle. Chiar se gândiseră serios la asta și mi-au spus că puteam să mă mut cu ele până se întâmpla treaba. Au continuat săptămâni întregi – telefoane, mesaje, e-mailuri… până la urmă le-am amenințat că mă

duc la poliție dacă nu mă lasă în pace și, în fine, s-au oprit. Totuși m-au cam speriat și de aia am fost la început reținută și față de întâlnirea cu tine.

— Cred că e de înțeles, a spus Mandy, încercând cu disperare să le găsească o scuză. Probabil că nu mai gândeau limpede și încă jeleau moartea lui Richard.

— Moartea? întrebă Michelle, părând confuză. Cine ți-a zis că Rich a murit? Trăiește bine mersi.

Capitolul 62

CHRISTOPHER

— Isuse Hristoase, câte kile ai? a gâfâit Christopher, târând-o pe Numărul Douăzeci pe podeaua holului, spre bucătărie.

Era într-o formă fizică bună, dar simțea cum i se impregnează în cagulă picăturile de sudoare de deasupra sprâncenelor. Pozele de profil ale fetei nu reflectau mărimea adevărată a hainelor. Chiar și când o urmărise într-o după-amiază pe la Top Shop, Zara și H&M, în misiune de recunoaștere, presupusese că era înfofolită într-o mie de cojoace din cauza valului de aer rece venit pe neașteptate, însă în confortul propriei case se dovedise fără dubiu că era o fată foarte corpolentă.

Planul neobișnuit al apartamentului cu două etaje însemna că bucătăria se afla la etajul de deasupra dormitoarelor, așa încât Christopher s-a adaptat și și-a schimbat tiparul crimei. Odată ce a dat drumul bilei de biliard pe podeaua de linoleum din fața dormitorului, iar ea a ieșit să vadă ce se întâmplă, i-a înfășurat firul de sârmă în jurul gâtului, cum făcea de obicei. Dar când acesta s-a înfundat în straturile de piele în exces, a înhățat-o și mai tare, dezechilibrând-o. Greutatea fetei l-a împins în perete, unde a dărâmat două tablouri înrămate. Acolo a rămas țintuit în spatele ei, folosindu-și fiecare dram de energie ca să rămână amândoi în picioare, altminteri risca să sfârșească pe jos, ca în cazul Numărul Nouă, cea care-l mușcase de deget. Din fericire, Numărul Douăzeci își pierduse cunoștința într-un minut, deoarece Christopher îi comprimase ambele artere carotide care irigă creierul. Însă tot i-au mai trebuit trei minute până să înceteze complet să respire.

Îi storsese lui Christopher toată energia, lăsându-i bicepșii și antebrațele încordate și fără vlagă. După ce și-a acordat un pic de timp ca să se

odihnească și să-și recapete puterile, i-a tras o pungă de plastic pe cap și în jurul gâtului, a prins-o bine cu elastice, apoi a apucat-o de încheieturi cu mâinile înmănușate și a început s-o târască pe coridor, pe lângă camera de zi și în sus, pe scări, spre bucătărie. S-a oprit la o treime din drum ca să-și recapete suflul înainte de a-i așeza în sfârșit trupul, simetric, pe podeaua din bucătărie.

Nevoia de ordine a lui Christopher îi cerea ca fiecare femeie să fie lăsată în exact aceeași poziție și în exact aceeași încăpere. Nu așa începuse, ci doar se întâmplase ca primele trei fete să aibă bucătărie cu nișă care-i furniza locul perfect pentru a se ascunde în întuneric, în așteptare. Numărul Patru fusese ucisă în sufragerie și inițial a vrut s-o lase acolo, dar s-a răzgândit chiar înainte să iasă din locuința ei. Știa că, dacă n-ar fi făcut-o, tot restul nopții, apoi și zilele următoare și de-a lungul tuturor celorlalte crime avea să-l irite faptul că poziționarea diferită o făcea pe fata asta o excepție. Și nu era – le trata pe toate cu aceeași lipsă de considerație.

Odată ce a îndepărtat punga de plastic ce adunase fiecare picătură de sânge din rana de la gât, i-a îndreptat hainele, astfel încât să nu existe pliuri sau gâlme mototolite care să arate că fusese târâtă până în poziția aceea. A scos rola pentru scame și a trecut-o peste hainele fetei, ca să adune orice fir de păr scăpat de sub cagulă, din sprâncene sau gene.

Apoi, înarmat cu spray-ul cu luminol meșterit dintr-o sticlă de plastic, și-a refăcut drumul. În contact cu fierul din sânge, compușii chimici emiteau o strălucire albastră care îi permitea lui Christopher să localizeze picăturile de sânge împrăștiate poate pe drum. În cele din urmă a curățat toată zona cu șervețele dezinfectante și a pus la loc tablourile căzute pe hol, după care a făcut o ultimă recapitulare în minte.

Cu cele două fotografii polaroid deja făcute și depuse cu grijă într-un plic, Christopher era gata să plece, când s-a oprit brusc în loc. Și-a dat seama că nu mirosise părul Numărului Douăzeci. Era un alt ritual al lui, indiferent de cum era sau arăta fata respectivă. Mirosise părul lui Amy chiar în dimineața aceea, când îl surprinsese, alăturându-i-se la duș. Trecuse în spatele ei și îi masase scalpul cu șampon, privind cum se scurge spuma între omoplați și i se prelinge pe spatele arcuit. Apoi se ghemuise și își trecuse limba pe trupul ei, de la fese până la gât. Nimeni și nimic pe lumea asta nu

avea un gust și un miros care să-l satisfacă la fel de mult ca mirosul și gustul lui Amy. Oare de aceea n-o mai mirosise pe Numărul Douăzeci?

Nu, nu-i singurul motiv, și-a spus Christopher. Știa că mai era ceva în moartea Numărului Douăzeci greu de acceptat pentru el. Nu era vorba doar de locul crimei și de faptul că nu-și dăduse seama de greutatea fetei, era faptul că, pentru prima dată, nu-i făcuse plăcere nimic din această crimă. Obișnuia să savureze anticiparea momentului în care se va întoarce, câteva zile mai târziu, să așeze fotografia următoarei victime pe pieptul acesteia și să-i vadă gradul de descompunere, dar nici măcar lucrul ăsta nu mai era la fel de atrăgător ca altă dată.

Inima lui nu mai era aici; era în altă parte, cu altcineva. Amy îl schimba. Dar în ce, habar n-avea.

Capitolul 63

JADE

Jade începea să se simtă copleșită de câți oameni se adunaseră în grădină în ziua nunții și, judecând după expresia epuizată de pe chipul lui Kevin, și el simțea același lucru.

— Hai să mergem înăuntru să ne răcorim un pic, i-a spus ea și au pornit amândoi, încetișor, spre camera lui.

Mai mult de o sută de persoane, prieteni de-ai lui Kevin, rude și vecini, își făcuseră apariția la recepția organizată în pripă, aducând tăvi cu mâncare și sticle cu bere care au fost depozitate în butoaie cu gheață. Grătarul sfârâia, readus la viață lângă garajele unde proaspătul ei socru, Dan, întorcea burgeri și perpelea cârnați.

Jade simțea mirosul cărnii fripte și asculta discuția ce răzbătea de dincolo de fereastra lui Kevin.

— Mulțumesc, a îngăimat el, cu ochii închiși și respirația îngreunată.

— Pentru ce?

— Pentru că te-ai căsătorit cu mine. Știu cât de greu ți-a fost – și știu și de ce.

Jade a făcut ochii mari și a încercat să-și păstreze cumpătul. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l rănească pe Kevin, dar oare ghicise că era îndrăgostită de fratele lui și nu de el?

— Ce vrei să spui? a întrebat, prudentă.

— Știind că sunt Potrivirea ta și că n-o să mai fiu prea multă vreme pe lumea asta… ai fi putut, pur și simplu, să-mi întorci spatele și să pleci

acasă. Dar n-ai făcut-o, așa că îți mulțumesc.

Jade și-a mușcat buzele și l-a strâns de mâna rece. Știa că făcuse ce trebuie și a așteptat până când a adormit Kevin, apoi a revenit în curte ca să-i cunoască pe invitați.

Era limpede că, în ciuda poziționării izolate a fermei, Kevin și familia lui se aveau bine cu vecinii. A fost prezentată multor oameni entuziaști, care-l iubeau pe Kevin și care auziseră totul despre ea. Îi strângeau imediat mâna, o îmbrățișau și o sărutau fără ezitare pe obraz, felicitând-o. Însă, în spatele zâmbetelor, știa că toți ascundeau un sentiment profund de milă față de tânăra văduvă ce avea să fie.

Mark a fost singura persoană care a evitat s-o abordeze și totuși persoana cu care voia cel mai mult să vorbească. Stăteau la distanță unul de celălalt și, cu cât erau mai îndepărtați din punct de vedere fizic, cu atât se simțea mai frustrată din cauza sentimentelor pe care le avea pentru el.

— Kevin e norocos să te aibă, scumpo, a început Dan, punând o mână pe umărul lui Jade. Nu, lasă-mă să rectific – *noi* suntem norocoși să te avem. Nu l-am mai văzut niciodată așa de fericit cum a fost în ultimele săptămâni. Și știu că următoarele nu vor fi simple pentru niciunul dintre noi, dar vor fi mai ușoare pentru Kevin, știind că ești alături de el.

Jade a zâmbit de complezență și i-a mulțumit lui Dan pentru cuvintele frumoase, dar în sinea ei începuse să simtă presiunea enormă a propriilor fapte apăsându-i pe umeri și strivind-o sub greutatea lor. S-a scuzat și și-a croit drum prin cort, departe de toată lumea, unde putea fi singură.

Și-a reamintit felul în care, doar cu o lună în urmă, posibilitatea de a-și cunoaște Potrivirea în carne și oase părea un vis irealizabil. Îl făcuse să se întâmple, dar undeva, pe drum, lucrurile o luaseră razna. Acum încerca disperată să preia controlul trenului deraiat în care se trezise pasageră, dar nu avea idee cum să facă lucrul ăsta. Așa că nu i-a rămas decât să încerce să supraviețuiască.

S-a apropiat în tăcere de curtea interioară, bucuroasă să aibă timp pentru ea însăși. Dar nu era singură. Înainte de a-l putea vedea în lumina

amurgului, i-a simțit prezența. Pulsul i s-a accelerat și i s-a ridicat tot puful de pe mâini.

— Bună, a început Jade, timidă.

— Salut, i-a răspuns Mark.

— Ce faci aici?

— Aveam nevoie de un pic de timp singur.

— Și eu la fel.

— Vrei să plec?

— Nu, nu, a spus ea, un pic cam pătimaș.

Jade s-a așezat pe cel mai îndepărtat scaun și a privit în zare, spre amurg. Niciunul dintre ei nu știa cum să continue, ce să spună mai departe sau cum să alunge încordarea dintre ei.

— A fost o ceremonie frumoasă, a început Mark. Uitasem cum e să-l văd pe Kevin zâmbind atât de mult.

— Da, a fost minunat.

Își ținea la spate mâna cu verigheta, departe de privirea lui.

— Știu că la venirea ta aici nu ai găsit ce așteptai, dar Kevin și mama și tata sunt bucuroși că ai venit.

— Dar tu? l-a întrebat Jade, susținându-i privirea. Tu ești bucuros că am venit?

— Mai bine mă întorc, a spus Mark brusc și s-a ridicat de pe scaun.

— Mark, l-a strigat Jade cu voce pătimașă când l-a văzut îndepărtându-se. Ce-o să facem?

El a întors capul și a privit-o cu atâta dorință în ochi, încât lui Jade i-a venit să plângă pentru amândoi.

— N-o să facem nimic, a spus el blând, înainte de a se întoarce încet cu spatele, dispărând din ochii ei.

Capitolul 64

NICK

Nick stătea chircit pe podeaua camerei închiriate într-un hotel ieftin din centrul orașului, sprijinit de dulap și mirosind a băutură; reușise să lichideze de unul singur toate sticluțele cu tărie din minibar. A ignorat semnul care interzicea fumatul și a scuturat scrumul țigării aprinse în capacul rupt de la pachetul lui de Marlboro Lights.

Hainele pe care le purtase în ultimele trei zile zăceau aruncate grămadă în colțul camerei. Televizorul era pornit, dar cu sonorul la minimum.

De când o întâlnise pe Sally, cu aproape patru ani în urmă, aceasta era cea mai lungă perioadă în care nu vorbiseră. Chiar și atunci când își luase o vacanță de detoxifiere pe coasta thailandeză, alături de vechile ei prietene din facultate, tot găsise o cale să-i scrie câte un e-mail. Însă de când deciseseră de comun acord ca Nick să plece din apartament, rupseseră orice legătură.

Alex s-a aplecat spre el și i-a întins o sticlă de bere Fosters din pachetul de șase pe care îl adusese. Scosese capacul folosindu-se de muchia noptierei.

— Cum te simți acum? l-a întrebat el.

— Nu știu, a răspuns Nick. În urmă cu o lună îmi planificam nunta și acum stau într-o cameră de hotel. Nu mă gândesc decât la ce i-am făcut lui Sally și la cât de mult aș vrea să fiu cu tine. Cum a reacționat Mary când i-ai spus?

— A fost destul de agresivă… Tot îmi zicea la câte renunță ca să meargă cu mine în Noua Zeelandă și cum i-am frânt inima și m-am căcat pe ea de sus. Și îi tot dădea înainte cu banii despre orice. M-a și plesnit peste față de vreo două ori, mi-a zis că sunt un nemernic și că mă urăște. Dar cred că

undeva, în sinea ei, își dădea seama că n-are sens să lupte. Amândoi am citit deja destul despre Potrivirile ADN ca să știm că, odată ce s-au realizat, sunt prea puternice pentru a fi învinse.

— Cred că și Sally simte la fel, cu toate că la final m-a susținut. Dar asta nu înseamnă că nu mă simt ca un rahat.

— Te înțeleg.

Au ciocnit sticlele cu bere.

Alex s-a așezat alături de Nick pe podea. Cei doi bărbați au rămas cu privirea țintă în față, la reproducerea după Andy Warhol atârnată pe perete. Interpretarea artistică a cutiei de supă marca Campbell l-a făcut pe Nick să-și audă stomacul ghiorțăind.

— Este un lucru despre care cred că ar trebui să discutăm, a început Alex prudent.

— Sunt probabil multe lucruri despre care trebuie să discutăm.

— Vrei să începi tu?

— Nu.

— Nici eu, dar o s-o fac, a spus Alex. Și tu, și eu, știm că în momentul ăsta, această… orice-o fi ea…

— … relație. Atipică.

— Că această… relație atipică… are un timp limitat. Mi-am cumpărat bilet de avion spre casă cam în două luni și, până când nu se duce tata, nu știu când voi reveni. Dacă voi reveni.

Acest lucru nu era o noutate pentru Nick, dar, cu toate astea, a simțit cum i se scufundă corăbiile.

— Și dacă revin, a continuat Alex, sau dacă vii tu să mă vezi, asta mă duce spre următoarea dilemă. Este oare îndeajuns pentru noi să fim

împreună așa cum suntem acum sau suntem pregătiți să mai facem un pas înainte?

— Vrei să spui, fizic vorbind?

— Cred că la asta mă refeream.

Alex s-a înroșit la față și s-a lăsat o tăcere stânjenitoare.

— Tu asta vrei? l-a întrebat Nick. Nu ar trebui să fim… cum să zic, atrași sexual unul de celălalt?

— Așa funcționează de obicei, da.

— Și… tu ești?

— N-o să te mint – nu știu dacă sunt sau nu, omule. Pentru mine e un teritoriu complet necunoscut, mă rog, pentru amândoi. Vreau să spun că-mi place sexul, mă rog, ca să fiu sincer, îmi place al dracului și consider că e o parte extrem de importantă într-o relație. Și dacă tu și cu mine nu facem asta, atunci putem cu adevărat să fim împreună? Ceea ce avem acum împreună este oare destul pentru ca sexul să nu conteze? Va trebui să trăim ca niște călugări tot restul vieții noastre sau o să ne facem poftele prin alte părți, cu femei?

— O grămadă de întrebări.

— Imaginează-ți cum ar fi să te afli acum în capul meu.

— Am o întrebare directă, a spus Nick. Ce se întâmplă dacă noi doi, știi tu, încercăm… *s-o facem*… și unuia dintre noi îi place, dar celuilalt nu? Atunci ce se întâmplă?

Alex s-a frecat la ochi, a întors capul și a dat din umeri.

— E o tâmpenie absolută.

— Poți s-o mai spui o dată.

Alex a expirat lung și apoi și-a trecut mâinile prin păr.

— Nu, a spus el ferm. N-o „s-o mai spun o dată”. Am vorbit deja cât să ne ajungă o viață întreagă.

Nick s-a uitat cum Alex și-a înclinat capul și s-a apropiat încet de el. A închis ochii și a răspuns mișcării lui.

Buzele lui Alex erau mai moi și mai calde decât își imagina Nick că ar putea fi buzele unui bărbat, dar barba era mai degrabă țepoasă. Instinctiv, Nick i-a pus mâna lui Alex pe obraz, în timp ce au continuat să se sărute în tăcere. A simțit mâna lui Alex pe coapsa lui și s-a împins mai aproape de el, până când piepturile li s-au atins, lipindu-se și potrivindu-se de parcă așa ar fi fost concepute.

Iar în acel moment, în timp ce-și simțeau unul altuia inima luând-o la goană, bătând totuși în același ritm, și-au dat seama că erau două jumătăți ale aceluiași întreg.

Capitolul 65

ELLIE

Tim a părut nedumerit când Ellie i-a cerut să păstreze o vreme secretul asupra logodnei lor.

— Te rog să nu te gândești că n-aș vrea să știe lumea, a ținut ea neapărat să sublinieze, dar, crede-mă, atunci când creatoarea aplicației Potrivește-ți ADN-ul anunță că și-a găsit ea însăși Potrivirea, lucrurile o cam iau razna pentru bărbatul cu pricina.

— Cum adică o iau razna? a întrebat Tim.

Naivitatea lui o făcea să-și dorească să-l protejeze și mai mult.

— Presa o să încerce să găsească tot ce există pe lumea asta despre tine. O să-ți identifice fostele iubite și aventurile de-o noapte.

— Cât timp vor spune că o am mare și că dau ca trenul, nu-mi pasă.

— Vorbesc serios, Tim! O să scrie despre răposata de maică-ta, o să-l găsească pe taică-tău – dacă mai trăiește – și vor oferi bani oricui te-a cunoscut vreodată, sperând că dau de vreo sământă de scandal. Crede-mă, nu exagerez. Am mai trecut prin asta și nu-i deloc plăcut.

— Rahat, a spus Tim, frecându-se la ochi. O să găsească și filmul ăla porno pe care l-am făcut când eram în facultate?

— Ce film porno? a întrebat Ellie cu o expresie de dezamăgire pe chip.

El a râs.

— Știi ceva, pentru o femeie deșteaptă ești ușor de păcălit.

Ellie a răsuflat ușurată și l-a lovit în glumă peste braț.

— Nu-ți face griji, singurele schelete pe care le am în dulap sunt ale șoarecilor mei.

Când l-a informat pe Andrei, acesta abia dacă a schițat un zâmbet. Le-a spus și celor din familie că vor căpăta un al treilea ginere, dar le-a cerut să-i promită că nu vor împărtăși vestea decât în cercul apropiaților.

— Credeam că Tim o să fie mai de modă veche, i-a spus sora ei, Maggie.

— În ce sens?

— Credeam că o să-i ceară mai întâi tatii permisiunea de a se căsători cu tine.

— I-a cerut-o când am venit la Crăciun.

— Tata zice că nu. Nu-i mare chestie sau vreun capăt de țară, doar că am fost un pic dezamăgiți.

— Cred că tata începe să fie cam confuz, a spus Ellie.

Tim n-avea niciun motiv să mintă, și-a spus în sinea ei.

Până atunci reușise cu succes să-l ferească pe logodnicul ei de ochii nedoriți ai paparazzilor, prin retragerea ei din viața publică. În rarele lor ieșiri intrau în restaurante sau teatre în momente diferite și chiar pe uși diferite. Se bucura să-l aibă pe Tim numai pentru ea și a fost plăcut surprinsă că presa nu le descoperise relația, mai ales după ce-l luase cu ea la petrecerea de Crăciun de la serviciu.

Ellie adora inelul de logodnă pe care Tim i-l pusese pe deget, un diamant neostentativ montat pe o fâșie de aur alb. Presupunea că nu fusese o avere, dar pentru ea însemna mai mult decât oricare dintre bijuteriile pe care le ținea într-o cutie de valori la bancă. La serviciu și în public păstra inelul de la Tim pe un lanț de aur, la gât, strecurat sub bluză. Din când în când se surprindea jucându-se cu el. Și în fiecare seară, imediat ce se urca în mașină

și pornea pe drum spre casă, și-l punea iar pe deget și îl cerceta din toate unghiurile.

Într-una dintre puținele seri pe care nu le petreceau împreună, când se întoarse în casa din Londra, Ellie o simți îndată pustie fără Tim. Vorbiseră pe FaceTime înainte ca el să plece la meciul de fotbal în echipe de cinci și el pufnise când Ellie răsucea telefonul ca să-i arate muntele de hârtii pe care trebuia să se uite.

Dar înainte de a trece la treabă și-a încălzit mâncarea lăsată de menajeră în cuptor, s-a așezat în bucătărie și asculta pe Spotify o listă de piese ale unor trupe indie din anii 1990, alcătuită de Tim special pentru ea. Cartea logodnei, creată tot de el, stătea pe blatul de la bucătărie. Nu se putea abține și o tot recitea.

„Numărul 42: îmi place cum am avut amândoi aceeași tunsoare când eram copii”, a citit ea și s-a mai uitat o dată la poza de pe pagină. Pe partea stângă era o fotografie de școală împrumutată de Tim de la maică-sa, cu o Ellie la șapte ani, etalând o nefericită tunsoare castron. La dreapta era Tim, cu o freză aproape identică. Arăta adorabil în uniforma lui de școală.

Felul în care o ceruse Tim, prin intermediul acestei cărți, era atât de personal, atât de grijuliu și atât de romantic, încât valora mai mult decât orice dar primit vreodată de ea. De fapt, pe parcursul relației lor, Tim fusese mereu cel cu sufletul la vedere, în timp ce ea avea grijă să pară un pic mai detașată. Nu așa simțea, iar uneori se temea ca Tim să nu o simtă ca pe o lipsă de interes.

Brusc, i-a venit o idee. Dacă Tim putea face o carte despre cât o iubea, putea face și ea ceva pentru el. Putea pune laolaltă poze și înregistrări video din telefonul mobil, ca să creeze un filmuleț cu ei doi.

A găsit un website care să-i permită să creeze un proiect și a început să lucreze, adunând imagini din telefonul ei și de pe iPad. Când a vrut să se autentifice în contul ei din cloud, a observat că iPad-ul ei era deja conectat la contul lui Tim. Probabil că îl împrumutase el de curând pentru ceva. Se întreba dacă ar putea fura ceva imagini și de acolo.

Avea poze de la sărbătoarea de Crăciun petrecută alături de familia ei, un weekend spontan, pe fugă, la Berlin și câteva poze ale lui de când era elev. A zâmbit când a trecut prin diferite variante ale lui Tim și s-a întrebat dacă sau când vor avea copii împreună și cum vor arăta aceștia. A dat peste niște poze ale tânărului Tim alături de o femeie și, după diversitatea locurilor și a momentelor în care fuseseră făcute, a presupus că era maică-sa. Asta a cam bulversat-o – când îi ceruse să vadă o poză cu ea, Tim pretinsese că n-are niciuna și că toate arseseră într-un incendiu.

Într-una dintre acestea, ea îngenunchease cu spatele la cameră, ținând în mâini un tort aniversar cu cinci lumânări înfipte în el. În alta îi ținea mâna pe umeri, dar nu i se vedea bine fața. Ellie a căutat mai departe printre fotografii, încercând să găsească una în care fața femeii să nu fie estompată. Parcă cineva îi făcea intenționat poze neclare.

În cele din urmă, când a reușit să vadă chipul femeii, a lăsat să-i scape un oftat zgomotos. Știa exact cine era mama lui Tim.

Capitolul 66

MANDY

Mandy stătea în mașina parcată în fața cafenelei unde se întâlnise cu fosta iubită a lui Richard, Michelle; a lăsat geamul, sperând ca aerul rece s-o răcorească un pic.

Nu mai suferise până atunci un atac de panică, dar palpitațiile cardiace ivite din senin și amețeala, plus sentimentul intens de teamă, o făceau să se simtă de parcă așa ceva i se întâmpla. A încercat să se liniștească reamintindu-și exercițiile de respirație prenatală. Și, dacă ar fi vrut vreodată să se reapuce de băut, ăsta era momentul.

— Richard trăiește bine mersi, îi spusese Michelle.

Richard trăiește bine mersi.

— Ești bine? o întrebase Michelle când văzuse cum îi piere culoarea din obraji.

Mandy dăduse din cap, dar era clar că nu-i e bine.

— Cum adică Richard trăiește? o întrebase ea în cele din urmă. A fost lovit de o mașină, nu? Am fost la slujba de comemorare.

— Dar accidentul ăla nu l-a omorât, a replicat Michelle. Este într-un centru privat de îngrijire, undeva în Wellingborough. Mă rog, bietul băiat e ca și mort. Are leziuni cerebrale grave.

— Atunci de ce i-au făcut slujbă de pomenire?

— Din câte am înțeles eu, când maică-sa și soră-sa au priceput că nu-l vor primi înapoi pe Richard al lor cel perfect, l-au trimis de acasă. Le-au spus prietenilor să nu-l viziteze, pentru că i-ar întrista foarte tare să-l vadă,

dar că vor face ele în schimb o slujbă de rugăciune pentru speranță, unde se puteau aduna cu toții ca să-și amintească de el. Numai că, atunci când a avut loc toată treaba, nici n-a venit vorba de cuvântul „speranță".

Mandy și-a frământat creierul ca să-și amintească de mesajele de pe Facebook lăsate după accidentul lui Richard, precum și de discursurile de pomenire de la slujbă. Fusese atât de speriată, încât nici nu-și amintea ce se spusese acolo. Era foarte posibil să nu fi amintit nimeni de moartea lui Richard. Singurele care folosiseră în mod cert cuvântul „moarte" și care o lăsaseră categoric să creadă că Richard nu mai era printre ei erau Pat și Chloe.

— Nu înțeleg. De ce ai organiza așa ceva pentru un om care n-a murit?

— Nici pentru noi n-a avut niciun sens, dar cine se apucă să ia la întrebări o familie aflată în suferința doliului? Prietenilor nu li se permitea să meargă să-l vadă, așa că presupun că a fost felul lor de a se aduna și de a se gândi la el. Când familia lui a venit la mine a fost ca și când ar fi vrut să uite de el și doar să găsească vreo amărâtă de vită de prăsilă care să le dea un copil drept înlocuitor. Pe dracu' dacă o să fiu eu aia.

Mandy nu va uita niciodată expresia de pe chipul lui Michelle când, la finalul întâlnirii lor, s-a ridicat în picioare și a lăsat pardesiul să se deschidă, ca să-i lase la vedere burta de gravidă.

— Rahat, a îngăimat Michelle.

Mandy nu voia decât să iasă din cafenea cât mai repede posibil.

Odată ajunsă în mașină, după ce a reușit în sfârșit să se adune, a băgat mâna în geantă, după telefonul mobil, și a căutat pe Google cuvintele „centru privat de îngrijire" și „Wellingborough". Erau cinci așezăminte în rezultatele căutării, dar al treilea la care a sunat i-a confirmat ce știa deja că este adevărat.

A tastat codul poștal în sistemul de navigație al mașinii, a pus cheia în contact și a pornit. Era pe cale să-l cunoască pe bărbatul pentru care fusese făcută.

Capitolul 67

CHRISTOPHER

„Psihopații nu prea se îndrăgostesc în felul în care o fac persoanele normale”, a citit Christopher cu voce tare, ca pentru el însuși, în biroul gol, „dar se pot îndrăgosti totuși”.

Prea vanitos ca să poarte ochelari și rămas fără lentile de contact, Christopher s-a apropiat la câțiva centimetri de ecranul computerului, ca să vadă mai bine ce scrie.

„Psihopații preferă să se implice în relații sexuale pe termen scurt, cu condiția ca ei să fie cei care dețin controlul”, a continuat el. „Aceste scurte momente de satisfacție nu conduc de obicei spre legături ulterioare, pentru că psihopații văd dorința sexuală a partenerului ca pe promiscuitate. Și, totuși, ei justifică destul de ușor acțiuni similare proprii. În mintea lor, pot înșela și se pot implica în relații sexuale cu mulți alții, dar dacă partenerul lor face la fel se consideră pe o treaptă superioară și atunci reacționează pe baza unor principii profund morale”.

Christopher a dat din cap; nu vedea care e problema. S-a gândit la Holly, o fată cu care se întâlnea pe când abia făcuse 20 de ani. A avut îndrăzneala să se răzbune pe infidelitatea lui făcând și ea la fel și nu a înțeles de ce Christopher a rupt toate legăturile, asta după ce i-a spart nasul.

A luat o înghițitură dintr-una din cele 12 cutii de Red Bull pe care le cumpărase de la o gheretă de ziare la întoarcere, după ce lăsase poza pe pieptul numărului Douăzeci și Doi. În ultima vreme era cam furios pe el însuși că nu mai era la fel de atent și intra în magazine care ar fi putut avea camere pentru supraveghere video.

„Singurul mod în care poți dezvolta cu succes o relație cu un psihopat este să găsești echilibrul între putere și control”, a citit el în continuare. „Psihopații sunt amanți pasionați, talentați și neobosiți, dar dacă încep ca

partener dominant, vor continua pe același model. Când înțeleg că își pot domina partenerul sau că acesta pierde controlul, adeseori își pierd și ei interesul și caută în altă parte contactul sexual. Există totuși sociopați cărora le face plăcere să-și împartă partenerul cu alții. Pentru ei, un partener este o achiziție pe care o pot împrumuta după cum cred de cuviință”.

Așa s-a întâmplat cu Tori, și-a amintit Christopher. La insistențele lui, fata mersese cam fără tragere de inimă la un club de swingeri unde el o privise făcând sex, pe rând, cu șapte bărbați într-o seară. El o implorase s-o facă, spunându-i că asta o să-l excite și o să le întărească relația. Tori era atât de tânără și de naivă, încât îl crezuse. După aceea, în mașina parcată în fața casei ei, o făcuse rapandulă împuțită și încheiase relația.

Rând pe rând, Christopher a frunzărit caleidoscopul mental cu femei despre care își amintea că se culcaseră cu el și pe care le tratase cam în aceeași manieră înjositoare. Mărșăluia prin viață dominator în aventurile lui și manipulându-și partenerele să ducă la îndeplinire orice deviație îl excita pe el. Dar singura persoană pe care n-o degradase și de care nu abuzase în niciun fel era Amy.

În afara dormitorului își păstrase un ușor avantaj, căci avea secretul lui pe care nu era încă pregătit să i-l împărtășească, dar în dormitor erau egali. Iar conștientizarea acestui fapt îl făcuse să-și dorească să afle mai multe despre relația cu psihopații. Găsise lămuriri complete pe o pagină web denumită „Deci crezi că te-ai îndrăgostit de un psihopat?”

A dat mai jos, ca să citească mai departe. „Odată ce unui psihopat îi este permis să aibă standarde duble, atunci cel mai probabil relația va eșua. Partenerul nu este egalul lui și nu se poate aștepta să fie tratat ca un egal. Încercarea de a-i recâștiga interesul este neproductivă. Singurul mod în care poate prospera o relație romantică este ca partenerul să nu permită să fie manipulat și să-și păstreze respectul de sine”.

Christopher s-a foit încolo și încoace, incapabil să stea liniștit, fiindcă se recunoscuse din plin pe sine și o recunoscuse și pe Amy.

„Pentru că studiile despre Potrivește-ți ADN-ul nu există decât de zece ani, încă nu avem concluzii pentru determinarea unei scale până la care un

psihopat se poate îndrăgosti de Potrivirea lui. Dar indicatorii de până acum arată că atracția existentă poate însemna că un psihopat este capabil să iubească pe altcineva la fel de mult ca un non-psihopat”.

Christopher a expirat lung și s-a lăsat pe spate în scaun, frecându-se la ochi. Deci *era* capabil să se îndrăgostească. Era dovada faptului că, îngropată printre nevoile lui stringente, răutatea lui diabolică și cruzimea lui, în el exista totuși o urmă de normalitate.

Capitolul 68

JADE

Ca și când Kevin și-ar fi păstrat ultimele rezerve de vervă și de putere pentru nuntă, la 15 zile după ce a spus „Da”, Jade și-a îngropat soțul.

Declinul lui fusese observat de toată lumea, cu toate că nimeni din familie n-a vorbit despre asta. În schimb s-au ocupat în continuare de treburile de zi cu zi de la fermă și l-au ajutat să se simtă cât de confortabil se putea, în condițiile date. Jade l-a ajutat cu medicamentația stufoasă și doctorul din oraș l-a vizitat de două ori pe zi ca să-i administreze calmante, dacă era nevoie.

Când, într-un final, lui Kevin i-au cedat picioarele subțiri ca bețele de chibrit, lăsându-l complet imobil, Jade a rămas să-i țină companie în camera lui, indiferent dacă era sau nu conștient, mângâindu-l pe braț și fiind răsplătită când și când cu o strângere blândă de mână. Citise că auzul este ultimul lucru care dispare, așa că vorbea cu el, dar nu despre ceva anume. Nu voia să-l lase să părăsească această lume având în urechi doar liniștea, ca ultimă coloană sonoră.

În cea mai mare parte a timpului se simțea neputincioasă, privindu-și cel mai bun prieten cum dispare. În ultimele sale zile, în care trupul nu mai reacționa aproape deloc, Jade i-a tamponat cerul gurii cu un bețișor de urechi umezit, lăsându-i și pe limbă o picătură de apă, și i-a uns buzele

crăpate. Și-a asistat socrul când schimba lenjeria plină de scârnă și îl curăța cu șervețele umede. Nu s-a putut abține să nu se întrebe: dacă inevitabilul i s-ar fi întâmplat chiar ei, cine ar fi iubit-o în aceeași manieră lipsită de egoism de care avea parte Kevin? Și-a dat seama că nimeni, în afara familiei ei.

Cel mai mult, pe Jade a speriat-o horcăitul de moarte al lui Kevin: un hârâit îngrozitor, un zgomot gâjâit venit din gât și din piept, în timp ce plămânii au adus la suprafață un lichid puturos, greu mirositor, care îi făcea respirația de nesuportat. În ultimele ore rămase, toată familia s-a adunat lângă patul lui, așteptând ca pieptul să i se lase pentru ultima dată.

Când a venit momentul, Jade aproape că a simțit cum sufletul lui Kevin părăsește trupul în liniște și pleacă spre următoarea lui călătorie. Soarele de dimineață începea să se ridice pe cer. Era prima dată, în 25 de ani, fără Kevin sub lumina lui.

Susan și Dan s-au îmbrățișat jelindu-și încet fiul și, fără să se gândească, Jade s-a îndreptat instinctiv spre Mark, ca să-l consoleze. Spre surpriza ei, bărbatul a răspuns cuprinzând-o cu brațele lui puternice. În acel moment, când trupul și mintea lui se predaseră în fața suferinței, a simțit și ea tot ce simțea el, absorbindu-i lunile de frustrare înăbușită. Îl simțea cum tânjește după ea. Așa simțea și ea. Incapabil să intervină împotriva acestei porniri, s-a agățat de ea cu toate puterile, speriat să nu piardă a doua persoană pe care o iubea, atât de repede după ce-o pierduse pe prima.

Funeraliile au fost oficiate de același preot care îi căsătorise pe Jade și Kevin. Însă în loc să se înghesuie cu toții în micuța catedrală de circumstanță, s-au adunat la fermă, după cum fusese dorința lui Kevin. Mark și tatăl lui au săpat ei înșiși mormântul la umbra copacilor, alături de pietrele funerare ale bunicilor, cam la un kilometru și jumătate de casă, spre nord.

Reverendul le-a atras atenția îndoliaților că se aflau acolo ca să celebreze viața lui Kevin și nu ca să se lamenteze pentru cât de scurtă a fost. A povestit ce tânăr minunat fusese Kevin și câte vieți influențase. Dar când și-a auzit numele, Jade s-a simțit ca o impostoare. Nu regreta deloc că fusese

prietenă cu Kevin, dar n-ar fi putut să-l iubească niciodată așa cum o iubise el.

Abia când sicriul soțului ei a fost coborât încet în pământ, Jade a putut recunoaște față de ea însăși cât de tare se îndrăgostise de Mark. Nici măcar nu transferase asupra lui afecțiunea pentru Kevin; tot ce simțea pentru Mark era absolut autentic. Chiar și în cele mai rele împrejurări, când stăteau unul lângă altul la mormântul fratelui lui, prezența lui Mark îi producea un gol în stomac. Își dădea seama că este complet nepotrivit, dar, din felul în care el nu putea s-o privească în ochi, știa că împărtășesc același sentiment.

Oricum, cu excepția momentului de după trecerea în neființă a lui Kevin, când și-a dezvăluit sentimentele, Mark a început iar să-și țină emoțiile în frâu, ferindu-se să se dea de gol. Toate comunicările dintre ei s-au reîntors în limitele zâmbetelor și mulțumirilor politicoase – iar Jade a început să-l urască din cauza asta.

— Este așa bine să-i avem aici, deși sunt atât de departe, a explicat Susan când cortegiul funerar a început să se împrăștie. Lui Kevin i-a plăcut mereu să stea cu bunicii lui, așa că mă bucur că sunt împreună, să-și poarte de grijă unii altora. Așa cum a spus și preotul, hai să celebrăm viața lui Kevin, nu să-l jelim.

Jade a zâmbit și a luat-o pe Susan de mână cât au parcurs, pe jos, drumul rămas până acasă. Dar înainte de a li se alătura celorlalți în sufragerie, pentru gustări și ceva de băut, s-a îndreptat spre camera lui Kevin. Se simțea recunoscătoare pe veci că l-a cunoscut și că i-a cerut să-i fie soție, dar cu atât mai mult era recunoscătoare acum, pentru că nu trebuia să-i frângă inima spunându-i că nu era el *alesul.*

S-a întins la el în pat și și-a amintit de prietenul care o făcuse să se simtă atât de specială. Relația lor fusese singura din viața ei în care se simțise cu adevărat iubită și o durea faptul că nu a putut răspunde în același fel. Se străduise cât de tare putuse ea, dar în momentul în care simțise exploziile acelea nu mai avusese nicio îndoială asupra persoanei cu care își dorește să fie. Singurul fel în care își putea gestiona emoțiile suprimate era fie să lovească furioasă perna, până când ieșeau fulgii din ea, fie, pentru prima dată în viața ei de adult, pur și simplu să plângă. A ales a doua variantă.

Capitolul 69

NICK

Ultima săptămână a lui Nick la agenția de publicitate a trecut înfricoșător de încet.

Stătea la biroul lui uitându-se la un tabel de pe monitor care îi arăta ce-i rămăsese de făcut atât la serviciu, cât și în afara lui, înainte de a-și încerca norocul în altă parte. Adeseori era distras și începea să caute pe Google imagini ale orașului din Noua Zeelandă, unde urma să trăiască.

Cu excepția zilelor de muncă rămase, toate lucrurile din lumea lui Nick păreau să se miște cu viteza luminii, iar el era agitat de entuziasmul încercării de a ține pasul. Depășise cea mai dificilă și mai neplăcută parte – niciun moment nu se îndoise că luase deciziile corecte – și acum putea să aștepte cu nerăbdare viitorul alături de Alex.

La doar câteva zile după separarea de Sally, Nick și Alex își consumaseră fizic relația. Își cunoșteau unul altuia personalitatea ca pe a lui însuși, dar explorarea fizică reciprocă fusese o cu totul altă poveste – aproape literal. Existaseră pipăieli bâjbâite, ciudate, gusturi noi și feluri stranii de a se descoperi unul pe altul, dar existaseră deopotrivă și senzații incredibile de încântare – în timp ce de altele nu era prea sigur. Și și-a dat seama că, doar pentru că erau de același sex, nu însemna neapărat că știau cum funcționează trupul altui bărbat. Oricum, căzuseră amândoi de acord că era un lucru asupra căruia puteau și urmau să lucreze.

Nick a fost cel care a sugerat, reținut, că ar putea să i se alăture lui Alex la întoarcerea acasă, în Noua Zeelandă. Bineînțeles că Alex a fost încântat de propunere, cu toate că i-a mărturisit că-l cam speria gândul de a le prezenta celor din familie un bărbat pe nume Nick, deși ei îl așteptau cu o fată pe nume Mary. Dar vor vedea ce vor face când va veni momentul.

Șeful lui Nick fusese de acord să-i acorde șase luni de vacanță sabatică. Nick nu explicase adevăratul motiv din spatele acestei plecări, spusese doar că, de la despărțirea de Sally, avea nevoie să plece în călătorie ca să „se regăsească”. Cu toate astea, alături de Alex știa exact cine era.

Spre dezamăgirea familiei sale, Nick anunțase despărțirea de Sally, dar alesese să nu spună că fusese provocată de Potrivirea lui cu un bărbat. Odată ce avea să treacă perioada de probă de o jumătate de an pe care o stabilise împreună cu Alex, urma să le spună adevărul.

Cea mai dificilă parte a planului lui Nick era să-i dea chiar lui Sally vestea că pleacă. Nu a părut atât de îndurerată cum crezuse el că va fi, dar era convins că afișa o mască. În mod sigur ea jelea încă relația lor pierdută.

Îi era recunoscător că nu căutase să-l facă să se simtă vinovat pentru decizia luată; se comporta de parcă ar fi știut cum este să fii Potrivit și de parcă ar fi înțeles că uneori n-ai de ales decât să-ți urmezi calea pe care te duce inima.

Avuseseră o abordare pragmatică a separării din viața avută împreună. Au împărțit economiile pe jumătate, iar Nick s-a oferit s-o lase să stea în apartament până când era pregătită să-l vândă. Tot ce i-a trebuit au fost hainele, cărțile și portofoliul cu lucrările lui – a decis că putea înlocui orice altceva. Își petrecuse ultimele șase săptămâni locuind temporar în apartamentul lui Alex și de atunci nu mai vorbise cu Sally.

După ce monotona zi de muncă s-a sfârșit, într-un final, s-a pregătit să ia trenul pentru care își cumpărase bilet, din Birmingham New Street spre Londra, pentru a-și actualiza actele de călătorie la Biroul de Pașapoarte. A ajuns mai devreme decât era programată plecarea trenului, așa că și-a omorât timpul într-un Starbucks, cu o ciocolată caldă și o gustare.

A ciugulit capacul brioșei cu afine și a rânjit în sinea lui. Într-un interval de doar câteva luni toată existența lui fusese dată peste cap și supraviețuise. Și habar n-avusese dinainte câtă bucurie o să-i aducă lucrul ăsta. Se apropia cu rapiditate un nou capitol din viața lui, așa că abia aștepta să vadă ce va urma.

Telefonul din buzunar a început să-i vibreze și, când l-a scos, a văzut numele lui Sally și un mesaj.

„Trebuie să ne vedem”, i-a scris ea.

Nick și-a dat ochii peste cap. Nu voia să fie crud, dar nu mai avea nimic să-i spună.

„Nu cred că-i o idee bună”, a răspuns.

„Te rog”.

„Despre ce e vorba?”

Răspunsul ei a venit sub formă de poză și Nick a simțit cum i se prăbușește lumea în cap. Era o ecografie.

Capitolul 70

ELLIE

O Ellie agitată bătea darabana cu unghiile în blatul de sticlă al biroului, uitându-se țintă spre pictura de pe peretele din fața ei. Cu doi ani în urmă cheltuise pe acest tablou 40 000 de lire, cumpărându-l dintr-un impuls atunci când îl zărise așezat pe șevalet, în vitrina galeriei Knightsbridge. Înfățișa o fetiță cu ochi verzi, enormi, îmbrăcată într-un palton albastru; privea spre lume de dincolo de hotarele ramelor. Era înconjurată de un grup de adulți care stăteau cu spatele la ea, de parcă nici n-ar fi observat-o acolo. Era foarte slabă, aproape ca o vagabondă, și prin despărțitura paltonului, sub bluză, i se întrezărea conturul inimii. Îl puteai vedea numai dacă te uitai de aproape. Era ceva în expresia abandonată de pe chipul copilei și în adâncimea ochilor ei care o făcea uneori pe Ellie să rămână pierdută momente în șir. Aproape nimeni nu observa inima acelui copil și Ellie nu simțise niciodată nevoia să le atragă celorlalți atenția. Cu excepția lui Tim – de fapt, acesta fusese primul lucru pe care îl văzuse când venise prima dată la ea la birou.

Acum, când se uita la pictură, s-a gândit și la Tim și mai precis la motivul pentru care, ca și fata din tablou, și el alesese să ascundă ceva.

În momentul în care o văzuse pe maică-sa în pozele pe care le ținea ascunse de ea, o recunoscuse. Era o persoană alături de care lucrase îndeaproape, cu 15 ani în urmă. Samantha Ward. Cu toate că arăta mult mai tânără în pozele cu fiul ei, a recunoscut-o ca fiind o asistentă de laborator din echipa pe care o formase ea când descoperise gena Potrivește-ți ADN-ul. Ellie era sigură că Samantha fusese unul dintre membrii grupului pe care îl poreclise „răsadul" – o mână de colegi pe care își testase teoria. Numai că pe atunci, când avea mare nevoie de cobai, nu respectase în mod obligatoriu regulile.

Ellie și-o aducea aminte pe Samantha ca fiind o femeie de vârstă mijlocie, cu păr cărunt și voce blândă. Vorbea puțin și, atunci când Ellie a lăsat în urmă laboratorul și echipa, Samantha, ca mare parte din angajații de atunci, a dispărut de pe radar după ce nu a mai fost nevoie de ea.

Salvase pe iPad-ul ei pozele cu Tim și maică-sa, așa că le-a deschis încă o dată. Era o asemănare izbitoare între mamă și fiu, aveau același zâmbet cald și aceiași ochi căprui, migdalați. Tim nu prea vorbea despre ea, dar când o făcea folosea mereu cuvinte extraordinare. Îi era recunoscător pentru că muncise enorm și avusese mai multe joburi, ca să-și poată permite să-l trimită în excursii cu școala și să-l țină în facultate. Știa că Tim simte încă durerea pierderii ei în urma unui subit atac de inimă.

Ellie era absolut sigură că intrarea în viața ei a fiului unei foste angajate nu era o simplă coincidență și era disperată să afle motivul. Oare chiar îl cunoștea pe Tim? Soluția cea mai simplă era să aibă o discuție față în față, dar Ellie voia să găsească ea însăși răspunsurile.

•••

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o Kat când a văzut-o intrând neanunțată în biroul ei, de șefă a departamentului de Resurse Umane.

— Am nevoie de ajutorul tău și vreau să rămână între noi, a început ea.

S-au așezat amândouă pe canapea. Ellie s-a apropiat mai mult de Kat și a spus încet:

— Mi-ai spus la un moment dat că te mândrești cu faptul că nu uiți niciodată un chip, nu-i așa?

— Ăăă, da, a răspuns Kat agitată.

— În seara petrecerii de Crăciun mi-ai spus că l-ai recunoscut pe partenerul meu de la un interviu de job pe care l-a avut aici, doar că sub alt nume – parcă Matthew ai spus?

Kat a dat din cap.

— Cât de sigură ești?

— Te rog să nu te superi pe mine, a spus Kat cu vocea tremurând.

— Nu mă supăr, de ce?

— În ziua de după petrecere m-am uitat prin dosarul lui Matthew și am revăzut notițele de la interviu și CV-ul lui. Pur și simplu mă irita faptul că l-am confundat cu altcineva.

Lui Ellie a început să-i bată inima și mai tare.

— Și ce-ai descoperit?

Kat a traversat repede biroul, iar tocurile ei înalte au țăcănit pe podeaua de marmură ca niște pantofi de step. A frunzărit dosarele dintr-un dulap, apoi i-a pus lui Ellie în față unul cu etichetă albă. A simțit că-i stă inima când a citit cuvintele „Matthew Ward”. Categoric, era fiul Samanthei.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să vin mai demult la tine, dar n-am știut cum să abordez această situație. Dosarul lui online a fost șters din evidențele noastre, dar păstrez mereu și un exemplar pe hârtie. Totuși, nu avem nicio poză. De fiecare dată când am încercat să-l fotografiez cu aparatul nostru digital, poza ieșea albă. Am încercat și cu iPhone-ul meu, dar tot albă a ieșit. Îmi amintesc că am și glumit cu el pe tema asta.

— Ai spus cuiva despre asta?

— Oh, Dumnezeule, nu, sigur că nu.

— Mulțumesc, a spus Ellie și a plecat în grabă, îndreptându-se către biroul ei.

Ula i-a aruncat o privire din spatele laptopului și era gata s-o întrebe ceva, dar s-a abținut când a văzut că Ellie a închis ușa ferm în urma ei.

S-a așezat la birou și a deschis dosarul cu teamă. A trecut repede prin copia CV-ului lui Matthew Ward și l-a comparat cu informațiile obținute despre Tim de investigatorii ei, când aflase de Potrivirea ei. Amândoi lucraseră în IT, dar asemănările se opreau aici. Totul, de la locul unde făcuseră școala și până la data nașterii, orașul natal, notele de la examene, adresele de e-mail și numărul de asigurare, totul era diferit.

Apoi a vrut să vadă poze doveditoare ale prezenței lui Matthew Ward în clădirea ei, cu un an și jumătate în urmă. S-a conectat la sistemul online de înregistrare, unde vizitatorii treceau pe la recepție și erau consemnate electronic intrările și ieșirile. A verificat numele acestora din ziua în care fusese interviul, dar n-a găsit pe nimeni cu numele respectiv.

I-a cerut Ulei să-l contacteze pe șeful pazei clădirii și să-i ceară filmările din ziua vizitei lui Matthew. În timp ce aștepta a bătut biroul în lung și-n lat, privind cerul Londrei și încercând să înăbușe furia crescândă din ea.

Odată ce filmările de la pază i-au ajuns în inbox, a derulat fișierele în ordine. Camerele acopereau intrarea de la parterul clădirii, lifturile, recepția și coridoarele principale, dar nu era nicio înregistrare cu o persoană care să semene cu Tim sau cu Matthew.

A derulat înapoi și apoi pe repede-înainte încă aproape o oră, disperată să găsească ceva când, deodată, a surprins o discordanță în filmarea de la recepție. Cifrele din partea de sus a ecranului, care indicau timpul scurs, au clipit ușor, indicând că dispăruse un minut întreg de filmare. Ellie a simțit cum i se strânge stomacul. Cineva accesase și editase filmul la care se uita.

La fel se întâmplase și cu imaginile luate în lifturi și la parter; din toate lipseau cam 60 de secunde.

Ultimul fișier pe care l-a deschis conținea o filmare de pe coridorul care ducea spre sala de interviuri. S-a uitat cu amărăciune cum, cu câteva clipe înainte de interviul planificat de Kat cu Matthew, bărbatul pe care ea îl știa drept Tim a apărut îmbrăcat într-un costum de calitate, croit la comandă. Pășea încrezător pe culoar, cu o geantă aruncată pe umăr, iar când s-a apropiat de ultima cameră dinainte de sala de interviu s-a oprit puțin și s-a uitat direct spre ea.

Ellie a simțit cum îi îngheață sângele în vine când l-a văzut rostind clar cuvintele: „Bună, Ellie”.

Capitolul 71

MANDY

— Nu prea are vizitatori, i-a spus lui Mandy o asistentă tânără, în timp ce o conducea pe culoar.

Centrul privat unde era îngrijit Richard mirosea a antiseptic și a parfum de cameră. Linoleumul de pe culoare era curat și în stare foarte bună, iar pe pereți atârnau reproduceri în acuarelă ale peisajelor tradiționale britanice. La capătul coridorului se afla o încăpere spațioasă, deschisă, scăldată în lumină naturală, unde Mandy putea spiona rezidenții așezați în scaunele lor cu rotile și aflați în diferite stadii de conștiență.

— De când este aici? a întrebat Mandy.

— Cred că deja de vreo zece luni. La început familia îl vizita destul de des, dar în ultima vreme nu prea au mai venit. E mare păcat.

— Au spus de ce nu mai vin?

— Nu, dar ai fi surprinsă câți dintre pacienții noștri nu mai sunt vizitați de nimeni. Unii dintre ei, odată ce sunt lăsați la poartă, nu-i mai văd niciodată pe cei din familie.

— Mi-a spus cineva că familia lui Richard le-a interzis prietenilor lui să vină să-l vadă, așa e?

Asistenta a dat din cap afirmativ.

— Nu a fost o solicitare oficială, dar ni s-a cerut să nu încurajăm vizitele.

— Atunci îți mulțumesc că m-ai lăsat să intru.

— Sunt sigură de faptul că fiind Potrivirea lui îți dă anumite drepturi.

Mandy a presupus că nervii o făceau să-și simtă stomacul agitat, dar atunci a simțit o lovitură puternică din interior. S-a frecat pe burtă ca să-l asigure pe bebeluș că totul va fi în regulă, dar, în secret, era terifiată de felul în care se va simți când îl va vedea pe Richard.

— Bun, am ajuns, a spus asistenta și i-a deschis ușa. E un scaun lângă pat; încearcă să-i vorbești normal, cum faci cu oricine altcineva.

Mandy s-a pregătit mental înainte de a intra și a întârziat până în ultimul moment să-și îndrepte privirea spre patul în care zăcea Richard.

Semăna prea puțin cu pozele de pe peretele din camera lui sau cu cele păstrate de ea în telefon; bărbatul arătos, tonifiat și zvelt la care era obișnuită să se uite, subiectul fanteziilor ei, rămăsese acum o umbră din ce fusese – mai mult piele și os, ținute laolaltă de tuburi de plastic și aparate de respirat.

Avea brațele ca niște rămurele de copac și pe bărbie i se vedea o zgârietură, acolo unde cineva trecuse prea tare cu lama. Părul lung fusese pieptănat cu neîndemânare, cu o cărare demodată. Avea pielea cenușie și pijamaua atârna pe el. Dar, în ciuda acestei înfățișări și a zgomotelor teribile care-i ieșeau din gât atunci când ventilatorul pompa oxigen în trupul șubrezit, Mandy a știut cu certitudine că era îndrăgostită până peste cap de Potrivirea ei.

A tras un fotoliu și s-a așezat; cu cât era mai mică distanța dintre ei, cu atât îi bătea mai tare inima. Și atunci când – instinctiv – s-a întins spre el, să-l ia de mână, a simțit cum un arc electric i se descarcă în vene.

— Bună, Richard, a început ea cu voce tremurătoare, neștiind ce să spună. Eu sunt Mandy. Nu mă cunoști, dar eu știu o mulțime de lucruri despre tine.

Mandy nu-și dădea seama ce aștepta să se întâmple; ultimele câteva luni îi demonstraseră că imposibilul poate deveni posibil și undeva, în sinea ei,

spera că s-ar putea întâmpla un miracol – că el va reacționa la auzul vocii ei, la mirosul ei sau doar la simpla ei prezență. Dar Richard nu s-a clintit.

— Pare drăguț aici, a continuat, uitându-se pe fereastră, spre grădina care înconjura clădirea. Și asistentele par să fie foarte prietenoase. Sper că au grijă de tine.

Fără niciun avertisment a simțit cum i se umplu ochii de lacrimi și, odată rupt zăgazul, când primele lacrimi i-au curs pe obraz, nu le-a mai putut opri.

— Îmi pare rău, a spus ea. Nu așa trebuia să fie… Trebuia să ne îndrăgostim, așa cum se întâmplă în filme și în poveștile acelea adevărate pe care le citești prin revistele de rahat din sala de așteptare de la doctor. Și chiar dacă știu că nouă nu ni se va întâmpla niciodată asta, tot nu pot să nu mă gândesc la cum ar fi putut fi. Am petrecut Dumnezeu știe câte ore uitându-mă la poze vechi de-ale tale sau la filmări cu tine copil. Simt că te cunosc, chiar dacă am crezut că ai murit. Și acum suntem împreună, tu ești totuși în viață, iar eu îți port copilul. Ar fi trebuit să fie cea mai fericită perioadă a vieții mele, dar nu e. Pentru că habar n-ai cine sunt sau măcar că sunt aici.

Mandy și-a așezat pe obraz palma lui Richard. Era rece și a ținut-o strâns, în încercarea de a o încălzi. Atingerea lui nu semăna cu nimic din ce simțise până atunci. Era ca și când pielea lui s-ar fi contopit cu a ei și ar fi simțit în trupul ei bătăile inimii lui, ale ei și ale copilului.

Apoi, pentru o fracțiune de secundă, trupul lui Richard a tresărit de parcă ar fi fost lovit de fulger. Mandy l-a privit fix, sigură că ochii i-au jucat o festă, dar, încă o dată, trupul lui s-a scuturat ca și când inima i-ar fi fost repornită cu defibrilatorul.

Nu-și putea lua ochii de la chipul lui, holbându-se la felul în care pleoapele au început să clipească, mai întâi moale, dar apoi din ce în ce mai rapid. Colțurile gurii, prinse sub aparatul de respirat, s-au ridicat, arcuindu-se ușor. Mandy și-a ținut respirația și a așteptat ca pupilele să i se stabilizeze și să o vadă pentru prima dată. Asta era. Momentul pe care îl așteptase.

Apoi a zbughit-o pe coridor, căutând disperată ajutor medical.

— Richard Taylor tocmai a mișcat! a izbucnit ea în fața asistentei confuze. Are nevoie de ajutor.

— A mișcat? a repetat asistenta.

— Da, i-am pus mâna pe fața mea și s-a mișcat, apoi a mișcat și mâna și a deschis ochii. Te rog, poți să chemi un medic? Cred că se trezește.

Capitolul 72

CHRISTOPHER

Timp de exact 82 de zile, Christopher a jonglat cu misiunea lui de a ucide 30 de femei, menținând în același timp relația abia înmugurită cu Amy.

Nu fusese ușor să acorde timp niciuneia dintre ele, mai ales atunci când petrecea cu Amy aproape toate serile și weekendurile. Iar asta îl lăsa fără prea multe posibilități de a-și vedea de treburile obișnuite în urmărirea ultimelor cinci femei rămase. Își verificase computerele ori de câte ori fusese posibil și uneori apelase chiar la varianta extremă de a o seda pe Amy – îi punea în băutură o cantitate mică de propofol cumpărat de pe dark-web, lăsând-o inconștientă câte șapte ore odată. Asta îi permitea să-și continue netulburat cercetarea de acasă până spre dimineață sau, în cazul numerelor Douăzeci și Patru și Douăzeci și Cinci, să le sufoce înainte ca Amy să se trezească, amețită din cauza drogului.

Amy fusese prima care folosise, ezitant, cuvântul cu „I”, surprinzându-l într-o dimineață, când luaseră câinele surorii ei la o plimbare pe Hampstead Heath. Oscar, un border terrier roșcat și zburlit, stătuse cu ea de o săptămână, cât fusese soră-sa în vacanță și, cu toate că Christopher nu înțelegea de ce ți-ai lua un animal de companie, îi plăcea totuși când făceau toți trei lungi plimbări împreună, el la braț cu Amy. Îi spusese că și el o iubea și, deși mai spusese asta altor câteva partenere până la ea, fusese doar ca să obțină ceva de la ele. În cazul lui Amy, era pentru prima dată când chiar credea.

S-a lăsat în voia imaginației, închipuindu-și cum ar fi ca ei să rămână pe acest drum pentru tot restul vieții lor. Poate că într-o zi ar putea chiar să-și cumpere un câine al lor, s-a gândit Christopher, sau poate o casă într-un sătuc, la țară? Ar putea urma o căsătorie și o familie a lor. Tot ce presupusese că nu-și va dori și nu-i va trebui părea acum destul de probabil, iar toate astea se datorau Potrivirii sale ADN.

Când Amy nu era în preajmă, se trezea gândindu-se la ea, iar când îi era alături simțea ceva ce putea compara doar cu tensiunea emoționantă a crimei. Sau cel puțin cu felul în care se simțea actul criminal la început, cu luni în urmă, fiindcă acum era diferit; Amy făcuse ca totul să fie diferit. Îi făcuse pielea sensibilă la atingere chiar și atunci când nu-l atingea; ochii i se îmblânziseră atunci când o urmărea prin încăpere și tânjea după nopțile ce aveau să urmeze după ce-și va fi încheiat, în fine, proiectul, ca să le poată petrece alături de ea, fără să-l mai distragă nimic.

Nici chiar actul uciderii nu-l mai încânta ca la început. Până și icnetele finale, altă dată muzică pentru urechile lui, erau acum simple dovezi ale trecerii în neființă. Revenirea în locuințele femeilor, câteva zile mai târziu, pentru a lăsa fotografia următoarei victime, era acum o corvoadă. Tot ce n-o implica pe Amy era de-a dreptul apăsător.

Viața lor împreună era mai degrabă retrasă – niciunul nu spusese nimănui despre relația lor. Christopher nu avea pe nimeni care să poată fi numit prieten, dar mințise spunându-i că amicii lui de la facultate erau acum cu toții împrăștiați prin lume și că era dificil pentru ei să se întâlnească periodic. De fapt, nu fusese niciodată la facultate și singurele persoane cu care mai lua legătura din când în când erau cei doi frați mai mari. Și, dacă i s-ar fi cerut, n-ar fi fost în stare să-și amintească numele tuturor celor cinci nepoți și nepoate sau al cui era fiecare dintre ei.

Tot așa, nici Amy nu pomenise nimănui din familie despre Christopher. Îi explicase că, fiind singura fată și cea mai mică din cei cinci copii, părinții și frații ei protectori nu fuseseră de acord să-și aleagă o meserie așa de periculoasă ca aceea de polițistă. Și că nu puteau înțelege de ce, chiar și acum, nu avea niciun chef să se mărite, să se așeze la casa ei și să-și facă o familie.

— Aș vrea să-mi văd de carieră cel puțin trei ani de-acum înainte, îi explicase ea. Părinții mei sunt dintr-o altă generație și nu au făcut testul, dar cred în el și, dacă le spun că mi-am găsit Potrivirea, o să mă bată la cap neîncetat. O să le zic, până la urmă.

— Colegii tăi de serviciu știu că ești cu mine? a întrebat Christopher, sperând că Amy bătuse toba încolo și-ncoace despre iubitul ei bogat și

arătos – care se întâmpla să fie și omul cel mai căutat de poliție.

— Știu că am pe cineva, dar nu le-am spus că e ceva serios. Îmi place să te păstrez ca pe micul meu secret pervers.

Christopher a zâmbit, ca să-și mascheze dezamăgirea. Partea diabolică din el ar fi vrut să-i întâlnească pe colegii lui Amy, mai ales pe cei care anchetau cazul lui. Se imagina strângându-le mâinile cu entuziasm, fără ca ei să știe cât de aproape erau de criminalul atât de vânat.

— Este în regulă, a replicat el. Cu toții avem micile noastre secrete perverse, nu-i așa?

Capitolul 73

JADE

Trecuseră aproape două săptămâni de la funeraliile lui Kevin și Jade simțea cum granițele fermei o apăsau tot mai tare.

Să vezi murind pe cineva atât de tânăr este deopotrivă copleșitor de dureros și însuflețitor. Kevin dorise cu disperare să trăiască, dar i se furase această posibilitate și cel mai bun mod de a-i aduce un omagiu era să înceapă următorul capitol din viața ei acceptând cu brațele deschise ceea ce avea să-i ofere viața.

Kevin nu lăsase niciun testament și, oricum, avea prea puține lucruri de dat, însă, la sugestia părinților lui, Jade a decis să returneze mașina închiriată și să ia vechiul 4x4 al lui Kevin pentru călătoria pe care plănuia s-o facă pe coasta de est a Australiei. „O să fie ca și când s-ar afla cu tine", îi spusese Dan. Plănuia să stea mai degrabă în hosteluri ieftine, pentru drumeți, decât în hoteluri costisitoare, astfel încât să întâlnească oameni de seama ei și să experimenteze stilul de călătorie pe care-l ratase când prietenele ei de facultate plecaseră în America.

Jade estimase că cinci săptămâni vor fi suficiente pentru a vedea ce voia să vadă, apoi urma să se întoarcă în Victoria, să lase camioneta lui Kevin și să-și ia un ultim bun-rămas de la familia lui, înainte să se întoarcă în Anglia. Doar că, odată ce ajungea acasă, nu avea de gând să se întoarcă pur și simplu la viața ei de dinainte – n-ar mai fi putut face niciodată asta –, ci urma să înceapă o viață cu totul nouă. Dacă moartea lui Kevin o învățase ceva, era că viața trebuie trăită, nu privită din exterior.

Refuzul lui Mark de a o băga în seamă de la înmormântare încoace o rănise. Le oferise părinților lui toată susținerea și un umăr pe care să plângă ori de câte ori au avut nevoie, dar ea și Mark nu petrecuseră nici măcar un moment împreună după acele câteva minute de după moartea lui Kevin.

Să se afle în preajma lui era o sarcină de Hercule. De fiecare dată când îl vedea sau chiar când îl simțea în apropiere, trebuia să-și înăbușe pornirea de a-l confrunta – sau de a se arunca de gâtul lui. Focurile de artificii se ințețeau la fel ca la început ori de câte ori îl privea. În anumite momente, când Mark ridica pe umeri baloții de fân pentru vite sau când își sfârșea ziua cu vreo bălăceală în bazin, ea trăgea cu coada ochiului, sperând să n-o vadă, și-i zărea pe fugă trupul bine făcut și mușchii puternici.

Și Jade se obișnuise să înoate în apa rece înainte de a merge la culcare – un răsfăț despre care știa că îi va lipsi când va pleca de la fermă, în călătorie. Și a trebuit să recunoască măcar în sinea ei că își făcea turele de înot pe înserat în speranța că va da peste Mark, deși nu se întâmplase până acum. Dar în acea noapte, când s-a întors în apă ca să-și înceapă a cincea lungime de bazin, i-a atras atenția silueta lui, aflată în celălalt capăt.

Mark stătea sub o umbrelă deschisă, pândindu-i fiecare mișcare de braț. S-a oprit și și-a șters clorul din ochi, ca să se asigure că privirile lui nu sunt doar în imaginație. S-a ridicat pe vârfuri, în mijlocul piscinei, și s-au privit amândoi în tăcere până când Jade nu s-a mai putut controla.

— Ce e? a strigat ea. Ce vrei de la mine?

— Nimic, a răspuns Mark cu o expresie surprinsă.

— Atunci de ce te holbezi la mine?

— Nu mă holbez.

— Abia dacă ai vorbit cu mine zile întregi, treci pe lângă mine și mă ignori, pleci din cameră cum mă vezi intrând. E limpede că te deranjez și acum stai acolo și te uiți la mine cum înot. Mă înnebunești de cap, omule! Așa că te întreb din nou, ce vrei de la mine?

Mark a tăcut și s-a uitat la ea cu mare atenție, apoi a deschis gura să spună ceva, dar s-a răzgândit. S-a întors să plece, dar s-a răzgândit iar. Jade s-a uitat cum își trage tricoul peste cap și-l aruncă pe jos. A sărit în apă, a înotat spre ea și s-a oprit la câțiva centimetri de talia ei. A lăsat capul într-o parte și a sărutat-o, la început reținut, dar apoi tot mai pasional.

Jade a simțit că amețește când Mark i-a atins buzele și, oricât a încercat, nu a putut închide ochii pentru că voia să-i vadă dorința. I-a răspuns la sărut cu o pasiune egală, strângându-l puternic în brațe, în timp ce simțea cum o furnică vârfurile degetelor ca pișcate de scântei, când și le plimba în sus și-n jos pe spatele lui.

Când, într-un final, s-au desprins unul de celălalt, Jade a făcut un pas mic în spate și l-a privit în ochi.

— De ce acum? l-a întrebat ea. De ce acum, după toate săptămânile astea?

— Pentru că mi-au spus ai mei că pleci.

Mark și-a trecut degetele prin părul ei ud.

— Și nu puteam să te las să pleci fără să știi că o să-mi petrec tot restul vieții fiindu-mi dor de tine.

Înainte ca Jade să-i poată răspunde, Mark s-a întors și a înotat înapoi spre marginea piscinei, a ieșit și apoi s-a întors în casă, lăsând-o singură.

Fără să-și dea seama ce se întâmplase, Jade a închis ochii și s-a lăsat încet pe fundul apei.

Capitolul 74

NICK

— De când știai că ești însărcinată? a întrebat-o Nick, încercând să-și controleze tonul vocii.

Măsura cu piciorul în lung și-n lat fostul lor apartament, cu brațele încrucișate la piept, în timp ce Sally rămăsese așezată pe canapea, îmbrăcată cu un hanorac de lână prea mare pentru ea; își acoperise burta cu palmele.

— Am aflat acum vreo două săptămâni, a răspuns ea repede.

— De ce n-ai zis nimic până acum? Ai avut o grămadă de ocazii ca s-o faci.

— Ce aș fi putut spune? „Ah, Nick, apropo, știu că ai un iubit acum, dar eu sunt însărcinată cu copilul tău”?

— Dar de ce ai așteptat să-mi spui chiar înainte să plec în Noua Zeelandă? Aproape că pare că ai vrea să mă ții aici.

Sally s-a uitat țintă spre fostul ei logodnic.

— Ia mai du-te dracului, Nick! Că lumea nu se învârtește în jurul tău sau în jurul rahatului tău de viață amoroasă. Aici nu-i vorba de tine; este vorba despre chestia asta care crește în mine. Știam eu că nu trebuie să-ți zic nimic.

— Atunci de ce mi-ai zis?

— Pentru că nu știu dacă mă pot descurca de una singură. Pentru că aș vrea să fiu o persoană mai puternică, dar nu sunt. Pentru că, înainte de a lua

o decizie, m-am gândit că ai dreptul să știi.

— Ce decizie să iei?

— Ah, haide, Nick, că doar nu ești așa de prost. Știi ce vreau să zic. Nu știu nici dacă vreau, nici dacă pot să mă descurc cu nașterea și creșterea unui copil de una singură.

— Nu poți să scapi așa de el.

— Nu pot?

— Nu.

— Ia să vedem.

A fost surprins de veninul din vocea ei. În mod sigur singurătatea fusese dificilă pentru Sally.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu poți tu să-mi zici ce să fac. Tu ți-ai făcut alegerile când m-ai părăsit pentru altcineva.

— Ai fost de acord că n-aveam de ales! Tu mi-ai zis să plec!

— Asta a fost înainte de a-mi da seama că sunt însărcinată. Înainte să știu că m-ai lăsat *tu* însărcinată.

— Să te *las* însărcinată? E nevoie de doi pentru treaba asta, îți amintești?

— Nu te-am văzut dându-mă jos de pe tine când eram la Bruges.

— Atunci s-a întâmplat? Dumnezeule, Sally, asta a fost în vremuri imemoriale. Cum de nu ți-ai dat seama mai de mult?

— Am făcut socoteala și atunci trebuie să fi fost, a pufnit ea. Știam eu că trebuie să-mi ascult intuiția și să-mi țin gura.

Exista și în Nick o parte egoistă care își dorea ca ea să nu fi spus nimic. În felul ăsta ar fi putut pleca în cealaltă parte a lumii într-o ignoranță binecuvântată.

— Ce vrei să fac, Sal? a întrebat-o el.

— Nu vreau să faci nimic. Am vrut doar să știi.

L-a privit.

— Am crezut că o să vrei să faci ce trebuie, dar este evident că m-am înșelat. Pot să mă îngrijesc singură de treaba asta.

Dar Nick știa că n-avea cum să decidă să nu facă nimic și să rămână cu conștiința curată.

— Nu vreau să faci avort.

— Nici eu nu vreau, dar nu poți să le ai pe toate, Nick. Fie stai prin preajmă și găsim o cale să dregem lucrurile, fie pleci și-ți vezi de ale tale, în timp ce eu fac ce am de făcut. Tu alegi.

Capitolul 75

ELLIE

Ellie și Tim și-au urmat rutina zilnică obișnuită, ca și când totul în lumea lor era absolut normal. Erau, din toate punctele de vedere, un cuplu tipic, împăcat – cu o singură diferență: Ellie știa că relația cu Potrivirea ei era o prefăcătorie.

În fiecare zi, la ora 5:30, Andrei o lua pe Ellie de acasă de la Tim și o ducea la birou, în Londra, și în fiecare seară Tim pregătea cina. Apoi se așezau împreună să se uite la vreun film înregistrat de Tim pe Digibox sau se retrăgeau în propriile lumi digitale, fiecare pe tableta lui.

Ellie ura faptul că se îndrăgostise de un bărbat cu intenții ascunse. Înainte de a găsi filmarea cu el mimând în fața camerei cuvintele „Bună, Ellie”, o parte infimă din ea se agățase de speranța că ar putea exista o explicație nevinovată pentru toate minciunile acelea despre maică-sa, poate aflase că ea lucrase cu Ellie după ce începuseră ei să se vadă sau poate nici nu știa lucrul ăsta. Dar filmarea îi confirmase ceea ce-i spunea instinctul. Nu era nimic nevinovat la Tim sau în motivele lui. Tot ce făcuse era deliberat și bine planificat. Iar întrebarea arzătoare care îi ocupa gândurile lui Elbe era „de ce?”. Știa că Tim abia se înregistrase la Potrivește-ți ADN-ul, altminteri ar fi fost notificată mai devreme despre Potrivirea ei. Și, cu toate astea, fusese la un interviu pentru un job cu mai mult de un an înainte. Era oare jurnalist sub acoperire? Sau fusese angajat de o companie rivală ca să încerce să se infiltreze în organizația ei? Fusese doar un noroc să fie Potrivit cu ea? Era o teorie prea exagerată ca să aibă sens, dar se lupta din răsputeri să găsească o altă explicație.

Ceea ce știa până acum era că, la un moment dat, cu mult înainte de întâlnirea lor, Tim anticipase că ea va descoperi filmarea cu el, la finalul unui joc încă necunoscut. Și până când nu afla exact ce ascunde, șarada lor neplăcută trebuia să continue.

•••

Apartamentul din hotelul londonez Soho era pregătit pentru întâlnire. Ellie și-a făcut apariția, a trecut de ușile de sticlă și a fost escortată până la etajul a treilea.

S-a grăbit să intre înainte s-o poată recunoaște paparazzi. Andrei mergea înainte, iar Ellie era flancată de doi dintre membrii echipei lui, avertizați despre situația neplăcută cu Tim. Declinase oferta lui Andrei de a obține informații cu forța de la Tim și respinsese toate cererile lui de a rupe relațiile cu el. Pentru ea era o prioritate să dea de cap acestei situații fără violență și și-a urmărit obiectivul cu o încăpățânare de catâr. Totuși, a acceptat să aibă mereu asupra ei, când era cu Tim, o alarmă pentru cazul în care ar fi fost în pericol.

Odată ce a intrat în apartamentul modern și confortabil, Ula a salutat-o și i-a luat haina. O femeie și trei bărbați pe care nu i-a recunoscut stăteau la o masă din mijlocul camerei. Ellie și-a scos ochelarii de soare și li s-a alăturat.

— Ellie, ea este Tracy Fenton și aceasta este echipa ei: Jason, Ben și Jack, a spus Ula. Ei au cercetat trecutul lui Tim, pentru tine.

Ellie nu se întâlnise niciodată cu echipa de detectivi particulari la care apela compania ei. Serviciile lor încălcau multe legi de confidențialitate și securitate a informațiilor, dar asta n-o îngrijorase vreodată, iar această investigație, în particular, era mai importantă decât orice.

— Începem? a spus Tracy imperturbabilă, deschizând dosarele colorate întinse pe masă.

Ellie era surprinsă de înfățișarea ei – având în vedere ce metode avea, la limita cu legea, femeia arăta ca o mamaie absolut neștiutoare. Dar vorbea direct și eficient.

— Mai întâi, aș vrea să-ți cer scuze din toată inima, în numele echipei mele, că am dat-o în bară prima dată. Timpul avut la dispoziție ca să ne

terminăm treaba nu ne-a permis să mergem până la capăt cu ce aveam de făcut, dar asta-i nu-i o scuză. Te asigur personal că nu se va mai întâmpla.

Ellie a dat ușor din cap, dar nu a lăsat să se vadă că le-ar ierta eroarea.

— Există foarte puține informații despre logodnicul tău și părerea noastră este că le-a îngropat foarte bine, a continuat Tracy.

Ellie simțea deja cum i se strânge stomacul. Și-a înfipt călcâiele în covor, ca să-și mențină stăpânirea de sine.

— Dar hai să-ți spunem ce știm până acum despre el. Timothy Hunt, cu numele real Matthew Ward, s-a născut în localitatea St Neots, Cambridge, din părinții Samantha și Michael Ward.

— Mi-a spus că nu și-a cunoscut tatăl. Părinții lui au fost căsătoriți?

— Au fost, a spus Tracy, întinzându-i lui Ellie, peste masă, copiile certificatelor de căsătorie și de naștere. Cei doi n-au mai avut alți copii. Matthew a învățat în Cambridge cel puțin până la vârsta de 16 ani: un elev obișnuit, cu rezultate mediocre la examenele GCSE. Dar nu putem stabili dacă a mers mai departe, la facultate sau să urmeze o altă școală. Între timp, părinții lui au divorțat după 26 de ani de căsătorie, acum opt ani. S-au recăsătorit amândoi, iar maică-sa a murit acum trei ani într-un incendiu din Oundle, Northants. Legistul a stabilit drept cauză a morții inhalarea de fum. CV-ul pe care l-a adus la voi include niște firme fictive, niciuna verificabilă. Și nu am putut găsi niciun istoric de angajare.

— Cu alte cuvinte, pentru aproape 20 de ani, Tim… adică Matthew, nu a existat? a întrebat Ellie.

— Așa pare. Și-a șters toate urmele.

Tracy a deschis un al doilea dosar și i-a întins lui Ellie mai multe materiale tipărite și fotocopii.

— Se pare că Timothy și-a făcut apariția pentru prima dată în viața ta la acest interviu pentru job – nu am putut găsi nicio înregistrare a lui înainte

de acea dată. Tot ce am aflat la prima noastră investigație a fost inventat, falsificat sau manipulat. Am vorbit cu colegii lui din echipa de fotbal, care ne-au spus că li s-a alăturat cam acum un an, dar participă rar la evenimentele sociale. Nimeni nu știe prea multe despre el.

— Dar dacă ar fi primit jobul la noi, probabil știa că vom descoperi că CV-ul și recomandările sunt falsificate?

— Sunt sigură că știa.

— Ceea ce mă face să cred că singurul lui scop a fost să capete acces în clădire, să se uite în camera aia și să-mi spună numele în speranța că într-o zi îl voi vedea.

— Face un joc cu bătaie lungă, dar cu ce scop n-aș putea spune.

Ellie a dat din cap.

— Și dacă nu-i poți găsi angajatorul actual, atunci ce face în fiecare zi, când zice că se duce la serviciu?

— Pot să aranjez să-l urmărească o echipă, dacă vrei.

— Putem să dăm de tatăl lui? Mai trăiește?

— Trăiește, dar locuiește într-un centru de îngrijire pentru pacienți cu atac cerebral, în Galbraith, Scoția. A rămas văduv de curând. Potrivit managerului, nu poate purta nicio conversație.

— Și nu ați mai reușit să descoperiți nimic despre Tim, nici măcar din ADN-ul lui?

— Nimic, nici măcar atunci când i-am trecut poza prin programul de recunoaștere facială. Informațiile despre ADN-ul lui nu mai sunt în baza de date a companiei, dar am verificat amprentele obținute de la tine de-acasă. Nu am obținut nimic interesant. Este ca și când a lăsat o dâră de firimituri, însă numai ca să te conducă în direcția pe care vrea el s-o urmezi.

— Fir-ar, a șoptit ea, lăsându-se pe spate pe scaun.

Spatele și subțiorile îi erau ude de transpirație și și-a înfundat încheieturile în cotierele de piele ale scaunului, ca să se răcorească. Toate lucrurile de care se temuse în ceea ce-l privește pe logodnicul ei se adeveriseră, doar că erau mai rele decât își imaginase. Tim nu era doar Potrivirea ei; era și dușmanul ei.

Brusc și-a dat seama de liniștea din încăpere și de faptul că toți cei prezenți evitau s-o privească în ochi. S-a simțit proastă și umilită și s-a întrebat dacă nu cumva râdeau cu toții pe la spate de credula fată bogată. S-a ridicat în picioare, și-a pus haina și ochelarii de soare, le-a mulțumit lui Tracy și echipei ei și a plecat în viteză, urmată de Ula și Andrei.

În timp ce era condusă înapoi la birou, în încercarea de a răzbi prin traficul londonez dinaintea prânzului, Ellie a simțit cum tristețea ei lasă loc furiei. Se simțea de parcă ar fi fost trădată și jefuită de un viitor, iar asta o înfuria. Îl pierduse pe iubitorul ei Tim, înlocuit de un străin cu planuri ascunse.

Pe când mașina se strecura prin aglomerația de pe London Bridge, reușind în cele din urmă să oprească în fața biroului ei din The Shard, Ellie începuse deja să-i dea Ulei ordine repezite, pe care aceasta le nota tastând cu furie pe iPad: schimbarea tuturor cheilor și a codurilor de securitate de acasă de la Ellie, obținerea unui nou număr de telefon mobil și a unei adrese private de e-mail, ștergerea tuturor mesajelor de la Tim și ale fotografiilor pe care le făcuseră împreună și distrugerea oricărui contact existent vreodată între ei.

Când liftul a ajuns la înălțimea respectabilă a etajului 71, Ellie cugeta deja la cum și când îl va confrunta pe Tim. În cele din urmă, s-a hotărât că în seara aceea va fi cel mai bine; se va întoarce acasă și, asistată de Andrei și de echipa lui, va afla adevărul, indiferent ce mijloace vor fi folosite ca să-l smulgă de la el.

Doar că i-a fost furat și elementul-surpriză. Când a închis ușa de la birou, l-a văzut pe Tim stând la masa ei, cu picioarele pe blatul de sticlă.

— Bună, Ells, cred că e momentul să stăm de vorbă, nu-i așa? a spus el zâmbind larg.

Capitolul 76

MANDY

Mandy a trebuit să facă față unei îngrozitoare așteptări de o jumătate de oră, în timp ce Richard era consultat la el în salon.

Nu-și putea reține imaginația să nu o ia la goană, convingându-se singură că prezența ei și a copilului îl trezise pe Richard din inconștiență. După o întârziere insuportabilă, doctorul a chemat-o, în sfârșit, înăuntru.

— Îmi pare rău, a început el grijuliu. Dar nu văd niciun semn consistent de activitate cerebrală.

— Am auzit că uneori oamenii pot ieși din comă atunci când aud un cântec care le plăcea sau o voce cunoscută. Poate că asta i s-a întâmplat și lui?

— Acest lucru li s-ar putea întâmpla, desigur, pacienților aflați în comă, a spus doctorul. Dar prietenul dumneavoastră nu e în comă. Vă rog, luați loc.

Mandy s-a așezat în fotoliu, iar doctorul Jenkins s-a sprijinit de marginea patului lui Richard.

— Dați-mi voie să vă explic. Pacienții în comă sunt complet inerți; nu se mișcă, nu reacționează la sunete și nu simt durerea. Creierul lor pur și simplu a încetat activitatea pentru a putea gestiona trauma prin care au trecut, dar cercetările au arătat că au totuși idee de mediul înconjurător. Leziunile craniene severe pe care le-a suferit domnul Taylor în timpul accidentului l-au împins dincolo de comă, spre o stare vegetativă prelungită, ceea ce e oarecum diferit. Este inconștient și nu are idee de mediul înconjurător. Totuși, părți din corpul lui pot încă să se miște, așa cum ați văzut și dumneavoastră; brațele și ochii; poate să caște și poate chiar să bâiguie cuvinte stranii, doar că nu *el* controlează toate astea. Este vorba despre un reflex natural. Dacă va mai dura multă vreme – ceea ce ne

așteptăm să se întâmple –, șansele să-și revină sunt practic nule. Îmi pare rău, domnișoară Griffiths…

Mandy și-a șters ochii cu mâneca bluzei.

— A fost mai mult de-atât, a spus ea. Spuneți că nu are idee de nimeni din jur, dar sunt sigură că a avut – are – idee de prezența mea. S-a întâmplat abia atunci când i-am pus mâna pe obrazul meu.

Doctorul Jenkins a făcut o pauză și s-a încruntat.

— Înțeleg că sunteți partenera domnului Taylor. Presupun că ați fost Potriviți?

— Dar, dar nu ne-am întâlnit până astăzi.

Mandy aproape că se simțea stânjenită. Însă își dorea mult să-l facă pe doctorul Jenkins să priceapă unicitatea situației.

— Și sunt însărcinată cu copilul lui.

Doctorul Jenkins s-a uitat nedumerit la Mandy, de parcă ar fi crezut-o nebună.

— E poveste lungă, a adăugat ea repede.

— Ei bine, am citit despre unii pacienți care au răspuns Potrivirii lor și în mod sigur legătura devine și mai puternică atunci când la mijloc este și un copil. Cercetătorii cred că acest lucru se datorează faptului că hormonii femeii însărcinate au anumite proprietăți care stimulează simțurile din subconștient. Totuși, este probabil o exagerare să spunem că ar contribui la refacere sau la vindecare. Nu este imposibil, dar e vorba mai degrabă despre o reacție chimică involuntară, decât de una cerebrală.

— Nu înțeleg.

— Nu Richard, în sine, este cel care reacționează la atingerea dumneavoastră. Ci corpul lui – receptorii lui, feromonii, nervii, mușchii – e

cel care recunoaște sentimentul și prezența Potrivirii lui, mai degrabă decât creierul.

Mandy s-a scufundat la loc în fotoliu, dezumflată. Pentru un moment își îngăduise să creadă că imposibilul s-a întâmplat; că puterea Potrivirii dintre ei l-a trezit pe bărbatul alături de care îi fusese destinat să-și petreacă restul vieții. Dar se pare că potrivirea lor chimică era cea care îi juca feste.

După ce doctorul Jenkins a ieșit din salon, ea a mai rămas să petreacă încă o oră în tăcere alături de Richard, ținându-i mâinile într-ale ei, rugându-se ca trupul lui să reacționeze iar la atingerea cu al ei. Dar nu a mai existat nici măcar o tresărire. Apoi, renunțând să mai lupte, l-a sărutat pe frunte și a promis să revină.

— Îmi pare rău, a spus ea către burta de gravidă în timp ce ieșea din clădire și se îndrepta spre mașină.

A simțit o împunsătură înăuntru, ca și cum copilul și-ar fi schimbat poziția. Mandy știa că stresul acestei zile îi făcea mai degrabă rău decât bine. După ce își va împacheta hainele și celelalte lucruri avea să le confrunte pe Pat și pe Chloe, apoi avea să dispară pentru totdeauna din lumea lor de escrocherii.

Capitolul 77

CHRISTOPHER

Amy și-a trecut brațul pe după al lui Christopher în timp ce se plimbau alene pe plaja pustie, pietroasă.

Cerul cenușiu, vâjâitul vântului, burnița și mareea în creștere nu o opriseră să-i sugereze o plimbare lungă de-a lungul plajei Southwold către Aldeburgh, așa că se blindaseră cu hanorace groase, peste care puseseră pelerinele de ploaie albastre, asortate, cumpărate de la un magazin din oraș.

Au trecut pe lângă un padoc aflat pe o parte a aleii, care găzduia dincolo de poartă, sub un copac, trei cai negri, mari. Christopher și-a amintit cum, în adolescență, deschisese poarta unui astfel de padoc aflat lângă un drum aglomerat, doar ca să vadă ce se întâmplă. A stat pe marginea unui șanț, pe cealaltă parte a drumului, și n-a trebuit să aștepte mult până când caii au îndrăznit să se elibereze. Cel de-al doilea dintre evadați s-a ciocnit violent cu un VW Beetle, crăpându-și țeasta în parbriz, pe partea șoferului; și calul, și șoferul au murit amândoi pe loc. De atunci a rămas cu o slăbiciune pentru cai.

— Intrăm undeva să bem o cafea și să ne încălzim un pic? l-a întrebat Amy, iar Christopher a dat repede din cap în semn de aprobare.

Îi displăcea să-i fie frig și ura plimbările lungi. Dacă nu aveau un câine cu ei sau nu se îndreptau spre o anumită destinație, nu vedea motivul pentru care ar merge pur și simplu la plimbare. Dar îi plăcea să-și petreacă timpul alături de Amy și faptul că ea se bucura să stea în aer liber îi dădea și lui aceeași satisfacție.

S-au îndreptat spre drumul de lângă plajă, au trecut pe lângă cabanele vopsite în culori vii, au urcat o rampă de ciment și au luat-o de-a lungul unui bulevard mărginit de magazine cu haine, galerii, prăvălii cu mâncare

tradițională, pește și cartofi, pentru ca, în cele din urmă, să aleagă o cafenea cochetă și primitoare.

O tânără cu părul ud și o expresie iritată pe față pedala furioasă pe o bicicletă enormă, sperând să scape de burniță; pentru o fracțiune de secundă, Christopher s-a întrebat cum ar fi fost dacă ar fi împins-o în fața uneia dintre mașinile care treceau pe stradă. Obișnuia să fantazeze des despre astfel de lucruri în timp ce se afla pe scările rulante din metroul londonez. Se uita pe sensul celălalt al scărilor în mișcare și se juca „ucis" sau „futut" cu chipurile femeilor anonime; aproape întotdeauna obținea un scor mai mare pentru „ucis" decât pentru „futut". Totuși, Christopher nu se mai simțise motivat de jocul ăsta de când o întâlnise pe Amy.

Odată intrați în cafenea, s-au așezat aproape de calorifer, scoțându-și pelerinele ude și așteptând să vină cineva să le ia comanda.

— Știu că în sufletul tău ești un băiat fin de oraș, dar nici aici nu-i rău, nu? a spus Amy uitându-se pe fereastră la burnița care se transforma în rafale de ploaie biciuind geamul. Mă rog, în afară de vreme.

— Nu, e drăguț, a replicat Christopher și chiar vorbea serios.

Nu dădea doi bani pe orășelul ăsta, dar aprecia compania ei.

— E bine să mai ieși din Londra câteodată, să-ți mai aduni gândurile.

Christopher știa exact la ce se referea ea, în ciuda faptului că simțise un fel de strângere de inimă atunci când Amy îi sugerase să-și petreacă primul lor weekend undeva în afara orașului, în casa de vacanță a părinților ei aflată pe coastă. Îi rămăseseră numai patru femei pe listă ca să-și atingă obiectivul și nu mai avea nevoie de alte distrageri. Distragerile însemnau greșeli și, implicându-se într-o relație, risca deja să piardă din vedere finalul jocului. Însă dorința lui de a petrece cu Amy un weekend fără distrageri, undeva departe, a fost mai puternică decât nevoia de a-și atinge obiectivul.

După Numărul Douăzeci și Șase, Christopher luase în calcul varianta de a încheia mai devreme proiectul. La acel moment, reușise deja să facă tot ce-și propusese: să panicheze un oraș cu șapte milioane de locuitori și să

genereze titluri de ziar în lumea întreagă. Crimele și dementul fără chip din spatele lor fascinau pe toată lumea. „Ce motiv are?” se întreba lumea. „Cum le alege?” „Există un tipar după zona în care locuiesc?” „Ce semnificație are șablonul?”

Christopher era singura persoană capabilă să răspundă la toate acele întrebări și uneori îl bloca faptul că nu putea s-o facă sau să-și asume vreun merit. Totuși, acesta era sacrificiul pe care trebuia să-l facă pentru ca seria lui de crime să devină legendă.

— Pot să te întreb ceva, Chris? a spus Amy după ce le-au fost puse pe masă cafelele cu lapte și frișcă.

Părea un pic agitată.

— Dă-i drumul, a răspuns el, aranjând cănile simetric.

Abrevierea propriului nume nu mai părea să-l deranjeze.

— La ce te gândești?

— Nu e mare lucru, a spus ea, așezându-și mâna peste a lui, liniștitor. Uite, voiam doar să știu – și îmi displace profund să fiu eu aia care aduce vorba despre asta –, dar încotro crezi că mergem noi doi? Sunt eu *aleasa*? Vrei să te așezi la locul tău alături de mine și să facem ce fac și celelalte cupluri?

Se îmbujorase, iar asta l-a făcut pe Christopher să zâmbească. Amy a continuat, vorbind din ce în ce mai repede.

— Știu că am fost Potriviți, dar oare asta e destul pentru tine? Pentru că, dacă asta e ce vrei, nu prea mi-ai spus-o răspicat. Știu că ești oarecum diferit de ceilalți tipi cu care am fost, am priceput lucrul ăsta, dar câteodată mi-e foarte greu să te citesc.

Christopher s-a încruntat.

— Cum adică sunt „diferit”?

— Păi îți păzești destul de bine cărțile, nu? E ca și cum ar exista dincolo de suprafață lucruri pe care le ții ascunse de mine și, la un moment dat, în cazul altor iubiți, ăsta ar fi fost un motiv suficient pentru mine să-mi văd de drum. Adică sunt ofițer de poliție, pentru numele lui Dumnezeu. E treaba mea să fiu bănuitoare chiar și cu cei mai dragi și mai apropiați, dar cu tine este… este diferit. Ca și cum ce nu-mi spui n-ar avea de fapt nicio importanță.

S-a oprit pentru o secundă și Christopher chiar a sperat că e adevărat, că secretul lui chiar n-avea nicio importanță.

— Ăsta nu-i un lucru care să-mi schimbe părerea despre tine. E greu de explicat, dar nu mă face să mă simt în nesiguranță, ci mai degrabă are efect opus – mă face să am și mai mare încredere în tine. Am încredere că secretele tale nu-mi vor face rău.

Christopher a simțit brusc nevoia de a sfâșia straturile construite în ani întregi și să-i explice totul despre cine era și ce făcea. Voia ca ea să știe că mai fuseseră în trecut oameni care îl iubiseră, dar nu știuse până acum cum să le accepte iubirea; să știe cum, înainte de apariția ei, abia dacă întruchipase un personaj, dar acum partea întunecată a firii lui, care însemna atât de mult din ce era el, se diluase. Și pentru prima dată în viață voia să fie complet sincer și vulnerabil în fata cuiva.

Christopher a făcut o pauză și a închis ochii, deschizând gura pentru marea mărturisire. Dar instinctul de supraviețuire l-a oprit să spună ceva. Și-a amintit că, dacă ar fi renunțat tocmai acum la misiune, această renunțare ar fi devenit singurul său regret pentru tot restul vieții. O parte infimă din el ar fi repudiat-o pe Amy pentru că a intervenit între el și crimele lui și, treptat, ranchiuna aceasta ar fi crescut dintr-o sămânță mică într-un copac ce ar fi blocat, în cele din urmă, lumina care radia din ea. Și îl speria ce i-ar putea face dacă ar simți vreodată că o urăște.

— Vreau ce vrei și tu, a spus el încet, crezând în ceea ce spune.

Apoi s-a uitat țintă spre masă, prea speriat ca să o privească în ochi, ca nu cumva Amy să vadă direct prin el și să-și dea seama că omul pe care-l iubea era lipsit de inimă.

Capitolul 78

JADE

Cu doar două zile înainte de a începe cea de-a doua etapă a aventurii ei în Australia, Jade parcă nu mai era la fel de nerăbdătoare ca până atunci să părăsească ferma familiei lui Kevin.

Sărutul lui Mark schimbase totul. Loialitatea și decența îi ținuseră inițial la distanță, dar după momentul din piscină, când cedaseră emoțiilor, încercau acum să recupereze timpul pierdut, furând cât de multe momente puteau când nu-i vedea nimeni. Jade îl însoțea pe Mark în oraș pentru aprovizionare și își punea palma peste mâna lui de pe schimbătorul de viteze; brațele li se atingeau când stăteau la masă și ea îl ajuta când strângea vitele în staul, ca să le monteze pe uger instalația de muls. Fiecare minut petrecut alături de Mark îi făcea inima aproape să-i sară din piept.

Era o dependență de care nu-și dorea să fie vindecată. Și, cu cât avea mai mult din el, cu atât își dorea mai mult.

În timp ce-și făcea bagajul și se pregătea de apropiata călătorie solitară în jurul Australiei, nevoia de a fi cu el devenea tot mai puternică. Simțea că i se taie respirația la gândul că următoarele cinci săptămâni le va petrece fără el și o parte din ce în ce mai mare din ea voia să rămână la fermă.

Apoi, în ultima noapte dinaintea plecării, Jade a decis că sărutările, mâinile împreunate și rarele înfiorări nu mai erau de ajuns. A scos cerculețul de argint de pe inelar și l-a lăsat pe noptieră, apoi a închis ușa casei de oaspeți și a bătut încet la ușa camerei lui Mark, din casa cea mare. Palma i-a transpirat pe clanță și s-a rugat la Dumnezeu ca el să nu-i respingă avansurile. Dar ușa era deja întredeschisă și, când a împins-o, l-a văzut întins în pat, treaz, privind direct spre ea, ca și când ar fi așteptat-o.

Mark a tras pătura la o parte, invitând-o alături de el.

•••

— Hai cu mine mâine, a șoptit Jade după aceea, cu trupul extenuat și plămânii aproape rămași fără aer.

— Știi bine că nu pot, este prea complicat.

— Crezi că eu nu știu? Eu sunt aia care s-a măritat cu frate-tău.

— Iar eu sunt ăla care tocmai i-a regulat nevasta.

— Ce-ai zis? l-a întrebat ea, împingându-l la o parte. Asta sunt eu pentru tine, un futai?

— Îmi pare rău, nu asta voiam să zic.

— Dar asta ai zis, totuși. Nu-s vreo parașută ieftină care sare în pat cu orice mascul.

— Știu, știu, n-ar fi trebuit să zic așa.

Mark s-a întins spre ea, s-o ia de mână.

— Știm amândoi că aici e ceva mai important decât noi doi la un loc.

Mark a dat din cap.

— Așa că hai cu mine. Nu trebuie să vii mâine, poți veni într-o săptămână sau în două. Spune-le alor tăi că ai nevoie să pleci undeva, departe, ca să-ți limpezești gândurile. Dă-ne niște timp împreună ca să înțelegem ce e cu treaba asta. Ne datorezi această șansă.

— Jade, este nevoie de mine aici.

— Și eu am nevoie de tine.

— Nu pot să fac așa ceva familiei mele sau amintirii lui Kevin. Cum aș putea să le spun oamenilor… oamenilor care au venit acum două săptămâni la înmormântarea lui că sunt îndrăgostit de cumnata mea?

Auzindu-l pe Mark că rostește cuvântul „îndrăgostit”, Jade s-a îmbujorat și a simțit cum îi ia foc tot trupul.

— Dar dacă și eu simt același lucru, ce poate fi în neregulă? l-a întrebat ea.

Mark a dat din cap în semn de scuză, s-a întins pe spate în pat și s-a uitat țintă înspre tavan, ca și când ar fi așteptat ca vreo voce divină să-i spună ce să facă. Dintr-odată, Jade s-a simțit de-a dreptul ciudat și foarte goală. Respinsă și frustrată, și-a tras pe ea tricoul și chiloții și a deschis ușa, ca să se întoarcă în camera ei.

— Merit mai mult de-atât, Mark, i-a aruncat ea. Și dacă asta nu-ți intră dracului mai repede în capul ăla, să știi că o să fie prea târziu.

Când s-a întors spre ușă a fost șocată s-o vadă pe hol pe mama lui Mark, Susan, uitându-se la ei amândoi cu un amestec de furie și dezamăgire.

Capitolul 79

NICK

Lui Nick îi pierise cu totul pofta de mâncare. De fiecare dată când încerca să-și umple stomacul gol și chiorăitor simțea că-i vine totul înapoi. Așa că s-a mulțumit să rămână la dieta cu țigări, gumă de mestecat și sticle cu apă aromată.

Prima lui reacție atunci când a descoperit că va fi tată a fost să se retragă pentru o vreme, așa că și-a luat o cameră la hotelul din centrul Birminghamului, unde stătuse și după despărțirea de Sally. Spre deosebire de apartamentul lui Alex, înțesat de lucrurile acestuia, camera impersonală de hotel îl ajuta să gândească fără ca judecata să-i fie umbrită de ceva.

Au urmat ore întregi de solitudine în fața ferestrei de la etajul nouă, cu ochii spre conturul proiectat de clădirile atât de diferite ale orașului. A descoperit că dacă scoate cele patru șuruburi din rama geamului poate demonta siguranțele care nu lăsau fereastra să se deschidă complet. Cu primele două șuruburi în palmă, i-a venit o idee. A îndepărtat-o imediat, dar a continuat totuși să le scoată și pe următoarele două, ajutându-se de o linguriță. Se gândea că aceasta ar fi fost o soluție pentru ca el să înceteze să mai fie o problemă pentru toți.

Nick a preferat să nu răspundă niciunuia dintre mesajele lui Alex din seara aceea. Nu știa cum să-i spună că, în loc să se ducă la Londra ca să-și reînnoiască pașaportul, își petrecuse seara cu fosta lui iubită, încercând să se obișnuiască cu ideea că ar putea avea un copil până la sfârșitul anului. Fiindcă tonul mesajelor lui Alex, rămase fără răspuns, devenea din ce în ce mai îngrijorat, iar apelurile și mesajele vocale tot mai dese, Nick a decis să-și închidă telefonul.

O adiere blândă a trecut prin fereastra întredeschisă și i-a mângâiat fața lui Nick, dar el nici n-a observat-o. Și-a amintit în schimb cum el își dorise

dintotdeauna copii, dar Sally fusese cea nehotărâtă. Ajunseseră la un compromis, anume că vor aștepta câțiva ani după căsătorie și apoi vor lăsa natura să-și urmeze cursul. Dar excursia la Bruges pusese punct acestor planuri și acum suportau consecințele.

— Poți face să se întâmple sau poți să-i pui capăt, ținuse Sally să sublinieze, iar el o credea. Eu doar îți prezint faptele. Poți fi sau nu tată. Eu știu doar că nu pot trece de una singură prin asta. Nu te amenință și nici nu-ți dau un ultimatum.

Nick era de altă părere.

Avea o abordare pragmatică și analizase fiecare posibilitate de a face parte din viața copilului lui, rămânând totuși cu Alex. S-a gândit că ar putea emigra în Noua Zeelandă și, având în vedere scăderea de la an la an a prețurilor la biletele de avion, era posibil să-și permită să se întoarcă în Marea Britanie măcar o dată pe an, ba chiar de două ori dacă făcea economii. În restul timpului putea să-și vadă copilul crescând, prin intermediul FaceTime și Skype. Nu era varianta ideală, dar așa făcea o armată de mii de părinți aflați în alte țări decât copiii lor. Și nu exista niciun motiv pentru care Sally să nu-l poată aduce în vizită. Asta presupunând că ea ar vedea această idee drept „a nu fi singură”. Era speriată de perspectiva de a crește singură un copil, iar el voia să-i fie alături cât de mult putea. N-ar fi reușit să facă față celeilalte opțiuni despre care îi vorbise Sally.

Era prea mult să-i ceară lui Alex să rămână la Londra. Trebuia să fie alături de tatăl lui suferind. Starea lui se deteriora pe zi ce trecea și știa că Alex era nerăbdător să se întoarcă acasă, să fie cu el când își trăia ultimele săptămâni de viață. Dacă ar fi fost în locul lui, Nick știa bine că și el ar fi pus nevoile familiei înaintea nevoilor proprii.

Mai erau și alte abordări ale acestei probleme, dar toate duceau în același punct: Nick ar fi fost un pion prea puțin important în viața copilului său, iar asta nu-i era suficient. Dacă era să fie tată, voia să aibă un rol activ în creșterea copilului.

Însă în minte i s-a ițit o îngrijorare care l-a înspăimântat. Dacă va începe să deteste copilul fiindcă intervenise între el și Potrivirea lui? Dacă, de

fiecare dată când îl va privi în ochi, n-ar vedea decât pustietatea din propria privire? Nick s-a cutremurat.

Gândul că nu va reuși să-și vadă sufletul pereche pentru o perioadă de timp nedefinită îi făcea trupul să se chircească de durere. Să nu poată să râdă cu el, să nu fie el motivul zâmbetului larg pe care îl afișa Alex când intra pe ușă, să nu audă cum i se ridică și i se lasă pieptul când respiră în somn, perspectivele acestea îi făceau rău fizic. Și dacă se simțea așa când erau în același oraș, cum avea să fie când între ei va sta o lume? Nick știa până în măduva oaselor că așa ceva era insuportabil. Încercarea lui de a găsi un răspuns care să-i mulțumească pe toți era ca și când ar fi încercat să împingă mareea înapoi în ocean, doar cu o mătură.

A înghițit greu, s-a uitat la ultimele două șuruburi ale siguranței și a închis ochii. Luase decizia și nu exista cale de întoarcere.

Capitolul 80

ELLIE

— Bună, Ells, cred că e momentul să stăm de vorbă, nu-i așa? a spus el zâmbind larg.

Avea vocea relaxată și melodioasă, dar zâmbetul acela artificial îl trăda. S-a lăsat pe spate în scaunul ei de la biroul de sticlă și a sorbit ceva dintr-un pahar înalt, apoi a rotit gheața dinăuntru. Decantorul de cristal cu scotch de foarte bună calitate stătea pe dulapul cu băuturi, lăsat intenționat afară și descoperit, pentru ca Ellie să-l vadă.

Ăsta nu era acel Tim de care fusese îndrăgostită până peste cap; ăsta era Matthew, o entitate necunoscută, un bărbat pe care nu-l cunoscuse încă, dar pe care îl ura deja. A scotocit în buzunarul jachetei după alarma de pericol dată de Andrei.

— Știu de alarmă și n-ai decât să-ți alertezi gigantul despre venirea mea, dacă asta vrei. N-o să te opresc.

Ellie i-a întors spatele să iasă și a dat să apese pe buton, dar l-a auzit din nou:

— Dar, dacă o faci, n-o să afli niciodată de ce tot deranjul ăsta doar ca să ți-o trag.

Ellie s-a oprit din drum și a rămas cu spatele la el.

— Și ca om de știință, care și-a petrecut o viață rezolvând diverse probleme, fac pariu că mori să știi motivul.

Ellie s-a îndreptat spre dulapul cu băuturi și și-a pus un gin tonic. Și-a netezit fusta, s-a așezat pe una din cele două canapele, a pus picior peste picior și a așteptat ca Tim să i se alăture pe cealaltă canapea. Uluirea ei inițială, când l-a găsit în biroul ei, fusese înlocuită de o hotărâre bruscă, oțelită. Dacă voia să vorbească, trebuia să vină la ea. N-avea să dea satisfacție niciunui bărbat.

— Cum a mers întâlnirea de la hotelul Soho? a întrebat-o el, în timp ce se îndrepta spre canapea.

Faptul că știa tot ce făcea ea a luat-o prin surprindere, dar nu a lăsat să se vadă.

— Ar trebui să folosești o parolă mai bună pentru contul tău de cloud. Știu întotdeauna unde ești și unde erai cu adevărat atunci când îmi spuneai că ai fost la serviciu.

— Nici tu n-ar fi trebuit să-ți lași contul deschis pe iPad-ul meu.

— Crezi că ăla a fost un accident? Nu există accidente, Ellie. Numai planuri foarte bine puse la punct.

— Vrei să treci la subiect, Matthew? l-a întrebat ea calm.

— Ahh, e prima dată când îmi zici așa. Cred că-mi place, Ells. Apropo, știi de ce am ales numele Timothy? Se pare că e biblic. Înseamnă „slăvindu-l pe Domnul”. Și cam asta te crezi tu, nu-i așa? Vreun personaj ceresc care trebuie să fie slăvit, nu?

Ellie a ridicat din sprâncene, iar el s-a oprit așteptând o reacție, înainte de a continua.

— Să descoperi gena aia micuță a ta, să le spui oamenilor cu cine ar trebui să-și petreacă ei tot restul vieții… s-ar părea că ai un complex divin.

— Tipul ăsta de acuzații nu e deloc nou, a suspinat Ellie dramatic. Așa că hai să nu mai pierdem vremea. Ce vrei de la mine? Trebuie să existe un

punct final pentru toate astea și banii sunt motivul evident. Probabil că te aștepți să te plătesc sau o să mă ameninți că vinzi povestea ziarelor.

Matthew a mai luat o înghițitură din băutura lui.

— Nu. Nu sunt genul care bate toba. Mai încearcă.

— Habar n-am ce „gen” ești.

— Nu, habar n-ai, așa că hai să-ți spun eu. Eu, draga mea posibilă-mireasă, sunt genul de persoană pe cale să-ți schimbe viața într-un fel în care n-ai visat niciodată că ar fi posibil.

I-a zâmbit larg și a ridicat paharul în aer, ca și când s-ar fi pregătit să țină un toast.

— Și cum o să faci asta?

— O să ajungem și acolo la momentul potrivit. Dar mai întâi aș vrea să-ți spun că mi-aș fi dorit să fiu prezent când ai recunoscut chipul mamei în fotografia aia.

— De fapt, nu prea mi-o mai amintesc bine, a mințit Ellie. A fost un membru neînsemnat al echipei. Destul de nesemnificativă și fără nimic remarcabil, ca să fiu sinceră.

— A fost una dintre primii care au făcut testul tău, nu-i așa? Mă gândeam că asta trebuia s-o fi făcut ceva mai demnă de ținut minte, mai ales că nu a știut de test.

Ellie l-a fulgerat cu privirea. Știa exact la ce se referă.

— Văd că nu te repezi să mă contrazici, a continuat el.

— Au existat câteva persoane de la care am… împrumutat… ADN-ul… ca să fac o bază de date în acele vremuri de început, a admis ea.

— Câteva? Unul dintre foștii tăi colegi mi-a zis că te porecliseră „Oscar

the Grouch”[17], pentru că scormoneai nonstop prin coșurile de gunoi după pahare și furculițe de plastic folosite. După cum zic toți, le șuteai și extrăgeai de pe ele informațiile ADN ale oamenilor, ca să le adaugi în colecția ta fără să le ceri permisiunea.

În sinea ei, Ellie fierbea. Se asigurase că toți cei din cercul ei apropiat fuseseră bine plătiți ca să păstreze tăcerea în legătură cu vremurile acelea tulburi de la început.

— Și? a întrebat ea. Cu greu poate fi asta numită infracțiunea secolului, nu-i așa?

— Nu doar că este ilegal, dar încalcă și etica.

Ellie a izbucnit în râs.

— *Tu* vii să-mi ție *mie* o predică despre etică? Hai, lasă-mă, Matthew, că poți mai mult de-atât.

— OK, să vorbim despre cum, ceva mai târziu, odată ce-ai avut niște bănuți în spate, ai angajat o echipă ca să mituiască angajați guvernamentali să-ți permită accesul la registrele Bazei de date ADN la nivel național? Sau cum au plătit oamenii tăi personalul din clinici, spitale și morgi, pentru mostre?

— Nu sunt eu responsabilă pentru metodele terților.

— Ai luat ADN-ul morților, al muribunzilor, al bolnavilor și al criminalilor ca să crești cifrele și să obții susținere financiară mai mare și să-ți extinzi businessul. Am găsit îngropate bine în dosarele tale informații despre pedofili recunoscuți, agresori sexuali și criminali, dintre care unii chiar și-au găsit Potrivirea. Și când am săpat mai adânc am găsit și ADN-ul unora cu handicap mental sever și chiar al unor copii morți. Copii morți, Ellie! Cum mama dracului poți să justifici asta?

— Arată-mi o singură companie mondială de succes care nu a depășit niște limite în primii ani ca să aibă de unde porni.

Ellie și-a ferit privirea, refuzând să se simtă rușinată pentru lucrurile pe care se făcuse că nu le vede.

— Scopul scuză mijloacele, a replicat ea. Descoperirea mea a schimbat lumea, așa că ce rău a făcut?

— Îți amintești care au fost rezultatele mamei la testul tău Potrivește-ți ADN-ul?

— Sigur că nu – era încă devreme pe atunci, așa că pot doar să presupun că în momentul ăla nu a avut o Potrivire confirmată.

— Dar rezultatele tatii?

— Ale lui taică-tău? Nici n-am știut că există, până acum două ore.

— Tata a fost și el unul dintre primii tăi subiecți de test. Lucra în administrație atunci când i-ai furat datele. Apoi, când ai făcut public testul, l-a contactat o femeie care descoperise că era Potrivirea lui. La vremea când ai mei începuseră să se gândească la pensionare, el și-a făcut bagajele și s-a mutat în Scoția cu o străină.

— Matthew, nu sunt eu responsabilă pentru…

— Nu mă interesează să te-aud livrându-mi poezia ta corporatistă sau rahatul obișnuit despre cum nu ești tu vinovată de distrugerea viețiilor oamenilor. Eu sunt aici ca să-ți spun cum o s-o distrug eu pe a ta. Acum, te superi dacă îmi mai iau ceva de băut?

Capitolul 81

MANDY

Mandy a fost ușurată să nu găsească pe nimeni acasă, când s-a întors după vizita la Richard.

Avea nevoie de puțin timp ca să-și facă un plan înainte de fi nevoită să le pună pe Pat și pe Chloe în fața minciunii lor despre moartea lui Richard. Dar mai întâi trebuia să-și ia tălpășița de aici. A urcat spre camera ei – camera lui – și a luptat cu impulsul de a izbucni iar în plâns. Era îngrijorată de efectul pe care l-ar putea avea asupra copilului stresul acestei după-amiezi.

Ceea ce începuse ca o zi obișnuită, cu atât de multe lucruri de aflat, luase în cele din urmă mai multe întorsături și schimbări de direcție decât un roman al lui James Patterson[18]. Era epuizată și abia aștepta să se întoarcă în mediul sigur și confortabil de la ea de-acasă. Odată ajunsă acolo, avea să încuie ușa și să se scufunde într-o baie plină ochi cu spumă, ca să se acomodeze cu tot ce aflase până acum. Și apoi, în câteva zile, după ce lucrurile aveau să se mai liniștească, urma să-și viziteze mama și surorile, în speranța că-și va lua revanșa. Trecuse aproape un an de când nu le mai văzuse și, acum, mai mult decât își imaginase vreodată, avea nevoie de adevărata ei familie.

A apucat hainele împrăștiate prin cameră și le-a aruncat în două valize. Toate lucrușoarele de copil le-a lăsat pe unde le atârnase Pat, alături de sacoșe cu jucării, scutece și un căruț. Putea să cumpere ea însăși lucrurile astea, mai încolo.

Zgomotul ușii de la intrare deschizându-se i-a dat o senzație de greață; a trântit repede capacul valizelor și a tras fermoarele.

— Bună! Ești sus, Mandy? a strigat Chloe. Am cumpărat niște pește cu cartofi la pachet, pentru că mama n-are chef de gătit…

Vocea i s-a stins când Mandy a apărut în capul scărilor, târând valizele după ea.

— E totul în regulă? a întrebat-o Pat.

— Mă duc acasă pentru câteva zile, a răspuns Mandy. Am nevoie de un puțin timp cu mine însămi.

Pat și Chloe s-au privit una pe cealaltă, cu o expresie nedumerită pe față.

— S-a întâmplat ceva? E vorba despre copil? Este OK? a întrebat Chloe.

— Da, copilul este bine.

— Atunci de ce pleci? Credeam că ești fericită aici.

Mandy s-a oprit și s-a uitat țintă la cele două străine de jos, realizând că nu le cunoaște, de fapt, absolut deloc. O mințiseră din ziua în care o cunoscuseră și le detesta pentru fiecare neadevăr pe care i-l vânduseră și pentru fiecare promisiune falsă pe care i-o făcuseră.

— Știu de Richard, a spus Mandy încet dar ferm.

— Ce știi? a întrebat-o Pat.

— Astăzi m-am întâlnit cu Michelle Nicholls, fosta iubită a lui Richard. Mi-a spus multe lucruri interesante despre el, ca de exemplu că era cam afemeiat și că nu voia deloc copii. Dar asta nu-i nimic față de restul poveștii, nu?

— Orice ți-ar fi spus, a mințit, a spus Pat imediat. Michelle este o curvuliță ofuscată, furioasă că Richard n-a mai vrut-o.

— Deci nu-i adevărat că v-ați rugat de ea ca să-i poarte copilul lui Richard și că ați început s-o hărțuiți după ce v-a refuzat? a țintuit-o Mandy cu privirea pe Pat.

— Nu, sigur că nu, draga mea. Înainte de-a muri, Richard mi-a spus că n-a iubit-o niciodată.

— Înainte de-a muri! Pat, încetează. Știu adevărul. Mi-am petrecut după-amiaza alături de el, la centrul de îngrijire.

Surprinsă, Pat și-a dus mâna la gură, iar Chloe s-a uitat în altă parte.

— De ce m-ați mințit? a continuat Mandy. De ce mi-ați spus că a murit?

— Nu am vrut, a întrerupt-o Chloe cu voce tremurătoare. Când ai apărut la slujba de pomenire, am presupus că știi că trăiește. Apoi ai venit la noi acasă și ne-am dat seama că tu crezi că a murit și…

S-a uitat spre Pat.

— Mama a zis că-i mai bine să nu te supărăm și mai tare. Eu am vrut să-ți spun adevărul, dar lucrurile ajunseseră deja prea departe.

A schimbat iar priviri stânjenite cu Pat.

— Mi-ai arătat chiar și locul în care i-ai împrăștiat cenușa, Pat. Ce fel de mamă ar face așa ceva? Când fiul ei încă trăiește?

Chiar și Chloe a părut surprinsă.

— Mamă? a spus ea încet, dar Pat a ignorat-o.

— Din toate punctele de vedere, este mort, a spus Pat. Mi-am pierdut băiețelul și-l vreau înapoi. Iar tu, tu voiai un copil. Îmi pare rău că te-am mințit, dar minciuna asta a funcționat pentru toate trei, nu-i așa?

— Deci ăsta era planul, să-l înlocuiești pe Richard cu copilul meu?

— Nu, pe el nu-l vom putea înlocui niciodată, a repezit-o Pat.

— Atunci cum? Pentru că, din ce mi-a spus asistenta, nu vă duceți niciodată să-l vizitați. Plătiți pentru îngrijirea lui, dar nu aveți nimic de-a face cu el, și asta dinainte să mă cunoașteți pe mine.

— E prea dureros, a spus Chloe. Să vezi pe cineva altă dată atât de plin de viață, stors acum de tot ce-l făcea să existe. Este al dracului de greu.

— Ah, bietele de voi. Dar cum o fi pentru fratele tău? El este ăla rămas singur acolo. Le-ați interzis până și prietenilor să se ducă să-l vadă.

— Să nu îndrăznești tu să ne judeci, a spus Pat, pornind spre Mandy, pe scări. Ești norocoasă că nu l-ai văzut decât cum este acum – un corp într-un pat, având nevoie de un ventilator ca să respire, cu o țeavă băgată pe gât ca să fie hrănit și cu un cateter prin care să facă pipi. Habar n-ai cât de norocoasă ești că nu l-ai cunoscut înainte, pentru că nu ai *nimic* de comparat cu ce e acum. Băiatul ăla nu mai este fiul meu. *Trupul* acela nu este el, așa că să nu-mi spui tu mie ce ar trebui și ce n-ar trebui să fac, fiindcă n-ai nici cea mai vagă idee.

— Mamă, Mandy, vă rog, calmați-vă, a spus Chloe, dar a fost din nou ignorată.

— Atunci, eu ce sunt pentru tine? Doar un recipient care să-i poarte copilul?

— Nu, sigur că nu. Dacă am fi vrut doar asta, am fi găsit o mamă-surogat.

— Dar asta voiați de la Michelle, nu-i așa? Pe ea ați întrebat-o mai întâi.

— Nu gândeam limpede atunci, a adăugat Chloe. Sufeream și eram încă în stare de șoc. Acum înțelegem, nu-i așa, mamă? De aceea am trimis mostra de ADN a lui Rich, ca să-i aflăm Potrivirea corectă, să găsim acea persoană care să facă un copil cu el. Și acea persoană ești tu.

— Poftim?

Mandy a scăpat valiza din mână, iar aceasta s-a prăbușit pe podea.

— Voi ați făcut testul în locul lui?

Chloe a ezitat.

— Faci să sune mai rău decât este, a spus ea coborând privirea. Mama a făcut ce-a crezut ea că este mai bine. Te rog, Mandy, lasă valizele acolo și coboară să stăm de vorbă. Faci parte din familia noastră, așa cum va face parte și copilul.

Mandy a dat din cap și a râs.

— Greșești amarnic. Nu fac parte din această familie și să fie al naibii dacă bebelușul meu o să facă parte din ea. M-ați mințit cu fiecare cuvânt, așa încât cum aș mai putea avea vreodată încredere în voi? Trebuie să merg acasă și să-mi reiau viața, fără voi două alături.

Mandy a apucat valizele și le-a tras pe scări în jos.

— Pe dracu' o să mergi! a urlat Pat și a urcat ultimele trepte până a ajuns față în față cu ea. N-o să-mi iei nepotul.

A tras-o de braț, dezechilibrând-o. Mandy a căzut în față. A reușit să se prindă de balustradă chiar înainte să-i cedeze picioarele, dar forța trupului său uriaș în cădere nu i-a permis să se țină așa încât să nu se dea cu fruntea de baluștri. A simțit un firicel cald de sânge curgându-i pe față. S-a proptit bine într-o mână, iar pe cealaltă și-a dus-o la rană. Când și-a dat seama că tăietura era adâncă, a simțit c-o ia cu leșin.

— Chem o ambulanță, a strigat Chloe fugind spre living, ca să-și ia telefonul.

— Nu te mișca, proasto ce ești, i-a spus Pat.

A scos din mânecă un șervețel și l-a așezat pe fruntea rănită a lui Mandy.

— Cum poți să-mi pui nepotul în pericol în halul ăsta?

— Tu și minciunile tale l-au pus în pericol, a plâns Mandy.

— Am fi putut fi fericiți, doar noi patru. Chiar ai fost pentru mine ca o fiică, dar n-ar fi trebuit să-ți bagi nasul în treburi care nu te privesc. Îți place sau nu, o să fac parte din viața copilului tău. Nimeni – nici tu și nicio instanță de pe pământ – n-o să mă țină departe de nepotul meu.

Speriată și dezorientată, Mandy voia să fugă cât mai departe posibil de Pat. I-a dat la o parte brațul cu care o susținea și a mai încercat o dată să se întindă după valiză. Dar când a vrut să coboare scările, picioarele i s-au împleticit și s-a rostogolit, izbindu-și țeasta deja rănită de balustradă și de baluștri, apoi a căzut pe ultimele trepte și a aterizat într-un morman mototolit și inconștient, cu fața la podea.

Capitolul 82

CHRISTOPHER

Moleculele de parfum din părul arămiu al numărului Douăzeci și Nouă i-au umplut nările lui Christopher și s-au dizolvat în mucus, trimițând un semnal către creierul lui.

Dar în ingredientele fructate ale șamponului ei banal exista și ceva respingător și, din câte își aducea aminte, era pentru prima dată când un miros avea efect negativ asupra lui.

Christopher voia să treacă prin asta pe cât de rapid și de eficient putea, dar fata avea pielea de pe gât extrem de subțire, iar el înfășurase sârma prea strâns, tăind-o. A slăbit un pic strânsoarea, îngrijorat că ar putea spinteca jugulara și jetul de sânge ar țâșni pe pereți. I-ar fi luat prea mult să curețe fiecare picătură microscopică și n-avea chef de asta.

Lărgirea lațului a însemnat o așteptare de opt minute de agonie – le-a numărat – după care, în fine, femeia și-a pierdut cunoștința și a alunecat pe podea. A admis că fata dusese o luptă curajoasă, în încercarea ei inutilă de a-l lovi, zgâria și mușca. Însă Christopher învățase din incidentul cu Numărul Nouă că nu trebuie să mai fie vreodată neglijent. Și, până la urmă, experiența și elementul-surpriză erau de partea lui, iar duelul înclina tot în favoarea lui.

Christopher s-a lăsat pe podea lângă fata inconștientă și i-a înfășurat iar sârma în jurul gâtului, presând doar atât cât să-i golească total creierul de oxigen. Pentru o clipă a zărit, în reflexia ușilor duble, vânătorul care își doboară prada într-un tango fatal, înainte de a-i întoarce spatele. I se părea că nici nu mai seamănă cu el și nici nu și-a mai recunoscut vechiul eu.

Plescăitul venit din gâtlejul Numărului Douăzeci și Nouă, semn al unei morți lente, a fost la fel de neplăcut ca și mirosul părului ei; Christopher a

ales să ignore mucusul care-i curgea din nas și spuma albă cu bășici care i se aduna la colțurile gurii.

Odată ce a stors toată viața din ea, Christopher a eliberat-o din strânsoare și s-a întins alături, zdrobit, uitându-se țintă la tavan, în timp ce imaginea altei femei din lista lui i-a inundat mintea. Numărul Douăzeci și Șapte îl bântuise zile în șir și fusese un punct de cotitură; între ea și Amy, psihopatul dezvolta empatie și o conștiință.

Douăzeci și Șapte era moartă de trei zile când s-a întors în bucătăria ei ca să lase poza Numărului Douăzeci și Opt. Și a fost pentru prima și singura dată în viața lui Christopher când a rămas cu adevărat șocat și hipnotizat de ce a văzut.

Întins între picioarele ei umflate și decolorate era un făt micuț, perfect format, nu mai mare decât un măr. Tot ce-a putut face Christopher la început a fost să se holbeze la el, transpus, întrebându-se dacă nu cumva presiunea pe care o exercita asupra sa pentru atingerea obiectivului îl făcea să aibă halucinații. Dar de fiecare dată când închidea ochii și îi deschidea iar, fătul rămânea acolo.

Pe Numărul Douăzeci și Șapte o chema Dominika Bosko și n-avea s-o uite vreodată, pentru că ea și copilul ei erau singurele două persoane pe care Christopher le considera victime. S-a simțit dator să învelească fătul într-un prosop de bucătărie și să-l așeze cu grijă în îndoitura brațului mamei sale.

Christopher și-a imaginat cum s-ar simți dacă s-ar uita la Amy și la copilul lor întinși în fața lui, reci și fără viață, cu toate posibilitățile de viitor distruse din cauza acțiunilor altuia. Și, pentru prima dată în viața lui de adult, a simțit cum i se adună lacrimile în colțurile ochilor. N-a mai reușit să oprească primele picături; s-au revărsat peste mamă și copilul ei.

Abia când s-a întors acasă și a căutat pe internet a descoperit că pruncul nenăscut al femeii a căzut victimă unei cazuistici foarte rare, denumite „naștere în sicriu”. Presiunea gazelor abdominale din trupul Dominikăi a crescut pe măsură ce se descompunea, împingându-i copilul afară din trup.

Christopher a petrecut restul zilei recapitulând toate informațiile pe care le avea despre ea, săpând prin e-mailuri, SMS-uri și interacțiuni din social media. Așa a descoperit că în patru e-mailuri trimise către prietenii de acasă, din Siria, dezvăluia că este însărcinată. A confruntat datele – fuseseră trimise în weekendul în care mersese cu Amy în Aldeburgh.

Relația lor îl făcuse autosuficient. Investea mai mult timp în ea decât în actualizarea informațiilor despre viețile acelor femei; dacă ar fi știut despre sarcina Dominikăi, ar fi tăiat-o de pe lista scurtă.

Mai rămăsese o singură femeie pentru ca proiectul lui Christopher să ajungă la capăt, dar era de văzut dacă pe el îl mai țineau curelele.

Capitolul 83

JADE

Jade nu se simțise niciodată mai lipsită de inimă decât în clipa în care s-a trezit pe jumătate dezbrăcată în fața soacrei ei, încă roșie ca racul fiindcă fusese prinsă că a făcut dragoste cu fiul acesteia, altul decât cel cu care era căsătorită.

Lumina venită din dormitorul lui Susan îi arăta suferința de pe chip, iar umbrele îi accentuau prezența spectrală. S-a uitat la amândoi, dezgustată de ce vedea, apoi s-a întors și a plecat spre living.

Mark a scotocit după chiloții pe care Jade îi smulsese de pe el și-i aruncase în cealaltă parte a camerei. Și i-a tras pe el, a înșfăcat un tricou și s-a repezit după maică-sa.

— Mamă, l-a auzit Jade spunând, în timp ce se întindea după halatul de baie atârnat pe ușa dormitorului lui Mark.

Cu picioarele tremurând, a plecat după el. Trebuia să treacă amândoi prin asta.

— Cum ați putut? a exclamat Susan, cu lacrimile curgându-i deja pe obraji. Kevin este *fratele* tău, Mark, și *soțul* tău, Jade. Cum ați putut să-i faceți una ca asta? Abia l-am îngropat; nici nu s-a răcit în pământ.

— Îmi pare rău, a spus Mark disperat. N-ar fi trebuit să ne vezi.

— A, nu, sigur că n-ar fi trebuit, e destul de clar că voiați să vă vedeți de ale voastre pe la spatele nostru.

— Nu, nu așa a fost.

— Iar tu! a continuat Susan, arătând cu degetul spre Jade. Te-am primit în *casa* noastră și te-am tratat ca pe o fiică. Și așa ne răsplătești? Culcându-te cu cumnatul tău, în tot acest timp?

— Nu a fost în tot acest timp, a început Jade. A fost prima dată.

— Și vrei să te cred?

— Da, fiindcă ăsta e adevărul.

— Voi doi habar n-aveți care dracului e adevărul. Mark, credeam că te-am crescut mai bine de-atât.

— Așa ai făcut… m-ai crescut bine, a încercat Mark să explice.

— Se vede treaba că nu… Sunteți dezgustători!

— Între mine și Kevin n-a fost niciodată nimic fizic, a spus Jade cu hotărâre, sperând să detensioneze situația. N-aveam chimie și… nu știu de ce.

Susan a privit-o cu sprâncenele unite în încruntare.

— Ba da, aveați, era Potrivirea ta! Am văzut cum se purta când erai în preajmă. Te iubea.

— Și eu l-am iubit pe el, dar nu eram *îndrăgostită* de el. Știu că eram Potriviți, dar nu era nicio urmă de romantism acolo, cel puțin nu din partea mea. Presupun că se mai întâmplă…

— Vrei să zici că imediat ce-ai aflat că e bolnav, ți-ai pierdut interesul.

— Nu, n-a fost așa, serios, Susan. Dacă nu mi-ar fi păsat de el, n-aș fi rămas.

— Era înnebunit după tine, Jade. Se vedea în ochii lui. Tu erai Potrivirea lui, deci de ce nu ai simțit la fel? *Trebuia* să simți la fel!

— Nu știu, te rog să mă crezi. Am încercat din răsputeri să mă îndrăgostesc de el… am vrut să-l iubesc așa cum mă iubea el, dar… dar n-am putut.

— Cred că nu ai încercat de…

— Spune adevărul, mamă, a întrerupt-o Mark. Jade n-avea cum să se îndrăgostească de el. Nu era Potrivirea lui.

Au întors amândouă capul spre Mark, ca la comandă.

Înainte de a începe, el a înghițit cu greu.

— Și știu că nici Kev nu era Potrivirea ei ADN pentru că… pentru că a fost Potrivită cu mine.

Capitolul 84

ALEX

Alex a fost cel care a găsit biletul lăsat de Nick în camera de hotel, acum goală.

Când a văzut că nici a doua zi de dimineață nu a primit un semn de la el, în ciuda faptului că îi trimisese atât de multe mesaje scrise și vocale, Alex și-a anulat toate programările cu clienții și a luat un taxi spre hotelul unde stătea Nick. Știa că trenul de întoarcere de la Londra era programat pentru dimineața aceea, așa că l-a așteptat o vreme, dar câteva ore mai târziu, când a văzut că Nick nu se întorsese încă, Alex i-a cerut recepționerului, foarte îngrijorat, să-l lase să intre în cameră.

După ce au deschis ușa cu cartela electronică, Alex și-a ținut respirația, speriat de ce-ar putea găsi înăuntru. Încăperea era goală și curată, dar coșul de gunoi era plin. Pe lângă pachete de țigări și sticluțe din minibar, erau înghesuite acolo fâșii și fâșii de hârtie încolăcite în biluțe mici care fuseseră aruncate la coș.

Bărbatul de la pază stătea nedumerit lângă fereastra larg deschisă. Deși vântul flutura violent perdelele înainte și înapoi, nu prea reușea să alunge fumul stătut care impregnase materialul.

— O să-și ia amendă pentru ast', bombănit bărbatul într-o engleză stricată.

Alex a privit roată prin cameră și în cele din urmă a zărit plicul sigilat așezat pe pernă, în patul aranjat. A simțit brusc răcoarea vântului și, când a recunoscut scrisul de mână și și-a văzut numele, și-a ținut respirația și s-a repezit la fereastră ca să se uite pe acoperișul de beton al clădirii aflate cu nouă etaje mai jos.

Capitolul 85

ELLIE

Matthew a adus cu el, lângă canapeaua pe care stătea Ellie, decantorul de whisky aflat pe dulapul de băuturi.

Cât timp el și-a turnat încă un pahar, Ellie a încercat să mascheze faptul că devenea tot mai agitată din cauza acuzațiilor și amenințărilor lui. Dar știau amândoi că el o cunoaște destul de bine încât să vadă direct prin platoșa ei de titan. S-a așezat în fața ei și a tras exagerat de mult aer în piept.

— După ce tata a părăsit-o pe mama – mulțumită testului tău –, în vreo câteva luni a obligat-o să vândă casă, așa că tot ce și-a putut permite a fost un apartament la niște kilometri depărtare de casă și de prieteni, a continuat el. Era singură, umilită și izolată și, în timp, a început să bea, ca să uite tot. A fost doar o chestiune de timp până când și-a pierdut jobul din cauza dependenței de alcool. Ai cea mai vagă idee cum este pentru un fiu să-i schimbe chiloții mamei lui pentru că s-a căcat pe ea, beată moartă? Sau s-o ridice de la secția de poliție, unde stătea în arest fiindcă a intrat beată în supermarket și a făcut scandal?

Ellie voia să-l aprobe dând din cap, dar a refuzat să-i dea satisfacție.

— Sigur că nu știi, a spus el. Apoi, când a atins nivelul cel mai de jos, a fost Potrivită cu cineva.

Ellie s-a oprit și a pus paharul pe masă.

— Ei bine, atunci de ce te plângi? Totul s-a rezolvat până la urmă.

— Așa crezi tu, nu? Pe individul ăsta îl chema Bobby Hughes, a spus Matthew. La început a părut un tip OK și s-a îndrăgostit de el până peste urechi, așa cum trebuie să facă Potrivirile. Dar el era un nenorocit manipulator, iar ea s-a dovedit atât de disperată să nu rămână singură, încât

a fost de acord cu tot ce i-a cerut el, inclusiv să închidă ochii la slăbiciunea lui pentru fetele tinere. *Foarte* tinere, judecând după cele vreo 3 000 de imagini pe care le-a găsit poliția când i-a ridicat laptopul. A încercat să susțină că pozele erau deja în computer când l-a cumpărat de pe eBay și mama a fost destul de proastă încât să-l creadă – i-a plătit taxele juridice și a făcut credit pentru cheltuielile de la tribunal cu procesul lui. Dar când l-au aruncat după gratii, ei nu i-a mai rămas nimic altceva decât somațiile de plată pe care nu le putea onora. Și toate astea, tot ce a mers prost în viața ei, au fost din cauza unui test pe care ea și tata habar n-aveau că l-au făcut, pentru că tu ai decis să te joci de-a Dumnezeu. Tu, stând aici în turnul tău de fildeș înalt până la nori, nu ai fost nevoită niciodată să vezi cum cineva pe care-l iubești se transformă în cu totul altcineva chiar sub ochii tăi.

Ellie i-a aruncat o privire sfâșietoare:

— Așa crezi?

— Nu vorbesc despre mine; asta-i cu totul altceva, a continuat el fără să-i dea atenție. Vorbesc despre cum e să vezi o femeie puternică și inteligentă că se prăbușește și devine o ruină fizică și emoțională. Știi că a murit beată, când a incendiat casa de la o țigară aprinsă? A ars de vie. Era atât de desfigurată, încât nici n-am putut să-i identific cadavrul.

Și-a încrucișat brațele la piept, sfidător, în timp ce Ellie a luat o înghițitură din ginul ei tonic. Părea să conteze pe faptul că-i va stârni mila față de nefericita lui mamă. Dar cu cât devenea mai acuzator, cu atât se ințețea furia ei mută.

O subestimase. Nu o cunoscuse pe când era o tânără ambițioasă încercând să convingă cu descoperirea ei despre ADN o comunitate științifică arogantă și disprețuitoare; nu-i spusese despre sacrificiile pe care le făcuse ca să se facă auzită și despre cât de multe fusese nevoită să sacrifice ea, cea care fusese cândva, pentru a deveni forța care era acum. Deși Tim o înmuiase categoric, Matthew era un nebun dacă își imagina că nu poate să sară înapoi, în forma ei de dinainte, doar într-o clipită.

— Există milioane de cupluri în lumea întreagă care au făcut testul și au descoperit că nu sunt Potrivite, a început ea cu hotărâre, dar oamenii au

rămas împreună pentru că se iubeau. Poate că am luat-o pe niște scurtături la începuturi, dar nu pot fi făcută responsabilă pentru deciziile pe care le iau, în cele din urmă, cei care sunt Potriviți. Nu l-am obligat eu pe taică-tău s-o părăsească pe maică-ta aia slabă de înger și nu i-am pus eu sticla în mână și nici nu i-am turnat băutura pe gât. La un moment dat, oamenii trebuie să-și asume responsabilitatea propriilor fapte.

— Și la ce moment o să-ți asumi responsabilitatea pentru propriile *tale* fapte, Ellie?

— Faptele mele au dus homofobia, rasismul și ura religioasă aproape în punctul de dispariție – Potrivirea nu ține cont de orientare sexuală, culoare sau Dumnezeul pe care alegi să-l venerezi. A unit oameni de toate credințele și convingerile într-un fel în care n-am crezut vreodată că ar fi posibil. Arată-mi ce ai făcut tu ca să transformi lumea asta într-un loc mai puțin ostil.

— Dar ai divizat tot atât de mulți oameni, creând un „ei” și un „noi”: cei care sunt concepuți pentru a fi iubiți și restul, care au fost făcuți să se simtă de parcă relațiile lor ar fi mai puțin valoroase. Nu vezi o paralelă între ce ai făcut tu și ce le-a făcut Hitler evreilor? Naziștii i-au distrus puțin câte puțin, unul câte unul, până când n-au mai rămas decât o minoritate ruinată, tratată ca parazită. Asta intenționezi cu cei ne-Potriviți? Să-i distrugi treptat?

Ellie a râs.

— Ești mai dement decât am crezut.

— Potrivirile o duc mai bine financiar decât ne-Potrivirile. Cuplurile Potrivite primesc scutiri de taxe mai mari, asigurări de viață mai bune, cei potriviți sunt mai productivi la serviciu pentru că sunt mai fericiți acasă, așa că primesc oferte mai bune de job. Pentru ne-Potriviți ratele de sinucidere sunt mai mari, iar divorțurile și depresia…

— De fapt, ambele au scăzut anul trecut, pentru că tot mai mulți oameni își găsesc fericirea alături de cei cărora le sunt destinați. A scăzut și violența domestică îndreptată deopotrivă asupra bărbaților și femeilor.

— Doar pentru că oamenii sunt prea speriați să mai raporteze acele tipuri de infracțiuni ale unei Potriviri abuzive din punct de vedere fizic și emoțional. Nu vor să riște o relație *mai bună* cu un ne-Potrivit.

— Imigrația și emigrația nu mai sunt probleme atât de spinoase, a continuat Ellie, prinsă în vârtejul propriei argumentații.

Era pornită să-l doboare pe Matthew.

— Oamenii sunt trecuți mai repede prin toate formalitățile și li se permite să călătorească prin întreaga lume și să se stabilească alături de Potrivirile lor, în alte țări.

— Iar asta a prejudiciat aproape o cincime din businessurile din întreaga lume care și-au pierdut oameni-cheie, pentru că aceștia s-au mutat în alt oraș sau în altă țară.

— Poți să arunci în mine cu orice cifre vrei, Matthew, dar nu poți nega un lucru. Potrivește-ți ADN-ul există, indiferent dacă-ți place sau nu.

El i-a aruncat o privire expertă.

— Nu neg asta, dar prezic că n-o să mai existe pentru multă vreme.

— Asta nu-i o decizie pe care s-o iei tu.

— Hotărârea asta aparține oamenilor, a continuat el. Iar oamenii vor triumfa întotdeauna.

— Despre ce vorbești?

El s-a ridicat și și-a întins mâinile la spate.

— Mai vrei un pahar?

Ellie a dat din cap. L-a privit cum își toarnă al treilea whisky, incapabilă să recunoască în bărbatul din fața ei pe cel pe care-l iubise. Totul la Matthew era diferit față de Tim, începând cu aroganța lui și până la

manierismele pe care le avea și chiar și felul în care se așeza. S-a întrebat cât de greu trebuie să-i fi fost să păstreze fațada aceea în prezența ei.

— Chiar și acum, când știi ce fel de persoană sunt, tot mă iubești, nu-i așa? a spus Matthew, în timp ce cuburile de gheață plesneau de la whisky-ul turnat peste ele.

Ellie nu i-a răspuns.

— Așa mă gândeam și eu. Nu prea e amuzant să se joace cineva de-a Dumnezeu cu viața ta, nu?

— Nu te amăgi, nu te joci de-a Dumnezeu. Ești tot atât de manipulator ca bărbatul ăla care a terminat-o pe credula de maică-ta. Doar că eu nu-s așa de jalnică și n-o să las această mică sincopă să-mi definească tot restul vieții. O să te iubesc pentru totdeauna, fiindcă este în ADN-ul meu s-o fac, dar n-o să te plac niciodată și, după ziua de azi, n-o să ne mai vedem în veci.

— Cu tot disprețul pe care-l ai pentru mine, crezi în continuare că sunt Potrivirea ta, nu-i așa? a întrebat-o el scârbit.

— Da, bineînțeles că ești, și Dumnezeu știe că mi-aș fi dorit să nu fii.

— Vezi tu, ăsta-i lucrul caraghios rău, Ells. Pentru că nu suntem Potriviți și nu am fost niciodată.

Ellie a mijit ochii.

— Ce vrei să zici?

— Ești om de știință și cu toate astea atât de disperată să te cuplezi, încât nu te-ai îndoit nici măcar o secundă de rezultatele tale.

— Nu eram „disperată să mă cuplez”. Aveam o viață foarte fericită înainte de-a apărea tu.

— Erai, și ești încă, o curvă corporatistă, rece ca gheața, care s-a întâlnit cu o grămadă de idioți bogați. Ai inventat scuze ca să nu-ți vezi familia și singurul lucru pe care-l ai să-ți țină companie e munca ta. Cu mine ai avut

totul, ceea ce este ironic, pentru că, în realitate, eu nu însemn nimic pentru tine.

— Din cei 1,7 miliarde de oameni testați nu a fost raportată nici măcar o Potrivire greșită…

— Până acum. Tu și cu mine suntem o Potrivire greșită, Ellie, pentru că ți-am atacat serverele ca să manipulez rezultatele.

— Mari tâmpenii, a spus Ellie îngrozindu-se în secret la auzul informației.

Și-a încrucișat brațele la piept, indignată.

— Serverele noastre sunt mai sigure decât ale majorității companiilor internaționale. Avem foarte multe tentative de hacking și totuși până acum n-a reușit nimeni să intre. Avem cel mai bun software și cel mai bine plătită echipă care să ne protejeze împotriva unor oameni ca tine.

— Ai dreptate cu unele chestii. Dar lucrul de care nu se ocupă sistemul ăsta este propria ta vanitate. Îți amintești când ai primit un e-mail, acum ceva timp, cu subiectul „Premiul Femeia de afaceri a anului”? Nu te-ai putut abține și l-ai deschis.

Ellie își amintea vag că citise acest e-mail trimis pe adresa ei privată, pe care o știau doar câțiva oameni.

— Era atașat acolo un link pe care ai apăsat și care nu a deschis nimic, nu-i așa? a continuat Matthew. Ei bine, pentru mine n-a fost chiar un nimic, pentru că acea apăsare a ta a eliberat un fragment minuscul, nedetectabil, de virus special creat care mi-a permis să-ți accesez computerul de la distanță și să-mi fac de lucru cu documentele tale. Aveam acces la ce aveai și tu acces. Apoi mi-am reprodus secvența ADN astfel încât s-o oglindească pe a ta, am stat liniștit și am așteptat să mă contactezi. De aia am venit la interviul pentru job, ca să mai aflu câte ceva despre programele și sistemele pe care le folosiți. Te rog să-i mulțumești șefei tale de la personal că m-a lăsat singur în birou pentru câteva momente, împreună cu laptopul ei, în timp ce căuta un aparat foto care să funcționeze și să-mi poată face o poză.

Mi-a fost de mare, mare ajutor în accesarea rețelei voastre. Oh, și spune-i ca data viitoare să percheziționeze candidații, poate au deflectoare de lentile – sunt niște dispozitive de buzunar care fac inutile aparatele foto digitale.

Ellie voia să se deschidă pământul și s-o înghită chiar în momentul ăla. A simțit cum îi ard obrajii din cauza unui sentiment combinat de regret că-l lăsase să intre în viața ei fără să-și pună nicio întrebare și de furie că avusese încredere în el.

— Te-ai îndrăgostit de mine pe baza liberului tău arbitru, a continuat Matthew. Ți-ai dorit-o cu atâta disperare, încât te-ai aruncat în povestea asta. Nu poți da vina pe ADN-ul tău că te-a adus în situația asta de rahat – poți să dai vina numai și numai pe tine.

Ellie a așteptat un moment ca să-și regleze respirația devenită superficială.

— Sunt câteva motive pentru care am făcut asta, a continuat Matthew, așezându-se și mai bine în canapea. Umilirea ta este unul dintre ele. Dar am mai vrut și să demonstrez cât de lacom este omul. Cât de repede ne arătăm dornici de a renunța la orice și la oricine ne e drag dacă ni se spune că ar putea fi ceva mai bun după colț. Ceea ce ai simțit tu pentru mine nu a fost o Potrivire ADN; nu am fost destinați să fim împreună, nu ne-a fost scrisă soarta în stele. Nu știința, ci mintea a fost cea care, dincolo de trup, te-a făcut să te îndrăgostești de mine. A fost nici mai mult, nici mai puțin decât o relație de modă veche în care un-băiat-întâlnește-o-fată. Și, odată ce voi spune tuturor cum am prostit-o pe femeia care „a descoperit" Potrivirile, o să ajungi de râsul lumii, iar credibilitatea ta va fi distrusă.

Ellie s-a prins cu putere de brațele canapelei, simțind cum o copleșește furia.

— Și ce! Hai, dă-i drumul. Fă publică povestea, te invit. O să supraviețuiesc. Până la urmă, o mulțime de oameni și-au găsit, datorită mie, adevărata fericire pe care n-o credeau vreodată posibilă.

— Oh, Ells. Tot naivă. N-ai înțeles nimic din toate astea?

Ea s-a încruntat la el, neînțelegând ce vrea să spună.

— Nu ești singura căreia i s-a tras covorul de sub picioare. Milioane de înscriși sunt aproape să-și vadă viețile date peste cap.

— Ce vrei să zici? a întrebat ea ezitantă.

— Credeai că am făcut o Potrivire greșită doar pentru noi doi? Sigur că nu. Am rescris tot codul tău, așa încât, în decursul ultimului an și jumătate, cel puțin două milioane de oameni din baza ta de date au fost Potriviți cu persoana greșită.

Ellie a înghițit cu greu și a simțit cum inima îi bate atât de tare, încât îi sparge pieptul.

— Ne-Potrivirile făcute de mine sunt atât de aleatorii, încât nici măcar eu nu știu cine a fost afectat, a continuat el. Oricine dintre toți cei care s-au înscris și au fost Potriviți în această perioadă – ceea ce, pe baza ratei de creștere a companiei tale, ar însemna cam 25 de milioane de oameni – ar putea fi una dintre Potrivirile greșite. Datorită mie, afacerea ta tocmai a devenit complet lipsită de valoare. Nimeni nu va ști dacă Potrivirea lui este adevărată sau s-a nimerit așa. Ți-am zis că o să te distrug și nu fac niciodată promisiuni pe care nu le pot onora.

Capitolul 86

MANDY

Ceea ce a trezit-o până la urmă pe Mandy din starea ei de inconștiență a fost zgomotul înfundat pulsându-i sub frunte.

Cu ochii încă închiși a ridicat încet mâna dreaptă și a dus-o spre față; a simțit umflătura cât oul, dureroasă la atingere. A simțit și copcile care țineau pielea să nu se desfacă. A încercat încet să deschidă ochii, dar părea că are pleoapele lipite. Apoi a încercat să-și miște mâna stângă, însă era prea grea, iar ea prea slăbită. A vrut s-o prindă cu cealaltă mână, însă și-a dat seama că era acoperită cu ghips până la jumătatea antebrațului.

Pe măsură ce-și venea în simțiri, Mandy realiza că nu știe unde se află și de ce mirosul din jur îi amintea de înălbitor sau de apă de gură. A presupus că este într-o baie, până când a întors capul și a reușit să zărească ceva pe geam. Privirea i s-a limpezit treptat și a recunoscut peisajul de afară. Mai fusese aici, recunoștea priveliștea aceea. Fusese aici în ambele dăți când își pierduse copiii. Era într-un spital.

Brusc a invadat-o un sentiment tot mai puternic de panică. Și-a plimbat mâinile pe sub așternut, spre burta proeminentă. Era mult mai plată decât fusese. *Nu, te rog, nu din nou,* s-a rugat ea neajutorată.

— E cineva aici? a gâjâit ea din gâtul uscat, însă era singură în încăpere.

A încercat să se ridice în capul oaselor în pat și să se sprijine de rama de metal, dar o durere ascuțită, sfâșietoare, i-a săgetat pântecul. S-a strâmbat și a bâjbâit cu mâinile în lateralul patului, căutând butonul despre care știa că trebuie să se afle acolo. A apăsat pe el din toate puterile.

A durat câteva clipe până când și-a făcut apariția o asistentă.

— Ah, te-ai trezit, cum te simți?

Femeia vorbea cu un accent străin; s-a îndreptat spre Mandy.

— Copilul meu, a îngăimat Mandy, încercând să se dea jos din pat. Unde mi-e copilul?

— Mă duc să-l chem pe doctor, a spus asistenta și a ieșit din salon.

În timp ce studia încăperea, Mandy a simțit cum trupul îi tremură necontrolat. Durerea sâcâitoare din frunte, combinată cu durerea din pântec și din încheieturi, îi dădea o senzație de vomă. Abia a reușit să se întoarcă pe o parte, înainte de a vomita pe podea. Apoi a sosit și doctorul.

— Vreau să-mi văd copilul, a bâiguit ea.

— Nu, nu, nu, trebuie să stați unde sunteți, doamnă Taylor, a răspuns el în timp ce asistenta se străduia să curețe.

Mandy era prea speriată ca măcar să observe că-i spusese „doamnă Taylor".

— Băiețelul dumneavoastră este bine, sănătos.

— Băiețelul? a întrebat ea.

Predicția lui Pat se împlinise.

— Da, a continuat el, aruncând o privire pe fișa pe care o scosese din suportul de la capătul patului. Ați născut prematur un băiețel, în urmă cu cinci zile. Două kilograme și jumătate. Este bine și sănătos, internat în capătul culoarului.

— Ce mi s-a întâmplat?

— Ni s-a spus că ați căzut pe scări. Ați suferit o leziune la cap, aveți o încheietură fracturată și un edem cerebral minor, ceea ce v-a provocat un șoc. V-am ținut sedată în ultimele zile și copilul s-a născut prin cezariană, ca măsură de precauție. Acum trebuie s-o luați foarte, foarte încet în următoarele zile. N-o să vă folosească la nimic dacă încercați să grăbiți lucrurile.

— Când o să-l pot vedea?

— O să le cer asistentelor să vi-l aducă în câteva minute.

— Mulțumesc.

Mandy și-a lăsat capul la loc pe pernă și a oftat ușurată. Își amintea când căzuse pe scări în urma conflictului cu Pat și Chloe, dar nu-și mai amintea prea multe în rest. Nu era modalitatea ideală de a aduce un copil pe lume, dar venise oricum și era sănătos. O durea capul și dacă râdea, și dacă plângea, dar le-a făcut oricum pe amândouă. Era *mamă.*

Totuși, încântarea ei s-a transformat rapid în îngrijorare când a văzut chipul doctorului la revenirea la ea în salon, câteva minute mai târziu.

— Îmi pare rău, doamnă Griffiths. Se pare că în acest moment fiul dumneavoastră este altundeva în spital, împreună cu familia. Probabil că l-au luat puțin la aer, prin împrejurimi.

Mandy a făcut ochii mari.

— Cu familia?

— Da, au fost aici în cea mai mare parte a timpului, așteptând să vă treziți. Au stat mult cu el.

— Cine? Cine l-a luat, mai exact?

— Mama și sora dumneavoastră, așa cred. Ele au chemat ambulanța care v-a adus aici.

Mandy a simțit cum trupul i se umple de o groază rău-prevestitoare; l-a prins de braț pe medicul uluit.

— Chemați poliția în momentul ăsta, a hârâit ea.

Capitolul 87

CHRISTOPHER

Intrarea din spate în apartamentul situat la parter părea destul de neîngrijită. Pe trotuar se așternuse un strat de tencuială căzută, iar chitul care ținea geamurile în rama lor se crăpase.

Însă vechimea clădirii și faptul că nu era întreținută erau în avantajul lui Christopher, fiindcă însemna că în ultimii 20 de ani fuseseră îmbunătățite sau înlocuite prea puține. Pentru cineva cu experiența lui, broasca îngropată, cu două brațe de siguranță, era ușor de spart.

Două țăcănituri de butuc și a fost înăuntru; a închis încet ușa în urma lui și s-a familiarizat cu aranjamentul din apartament. Numărul Treizeci nu făcuse nicio schimbare de la ultima lui vizită aici, în urmă cu câteva săptămâni. Un miros de umezeală persista încă în aer, iar luminile stradale aruncau o strălucire vagă asupra mobilei ieftine, cumpărată la pachet și asamblată acasă.

Cea de-a 30-a crimă a lui Christopher ar fi trebuit să fie motiv de sărbătoare pentru el; un obiectiv care-i păruse uneori de neatins era acum, în ciuda unor sorți mici de izbândă, aproape îndeplinit. Treizeci de cadavre, mii de centimetri pătrați de articole în reviste și ziare, documentare de televiziune și apeluri publice înfățișând reconstituiri dramatice și îndepărtate de realitate, și toate astea ca urmare a eforturilor lui. Și totuși nimeni nu reușise încă să se prindă cine era în spatele acestor eforturi sau care era motivația.

Cu toate acestea, Christopher nu avea chef să-și sărbătorească realizarea sau să se culce pe lauri. Voia numai să termine odată și cu această ultimă crimă, să-și lase însemnele pe trotuarul din față și să se întoarcă acasă. Apoi, în noaptea următoare, avea să stea încolăcit lângă Amy, în patul lor,

cu brațul cuprinzând-o peste piept și ținând-o în brațe ca și când n-ar mai exista altcineva pe lume.

Puteau să meargă mai departe și să-și trăiască viețile făcând aceleași lucruri pe care le făceau și alte cupluri normale. Odată, fanteziile lui se rezumau numai la uciderea unor străine; acum, era vorba despre cum să-și petreacă weekendurile alături de femeia pe care o iubea, să se plimbe prin parcuri și proprietăți istorice, hotărând asupra felului în care își vor decora casa pe care o vor cumpăra împreună, să alerge amândoi sau să se cuibărească pe canapea, uitându-se la seriale TV și mâncând junk food. Obișnuia să se dea în spectacol cu felul lui diferit de a fi, dar acum îi trecuse. Tot ce îi fusese străin ca psihopat, înainte de a o întâlni pe Amy, era acum tentant, fiindcă ea îl făcuse să se simtă *normal.*

Christopher a pășit încet prin apartament întrebându-se din nou dacă într-o zi ar putea să-i spună adevărul despre cine fusese și cine devenise datorită ei. Însă pentru că, de când făcea parte dintr-un cuplu, aflase că relațiile nu au nevoie de adevăr ca să funcționeze, a priceput și că nu trebuia decât ca unul dintre ei să aibă un suflet destul de mare încât să ajungă pentru amândoi.

Sunetul înăbușit al unui aparat radio răzbătea de după ușa de la dormitorul Numărului Treizeci. Christopher și-a luat poziția obișnuită în hol și a scos din rucsac familiara bilă albă de biliard și sârma pentru tăiat brânza. Era ultima dată când făcea asta. Dar nu avea nici timpul, nici dispoziția pentru sentimentalisme. A aruncat bila spre perete și, cu firul întins în mână, a simțit aproape că-i vine să se scuze pentru ce urma să se întâmple. Inima lui nu mai era de mult în acest proiect și nu mai obținea nicio plăcere din moarte.

Însă, în ciuda zgomotului făcut, ușa dormitorului a rămas închisă. Christopher a presupus că fata trebuie să fi adormit. Asta nu era o problemă; i se întâmplase și cu Numărul Optsprezece. Dar când a dat să ridice bila și să repete mișcarea, a simțit două lovituri puternice în ceafă. S-a întors repede și a simțit cum trupul îi este străbătut de un arc electric de mare putere. A căzut imediat la pământ, cuprins de durere.

Ultimul lucru pe care l-a văzut înainte ca teribilele convulsii ce au urmat să-l lase inconștient a fost chipul lui Amy.

Capitolul 88

JADE

Susan și Jade s-au uitat la Mark, așteptând mai multe explicații.

— Cum adică tu ești Potrivirea mea? l-a întrebat Jade clătinând din cap. De ce zici asta?

— Mark? l-a întrebat și Susan, bulversată. Ce se întâmplă?

Mark a lăsat capul în jos și a închis ochii. Înainte de a vorbi din nou, a tras adânc aer în piept.

— Kev și cu mine am făcut testele în același timp, iar rezultatele s-au întors în aceeași zi, când el era în spital pentru una dintre primele ședințele de chimio, a spus el încet. Am deschis e-mailul și am văzut că fusesem Potrivit cu tine, Jade, dar Kev nu avea pe nimeni. Mamă, îți amintești cât de disperat era după diagnosticare să știe dacă exista cineva pentru el?

Susan a aprobat din cap.

— I-am șters mesajul și i-am spus că *el* a fost Potrivit, iar eu nu. Voiam doar să-l văd fericit. Așa că am plătit pentru datele tale de contact, Jade, și i le-am trimis pe telefon, deci n-a văzut niciodată e-mailul original. Trebuia să-i fi văzut expresia de pe față când și-a dat seama că exiști, chiar și la mii de kilometri distanță. Pe atunci încă arăta ca fostul Kev, îți amintești, mamă? Ba chiar începuse să se roage de medici să-l lase să zboare spre Anglia, ca să te viziteze, dar nu i-au dat voie și nu a putut să-și ia asigurare de călătorie.

Jade o vedea pe Susan aprobând, în semn că-și amintea când se întâmplaseră toate astea.

— Pe măsură ce se instalau efectele tratamentului, era tot mai îngrozitor să-l vezi cum îi cade părul, cum slăbește și cum devine o persoană în care abia dacă îmi mai recunoșteam fratele. Dar știam că am făcut ce trebuie atunci când vedeam, la primirea mesajelor și a apelurilor tale, cum în ochii lui revine vechiul Kev și când îl vedeam zâmbind.

Jade a încercat să-și amintească ziua în care primise confirmarea Potrivirii. Notificarea venise în pauza de prânz de la serviciu și fusese atât de entuziasmată, încât plătise pentru datele de contact fără să dea prea mare atenție numelui. Primise aproape imediat un mesaj de la Kevin, în care acesta se prezenta, și încă de la prima lor conversație a presupus, pur și simplu, că era Potrivirea ei. I-au plăcut căldura și entuziasmul lui și s-a simțit imediat atrasă de el. Era un contrast evident față de sentimentul ei de eșec legat de un job care nu-i plăcea și traiul alături de ai ei.

— Pur și simplu am început să stăm de vorbă și ne-am împrietenit imediat, a spus Jade încet. Nu m-am gândit să verific să fie numele corect.

Jade vedea cum dezamăgirea soacrei ei se risipește, însă ea simțea cum se înfurie tot mai tare.

— Îmi pare foarte rău, Jade, a spus Mark. Dar, crede-mă, știu cât de greu trebuie să fi fost și pentru tine în ultimele săptămâni. Din momentul în care ți-am deschis ușa, am simțit exploziile alea despre care se vorbește. Și urăsc faptul că i-am făcut rău singurei fete din lume pe care o iubesc.

— Nici n-ai idee cât rău mi-ai făcut, i-a replicat Jade sobră, înfigându-și unghiile în palme ca să-și poată ține firea.

— Știu, serios… să-l aud pe Kevin vorbind cu tine în fiecare seară și să-l văd în living zâmbind cu gura până la urechi de fiecare dată când primea câte un mesaj de la tine, să știu că eu ar fi trebuit să fiu cel care le citește, nu el… a fost iadul pe pământ. Mă întrebam ce vă spuneați unul altuia și ce simțeai pentru el și nu puteam să scot un nenorocit de cuvânt. Dar nu m-am așteptat niciodată să ne trezim cu tine aici. Și când ți-ai făcut apariția a fost deopotrivă cel mai oribil coșmar și cel mai bun lucru. Brusc erai aici, aleasa cu care ar fi trebuit să fiu, erai aici, în pragul casei mele și sub acoperișul

meu, dar fratele meu era cel pentru care veniseși până aici, iar el era îndrăgostit până peste cap de tine.

Jade simțea cum i se umezesc ochii și a clipit des ca să oprească lacrimile, încercând să-și țină emoțiile în frâu. O parte din ea voia să-l pocnească pe Mark, dar cealaltă parte voia să-l țină în brațe pentru tot restul vieții.

— M-ai mințit pe mine… l-ai mințit pe Kevin… i-ai mințit pe toți cei pe care zici că-i iubești – cum ai putut să faci una ca asta? l-a întrebat ea. Am petrecut săptămâni în șir captivă în coșmarul ăsta, frământându-mă să înțeleg de ce nu sunt îndrăgostită de el și spunându-mi că sunt o nemernică egoistă și lipsită de inimă. Iar tu m-ai văzut trecând prin porcăria asta îngrozitoare și n-ai zis o vorbă. Nici măcar n-ai încercat să-mi dai de înțeles că lucrurile nu sunt așa cum par – pur și simplu m-ai lăsat să mă descurc singură. Dacă mi-ai fi dat măcar un indiciu și m-ai fi lăsat să pricep, poate că aș fi putut măcar să hotărăsc dacă vreau sau nu să merg mai departe. Dar tu mi-ai luat dreptul de a alege. Te-ai folosit de mine, Mark, iar asta mă doare cel mai tare.

— Te rog, încearcă să înțelegi de ce am făcut-o.

— Înțeleg, iar ăsta e singurul lucru care mă oprește să te pocnesc chiar în momentul ăsta. Am priceput, a trebuit să-l pui pe Kevin pe primul loc. Dar îmi ia mult până să am încredere în cineva și, indiferent de ce simte trupul meu, nu cred că mintea sau inima mea vor mai avea vreodată încredere în tine.

— Te rog să nu spui asta, a implorat-o Mark. Dă-ne o șansă, doar atât.

— Îmi pare rău, dar nu cred că pot.

Jade a ieșit valvârtej din living și s-a întors în casa de oaspeți trântind ușa după ea, peste toate sentimentele pe care le va fi avut vreodată pentru Potrivirea ei.

Capitolul 89

NICK

După o altă noapte de somn sporadic, înțesat de vise în care apărea Alex, Nick a ieșit din camera de oaspeți și s-a îndreptat spre bucătărie ca să-și facă o cafea. Sally era deja acolo, așezată la măsuța pentru mic dejun, dând de colo-colo pe farfurie un croasant cu ciocolată mâncat pe jumătate. Poalele tricoului nu mai reușeau să-i acopere pântecul de gravidă.

— ’Neața, a bombănit Nick, îndreptându-se spre cafetieră.

— Bună.

Sally a tresărit și s-a lăsat de pe o fesă pe alta.

— Nu stai bine? a întrebat-o el.

— Nu, și așa a fost toată noaptea. Copilul fie îmi apasă pe vezică, fie mă lovește.

— Ți-a trecut durerea de cap?

— Nu, nu prea. Nu pot să iau nimic în afară de aspirină, din când în când, și mă ajută prea puțin, oricum.

— Ar merita să-i spui și moașei în după-amiaza asta?

— Probabil că nu. O să-mi spună doar că am tensiunea crescută sau hipertensiune cronică și că trebuie să mă relaxez. Încearcă tu să te relaxezi când îți trece un pickhammer prin cap.

— Pot să-ți pregătesc ceva?

— Un ceai de plante ar fi excelent. Unul cu lămâie și iasomie, din dulap.

Nick a pus ibricul pe foc și au rămas amândoi tăcuți, cu privirile în gol, așteptând să-i audă șuieratul.

•••

Trecuseră cinci luni de când Nick îl părăsise pe Alex; îi spusese în scrisoare că i-a ales pe Sally și copilul. Era lungă și dureroasă și spera că el va înțelege decizia pe care a fost nevoit s-o ia. Știa cât de mult îl va răni, dar încercase să-și spună că, dacă ar fi fost în aceeași situație cu Mary, fosta lui iubită, și Alex ar fi făcut la fel. Asta nu-i ușurase însă cu nimic vina.

Fusese cel mai dificil lucru pe care-l făcuse Nick în viața lui, mult mai dificil decât să recunoască în fața lui Sally că se îndrăgostise de un bărbat. Copilul nenăscut pentru a cărui creștere sacrificase totul n-avea idee la ce renunțase tatăl lui pentru el.

Împotriva voinței lui, Nick se mutase înapoi în apartament, cu toate că acum dormeau în camere separate. Spera că o despărțire abruptă de Alex, mai degrabă decât una dureroasă și de durată, ar fi mai ușor de gestionat, dar se mințise singur – după mai puțin de o oră petrecută fără el își regreta deja iubirea pierdută.

Apoi, cu câteva zile înainte de plecarea lui Alex în Noua Zeelandă, Nick se înființase la el la ușă ca să-și ceară scuze.

Alex îl primise cu răceală, reproșându-i lașitatea de care dăduse dovadă. Dar nu a putut rămâne multă vreme supărat, așa că au căzut de acord să se bucure de ultimele zile împreună.

Cu toate astea, indiferent unde au mers și ce-au făcut, relația lor nu mai era la fel. Le rămăseseră aceleași sentimente puternice, dar le dispăruseră râsul, spontaneitatea și distracția, toate fiind înlocuite de ticăitul necruțător al ceasului care începuse numărătoarea inversă a zilelor după care Alex urma să iasă din viața lui Nick.

Și când momentul acela a venit, a fost chiar mai rău decât și-ar fi putut imagina Nick vreodată. A insistat să-l însoțească pe Alex la aeroport, dar în ultimul moment acesta, de-a dreptul dărâmat, l-a implorat să-l lase să plece

singur. Și-au luat rămas-bun printr-o îmbrățișare lungă, tăcută, până când n-au mai putut ignora claxonul șoferului de taxi. Apoi, când taxiul a dat colțul și i-a dispărut din privire, Nick a rămas suspinând pe treptele din fața apartamentului lui Alex. S-a întors acasă abia când ochii au început să-l doară atât de tare, încât nici nu mai putea plânge.

Și-a anulat concediul sabatic și s-a întors la agenție o săptămână mai târziu, fără ca vreunul dintre colegii lui să știe ce-i zdrobise inima. S-a cufundat în muncă, fiindcă voia să-și țină mintea ocupată, iar în weekend, împreună cu Sally, mergea să cumpere lucrușoare pentru copil, ca orice alt cuplu care așteaptă un bebeluș. A însoțit-o la orele de Lamaze, a rămas acasă pentru vizitele medicale la domiciliu și i-a masat picioarele și gleznele când i s-au umflat.

Pentru cineva din afară, viața lui Sally și cea a lui Nick semănau cu cea pe care-o aveau înainte de a afla de existența lui Alex. Dar, în realitate, umbra lăsată de acesta plana în continuare deasupra lor.

•••

— Ai mai vorbit cu Sumaira? a întrebat-o Nick. Cum sunt copilașii?

— I-am dat ieri un mesaj, a răspuns Sally fără prea mare entuziasm.

— E clar că s-a întâmplat ceva între voi, ceva ce nu-mi spui. A născut acum patru săptămâni și tu n-ai fost încă să-i vezi.

— Ți-am mai zis, suntem OK. O las puțin să se liniștească, atâta tot.

— Abia dacă v-ați văzut cât a fost însărcinată. E ceva ce nu-mi spui?

— Nick, mă doare capul și sunt obosită. Nu am chef de asta.

Aburul ieșind pe sub capacul ceainicului i-a adus pe amândoi la realitate. Nick a pus un pliculeț de ceai în cana lui Sally și a umplut-o cu apă clocotită, dar atenția i-a fost atrasă de un picurat care venea de undeva, din bucătărie. S-a uitat la fundul cănii, ca să se asigure că nu este crăpat, când o respirație ascuțită l-a făcut să întoarcă privirea.

— Apa, a spus Sally speriată, tocmai mi s-a rupt apa.

Poalele pijamalei erau ude și pe chip i s-a întipărit o expresie de spaimă.

— Dar termenul nu era peste două săptămâni? a replicat Nick.

— Ia spune-i copilului chestia asta.

Capitolul 90

ELLIE

Ellie se sufoca. Se simțea de parcă i-ar fi pus cineva genunchiul în piept, împiedicând-o să respire și refuzând să lase aerul să-i intre în plămâni. Fiecare bătaie de inimă îi vibra în corp precum bașii dintr-o boxă stereo. Dar singurul sunet din biroul ei era ecoul confesiunilor lui Matthew.

Adună-te odată, Ellie, și-a spus ea. *Minte.*

— Cam cum îți e să știi că ai fost fraierită? a întrebat-o Matthew cu blândețe, așa cum îl întreabă terapeutul pe pacient.

Stătea cu degetele împreunate în dreptul gurii, ca adaos la falsa sinceritate a întrebării sale.

— Cum se simte maestrul păpușar, știind că sforile sunt manevrate de altcineva?

— Nu știu, a răspuns Ellie, pentru că nimeni nu-mi manevrează mie sforile. Tot ce-ai zis e o prostie.

— Cum poți fi sigură?

— Departamentul meu de IT o să dovedească asta.

S-a întins spre telefon, dar nu avea semnal. A luat telefonul de pe masă, dar nu avea ton. S-a uitat spre Matthew.

— Ce-ai făcut?

— Un dispozitiv de blocare a semnalului și două emițătoare de bruiaj pentru telefon. Ca un fel de cușcă a lui Faraday a zilelor noastre.

— Ce vrei de la mine?

— Crezi sau nu, absolut nimic. Nici măcar un bănuț, nicio scuză, nicio explicație. O să-mi primesc pe deplin răsplata în următoarele zile, când treaba va deveni publică și lumea o să înceapă să se întrebe dacă persoana care stă în cealaltă jumătate a patului este cu adevărat cea care ar trebui să fie.

Și atunci ceva s-a declanșat în Ellie. Instinctul ei de supraviețuire, călit în atâția ani în care fusese o femeie într-o lume corporatistă dominată de bărbați, a ieșit în forță la suprafață. S-a ridicat în picioare cu atâta hotărâre, încât l-a luat prin surprindere pe Matthew.

— O să neg toate acuzațiile tale. Cine o să te creadă? a șuierat ea. Departamentul meu de media a fost special creat pentru limitarea daunelor și o să rostogolim asta până când o să arăți ca un programator disperat și de doi bani, care n-a avut calificarea necesară să primească un job aici. Apoi o să aflăm tot ce e de aflat ca să discredităm orice ai spune. O să sfâșii ce a mai rămas din reputația răposatei de maică-ta și o să târăsc în noroi și numele ei, și pe al iubitului ei pedofil, la fel ca pe toți prietenii sau cunoștințele pe care le-ai avut vreodată. Echipa de fotbal din Liga de duminică în care joci și tu? Niciunul dintre ei nu va mai avea job până la finalul săptămânii, îți garantez. Apoi o să te târăsc în tribunal cu atât de multe litigii și plângeri penale că n-o să-ți mai permiți nici măcar un pat în care să dormi. Nici n-o să apuci să ieși din clădire, că noi vom fi găsit deja ce gaură de vierme pretinzi tu că ai descoperit și o s-o izolăm, așa că n-o să mai existe nicio dovadă că ai fi intrat vreodată la noi în sistem.

— Sunt logodnicul tău, a spus Matthew încrezător. Asta o să-mi dea o mare credibilitate. Mai ales după ce voi spune tuturor că femeia care a adunat o avere din iubire predestinată încearcă să ascundă faptul că două milioane de oameni au fost Potriviți greșit. Măcar o anchetă tot o să fie. Nu-i chip să scapi cu asta, Ells.

— N-o să te creadă nimeni.

— Ah, ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar s-ar putea să mă creadă. Am salvat tot ce-am făcut pe niște hard drive-uri de backup și pe stick-uri de memorie ascunse prin tot orașul, așteptând toate să fie trimise la WikiLeaks, care o să dea în vileag toată povestea. Le place rău când dau peste câte un turnător, mai ales dacă e vorba despre practici corporatiste ilegale.

— N-o să pierd din cauza ta tot ce-am construit, s-a răstit Ellie.

Matthew a rânjit, ridicându-se în picioare, și-a îndreptat cravata și i-a făcut cu ochiul.

— Cât despre asta, mai vedem noi, nu-i așa, Ells? Pentru tot restul vieții tale, oamenii vor face coadă pe cheiul Tamisei, de la un cap la altul, ca să te dea în judecată pentru rezultatele eronate și distrugerea relațiilor. Apoi, când tot ce ai prețuit o să-ți fie luat, o să știi cum s-au simțit mama și nenumărați alții din cauza a ceea ce ai făcut tu. Iubito, ești *terminată.*

Felul limpede și aspru în care Matthew și-a susținut declarația finală a convins-o pe Ellie că tot ce-i spusese era adevărat. Într-o secundă, a văzut cum este prădată de tot ce obținuse până atunci. Supraviețuise unui deceniu de abuzuri și critici, își sacrificase familia, prietenii și iubiții, toate pentru nimic, fiindcă un bărbat o fraierise și intrase în viața ei.

Era buturuga mică și tocmai răsturna carul mare.

În timp ce se îndrepta spre ușă, Matthew a mai întors o dată capul spre ea. Dar nu a putut anticipa ce era pe cale să facă Ellie.

Fără să se gândească, a apucat decantorul de cristal de pe masă și l-a aruncat spre el. Decantorul l-a izbit cu toată greutatea în tâmplă, doborându-l în genunchi.

Umbra lui Ellie s-a așternut deasupra lui Matthew, care se ghemuise neajutorat pe covor. Pentru câteva fracțiuni de secundă, l-a văzut în ochii lui pe vechiul Tim, omul care trezise o latură a ei rămasă adormită pentru atât de mult timp. Faptul că permisese ca latura aceasta caldă și iubitoare să-și arunce lumina dincolo de pielea ei tăbăcită o făcuse vulnerabilă. Și-a jurat

că toate sacrificiile pe care le făcuse pentru această descoperire nu vor fi în zadar. Că nu va permite debilei creaturi ce zace în fața ei să-i ia tot ce câștigase.

Matthew și-a dat ochii peste cap, luptându-se să-și păstreze concentrarea, apoi a privit-o cu neîncredere, ținându-se de tâmplă. A văzut-o, neajutorat și dezorientat, cum – calmă și cu sânge rece – apucă iar decantorul, îl ridică, a doua oară cu elan, și-l lovește cu precizie exact în același loc.

Aproape că a simțit cum i se crapă țeasta când vasul greu de cristal s-a sfărâmat, împrăștiind pe podea fragmente de os, cioburi de sticlă și whisky.

Ellie a rămas nemișcată, privind cum trupul lui Matthew se contorsionează în convulsii, iar sângele i se scurge pe covor. Ochii bărbatului s-au căscat larg și, dintr-odată, ne-Potrivirea ei a fost ștearsă cu totul de pe lume.

Capitolul 91

MANDY

Mandy înțepenise la capătul aleii care ducea spre casa unde locuise timp de cinci luni împreună cu Pat.

— Ușa e descuiată, poți să intri, a încurajat-o Lorraine, ofițerul ei de legătură de la poliție. Nu te grăbi.

Mandy a ezitat și s-a uitat peste umăr, să se asigure că sora ei, Paula, era încă în mașina de poliție cu care sosiseră amândouă. Paula se oferise să intre cu ea în casă și s-o sprijine, dar Mandy era prea jenată ca să-i arate casa familiei pe care o alesese în locul familiei ei.

Lorraine a intrat prima, iar Mandy a urmat-o temătoare. S-au oprit amândouă în hol și lui Mandy i-au fugit ochii spre baza scărilor, unde căzuse cu cinci săptămâni în urmă.

S-a uitat spre ușile deschise care duceau către camerele de pe hol și a tras adânc aer în piept, protejându-și burta cu brațele. Acolo unde odată se rotunjea un pântece cu prunc, acum rămăsese numai piele lăsată și Mandy a simțit copcile de la cezariană înțepând-o ascuțit ori de câte ori făcea o mișcare mai bruscă. Cu toate astea, ținea la cicatricea orizontală de deasupra liniei chiloților – era singura dovadă fizică a faptului că ea și băiețelul ei fuseseră cândva împreună. Copilul fusese scos din trupul său inconștient și apoi furat de rudele lui nebune înainte de a apuca măcar să-l vadă. În fiecare dimineață, după duș, ștergea aburul de pe oglinda în mărime naturală din baie și urmărea cu degetul cicatricea roșie, în relief, imaginându-și cum ar putea arăta fiul ei.

Fuseseră câteva săptămâni foarte dificile. Se mulsese regulat, ca să-și păstreze laptele pentru momentul în care își va găsi băiatul. Blestema pompa de lapte fiindcă îi storcea sfârcurile în locul copilului ei. Ura faptul

că ei doi rataseră acea perioadă prețioasă în care se creau legături și se ruga ca poliția să găsească o pistă despre locul în care se afla.

Casa lui Pat nu mai fusese aerisită de aproape o lună și înăuntru începuse să miroasă a aer stătut. Mandy a măturat cu privirea livingul, bucătăria și sufrageria, înainte de a o urma pe Lorraine la etaj. Îi plăcea polițista; o abordase cu voce blândă, în contrast cu înfățișarea ei masculină și, în alte împrejurări, ar fi încercat s-o cupleze cu Kirstin.

Imediat ce alertase personalul spitalului în legătură cu dispariția copilului, fusese chemată poliția, care emisese un mandat pentru percheziționarea casei lui Pat, de unde descoperiseră că nu fusese luat nimic în afară de hainele și darurile cumpărate pentru copil. Și casa lui Chloe era în aceeași stare, iar conturile bancare ale celor două femei fuseseră golite. Parcă se evaporaseră, cu bebeluș cu tot.

Familia lui Mandy, îngrijorată, insistase ca ea să vină să locuiască în casa părintească. Tragedia reconstruise legăturile distruse dintre ele, fără să fie nevoie de un cuvânt de scuză din partea cuiva, și o susținuseră cât timp așteptase, temătoare, vești de la poliție. Se rugaseră împreună ca Pat sau Chloe să aibă mustrări de conștiință și să înapoieze copilul, dar în luna următoare dispariției n-a existat niciun contactat cu ele. Existaseră niște potențiale ponturi venite în urma apelului ei în ziarele centrale și într-o conferință de presă televizată, dar se dovediseră a fi piste false.

Mandy trecuse prin toată gama de emoții: de la furia împotriva spitalului, care permisese ca fiul ei să intre pe mâinile celor care n-aveau niciun drept să se atingă de el, până la frustrarea că poliția nu reușise să găsească nicio pistă nouă, ba chiar și la nemulțumirea față de ea însăși, că starea postoperatorie a propriului trup nu-i permitea să se implice fizic mai mult în căutare. Rana încă dureroasă și posibilitatea limitată de mișcare îi dădeau prea mult timp să clocească vina pe care o simțea fiindcă dăduse greș cu singurul lucru pe care ar trebui să-l facă un părinte – să-și protejeze copilul. Nu conta de câte ori încercaseră familia, Lorraine și doctorii s-o convingă că nu avea nicio vină, Mandy refuza să-i creadă. Era vina ei fiindcă încercase să atingă imposibilul – iubirea unui bărbat care n-ar fi putut-o iubi niciodată, la rândul lui – și își pierduse copilul din cauza asta.

— Vreau să mă întorc la ea acasă și să mă uit puțin pe acolo, îi spusese Mandy lui Lorraine după ce se gândise destul de mult.

Nu știa sigur de ce, dar era un lucru pe care trebuia să-l facă. Lorraine nu era convinsă cum ar putea ajuta asta la vindecarea lui Mandy, însă ea insistase, amenințând-o că se va duce singură, dacă va fi nevoie.

Mandy a rămas în pragul dormitorului lui Pat. Nu era diferit de cum îl știa, cu excepția sertarelor goale și a umerașelor de haine din dulapul deschis. S-a îndreptat spre camera lui Richard, unde își petrecuse cea mai mare parte a timpului. Ca și în dormitorul lui Pat, și aici scotocise poliția, în căutare de indicii. Pentru un moment s-a întristat să-și vadă sanctuarul întinat ca parte a unei anchete penale.

Fii puternică, și-a spus Mandy strângând pumnii.

A îndreptat privirea spre colajul de fotografii atârnate pe pereții din cameră. Fiecare instantaneu al vieții lui Richard o făcuse cândva să-și dorească să se fi întâlnit mai devreme. Dar din ce-i dezvăluise pe scurt fosta lui iubită, ipostaze de dinainte de accident, Richard nu era bărbatul visurilor ei. Nu era genul monogam și nu-și dorea deloc să se așeze la casa lui și să-și întemeieze o familie. Era o ființă umană și avea defecte, nu era o fantezie, iar acum vedea limpede lucrul ăsta.

Pe când cerceta cu privirea fotografiile, Mandy a fost atrasă de una anume. Richard și Chloe erau încă mici, aveau cam 10 ani și călăreau niște biciclete supradimensionate pe lângă o cabană înconjurată de dealuri verzi și păduri.

Brusc, Mandy s-a simțit de parcă o trezise cineva din somn cu o palmă zdravănă peste față.

— Știu unde este copilul meu! a spus ea tare, uitându-se țintă în ochii lui Lorraine. Știu unde să-l găsim.

Capitolul 92

CHRISTOPHER

Christopher s-a trezit brusc când a simțit cum i se toarnă în cap un lichid rece.

A deschis ochii, dar totul era învăluit într-o ceață pâcloasă și nu și-a dat seama unde se află. Partea stângă a corpului îl durea, acolo unde luase contact cu pistolul cu electroșocuri, și simțea peste tot înțepături, de parcă ar fi fost culcat pe un pat de urzici. Nu știa dacă își pierduse cunoștința din cauza forței cu care se lovise cu țeasta de podea sau a celor 50 000 volți care îi străbătuseră corpul.

În timp ce-și revenea în simțiri, a fost invadat de un val de greață și a avut câteva spasme de vomă înainte de a vărsa fiere pe hanorac. A întors capul și a scuipat într-o parte o înghițitură mare de lichid cu gust neplăcut. Dintr-un televizor atârnat pe perete se luminau sporadic imagini încețoșate care păreau o recapitulare a titlurilor zilei prezentate la știri. Într-un final a reușit să-și stabilizeze privirea și ochii i s-au oprit asupra siluetei familiare care stătea în fața lui; și-a reamintit ce se întâmplase în momentele de dinainte de a-și pierde cunoștința. Amy împiedicase moartea Numărului Treizeci și pusese capăt proiectului său.

Amy fusese acolo. Ceea ce însemna că știa totul.

S-a uitat în jos, spre încheieturile mâinilor, și a văzut două sfori zdravene, strânse bine, care îl țintuiau de brațele scaunului. Era încă în bucătăria Numărului Treizeci. O pereche de cătușe îl apăsa pe glezne.

Abia atunci a observat că Amy era încă acolo. S-a holbat la pantofii ei sport înveliți în pungi de plastic albastre, aflați la câțiva pași de el, apoi a ridicat privirea spre blugii închiși la culoare și hanoracul negru, apoi spre chipul ei și spre cagula trasă până spre frunte. Arăta ca o bentiță pentru alergare și în orice altă situație s-ar fi gândit că se pregătește să iasă pentru

o tură. Nu putea să-i vadă expresia de pe față, dar nu era greu să-și dea seama că nu se putea aștepta la nimic bun. Pulsul i s-a accelerat.

— Unde este Numărul Treizeci? a întrebat-o el.

— Asta făceai? Le dădeai numere? Știi că au și ele nume. Sunt *oameni.*

— *Au fost* oameni, a corectat-o Christopher, făcând o pauză lungă, în care a măturat încăperea cu privirea. Unde e?

Chipul lui Amy a fost străbătut de o expresie pe care a recunoscut-o ca fiind rușinată.

— E în dormitor. Când a răspuns la ușă, am năvălit înăuntru, am imobilizat-o și am legat-o. Apoi am încuiat-o în cameră cu radioul dat tare, ca să nu ne audă.

Lui Christopher i s-au curbat ușor buzele înainte ca el să poată opri ceea ce, în împrejurări obișnuite, ar fi reprezentat un zâmbet.

— Nu te uita așa la mine, că nu sunt mândră să fi speriat de moarte biata fată. O să-i rămână sperietura pe toată viața și, mulțumită ție, eu sunt vinovată de asta.

— Dar tot ai făcut-o. Am fi putut face o echipă bună.

— Mai bine să treacă prin asta decât să nu fi făcut nimic și să te las s-o ucizi.

Christopher a ridicat din umeri.

— Dacă te-aș crede capabil să simți ceva, aș spune că încerci să ascunzi un soi de dezamăgire.

— Sunt capabil *să simt.* Am sentimente față de tine.

Amy a scos un fel de râs forțat.

— Ba nu, nu simți! Te-ai prefăcut – o să recunosc, te-ai prefăcut bine –, dar am fost tot timpul doar un pion în jocul tău bolnav.

— Asta crezi tu, într-adevăr?

— Dar ce ar trebui să cred? Iubitul meu este nenorocitul de criminal în serie! Cum naiba ai putut să faci așa ceva, Chris? Cum ai putut?

— Ai fost mult mai mult decât un pion.

— Dacă ar fi adevărat ce zici, atunci de ce n-ai inventat o scuză să te cari imediat ce ai aflat că sunt polițistă? De ce nu m-ai lăsat să-mi văd de viață dacă îți păsa așa de tare? A fost o provocare în plus pentru tine, ca să vezi dacă scapi făcând același lucru în timp ce aveai o relație cu cineva din poliție.

Amy se lupta să-și rețină lacrimile.

— Poate că așa a fost la început, dar apoi lucrurile s-au schimbat.

— Cum s-ar fi terminat toată treaba asta? Sau nu s-ar fi terminat? Ai fi continuat să ucizi?

— Fata din camera alăturată era ultima. Sau cel puțin așa ar fi trebuit să fie.

Amy a râs.

— Ce coincidență!

— Nu, serios, 30, ăsta era obiectivul meu.

Ea a făcut o pauză.

— De ce?

— Pentru început, fiindcă era o provocare pe care mi-am stabilit-o singur. Dar, pe cât de mare plăcere mi-a făcut la început, treaba a ajuns să devină cam obositoare.

Amy a scuturat din cap și a ridicat ochii spre tavan, de parcă l-ar fi întrebat în gând pe Dumnezeu dacă aude bine.

— *Să ucizi* femei… *să omori* oameni nevinovați… asta e pentru tine *obositor*? Să lucrezi pe linia de producție dintr-o fabrică, să speli mașini ca să-ți câștigi traiul, să mături pe stradă, astea sunt joburi obositoare, nu să iei 29 de vieți, Chris!

— Când ai reușit să pui lucrurile cap la cap? a întrebat-o el cu o curiozitate sinceră.

— Acum șase zile. Când ai ieșit să ucizi a 28-a victimă, dacă socoteala mea e corectă. Eram la tine acasă, frunzărind cărțile de psihologie și despre criminalii în serie de la tine din bibliotecă, încercând să-mi dau seama ce declanșează instinctul criminal dintr-un monstru. Și printre cărți am găsit albumul tău foto.

Christopher a dat încet din cap, mulțumit că măcar la final a reușit să-i împărtășească opera lui.

— La început n-a avut niciun sens, a continuat Amy. De ce ar avea Christopher *al meu* toate pozele alea și cum le-a obținut? Am mers apoi la poliție, în sala de ședință, și le-am comparat cu pozele care fuseseră lăsate pe cadavre; erau aproape identice – *aproape* identice. Fiindcă fiecare fotografie fusese făcută dintr-un unghi ușor diferit, ceea ce însemna că alea din albumul tău nu erau reproduceri sau cópii. Oricine le-ar fi făcut trebuia să se fi aflat la locul crimei, în fiecare dintre cazuri. Dar inelul chelneriței, păstrat de tine, a înlăturat ultima frântură de îndoială.

Christopher n-a încercat să se apere. Amy a început să măsoare cu pasul bucătăria și sufrageria, dând din cap.

— Ai putea oare să-ți imaginezi vreodată ce mi-a trecut prin cap când am aflat cine ești?

Întrebarea ei era retorică, Christopher își dădea seama de asta. De fapt era destul de încântat că, într-un final, putea și el să recunoască subtilitățile.

— Am cercetat toată casa, de sus până jos, și am găsit zeci de telefoane smart într-o pungă ascunsă în congelatorul ăla defect. Și am pornit destule ca să-mi dau seama că singura aplicație instalată era aia de întâlniri, UFlirt, și că toate victimele îți trimiseseră numărul de telefon. Bineînțeles, computerele tale aveau parole criptate, așa că n-am ajuns nicăieri cu asta.

Ultima propoziție a fost adăugată de parcă abia îi trecuse prin cap.

— Nu, n-ai fi reușit, a replicat Christopher cu îngâmfare.

— Uită-te la tine, Chris, i-a întors-o Amy cu asprime. Nu ești în poziția de a face figuri. Și nu ești nici atât de deștept pe cât te crezi. Ai lăsat o mostră de ADN la locul faptei.

El a dat din cap.

— E imposibil. Am fost mereu foarte atent, sunt absolut sigur de asta.

— Numărul Douăzeci și Șapte.

— Dominika Bosko.

Amy și-a arcuit sprâncenele.

— Deci le *știi* totuși numele?

— Doar pe al ei.

— De ce, pentru că i-ai ucis și copilul?

Christopher i-a aruncat o privire furioasă și, pentru prima dată în timpul confruntării lor, Amy a văzut regret în ochii lui.

— Există o mostră minusculă de ADN găsită de echipa de legiști pe copil, a continuat ea. La un moment dat, când te-ai întors la locul crimei, te-ai aplecat deasupra lui și ai plâns. Au găsit lacrimi pe capul și pe pieptul lui. Am luat rezultatele ADN de pe mostra trimisă la Potrivește-ți ADN-ul și am plătit un laborator privat să facă în regim de urgență niște analize

comparative cu lacrimile de pe bebeluș. Au ieșit identice în proporție de 99, 97 la sută. Aș vrea să știu ce te-a necăjit așa de tare la ei?

— Tu m-ai necăjit, a șoptit el, imaginându-și trupul lipsit de viață al copilului.

— Eu?

— Mi-am închipuit că ai păți tu așa ceva, și pe mine stând lângă trupul tău, faptul că te-am pierdut. Pentru prima dată în viața mea nu mi-am putut controla emoțiile și chestia asta m-a copleșit.

Christopher a văzut cum Amy își desface brațele încrucișate la piept, iar umerii îi coboară încet. Apoi, la fel de repede, s-a încordat din nou.

— Aproape că m-ai prins. Dar știi de ce nu cred o vorbă din ce spui? Pentru că am citit în cărțile tale pasaje subliniate, pe care mi le-ai zis apoi *cuvânt cu cuvânt,* chipurile despre ce simți, lăsând de înțeles că sunt vorbele tale. Mi-ai spus ce am vrut să aud.

— Doar pentru că nu sunt obișnuit să exprim ce simt. E ceva nou pentru mine, Amy. Nici măcar nu știam că oamenii ca mine se pot îndrăgosti.

— Oamenii ca tine. Te referi la psihopați, nu?

Christopher a încuviințat din cap.

— Iubitul meu, psihopatul. Singurul lucru pe care l-am învățat din cărțile tale este că psihopații sunt maeștri ai manipulării.

— Este adevărat, dar nu atunci când e vorba de tine. Cum te-am manipulat eu vreodată?

— Știai cine ești și ce faci și, cu toate astea, m-ai lăsat să mă îndrăgostesc de tine.

— Fii cinstită cu tine însăți, eu n-am făcut chiar nimic. Suntem Potriviți. Suntem predestinați.

— Ai ales să faci testul și să te întâlnești cu mine. Dacă ar exista vreo urmă de omenie în tine, ar fi trebuit să stai dracului deoparte.

— Îmi pare rău, dar eram curios să văd cine a fost Potrivit cu mine și apoi, când te-am întâlnit, am simțit ceva ce nu mai simțisem până atunci… ceva ce-mi era complet străin. Trebuia s-o cunosc mai bine pe cea care avea efectul ăsta asupra mea, ca să încerc să înțeleg motivul pentru care se întâmplă așa. Ba chiar am citit suplimentar despre asta, pentru că nu credeam că este posibil să… dar m-am îndrăgostit de tine.

Amy a scuturat din cap.

— Te rog, încetează să mă mai minți, a spus ea, dar, după tremurul vocii, Christopher știa că începe să-l creadă.

— Știu ce sunt, Amy… sau cel puțin știu ce *am fost.* Am fost un om care tânjea după notorietatea crimelor și care simțea o plăcere imposibil de descris punând capăt vieților unor oameni. Eram egoist, eram prefăcut, nu-mi păsa de nimic altceva în afară de mine însumi, eram tot ce nu erai tu. Dar când sunt cu tine, sunt… mai bun. Cel puțin mă faci să-mi doresc să fiu mai bun.

Ascultându-l, Amy și-a șters ochii cu mâneca, apoi a făcut câțiva pași ezitanți înainte și s-a lăsat pe vine, ca să-l privească de la același nivel.

— Mă iubești, Chris? l-a întrebat ea. Acolo, în adâncul cel mai adânc al inimii tale, chiar mă iubești?

— Da, i-a răspuns el hotărât, fără să ezite o secundă. Da, te iubesc.

Măcar o dată, Christopher și-a permis să fie vulnerabil. Nu pentru că era strâns legat de scaun sau pentru că fusese prins. Și-a dat seama că a văzut și Amy același lucru. A văzut că era un băiețel rătăcit, cineva care-și trăise viața incapabil să se integreze în societate, cineva care știa diferența dintre bine și rău, dar cu toate astea alesese răul. Voia să se schimbe pentru ea și Amy a văzut pe cineva care avea nevoie de influența ei stabilizatoare. A văzut viitorul pe care îl puteau avea împreună.

Amy a strecurat mâna în buzunar și a scos de acolo cheia cătușelor.

Capitolul 93

JADE

Jade a luat din cârligul de pe dulapul din bucătărie cheia camionetei 4x4 a lui Kevin și s-a urcat la volan.

După dezvăluirea că nu Kevin era Potrivirea ei ADN, ci Mark, se năpustise înapoi în casa de oaspeți și își petrecuse următoarele ore măsurând camera în lung și-n lat, încercând să facă față unui șuvoi de emoții amestecate. Era furioasă pe ea însăși că lăsase lucrurile să meargă atât de departe cu Kevin, deși știa că nu-l iubește. Dar era furioasă și pe Mark, fiindcă o mințise. Din cauza lui se simțise atât de degradată moral, atât de multă vreme, fiindcă era atrasă de cineva cu care nu avea nicio legătură. Fără încredere și onestitate, faptul că fusese Potrivită cu Mark era oare suficient pentru a-i ține împreună?

După ce aruncase pe locul pasagerului o geantă de mână în care erau îndesate câteva haine, Jade pornise pe aleea neasfaltată, spre autostradă. La radio se auzeau primele măsuri dintr-o piesă a lui Michael Buble, reamintindu-i cum obișnuia să-l ia peste picior pe Kevin, că are gusturile muzicale ale unei gospodine, de două ori mai bătrâne. Însă lui Kevin nu-i păsa, i-a răspuns că muzica e muzică și că, atât timp cât te face să simți ceva, nu contează cine o cântă. Jade a dat mai tare volumul piesei „You're Nobody Till Somebody Loves You".

A urmat indicatoarele în direcția Echuca Moama de pe râul Murray și o oră mai târziu, s-a instalat într-o cameră ieftină de hotel. Știa că la un moment dat trebuia să se întoarcă la fermă și să dea ochii cu cei din familia Williamson, dar în următoarele câteva zile avea nevoie să stea departe de ei toți, dar mai ales de Mark.

A încercat să nu se mai gândească la el și să se bucure de peisajele locale, plecând într-o excursie pe cursul apei, cu o veche navă cu zbaturi, pentru a

se alătura miilor de străini care ascultau blues și muzică folk la festivalul anual Winter Blues; apoi a explorat orașele din apropiere, pădurile cu arbori roșii de cauciuc și mlaștinile. Dar nimic n-a funcționat. Furia ei față de Mark a rămas la fel de puternică, în ciuda faptului că știa că acționase dintr-un motiv cu totul lipsit de egoism.

După a patra noapte de somn în reprize, s-a trezit în zori, în trilurile păsărilor. A urcat în camioneta lui Kevin și a refăcut din memorie drumul spre locul unde o dusese el să vadă primul răsărit australian, a doua zi după ce venise la fermă. Spera că liniștea de la începutul unei noi zile o va ajuta să-și calmeze creierul încins după o cursă cu 150 de kilometri la oră.

Stătea sprijinită de bara din față a mașinii, privind soarele cum începe să urce încet pe cer, când a auzit un zgomot de pași pe pietriș. A întors capul. Era Susan.

— Speram să te găsesc aici, a început ea. Te superi dacă stau cu tine?

Avea vocea mult mai blândă și mai puțin acuzatoare decât cu câteva zile în urmă.

— Vin aici în fiecare dimineață, de când ai plecat, în speranța că poate dau de tine. Obișnuiam să-i aduc aici pe Mark și pe Kevin, când erau mici. Lui Kev îi plăcea să se uite în depărtare, cât de mult vedea cu ochii. Voia să călătorească prin lume într-o bună zi.

— Îmi amintesc că mi-a povestit, a murmurat Jade. Voia să mergem împreună.

A închis ochii și a încercat să-și amintească vocea lui Kevin. Trecuseră doar câteva săptămâni de când murise și ea începea să uite cum îi suna glasul. În ciuda tuturor sentimentelor față de Mark, tot îi lipseau conversațiile zilnice cu fratele lui. Susan a întins brațul și a cuprins-o pe Jade pe după umeri.

— Deci te-ai căsătorit cu fiul meu chiar dacă nu l-ai iubit.

Jade a dat afirmativ din cap.

— De ce?

— Pentru că știam cât de fericit l-ar face lucrul ăsta. Am fost foarte legată de el și am vrut ca ultimele zile să-i fie fericite.

— Ai vrut același lucru ca și Mark. Și ultimele zile ale lui Kevin chiar *au fost* fericite, iar pentru asta îți voi fi mereu recunoscătoare. Amândoi ați pus nevoile lui mai presus de nevoile voastre, acum îmi dau seama. Te rog să nu-l urăști pe Mark din cauza asta.

— Nu-l urăsc, Susan, dar asta nu înseamnă că n-am petrecut ultimele zile supărată până peste poate. De obicei sunt destul de sigură pe mine – în mod normal e nevoie de-o singură greșeală și ai zburat. Dar mi-e capul plin de Mark și nu știu ce să gândesc sau cum să mă simt. Singurul lucru pe care îl știu este că, după tot ce s-a întâmplat de când am ajuns aici, am nevoie de puțin spațiu undeva, departe de familia ta. Nu vreau să sune așa de urât cum se aude.

— Nu, nu sună deloc urât, scumpo. Și n-o să pretind că știu prin ce treci. Dar te rog să accepți un sfat de la cineva în vârstă; nu lăsa să treacă pe lângă tine șansa de a fi fericită. Eu a trebuit să alung furia pe boala care-mi ucidea fiul, pentru că singura persoană căreia îi făcea rău acea furie eram chiar eu. Acum trebuie să alungi și tu furia față de Mark. Sunt sigură că asta și-ar fi dorit și Kevin. Dacă ai șansa de a iubi pe cineva la fel de mult cum te iubește și acel om pe tine, atunci apuc-o bine cu amândouă mâinile și nu-i mai da drumul cât oi trăi tu.

Capitolul 94

NICK

Nick nu înțelegea de ce Sally se opunea atât de vehement calmantelor care ar fi putut să-i facă travaliul ceva mai suportabil.

Aproape o lună se plânsese de dureri de cap îngrozitoare care îi făceau greață și de faptul că nu avea voie să ia ceva mai puternic decât paracetamol. Iar acum, când i se oferea un cocktail de anestezice, refuza să accepte ceva. Nick știa că, dacă ar fi fost în locul ei, ar fi luat cât să pună jos un hipopotam, mai ales după 20 de ore de travaliu.

Privind trupul lui Sally contorsionat de durere, Nick s-a întrebat dacă nu cumva femeia încerca să-i demonstreze ceva. El suferise mental în urma sacrificării Potrivirii lui, pentru ea și pentru copil. Oare Sally trecea acum intenționat prin acest disconfort fizic doar ca să demonstreze că și ea suferea? A aprobat din cap, convins că asta era o nebunie – nimeni nu trece prin așa ceva de bunăvoie, doar ca să demonstreze ceva.

— Asta e, Sally, a spus moașa încrezătoare. Împinge în continuare când îți spun și nu-ți face griji, te descurci excelent.

— Nu pot, a țipat Sally și l-a privit pe Nick cu atâta disperare în ochi, încât el s-a simțit rău fiindcă era în parte responsabil pentru această suferință.

S-a recules, a strâns-o ferm de mână și a masat-o pe umeri. Atunci și-a dat seama că, indiferent ce se întâmplase în trecut sau la ce fusese nevoit să renunțe, în acel moment singurele două persoane din lume care contau se aflau în aceeași încăpere cu el. A făcut un jurământ tăcut să-și dea silința în relația cu Sally, de dragul ei și al omulețului care își croia drum spre lume, ca să se alăture neconvenționalei lor celule.

— Poți s-o faci, iubito, a spus el cu blândețe. Sunt aici, nu mai plec nicăieri.

— Dar dacă…

— Nu-i niciun „dacă”, a întrerupt-o Nick. Sunt aici pe termen lung. Îți promit.

La un moment dat, între contracții, moașa i-a sugerat lui Nick să ia o pauză. Trecuseră 20 de ore – trebuia să mănânce și el ceva. Cu toate că nașterea era exclusiv treaba lui Sally, susținerea ei îl dărâmase și simțea cu disperare nevoia să consume ceva dulce. A cumpărat cu două lire un baton Snickers și o Cola cu zahăr, sperând ca aportul de dulce să-l remonteze puțin. Apoi, fiindcă nu era nimeni pe coridor ca să-l vadă, a tras pe furiș câteva fumuri din țigara electronică pe care o îndesase în buzunare în timp ce așteptau taxiul care să-i ducă la spital.

Pentru o clipă, Nick a lăsat gândurile despre Alex să-i revină în minte și s-a întrebat cum o fi reușit să se descurce cu situația de acasă, din Noua Zeelandă. Conveniseră să se blocheze reciproc pe Facebook, astfel încât să nu știe unul despre altul, cum își văd de viață. Dar asta nu-l oprea să se întrebe dacă Alex începuse iar să iasă la întâlniri și, dacă da, cine era persoana aceea norocoasă – și dacă era vorba de un bărbat sau de o femeie. El nu-și putea imagina cum să fie cu cineva după ce-l pierduse pe acela care îi era destinat. Cum mama naibii ar putea orice altă relație să aibă vreo șansă când știi că ai iubit pe altcineva cu fiecare fibră a ființei tale?

A aruncat într-un coș de gunoi cutia goală și ambalajul ciocolatei, dar în timp ce se îndrepta din nou spre secție a auzit o alarmă puternică și piuituri ascuțite venind din direcția salonului unde era Sally. A grăbit pasul până când a zărit-o pe moașă și două asistente împingând patul lui Sally afară din salon, pe coridor, și îndreptându-se cu ea spre un indicator pe care scria „Sală de operație”.

— Sal? a strigat-o Nick, dar ea nu a răspuns.

Stătea întinsă pe pat, nemișcată, cu ochii închiși.

— Ce s-a întâmplat?

— Au apărut niște complicații, Nick, i-a explicat calm moașa, în timp ce era înlocuită de un infirmier. Sally și-a pierdut cunoștința și nu răspunde la încercările noastre de a o trezi.

Nick s-a albit la față și a simțit cum îl lasă picioarele.

— Și copilul?

— Prima noastră prioritate este Sally, dar este și un obstetrician pe drum, ca să-i facă o cezariană de urgență, în timp ce noi ne ocupăm de ea. În sala de operație este deja pregătită o echipă.

— Pot să intru cu ea?

— Mă tem că nu. Hai să te duc în sala de așteptare și imediat ce am vești o să vin eu la tine.

— A avut dureri de cap săptămâni în șir…

— O să facem pentru ea tot ce putem, hai să mergem în sala de așteptare.

După ce ușa de sticlă s-a închis în spatele lui, Nick a rămas neajutorat, cu ochii după moașa care se îndepărta grăbită pe culoar, dispărând din raza lui vizuală.

Era prea amorțit ca să se uite împrejur, dar cum stătea în încăperea pustie, drept și țeapăn, creierul a început să-i zbârnâie fără încetare în timp ce încerca să găsească un sens celor întâmplate. Îl pierduse deja pe Alex; să-i piardă pe Sally și copilul era de neimaginat. Fără ei, n-ar mai fi avut nimic. N-ar fi *fost* nimic.

Moașa s-a întors după un sfert de oră, însoțită de obstetrician. Din expresia de pe chipurile lor a știut ce urmau să-i spună, cu mult înainte ca vorbele să le iasă din gură.

Capitolul 95

ELLIE

Ellie stătea aplecată deasupra trupului lipsit de viață al lui Matthew, încremenită într-o clipă ce avea să schimbe totul.

Și-a dus la gură o mână tremurătoare, lovită dintr-odată de enormitatea acțiunilor sale și îngrozită că ar putea să scoată vreun țipăt involuntar. S-a uitat prin birou, neștiind încotro s-o apuce și simțind cum tremurul îi coboară tot mai mult în picioare. Era speriată că, dacă încearcă să se așeze ca să se liniștească, n-o să se mai poată ridica în veci. Voia să fugă din birou, să sară în mașină și să conducă până acasă, în siguranța locuinței din Derbyshire, lângă familia ei, lăsându-l pe Matthew la sute de kilometri în urmă. Lucrul ăsta ar fi fost posibil dacă nu l-ar fi omorât în mod intenționat.

Ellie a respirat adânc de câteva ori și a încercat să se concentreze asupra opțiunilor ei, acum foarte limitate. Se gândea că Andrei o s-o ajute. S-a pipăit după alarmă și a apăsat tare pe buton. În mai puțin de un minut, i-a auzit pașii pe coridorul de marmură, apoi Andrei a năvălit înăuntru cu o bâtă în mână. S-a uitat la ea și apoi la trupul lui Matthew întins pe jos, cu capul scăldat într-o aură de sânge.

Fața lui Andrei a rămas lipsită de expresie.

— Am nevoie de ajutorul tău, a spus ea pe un ton scăzut dar panicat.

Bărbatul a aruncat o privire prin încăpere ca să detecteze eventuale amenințări și și-a scos din buzunar telefonul mobil.

— N-o să ai semnal, a continuat ea. A avut el grijă de asta.

— Schimbă-te în niște haine curate și hai să plecăm, a spus Andrei morocănos, gesticulând spre stropii de sânge împrăștiați pe rochia ei. Știu niște oameni care pot să facă să pară că nu s-a întâmplat niciodată.

Ellie s-a uitat la el cu o recunoștință agitată.

— Schimbă-te acum, a repetat el mai autoritar.

Ellie s-a grăbit spre baia de lângă birou și s-a înfundat în dulapul unde ținea câteva din multele haine pe care le avea, trăgând afară o bluză și o fustă aproape identice cu cele pe care le purta. S-a spălat pe față și pe mâini de sângele rămas. Pentru un moment s-a uitat la propria imagine din oglindă, incapabilă să înțeleagă pe de-a-ntregul coșmarul real pe care-l trăia.

— Și-a făcut-o cu mâna lui, nu ți-a dat nicio șansă, a spus ea cu voce tare. Ești o persoană cumsecade, care a făcut lucruri grozave pentru această lume. Nu doar că voia să-ți ia asta, dar voia să le-o ia tuturor.

O bubuitură venită din birou a adus-o la realitate și când s-a întors l-a găsit pe Andrei rulând trupul lui Matthew în covorul pe care murise.

— Plecăm acum, ca să poată oamenii mei să curețe, a spus el, trăgându-l pe Matthew în baie, să nu fie văzut. Să nu lași pe nimeni să intre.

Ellie s-a supus și Andrei a condus-o pe coridor chiar când Ula venea alergând spre ea.

— N-ai răspuns la telefon! a spus ea îngrijorată.

— Eram într-o întâlnire și trebuia să…

Dar Ula i-a tăiat-o scurt.

— Din biroul tău se face o transmisie live pe internet.

— Ce?

— Uite, a țipat ea, trăgând-o pe Ellie de braț la ea în birou. Tu și Tim sunteți pe internet. Oricine vă poate vedea și auzi certându-vă. Dar nu înțeleg. Cum poți fi aici și în același timp în computerul meu se vede că ești acolo?

Ellie s-a uitat la imaginile cu ea și Matthew. După estimarea ei, decalajul era de aproximativ 15 minute – de la începutul confruntării lor –, căci Matthew își turna al doilea whisky. L-a văzut cum aducea decantorul în direcția canapelei și s-a cutremurat în sinea ei, gândindu-se la ce slujise până la urmă acest obiect.

— Cine poate vedea asta? a întrebat ea alarmată.

Ula a verificat.

— Cred că este redat automat pe computerul sau tableta fiecărui angajat, prin sistemul de mesagerie internă.

— Găsește-i pe cei de la IT și spune-le să-l închidă.

Ula a ridicat telefonul în timp ce Ellie se uita la Andrei, ca să se liniștească, dar, pentru prima dată de când începuse să lucreze pentru ea, a văzut în privirea lui oțelită o umbră de îngrijorare.

— Spun că adresa de IP este a computerului din biroul tău, a spus Ula, și că filmul a mai fost trimis și către zeci de alte surse online. YouTube, Vimeo, Facebook, Twitter… Oricine din lumea asta poate să-l vadă exact acum și totul vine din camera de pe computerul tău.

Andrei a alergat înapoi în birou, urmat de o Ellie îngrozită. Femeia a trântit ușa după ea, în timp ce Andrei a tras toate firele din iMac-ul ei, apoi l-a apucat, l-a ridicat deasupra capului și l-a trântit de pământ, apoi l-a strivit cu piciorul în repetate rânduri.

După ce a ieșit pentru a doua oară din birou, alături de Andrei, a văzut un grupuleț de secretare adunate în jurul computerului Ulei. Când au văzut-o pe Ellie venind, s-au dat un pas înapoi, îngrozite.

— Tot se mai vede, a spus Ula. Îmi pare rău, dar cei de la IT au spus că nu este transmisă de pe serverele din clădirea noastră, așa că nu pot face nimic s-o oprească.

Ellie a încremenit. În aproximativ cinci minute lumea avea să privească cum Matthew îi explica felul în care îi compromisese baza de date și cum două milioane de oameni care avuseseră încredere în ea erau victimele ne-Potrivirilor. Apoi lumea va vedea cum cea mai cunoscută femeie de afaceri din lume își lovește logodnicul neînarmat până îl omoară. Iar ea n-avea nicio putere să oprească asta.

Toți ochii, mai puțin ai lui Ellie, erau țintuiți asupra ecranului computerului de pe biroul Ulei. Ellie a respirat adânc de câteva ori, ca să se calmeze, apoi s-a sprijinit de peretele de sticlă, lăsându-se să alunece ușor până când a ajuns jos, pe podea.

La ordinul lui Andrei, Ula i-a gonit pe toți și au rămas doar ei trei. Ula și Andrei nu-și puteau lua ochii de la ecran, iar Ellie nici n-a încercat să-i oprească să se uite. A fost nevoită să audă din nou bufnitura înfundată a decantorului lovind țeasta lui Matthew și sunetul căderii lui în genunchi, urmat de a doua lovitură pe care i-o dăduse, de data asta fatală.

Ula a icnit și a privit-o cu neîncredere.

— Vino, a spus Andrei disperat și a întins mâna spre Ellie. Hai să te scot din clădire.

Dar Ellie a clătinat politicoasă din cap, apoi l-a privit și a spus calmă:

— Vă mulțumesc amândurora pentru ce-ați făcut pentru mine. O să mă asigur că veți fi recompensați pentru tot.

Și-a netezit cutele fustei și și-a dat părul pe după urechi.

— Ula, dacă după tot ce-ai văzut adineauri mai ești în stare să aduni echipa de la Juridic și să le spui tuturor că-i aștept în sala de consiliu, ți-aș fi recunoscătoare. Presupun că și poliția va ajunge curând. Apoi te rog să-mi anulezi toate întâlnirile de azi înainte, pe termen nelimitat.

Ellie a făcut o pauză și a ridicat privirea spre sigla Potrivește-ți ADN-ul inscripționată pe geamul fumuriu de la biroul ei. Și-a imaginat silueta inertă a lui Matthew zăcând de partea cealaltă, pe podeaua de la baie, înfășurată în covor. Alături de el fusese mai fericită decât își putuse imagina vreodată că se poate, dar abia acum a înțeles că nu din cauza faptului că așa le dictase ADN-ul lor, ci pentru că se deschisese în fața conceptului de iubire.

S-a ridicat de pe podea și a pornit spre biroul ei, închizând ușa în urmă. Și-a turnat un gin tonic și s-a așezat la birou. De pe coridor au început să se audă primii din mulții pași ce aveau să urmeze; tocmai ieșeau din lift și se îndreptau spre birou.

Și-a luat iPad-ul și și-a trecut degetul peste ecran ca să arunce o ultimă privire pe lunga listă de treburi pe care se încăpățâna întotdeauna să le ducă la capăt până la finalul zilei. Dar era goală – Ula o ștersese deja.

Capitolul 96

MANDY

— Rămâi în mașină până îmi dau seama ce se întâmplă. Promite-mi că nu te miști de aici.

Nu era o întrebare, era un ordin. Lorraine, ofițerul de legătură pentru Mandy, a fost fermă cu această solicitare și nici nu a așteptat un răspuns înainte de a sări de pe locul șoferului și a se îndrepta în grabă spre ușa cabanei.

Alte două mașini de poliție și o dubă ajunseseră deja la fața locului și parcaseră pe drumul pietruit, alături de două ambulanțe. Mandy s-a aplecat în față de pe bancheta din spate a mașinii, abia îndrăznind să respire, și și-a întins gâtul ca să vadă dincolo de tetiere, încercând să aibă o imagine mai clară despre ce se întâmplă în casă. Era agitație mare, cu ofițeri de poliție în uniforme intrând și ieșind, vorbind în stațiile de emisie-recepție și la telefoane mobile.

În cele din urmă, frustrată, Mandy n-a mai putut aștepta, așa că și-a înfipt degetele în portieră și a ieșit din mașină.

Călătoria din Essex până în Lake District durase cam cinci ore și, din când în când, mișcarea mașinii combinată cu stresul i-au făcut atât de rău, încât Lorraine a fost nevoită să tragă repede pe dreapta pentru ca Mandy să vomite în iarba de pe marginea drumului. Capul îi vuia de adrenalină și nimic n-avea s-o oprească să fie alături de copilul ei dacă era într-adevăr ținut aici.

Îi venise brusc în minte poza cabanei din Lake District și își amintise că Pat îi spusese odată cât de mult îi plăcea lui Richard acolo. Detectivii descoperiseră repede actele de proprietate îngropate în hârțoagele lui Pat și

au lansat imediat o operațiune de salvare. Aceasta era executată de câțiva polițiști în civil aflați într-o mașină neinscripționată, care cercetau minuțios proprietatea.

Când aceștia au confirmat că au văzut intrând în casă o persoană cu semnalmentele lui Chloe, a fost declanșat imediat și planul de salvare propriu-zis.

— Unde e? a țipat panicată Mandy, îndreptându-se spre ușa din față, în timp ce Lorraine tocmai ieșea.

— Mandy, te rog să te calmezi, a spus ea, prinzând-o de mâini. Chloe a fost deja arestată și ridicată mai devreme. Fiul tău este cu Pat, care s-a baricadat în baie.

— Ce face acolo?

— Copilul este în siguranță, din câte ne-am dat seama, dar Pat vrea să-ți vorbească înainte de a deschide ușa.

— N-am nimic să-i spun femeii ăleia, îmi vreau doar copilul înapoi.

— Inutil să spunem că vrem un rezultat pozitiv, așa că hai să încercăm. O să fiu lângă tine, te rog să nu-ți faci griji.

Mandy s-a șters la ochi cu dosul palmei și s-a lăsat condusă în interiorul cabanei micuțe, acoperită cu stuf, către o scară îngustă, mochetată, ce ducea spre o ușă din scânduri de lemn. Fotografii înrămate, prăfuite, înfățișându-i pe Richard și familia lui, erau atârnate pe pereți și parțial obturate de cei cinci-șase polițiști îngrămădiți pe coridor. Unul dintre ei avea în brațe un berbec negru din metal, gata să spargă ușa, dacă era necesar.

— Liniștește-te, respiră adânc și vorbește cu Pat așa cum vorbeai înainte să se întâmple toate astea, a început Lorraine. Blând și calm, OK? Nu te lăsa atrasă în nicio dispută și nu-ți pierde cumpătul cu ea. Înțelegi ce-ți zic?

Mandy a afirmat, fără să știe cum o să-și controleze emoțiile când petrecuse aproape toată luna trecută așteptând acest moment, în care să-i

poată spune bunicii paterne a copilului ei tot ce credea despre ea.

— Pat, am aici pe cineva care vrea să-ți vorbească, a spus Lorraine și i-a făcut lui Mandy semn din cap.

Mandy s-a oprit și a respirat adânc de câteva ori înainte de a vorbi.

— Bună, Pat, sunt Mandy.

Auzea mișcare în baie, un fel de fâșâit și, pentru prima dată, și-a auzit și fiul scoțând un sunet ca un scâncet delicat. A închis ochii, dorindu-și să plângă – dintr-odată copilul ei devenise foarte real și tot ce-i separa acum erau câțiva centimetri de lemn și tencuială. Era tot ce putea face ca să nu doboare ușa cu mâinile goale.

— Copilul meu e în siguranță, Pat? Poți să-mi spui măcar dacă e în siguranță?

— E bine, a replicat dinăuntru vocea lui Pat.

Pare epuizată, și-a spus Mandy.

— Pat, trebuie să-mi văd fiul.

— Știu că trebuie, doar că vreau să mai stau un pic cu el.

— Ai stat destul, Pat. Eu nici nu l-am văzut până acum.

— Arată ca tatăl lui, nu-i așa, micuțule? Ai aceiași ochi și același ten.

— Abia aștept să-l văd și eu.

Mandy s-a uitat spre Lorraine, ca să confirme că spunea ce trebuie, iar Lorraine a dat din cap, încurajator.

— De ce l-ai luat, Pat? De ce ai fugit cu el? Am fost cu toții foarte îngrijorați.

— Îmi pare rău, dar n-am avut de ales. Tu nu ne-ai fi lăsat să-l vedem.

Avea dreptate, s-a gândit Mandy. Odată ce aflase cum au mințit-o Pat și Chloe în legătură cu moartea lui Richard, își dorise să fugă cu copilul cât mai departe de ele.

— Ba sigur că v-aș fi lăsat, a mințit ea. Ești bunica lui. De ce l-aș fi ținut departe de tine?

— Nu prea te cred, drăguțo, dar trebuia să vedem dacă funcționează…, a spus Pat, iar vocea i s-a stins încet.

— Dacă funcționează ce?

În baie și pe coridor s-a așternut liniștea.

— Pat, ce vrei să spui? Să vedeți dacă funcționează ce?

— N-am vrut să-l înlocuim pe Richard, așa cum credeai tu…

— Atunci de ce mi-ați luat copilul? Nu înțeleg.

— Chloe a citit undeva că și copiii cuplurilor Potrivite ar fi destul de puternici ca să scoată un părinte din comă… El era ultima noastră speranță.

Mandy s-a uitat la Lorraine ca să vadă dacă Pat spune adevărul. Lorraine a ridicat din umeri.

— Dar Richard nu este în comă, este în stare vegetativă permanentă. Sunt două chestii diferite.

— Știu, dar nu înțelegi că trebuia să încercăm? L-am dus pe fiul lui Richard la centrul de îngrijire și am stat ore în șir cu ei doi, dar nu s-a întâmplat nimic. N-a mișcat. Băiatul meu n-a mișcat…

Lui Mandy i s-a părut că a auzit un oftat ușor venind din spatele ușii.

— Atunci de ce nu mi l-ai adus înapoi după aia?

— Nu știu, a șoptit ea. Nu știu. Acum trebuie să ne odihnim, scuză-ne.

Mandy a simțit cum în ea crește o frică tot mai mare.

— Acum pot să-l iau înapoi, Pat? Te rog!

N-a primit niciun răspuns, așa că a repetat întrebarea.

— Pat! a strigat ea din nou, ridicând vocea.

— Nu vreau decât să dorm, a răspuns Pat încet, cu voce abia auzită. Nepotul meu și cu mine avem nevoie de somn. Când o să afle Chloe adevărul, te rog să-i spui că-mi pare rău.

— Ce vrea să spună? a întrebat-o Mandy pe Lorraine, care s-a întors spre un alt detectiv. Lorraine! a țipat Mandy. Ce se întâmplă?

Mandy a simțit cum e trasă înapoi de umeri și polițistul cu berbecul s-a repezit în clanța ușii de la baie, distrugând încuietoarea. Trei polițiști au năvălit înăuntru cu Mandy după ei, disperată să-și găsească fiul.

Într-o parte, prăbușite pe podea, erau două trupuri nemișcate, bunica și nepotul, amândoi cu ochii închiși și albi ca zăpada.

Capitolul 97

CHRISTOPHER

Amy a îngenuncheat în fața lui Christopher, așa cum era legat de scaun, în casa celei care ar fi trebuit să-i fie ultima victimă. În pumnul strâns ținea cheia care descuia cătușele prinse în jurul gleznelor lui.

Preț de o clipă, legătura lor a fost atât de puternică, încât Christopher aproape că i-a putut citi gândurile: când a recunoscut că datorită ei era o persoană mai bună, Amy a crezut în sinceritatea vorbelor sale și Christopher nu s-a îndoit că îl iubește încă, în ciuda răului din el.

— Singura firavă alinare pe care o pot obține din acest coșmar absolut îngrozitor este că nu eu am stârnit această latură a ta, a spus ea băgând cheia în broască, fiindcă atunci când am pus laolaltă datele tuturor crimelor mi-am dat seama că au început înainte să ne cunoaștem.

Christopher a încuviințat.

— Această… *chestie*… din capul meu mă face… în fine, n-are nimic de-a face cu tine. Când am început să ieșim împreună, mă incita s-o fac pe ascuns de tine, adică nu doar pe ascuns de iubita mea, ci pe ascuns de o polițistă. Dar cu cât am ajuns să te cunosc mai bine, cu atât m-am îndrăgostit mai mult și cu atât a devenit mai puțin interesat să ucid. Crede-mă, m-am văzut pe mine însumi schimbându-mă de când suntem împreună.

Amy, care răsucea cheia în încuietoare, s-a oprit.

— Și de ce ai continuat să ucizi, dacă nu mai simțeai nimic?

— Poftim?

— Dacă te-am făcut o persoană mai bună, de ce ai simțit nevoia să ucizi în continuare?

— Pentru că obiectivul meu dintotdeauna a fost să ating numărul de 30 de persoane.

— Deci nu ai continuat compulsiv, ci pur și simplu ai ales s-o faci? A fost o decizie conștientă și fără nicio legătură cu ceea ce ești?

— Așa cred.

— Și apoi, ce? Urma pur și simplu să te oprești?

— Da.

— Ce sperai să obții din asta? Recunoaștere? Te-ai fi predat vreodată la poliție? Sau mie?

— Nu. Îmi era suficient să știu că nimeni nu va avea vreodată habar cine sunt, de ce am început și de ce m-am oprit dintr-odată.

— Și dacă nu atingeai numărul de 30? Dacă ai fi pus pe primul loc relația noastră și ai fi renunțat? Atunci ce s-ar fi întâmplat?

— Nu știu. M-am gândit la asta, dar m-am temut să nu încep să te urăsc pentru că ai intervenit între mine și planul meu și să nu cumva să…

— … mă ucizi și pe mine?

Christopher a dat din cap și atunci în ochii lui Amy s-a schimbat ceva. Într-un moment de luciditate, a scos cheia din cătușele încuiate încă și s-a ridicat în picioare.

— Sunt atât de multe lucruri despre care vreau să te întreb, dar nu știu de unde să încep și mă tem de ce-o să aud.

— Hai să vedem.

— Te-ai născut așa?

— Da.

— Ai fost dintotdeauna un ucigaș?

— Nu.

— De ce urăști femeile?

— Nu le urăsc. Sunt mai ușor de dominat decât bărbații.

— De ce ai început să ucizi?

— Ca să văd dacă pot să scap neprins.

— De ce? Ești un bărbat inteligent – ăsta e unul dintre lucrurile care îmi plac la tine. De ce nu ți-ai îndreptat eforturile către ceva care ar ajuta oamenii?

— Creierul meu nu funcționează așa. Nu-mi pasă de oameni. Nu-mi pasă decât de tine.

— De ce m-ai dus să luăm cina la restaurantul unde lucra chelnerița cu piercing în nas?

— Nu știu.

— Ba știi, Chris. Pentru că ai vrut să găsești vreun soi de stimulent pervers văzând-o că ne servește, deși știai că o vei ucide după aia. A fost cum face pisica atunci când lasă șoarecele la picioarele stăpânului. Te-ai cam dat mare.

Christopher și-a ferit privirea de Amy.

— Ce simbolizează șablonul pe care îl faci cu vopsea pe trotuarul din fata locuințelor victimelor?

— Este Sfântul Cristofor, patronul călătorilor. Îl duce în spate pe Hristos, copil, ca să-l treacă peste un râu.

— Și ăsta crezi că ești tu? Sfântul Cristofor ducându-le pe fetele astea de pe malul vieții pe malul morții?

— Așa ceva, dar ele n-o să moară de tot, de fapt. Vor fi mereu asociate cu acest caz și, cât timp lumea își va aminti de ele, nu vor fi moarte cu adevărat.

— Nu-ți face iluzii, Chris, sunt moarte cu adevărat.

— Acum pot să te întreb și eu ceva? De ce nu m-ai predat pur și simplu colegilor tăi când ai descoperit cine sunt? Este evident că așa ar fi trebuit să faci, nu… asta.

Amy își clătină capul dintr-o parte în alta și era cât pe ce să-și treacă degetele prin păr.

— Nu face asta, i-a cerut imperativ Christopher. Dacă o să cadă fie și un singur fir, o să-ți lași ADN-ul aici.

Grija lui a surprins-o.

— Se presupune că trăim și lucrăm într-o epocă a egalității de sex și că am la fel de multe oportunități să urc în ierarhia profesională ca oricare altul dintre colegii mei bărbați. Dar dacă le spuneam ce știu despre tine, atunci în fața prietenilor mei, a familiei, a străinilor de pe stradă, în cărțile care se vor scrie și în filmele care se vor face vom fi înfățișați amândoi, iar eu voi rămâne mereu polițista al cărei iubit a fost unul dintre cei mai îngrozitori ucigași în serie; polițista a cărei Potrivire a ucis 29 de tinere, și asta chiar sub nasul ei. La fel cum ai pus capăt vieții acestor fete și le-ai doborât familiile, o să mă distrugi și pe mine, cariera mea și orice șansă aș fi avut de a-mi găsi fericirea alături de alt bărbat, pentru că lumea va ști că sunt pătată pe vecie.

Christopher a simțit ceva asemănător cu gelozia când a auzit-o pomenind de alt bărbat. Pentru prima dată i-a trecut prin cap cum ar fi dacă Amy s-ar cupla cu altcineva, și nu i-a plăcut.

— Atunci lasă-mă să plec și o să mă ai în continuare, chiar dacă doar o versiune deteriorată a mea, a argumentat el. Dezleagă-mă și hai să facem lucrurile să meargă. Acum, că știi tot ce e de știut despre mine, nu mai avem nimic de pierdut. Crezi că am distrus tot ce aveam noi doi, dar nu trebuie să fie neapărat așa. Nu o să distrug ce putem avea de acum încolo.

— Nu-mi poți cere să fac așa ceva, Chris, a replicat Amy cu voce slăbită.

Chipul începea să i se crispeze în încercarea de a-și reține lacrimile, fiindcă voia cu disperare să-l creadă. În mod evident era sfâșiată între iubirea față de Potrivirea ei și ceea ce îi spunea datoria să facă. A început iar să măsoare camera în lung și-n lat, ocolindu-l cu grijă.

— Și ce se va întâmpla atunci când partea urâtă a firii tale va scoate iar capul? Ce se va întâmpla când o să simți iar nevoia de a găsi acel fior pe care ți-l dă crima, acel proiect, acea excitare pe care eu nu ți-o pot da? Nu m-ai iubit suficient cât să încetezi să mai ucizi atunci când ai avut ocazia. Și oricât de mult aș vrea să cred că nu se va întâmpla iar, nu iubirea sau ADN-ul nostru comun ne vor ține împreună, ci teama mea că o s-o faci din nou și o să mai rănești pe cineva.

— Nu înțelegi, i-a răspuns aspru Christopher.

Era tot mai frustrat că pierdea bătălia de convingere a lui Amy. Cât timp ar fi fost împreună, n-ar fi făcut niciodată rău altui suflet.

— Te iubesc, Amy.

Vocea unui prezentator TV a întrerupt-o pe Amy înainte să poată reacționa la declarația lui Christopher. „Breaking news în știrile serii. După filmarea transmisă online pe care am văzut-o mai devreme, înfățișând o presupusă altercație fatală între Ellie Stanford, directorul executiv al companiei Potrivește-ți ADN-ul și un bărbat despre care se crede că ar fi fost logodnicul ei, un comunicat oficial din partea companiei confirmă deschiderea imediată a unei anchete referitoare la dezvăluirile conform cărora Potriviri din întreaga lume ar putea fi eronate”.

Amy și Christopher s-au uitat la ecran, ascultând cu atenție continuarea știrii. „Se crede că aproximativ două milioane de Potriviri au fost afectate de ceea ce pare una dintre cele mai mari spargeri de baze de date confidențiale din ultimii zece ani, punând astfel sub semnul întrebării relațiile tuturor cuplurilor care s-au cunoscut în ultimul an și jumătate”.

Cu sprâncenele unite de încruntare, Christopher s-a întors spre Amy, încercând să proceseze informațiile. Cu toate că nu era bun la cititul oamenilor, știa ce înseamnă expresia de pe chipul ei.

— Amy, a pledat el cu vocea tremurând, în timp ce femeia s-a îndepărtat, ca să n-o mai poată vedea. Asta nu schimbă nimic, știm că suntem sortiți unul altuia…

Însă înainte de a continua, a simțit cum i se încolăcește și se strânge în jurul gâtului firul pentru tăiat brânza pe care îl folosise el însuși de 29 de ori. Și-a balansat trupul înainte și înapoi, apoi în lateral, în încercarea de a se elibera, dar Amy refuza să slăbească strânsoarea. Știa că este puternică, dar trebuie să-și fi folosit fiecare mușchi al brațelor și al trunchiului până a simțit că-i plesnesc, în încercarea de a-l stăpâni.

Când firul a început să-i taie pielea, a renunțat să mai lupte și a lăsat liniștea să preia controlul asupra trupului și minții lui. A dat capul pe spate și a privit-o pe Amy drept în ochi, văzând cum lacrimile i se prelingeau pe bărbie și îi picurau pe față, contopindu-se cu ale lui până când, în cele din urmă, totul a dispărut.

Capitolul 98

JADE

Jade a petrecut cea mai mare parte din ultima ei zi la fermă pregătindu-se pentru călătoria pe coasta de est a Australiei.

Până când s-a întors ea din oraș, de unde cumpărase provizii, Susan i-a spălat, uscat și călcat toate hainele și i le-a lăsat în teanc lângă valiză. Dan luase cheile camionetei lui Kevin și se asigurase că avea cauciucurile umflate, că roata de rezervă era în portbagaj și că uleiul, apa, lichidul de răcire și lichidul de frână erau completate până în buză. A depozitat în mașină șapte sticle de doi litri cu apă, în caz de urgență, și i-a dat lui Jade încă un încărcător de telefon, să-l aibă la nevoie. A pus-o să le promită că le va trimite pe e-mail fotografii făcute pe drum.

Înainte de a pleca, Jade și-a făcut timp să meargă la mormântul lui Kevin și a rămas o vreme în fața crucii de lemn înălțate doar temporar, până avea să fie gata cea de piatră. Dacă închidea ochii și devenea una cu împrejurimile, îl putea simți pe Kevin în adierea ușoară a vântului, iar când trăgea adânc aer în piept îi percepea mirosul în parfumul florilor. Kevin era în trunchiul copacilor și lua parte la fiecare răsărit pentru care Jade se trezise devreme. Kevin avea să rămână pentru totdeauna în ea, indiferent unde aveau s-o ducă drumurile.

A căutat în telefon, scoțând la iveală sute de conversații pe care le avuseseră în cele șase luni de când îl cunoștea înainte de a veni aici. Potrivire ADN sau nu, îi lipsea îngrozitor. Nu exista altcineva pe lume care să o cunoască mai bine decât o cunoscuse Kevin.

Jade s-a întors la fermă, unde Susan și Dan tocmai depozitau lângă bancheta din spate cutii de plastic pline ochi cu sandviciuri și salate.

— Ești gata cu toate? a întrebat Susan.

— Aproape gata.

— Ți-am pus în spate o hartă pe care am marcat ruta, în caz că te lasă tehnologia, a spus Dan.

— Mulțumesc, i-a răspuns Jade, aplecându-se să-l îmbrățișeze.

— Nu, noi îți mulțumim pentru tot ce-ai făcut, a spus Susan. Știu că nu ți-a fost ușor, mai ales în ultima săptămână, dar mă bucur că am rămas totuși prieteni. Acum, îmi mai promiți ceva, te rog?

— Sigur, ce este?

— Promite-mi că o să ai grijă de băiatul meu.

— Mamă, o să fiu bine.

Mark a zâmbit și a sărutat-o pe obraz, apoi și-a aruncat rucsacul pe locurile din spate.

— Promit, a spus Jade. N-o să plecăm niciunul prea curând din familia asta.

Capitolul 99

NICK

Nick a rămas cu ochii ațintiți spre ușa de la intrare cât i-a așteptat pe cei de la pompe funebre care să ducă sicriul în crematoriu.

Din boxe se auzea un cântec al lui Amy Winehouse ales de el, iar sicriul din nuiele împletite era așezat pe o masă, în fața sălii înțesate de oameni; preotul s-a îndreptat spre locul lui. Părinții lui Nick îi stăteau de-o parte și de alta, ținându-l fiecare de braț, iar Sally se odihnea în fața lor.

Legistul înapoiase trupul către familie la opt zile după deces și, cu toate că ancheta fusese deschisă și apoi suspendată, Nick fusese informat, neoficial, că o posibilă cauză a morții ar putea fi un anevrism nedetectat din creierul lui Sally, cel care îi provocase și recentele dureri de cap.

Pierderea ei neașteptată fusese un șoc pentru sistemul nervos al lui Nick, dar nu era singurul. Băiețelul lui Sally fusese scos din pântecul mamei printr-o cezariană de urgență, în timp ce ea murea. Copilul trăia, dar avea pielea cafenie, la fel ca părul.

•••

— De câte ori s-a întâmplat?

— De câteva ori.

— Mai precis, de câte ori? a repetat Nick mai ferm.

— Nu știu, n-am numărat. Destul de des, presupun.

— A fost doar sex?

— Nu.

— Atunci ce-a fost?

— Era Potrivirea mea.

— Poftim?

— Am făcut amândoi testul și Sally era Potrivirea mea ADN. Cel puțin așa credeam.

Nick s-a oprit din plimbarea lui agitată și s-a holbat la Deepak. Bebelușul Dylan dormea la pieptul lui, cu capul sprijinit pe un prosopel pe care și-l pusese pe umăr.

Pentru părinții și familia care veniseră să-l vadă pe Dylan lucrul cel mai evident era pielea lui întunecată, în comparație cu paloarea de var a lui Sally și Nick. După șocul morții lui Sally și înțelegerea faptului că nu era tatăl biologic al copilului, ceva i-a spus lui Nick că adevăratul tată nu-i departe de casă.

Curând după aceea, Sumaira și Deepak, ei înșiși deveniți părinți de curând, au venit în vizită ca să-i transmită condoleanțe și să-l vadă pe Dylan. Expresia plină de panică de pe chipul lui Deepak a fost suficientă ca să-i spună că temerile lui erau corecte. Cei doi soți au vorbit puțin și n-au stat mult. Mai târziu, Nick a observat că au lipsit și de la înmormântarea lui Sally.

Acum, Deepak stătea țeapăn pe marginea canapelei; sub ochii injectați se vedeau cearcănele negre.

— Deci toate lunile astea, din noaptea în care a explodat totul între mine și Sally, aveam de fapt dreptate când spuneam că tu și Sumaira nu ați fost Potriviți?

Deepak a dat din cap.

— Am făcut testul după ce ne-am căsătorit, dar Sumairei i-a fost prea rușine să recunoască în fața cuiva. Știi cu ce superioritate se uită unii la cuplurile care nu sunt Potrivite.

— Dar ce te face să crezi că Sally era Potrivirea ta?

— Sumaira și cu mine am făcut testul acum câțiva ani și am aflat că nu suntem Potriviți. Când a venit e-mailul meu, am văzut numele ei. Al lui Sally. S-a dovedit că era colegă cu Sumaira – ce coincidență, nu? Voiam s-o cunosc, așa că, în cele din urmă, Sumaira a aranjat să ieșim cu toții în seara aia la restaurantul chinezesc…

Nick a afirmat dând ușor din cap.

— Aia a fost seara în care a trebuit să plecăm mai devreme pentru că Sal nu se simțea bine.

— Da, a râs Deepak, dar ochii îi înotau în lacrimi. Am băut zdravăn atunci, nu? Eu am băut o grămadă de beri, dar am simțit-o: știi ce vreau să spun. A fost de parcă toate becurile alea mi s-au aprins deodată în cap.

Nick știa ce vrea Deepak să spună. Încerca să nu se gândească la prima zi în care îl întâlnise pe Alex.

— Și ea a simțit același lucru ca tine, nu?

— Da.

— Deci ați început să vă culcați împreună.

— Nu, mult timp după asta n-am făcut nimic. Mai întâi ne-am împrietenit pe Facebook, apoi am început să vorbim pe Messenger și ne-am mai întâlnit din când în când la o cafea sau ca să luăm prânzul. Dar n-a fost destul, așa că lucrurile au avansat treptat.

Nick știa cât de ipocrit ar fi fost din partea lui să simtă repulsie față de Sally și minciunile ei, când minciunile lui și relația cu Alex urmaseră aproape același tipar, dar cuvintele lui Deepak i se păreau în continuare greu de digerat.

— Urma să te părăsească, a adăugat Deepak ezitant. Iar eu plănuiam s-o părăsesc pe Sumaira. Petrecuserăm prea mult timp ferindu-ne de voi și voiam să fim împreună în văzul lumii. Apoi Sumaira a rămas însărcinată și

mi-am venit în fire. Nu puteam să-mi las nevasta. Așa că am terminat-o cu Sally. Nu cred că a fost prea fericită, dar eram sigur că vreau să rămân cu Sumaira și i-am spus și ei lucrul ăsta. De aia a făcut rezervări pentru excursia la Bruges, ca să încerce să refacă legătura cu tine.

Nick știuse că era ceva ciudat în dorința subită a lui Sally de a pleca undeva împreună.

— Continuă, i-a spus el lui Deepak.

— Când și-a dat seama că este însărcinată, Sally a intrat în panică, pentru că nu știa care dintre noi este tatăl. Era speriată că, dacă îți spune adevărul, n-o să vrei să rămâi cu ea și n-o să-l părăsești pe Alex. Era îngrozită de perspectiva de a fi mamă singură.

— Așa că s-a folosit de mine.

— Așa cred.

În povestea lui Deepak era ceva ce nu-i mirosea bine lui Nick.

— Tu ai ales-o pe Sumaira și se pare că Sally m-a ales pe mine. Cum mama naibii ați reușit voi să nu fiți împreună? Știu cât de puternică este legătura când îți găsești Potrivirea…

Trecuseră șase luni de când îl văzuse ultima dată pe Alex și îl ucidea fizic să nu fie alături de el.

— Nu cred că am fost cu adevărat Potriviți, a admis Deepak cu reținere. Am văzut știrile din presă. Cred că noi am fost una dintre acele Potriviri false. Acum, când mă uit înapoi, îmi dau seama că după lunile inițiale de înflăcărare, scânteia s-a domolit treptat și am ajuns ca oricare alt cuplu care înșală pe la spatele partenerilor. Și când mă gândesc chiar și la seara aia în care ne-am întâlnit pentru prima dată și am simțit „exploziile” despre care vorbește lumea, cred că eram pur și simplu beți și ne-a luat valul. Îmi pare foarte rău, omule.

Scuzele lui Deepak erau sincere, dar Nick nu reușea să le accepte.

— Cumva știam amândoi asta, dar pentru că am crezut că suntem Potriviți ni s-a părut că ar trebui să rămânem împreună. Până la urmă, n-am făcut decât să avem o aventură.

— Mai este ceva ce nu se potrivește, l-a întrerupt Nick. Dacă Sally credea că este Potrivită cu tine, de ce a insistat ca noi doi să facem testul?

— Cred că voia să-ți ofere o „ieșire"… să te lase să pleci și să fii cu Potrivirea ta, astfel încât să nu trebuiască să-ți frângă inima și să fie ea personajul negativ când te părăsea. Așa, ea ar fi fost victima în toată povestea. Apoi, când ai aflat că ești Potrivit cu un tip, a fost un șoc și pentru noi, așa cum a fost și pentru tine, și nu ne-am gândit nicio clipă că o să vrei să-l cunoști. Sally a fost surprinsă că a reușit să te convingă.

— Păi, atunci mă bucur că *planul* pe care l-a făcut ca să scape de mine s-a terminat așa de bine pentru ea, a spus Nick sarcastic.

— Nu fi așa, omule. Până la urmă, totul s-a terminat OK, nu?

Dacă prin OK înțelege o logodnică moartă, un copil care nu-i al meu și sufletul meu pereche pierdut pentru totdeauna la celălalt capăt al lumii, atunci, da, are mare dreptate, s-a gândit Nick plin de amărăciune.

Expresia de pe chipul lui Deepak i-a arătat că și acesta își dăduse seama de enormitatea propriilor cuvinte și l-a făcut să-și plece privirea.

Nick era uluit de cât de departe mersese Sally în disperarea ei.

— Habar n-am avut cât de manipulatoare era, a murmurat el. Și Sumaira ce are de zis că soțul ei i-a făcut un copil celei mai bune prietene? De obicei, nevastă-ta are o părere despre orice.

— Este terminată. Nu m-a dat afară, dar mi-a interzis să văd copilul lui Sally.

— Dar tu? Ce fel de viitor îți dorești să aibă?

Sarcina de a-l crește căzuse asupra lui Nick, iar el îl iubea mai mult decât orice pe lume, dar se întreba, uneori, dacă nu era mai bine pentru Dylan să

fie cu tatăl lui bun.

Deepak a tăcut și și-a ferit privirea, însă Nick nu l-a slăbit din ochi, încercând cu disperare să-și ascundă îngrijorarea în legătură cu răspunsul pe care urma să-l primească. Știa că mulți bărbați ar renega un copil care nu le aparținea biologic, dar el sacrificase prea multe ca să renunțe la Dylan. Băiețelul firav care dormea atât de liniștit la el în brațe își pierduse mama chiar înainte de a se naște, iar Nick nu avea să permită să-l piardă și pe cel care sperase să-i fie tată. Simțea o dragoste copleșitoare față de fiul lui, fiindcă așa ajunsese să se gândească la el, ca fiind fiul lui.

— Nu cred că eu și copilul avem vreun viitor împreună, a răspuns Deepak în cele din urmă.

— Nu *crezi* sau știi sigur?

— Știu sigur.

— Nu simți absolut nimic pentru copilul ăsta?

— Nu, și nici nu mi-e rușine să recunosc. Stau aici uitându-mă la el și nu simt absolut nimic. Tot ce văd sunt probleme și complicații. Nici măcar nu simt nevoia să-l iau în brațe sau să-l drăgălesc, așa cum fac cu fetele mele. Chiar dacă Sumaira nu l-ar fi respins, tot nu l-aș fi vrut.

Nick era dezgustat de mărturisirea lui.

— Tu și Sally v-ați fi potrivit mai bine decât crezi. Amândurora nu vă păsa decât de voi înșivă.

— Dacă vrei să stea cu tine, o să semnez ce acte vrei, ca să fie oficial.

Și, cu asta, Deepak s-a ridicat de pe canapea și s-a îndreptat spre ușă.

— Nick, a spus el fără să se întoarcă, îmi pare foarte rău pentru tot și sper să mă crezi.

Nick nu i-a răspuns. Când s-a închis ușa în urma lui, și-a strâns tare fiul în brațe și l-a sărutat lung și tandru pe frunte.

Capitolul 100

MANDY

— Credem că nu e prima dată când Pat a răpit un copil, a spus Lorraine. Rezultatele ADN ale lui Richard și Chloe nu se potrivesc nici între ele, nici cu ale ei. Nu sunt rude unii cu alții.

— Se poate să-i fi adoptat?

— Am verificat bazele de date europene și americane și până acum nu putem confirma lucrul ăsta. Am început să căutăm cazuri nerezolvate cu copii dispăruți cam în perioada în care s-au născut Richard și Chloe.

— Isuse!

Mandy a scuturat din cap cu neîncredere și i-a stat inima gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu descoperea în pozele lui Richard cabana de vacanță din Lake District. Și-a strâns fiul mai tare la piept, întrebându-se cum trebuie să se simtă părinții biologici ai lui Richard și Chloe, care nu știau ce se întâmplase cu copiii lor.

— Ce-o să pățească Chloe? a întrebat-o pe Lorraine, care stătea în fața ei.

Era pentru prima dată când se întâlneau după salvarea bebelușului ei, în urmă cu o săptămână.

— O să fie acuzată de răpirea unui copil, dar pentru că nu are cazier o să fie eliberată pe cauțiune pe perioada desfășurării anchetei. Presupunem că apărarea ei va invoca lipsa de discernământ. Dar nu-ți face griji, o să aibă ordin de restricție, ca să nu se poată apropia de tine sau de locuința ta. Pat este închisă într-un spital de psihiatrie, după supradoza pe care a luat-o, dar o să dureze ceva până o să aflăm toată povestea.

Lui Mandy îi era foarte greu să-și șteargă din minte momentul în care își văzuse copilul pentru prima dată. Era în brațele lui Pat, învelit într-un prosop, în timp ce femeia zăcea inconștientă, înconjurată de folii goale de pastile. După aceea, totul s-a derulat cu încetinitorul: Lorraine a tras-o înapoi pe Mandy, care încerca, întinzând brațele slăbite, să-și apuce fiul. Un paramedic l-a luat repede din brațele lui Pat, ca să nu cadă, apoi l-a așezat cu grijă pe podea; l-au scos din prosop și au verificat să nu aibă semne de rănire. Abia după ce paramedicul a confirmat că totul este în regulă i-au dat voie și lui Mandy să-l țină pentru prima dată.

Când i l-au pus în brațe, a căzut în genunchi. I-a mirosit capul și și-a trecut degetele peste pieptul lui catifelat, l-a strâns lângă ea ca să-i simtă pe piele bătăile inimii.

Nici n-a văzut că paramedicii au năvălit s-o ajute pe Pat și nici n-a observat cum au întors-o pe-o parte și cum i-au îndesat un tub pe gât, ca s-o forțeze să vomite. Toate vocile celor care vorbeau cu ea se auzeau înfundat, fiindcă tot ce putea asculta era sunetul delicat al respirației copilului ei.

— Mai este ceva ce ar trebui să-ți spun, deși n-am voie, a continuat Lorraine, ceva ce au descoperit în dosarul medical al lui Pat. Se pare că are un istoric de episoade psihotice despre care medicul ei curant crede că au fost generate de multiple pierderi de sarcină și de doi copii născuți morți. Se pare că aceste episoade au încetat la un moment dat, coincizând cu intrarea lui Richard și a lui Chloe în viața ei.

Mandy nu putea simți pentru Pat decât compasiune, având în vedere chinurile prin care trebuie să fi trecut în acei ani. Știa cât de îngrozitoare sunt pierderile de sarcină și cum îți pot distruge toată viața. Nu o absolveau de comportamentul pe care-l avusese, dar îl explicau întrucâtva.

Înainte de a părăsi salonul separat care le fusese pus la dispoziție în centrul de îngrijire, Mandy a îmbrățișat-o pe Lorraine și i-a mulțumit pentru tot ce făcuse. Apoi și-a luat fiul și s-a îndreptat spre salonul lui Richard. I-a luat o clipă să se adune, apoi a deschis ușor ușa încăperii unde el zăcea în pat, locul unde i se adresase pentru prima dată în urmă cu șase săptămâni.

— Bună, Richard, a început ea blând, trăgându-și un scaun lângă patul lui. Am adus pe cineva să te vadă. Acesta este fiul tău, Thomas. Sper să nu te superi, l-am numit după tata, care a murit acum câțiva ani. Știu că voi v-ați mai întâlnit, când l-a adus mama ta, dar m-am gândit că ar fi frumos să stăm doar noi trei, împreună.

Mandy s-a uitat la tată și la fiu, pe rând, și a recunoscut în sinea ei că Pat avea dreptate: era o asemănare evidentă între ei. Aveau același ten și chiar și poziția gropițelor din obraji era aceeași.

S-a gândit iar la titlurile de la știri referitoare la scandalul cu falsificarea Potrivirilor ADN, auzite mai devreme în mașină, când se îndrepta spre centrul de îngrijire. A hotărât că n-avea nicio importanță nici dacă Potrivirea ei cu Richard ar fi fost un fals. Oricum s-ar fi întâmplat, rezultatul rămânea în continuare acest copil minunat ghemuit în coșulețul lui, alături de ea. Cândva își făcea griji că n-ar putea iubi un copil născut în afara unei Potriviri ADN ca pe unul născut dintr-o Potrivire. Dar acum știa că nu era cazul.

Mirosul puternic de dezinfectant din cameră i-a gâdilat nasul lui Mandy, care a strănutat de două ori, făcându-l pe Thomas să chicotească. S-a ridicat; l-a așezat în pat, îndărătul grilajului de siguranță și lângă antebrațul lui Richard, întins țeapăn pe lângă corp, apoi s-a căutat în buzunar după un șervețel.

Însă când s-a întors să-și ia băiatul, ceva era diferit. Brațul lui Richard nu mai era aliniat cu trupul. Își răsucise palma în sus și mânuța copilului stătea cuibărită în mâna lui.

Mandy a tras adânc aer în piept, nevenindu-i să-și creadă ochilor. S-a uitat încremenită cum degetele lui Richard se împletesc încet și conștient cu ale fiului său.

Capitolul 101

AMY

Amy nu se putea uita la chipul neclintit și lipsit de expresie al bărbatului pe care-l iubise și căruia îi luase viața.

Prăbușit în scaunul de care-l legase, Christopher rămăsese cu capul dat pe spate, iar lacrimile încă i se mai vedeau în colțul ochilor injectați. Voia cu disperare să-l readucă la viață pe acest bărbat adorat, dar chiar dacă ar fi putut să-l ridice din morți, el s-ar fi întors cu tot cu impulsurile pe care ea le detesta.

De dragul tuturor femeilor și al ei însăși, lucrurile trebuiau să rămână așa cum erau, iar ea, Amy, trebuia să fie cea care să-i elibereze sufletul chinuit. „Adună-te!”, și-a spus ea încleștând pumnii în două gheme tari, ca să nu cedeze în fața tristeții. Tremurând încă din tot corpul, s-a ridicat cu greu în picioare și a scotocit prin rucsacul lui Christopher, folosind echipamentul acestuia pentru a curăța orice urmă a prezenței ei în casa femeii îngrozite pe care o lăsase legată în dormitor, neștiutoare cu privire la cele întâmplate sub acoperișul ei.

Amy a dat timpul înapoi până în urmă cu câteva zile când, după ce descoperise că iubirea vieții ei era criminal în serie, afișase în fața lui o mină curajoasă în timp ce începuse, în tăcere, să jelească tot ce era pe cale să piardă. Și chiar când Christopher plănuia să-și ucidă ultima victimă, după multă introspecție și deliberare internă, Amy se hotărâse să-l ucidă pe el.

Îl urmărise cu mașina pe când se deplasa spre o stradă rezidențială din Islington și îl privise, de la distanță, cum patrulează zona la pas, luându-și notițe mental în legătură cu poziția felinarelor stradale, accesul pe ușa din spate în apartamentul de la parter și o posibilă rută de scăpare. Și-a pus palmele peste gură ca să-și oprească suspinele, de teamă să nu fie auzită din stradă.

Dacă îi urmărise corect calendarul crimelor, următoarea lovitură avea să fie dată în 48 de ore. Și când Christopher a anulat planurile de seară pe care și le făcuseră, invocând un termen-limită pentru o lucrare, a știut exact unde se duce și a sosit înaintea lui.

Odată intrată în casă, Amy a privit oripilată cum bărbatul își dezvăluie adevărata natură, cea a unui psihopat nemilos și eficient pregătindu-se să ucidă. Așteptase, ascunsă în întunericul din casa fetei, în timp ce el își ocupase poziția și își pusese sacul la picioare, scosese sârma pentru tăiat brânză și bila de biliard pe care o aruncase după aceea spre perete, ca să atragă atenția Numărului Treizeci. Stând în spatele lui Christopher, cu pistolul de electroșocuri în mână, simțise mirosul adrenalinei care se scurgea prin el și care i-a făcut greață.

După ce a terminat de curățat locul crimei, Amy l-a căutat pe Christopher în buzunare. Nu avea decât două telefoane – mobilul lui obișnuit și cel cu cartelă, folosit pentru a verifica unde se află Numărul Treizeci. Niciunul dintre ele nu conținea vreun indiciu despre identitatea proprietarului, dar le-a luat oricum.

Amy a rămas o clipă în fața lui Christopher și a respirat adânc. Apoi, adunându-și toate puterile, l-a târât, cu tot cu scaun, centimetru cu centimetru, către bucătărie și apoi spre ușa din spate pe unde intrase Christopher, până a ajuns cu el în curte. A intrat în casă și a luat din cealaltă cameră o pătură cu care l-a acoperit din cap până-n picioare. A format 999 de la telefonul fix al fetei, a cerut să i se facă legătura la poliție și i-a șoptit „Ajutați-mă!” operatorului care i-a răspuns. Apoi a lăsat telefonul pe blatul de la bucătărie și a socotit că poliția va ajunge cam într-o oră și o va găsi pe fată.

A ieșit iar, a scos cele două sticle de spirt alb pe care le adusese cu ea în propria trusă de criminal și a turnat lichidul peste giulgiul improvizat de pe Christopher, până când pătura a absorbit tot lichidul. Apoi s-a dat înapoi, a aprins un chibrit și l-a aruncat spre el. Când Christopher a luat foc i-a întors spatele și s-a îndepărtat – n-avea nici cea mai mică dorință să vadă cum i se topește carnea de pe oase bărbatului pe care îl iubise.

Având în vedere că abia ai auzit de Potrivirile alea false, oare chiar era el alesul sau ai fost îndrăgostită doar de ideea de a-ți găsi Potrivirea? s-a întrebat ea dintr-odată. *Gândește-te la asta, este absolut sigur că o persoană ca tine, care vrea să facă bine, n-ar fi putut fi Potrivită cu un bărbat ca ăsta. Rezultatele voastre trebuie să fi fost virusate. Pur și simplu ai fost luată de val.*

Amy a dat din cap și a hotărât că aceasta era singura explicație logică, chiar dacă undeva, în sinea ei, nu era sigură de asta. Gândul că a ales să iubească un bărbat care se dovedise a fi criminal în serie arăta doar o proastă judecată și era de departe o variantă mai bună decât să fi fost Potrivită ADN cu un ucigaș. Era răul cel mai mic și, în timp, poate că va reuși să se și împace cu asta.

Când a lăsat șablonul vopsit în fața casei Numărului Treizeci a știut că vor trece probabil luni întregi până la identificarea cadavrului lui Christopher. A plecat spre locuința lui, a descuiat cu cheile lui Christopher și a plănuit ca în următoarea săptămână să curețe totul de la un capăt la celălalt, ca să înlăture cât de mult putea din urmele ei de ADN. Apoi îi va lăsa mașina cu cheile în contact într-un loc rău famat din sudul Londrei – în mod sigur n-avea să rămână mult timp acolo.

Existau foarte puține căi de a-l lega pe Christopher de Amy, odată ce poliția descoperea cine era. El plătea întotdeauna cash, așa că nu existau urme lăsate de cardurile de credit în locurile pe care le vizitaseră sau unde luaseră masa împreună. Computerele lui aveau parole greu de spart, dar urma să le distrugă oricum cu un ciocan și apoi să le arunce. Și din moment ce nu-și cunoscuseră reciproc prietenii, familiile sau colegii, nu era nimic care să-i lege ca pereche – cu excepția conexiunii de la Potrivește-ți ADN-ul. Totuși, nu exista nicio dovadă că merseseră mai departe în povestea asta. Chiar și în conversațiile scrise de la început, în care se prezentaseră, Christopher folosise unul dintre telefoanele lui anonime, pe care urma, de asemenea, să-l facă bucăți.

În lunile următoare, colegii lui Amy nu vor reuși să descopere de ce ultima persoană moartă în cazul inexplicabil și derutant al criminalului în serie era un bărbat, de ce fusese ales acesta și de ce i se dăduse foc. Asta va

fi o răsturnare suplimentară de situație și era sigură că și Christopher ar aprecia capacitatea ei de autoconservare.

Christopher își atinsese obiectivul, numai că *el* fusese cea de-a 30-a crimă din proiect. De asemenea, obținuse și anonimatul pe care și-l dorise atât de mult și singurul lucru care lipsea din povestea lui era porecla pe care remarcase, ofensat, că nu i-o dăduse nimeni încă. Dar și aceasta i-a venit brusc în minte lui Amy.

Când o să merg mâine la serviciu, o să le sugerez să-l numească Ucigașul cu Sfântul Cristofor, și-a spus ea, imaginându-și că o privește și închipuindu-și-l zâmbind. *Treizeci de crime și un nume… până la urmă ți s-a îndeplinit dorința, nu-i așa*?

Capitolul 102

NICK

Orașul era mai mare și mai pitoresc decât i se păruse lui Nick din ce văzuse pe Google Street View.

Clima era blândă și aproape mediteraneeană; se îmbrăcase cu niște pantaloni scurți de doc, cu tricou și șlapi, și plecase la plimbare prin împrejurimi, pe străzile îngrijite care dădeau roată clădirilor în stil misionar spaniol din oraș. S-a oprit apoi pe o bancă de lemn dintr-o stație de autobuz, savurând dimineața fierbinte de decembrie. Rândul de magazine din fața lui se înșiruia curat și ordonat și părea suficient pentru a-l mulțumi pe oricare dintre cei 73 000 de locuitori ai orașului.

Din când în când, Dylan gângurea în cărucțul lui, deopotrivă amuzat și entuziasmat de inelul cu animale domestice din plastic colorat pe care-l avea atârnat la încheietură și care zornăia ori de câte ori dădea din mânuță. Pentru un bebeluș de patru luni, suportase foarte bine cele 23 de ore de zbor, doar cu câteva reprize de plâns în timpul unor turbulențe mai problematice.

După ce se cazase la pensiune, Nick simțise că e prea agitat ca să doarmă, așa că făcuseră prima lor plimbare în parc, să exploreze grădinile de iarnă și să hrănească rațele. Apoi se opriseră pentru o gustare la cafenea, înainte de a se îndrepta spre destinația lor de pe Russell Street. În fața lor, trei uși mai la dreapta, era clădirea în care se afla bărbatul pentru care zburase aproape 20 000 de kilometri.

Strada principală din orașul Hastings, Noua Zeelandă, se aglomera tot mai tare pe măsură ce se apropia ora prânzului și angajații părăseau birourile ca să apuce să mănânce sau să-și întâlnească prietenii la cafenea. Nick aștepta răbdător, încercând să-și păstreze calmul, dar tot ce-și dorea era să dea năvală în magazin și să-și anunțe sosirea.

Chiar înainte ca el să deschidă ușa, Nick i-a *simțit* prezența și un caleidoscop de fluturi i s-a ridicat grămadă din capul pieptului, luându-și zborul în întreg corpul. Când l-a văzut apărând, lui Nick i s-a tăiat respirația cu totul și de-a binelea.

Alex a rămas neclintit o clipă, fără să-l vadă încă; Nick a observat că părul lui ondulat era mai scurt decât ultima dată când îl văzuse, cu aproape nouă luni în urmă. Își rasese și barba abia crescută, lăsând la vedere un chip bine bărbierit, mai colțuros. Dintr-odată, Alex a părut nedumerit, de parcă ar fi știut că e ceva în neregulă, fără să poată spune ce anume.

Nick și-a dat seama ce simte, fiindcă la fel simțea și el.

Apoi, ochii li s-au întâlnit, iar Alex a făcut un pas în spate, șocat. Nick s-a gândit că trebuie să-l fi surprins foarte tare și căruciorul.

— Salut, străine, a început Nick, îndreptându-se spre el.

Alex era prea uluit ca să răspundă.

— Alex, ți-l prezint pe Dylan. Dylan, el este Alex.

Alex și-a îndreptat neîncrezător privirea de la Nick la Dylan. A cercetat pielea întunecată a băiețelului și s-a uitat la Nick, bulversat.

— Este o poveste foarte, foarte lungă, a continuat Nick, și trebuie să te avertizez că el și cu mine venim numai la pachet. Dar dacă ne vrei, am venit ca să rămânem.

Alex a încercat să-și acopere gura cu mâinile, dar era prea târziu ca să-și ascundă zâmbetul enorm, de un alb strălucitor, sau să-și oprească lacrimile care îi curgeau pe obraji. Apoi l-a îmbrățișat pe Nick în cea mai strânsă și prelungită îmbrățișare pe care o primise el vreodată și pe care Nick a luat-o drept un „da”.

Capitolul 103

ELLIE

Ellie stătea așezată la masa de sticlă din biroul ei și se uita țintă spre locul unde, cu 17 luni în urmă, își ciomăgise logodnicul până îl ucisese.

Auzise bârfe că unii dintre angajații rămași se întrebau de ce ar mai vrea să stea într-un birou unde se petrecuseră lucruri atât de violente. Și când refuzul ei de a se clinti din biroul acela ajunsese în presă, jurnaliștii o etichetaseră drept morbidă și macabră. Dar Ellie nu avea de gând să permită nimănui s-o alunge de la etajul 71 al celei mai înalte clădiri din Londra. Ce se întâmplase în ziua în care Matthew fusese ucis nu-i definea munca pentru care sacrificase tot ce-i aparținea. El meritase să moară și nu-și regreta nicio secundă decizia. Acum, singură în încăpere, își câștigase dreptul de a fi mai presus de oricine altcineva.

Din ziua aceea, Ellie îl ștersese efectiv din amintire pe bărbatul pe care-l cunoscuse drept Tim. Chiar și când fusese interogată în boxa martorilor la propriul proces, fusese vagă în legătură cu viața lor împreună, în ciuda încercărilor avocatului de-a o zugrăvi în ipostaza ei umană, și nu ca pe un monstru milionar care fusese văzut într-o filmare transmisă online cum comite o crimă. *Acea* Ellie era jalnică și neputincioasă și se convinsese pe ea însăși să se îndrăgostească de un bărbat de care n-ar fi avut de ce să se îndrăgostească. *Acea* Ellie fusese arhitectul propriei nefericiri, iar *această* Ellie n-avea niciun chef să mai întâlnească sau să mai recreeze vreodată acea femeie. Așa că petrecea șapte zile pe săptămână lucrând la birou alături de o fantomă care să-i reamintească să nu mai fie în viața ei atât de demnă de plâns.

Și-a acordat o clipă ca să constate cât de liniște era pe coridoare și în birourile vecine cu al său. Nu cu mult timp în urmă, locul era plin de viață, cu Ula și toți asistenții ei vorbind încontinuu la telefon și pălăvrăgind împreună. Acum, când businessul scăzuse, iar o treime din personal

demisionase fără a fi înlocuit, era liniște pe tot etajul. Chiar și în biroul ei domnea tăcerea, computerul era oprit, telefonul fix scos din funcțiune și telefonul mobil trecut pe modul „avion”.

Și-a aruncat ochii prin încăpere și privirea i s-a oprit asupra unui teanc de reviste și ziare depozitate pe blatul de sticlă al măsuței de cafea. Încă din prima zi, reacția presei la arestarea ei și la acuzațiile formulate a fost cea așteptată. Tabloidele se aruncaseră asupra ei cu previzibilele calomnii și depășiseră adeseori măsura în ceea ce privește informațiile ce puteau fi furnizate legal într-un dosar care nu ajunsese încă în instanță.

Imaginile cu cele 20 de minute care au schimbat viața lui Ellie fuseseră redate atât de des la știri și în online, încât deveniseră simbolice. Ca și în cazul prăbușirii turnurilor gemene sau al tsunamiului din Sri Lanka, ce luase mii de vieți, privitorii se desensibilizaseră treptat în ceea ce privește esența poveștii – anume că asistaseră la uciderea unui om. Dar lucrul acesta funcționase în avantajul ei, fiindcă, pentru o majoritate tot mai mare, Matthew devenise inamicul.

Comentatorii din presă și psihologii analizaseră în detaliu filmarea pentru a-i judeca acestuia firea, limbajul trupului, minciunile și motivele, și-l etichetaseră ca fiind la limita cu psihopatia. Twitter, Facebook și alte platforme de social media merseseră chiar mai departe de-atât, făcând din ea un port-drapel în numele victimelor abuzului mental și emoțional. Pentru prima dată de când ajunsese faimoasă, cu mai mult de zece ani în urmă, cei care odată o descriau drept femeie de afaceri fără scrupule, care nu se dă înapoi să calce pe cadavre pentru a obține ce vrea, se refereau acum la ea ca la o fată din popor ce fusese manipulată cu multă cruzime. Compania de PR căreia îi plătea sute de mii de lire făcuse o treabă de milioane. Ellie detesta felul în care era percepută de public, dar echipa ei extinsă de avocați și juriști îi amintea frecvent că, atât timp cât o ținea departe de pușcărie, imaginea aceasta era spre binele ei.

Totuși, în timp ce popularitatea lui Ellie creștea, încrederea în Potrivește-ți ADN-ul era cea mai scăzută din toate timpurile. După atâtea luni, în ciuda campaniilor solide de marketing, compania suferea în continuare ca urmare a șocului provocat de cele două milioane de Potriviri greșite generate de Matthew. În prima lună, numărul de noi cereri pentru kitul de testare a

scăzut cu 94 la sută. În următoarele săptămâni, această curbă descendentă abruptă a început să se mai diminueze, dar potențialii clienți tot nu voiau să pună chestiuni sentimentale în mâini murdare.

Procesele au început repede și au fost multe, iar canalele TV din întreaga lume transmiteau reclame ale unor firme de avocatură oportuniste care se ofereau să-i reprezinte pe aceia care considerau că fac parte din cele două milioane fără să ceară taxă pentru reprezentare sau pentru o eventuală victorie în proces. Asigurătorii companiei Potrivește-ți ADN-ul amenințau că nu vor acoperi nicio plângere care va obține compensații, acuzând compania de neglijență, fiindcă securitatea online fusese ineficientă și îi permisese lui Matthew să acceseze sistemul. Fără acoperirea de la asigurări, Potrivește-ți ADN-ul ar fi sfârșit cu un inevitabil faliment.

Ellie s-a uitat la ceas: ora 14:00. S-a ridicat, s-a rujat, și-a pus ochelarii de soare, a aruncat geanta pe umăr și a ieșit din birou. A luat liftul și a coborât la etajul unde se găsea unul dintre cele șase restaurante din The Shard, flancată de recent-angajatul trio de gărzi de corp; timp de o clipă s-a gândit la fostul ei șef de la pază, Andrei. Spre binele lui, cea mai bună soluție a fost să dispară din preajma lui Ellie, decât să înfrunte acuzațiile că ar fi ajutat-o să se debaraseze de cadavrul lui Matthew. A presupus că se întorsese acasă, în Europa de Est; îl recompensase cu generozitate, astfel încât să nu mai fie nevoit să muncească mulți ani de-atunci înainte.

A pășit plină de încredere de sine în sala aglomerată, sesizând cum, când trecea pe lângă mese, tonurile vocilor coborau și capetele se plecau. Nu-i mai păsa ce cred oamenii despre ea; lăsase echipa de PR să se ocupe de asta. La fel gândea și în cazul celor din familie, pe care nu-i mai văzuse de la moartea lui Matthew. Totuși, comunicase sporadic cu ei prin intermediul Ulei și simțise un val uriaș de vinovăție atunci când reporterii le asediaseră casa. Însă acceptându-l pe Tim în viața lor, deveniseră și ei complici la ruperea barierelor și îi permiseseră să le otrăvească și lor apele. În mintea lui Ellie, Tim și familia ei erau legați fără putință de tăgadă și, ca s-o rupă definitiv cu el, trebuia s-o rupă și cu ei.

Nu și-a dat jos ochelarii de soare nici când șeful de sală a condus-o spre o masă din colț cu vedere spre Tamisa. Și-a comandat obișnuitul gin tonic Hendrick’s și i-a mulțumit tânărului chelner emoționat, căruia i-a tremurat

mâna când i-a umplut paharul cu apă minerală acidulată. A simțit parfumul Ulei înainte ca aceasta să ajungă la masa ei.

— Scuze că te deranjez, dar tocmai a sunat avocatul tău, a spus Ula, incapabilă să-și ascundă îngrijorarea. Juriul s-a întors să dea verdictul.

Ellie a dat din cap, a luat o înghițitură din pahar și apoi a urmat-o pe Ula spre lift, înconjurată de gărzile de corp. S-au îndreptat spre mașina parcată la intrarea de serviciu. Au gonit către tribunalul din Old Bailey, unde își petrecuse fiecare zi din ultimele patru luni, în procesul pentru uciderea lui Matthew. Pledase un hotărât „nevinovată”, pe considerentul afectării discernământului.

— Ai luat o decizie în ceea ce privește retestarea? O oferim celor care nu-s convinși că au fost Potriviți corect?

— Nu, nu cred, a replicat Ellie cu răceală. Va trebui ca toți cei care se încadrează în perioada aceea, care ar putea sau nu să fie ne-Potriviți, să-și urmeze instinctul. Câteodată, iarba vecinului nu-i mai verde și de-aia trebuie să stăm în curtea noastră. Și, câteodată, pur și simplu trebuie să riscăm și să sperăm că va ieși bine.

— Și dacă nu va fi verdictul la care speri? a întrebat-o Ula. Ce se va întâmpla atunci?

— Știi ce ai de făcut, a replicat Ellie. Apeși pe buton și lași lumea să înceapă din nou să facă propriile greșeli.

JOHN MARRS
SUFLETE PERECHE
virtual-project.eu

virtual
project

mastică

{1} Victor Hugo, *Mizerabilii,* Partea a cincea – Jean Valjean, Traducere de Lucia Demetrius şi Tudor Măinescu, Editura Univers, Bucureşti, 1985, pag. 401. (N.r.).

{2} Hummus făcut cu roșii coapte și ardei roșu. (N.t.).

{3} Bomboane de ciocolată. (N.t.).

{4} Cambridge United Football Club. (N.t.).

{5} Pseudonimul unui criminal în serie rămas neidentificat, care a operat în California de Nord la sfârșitul anilor 1960 și începutul anilor 1970. (N.t.).

{6} Fred West a fost un criminal în serie englez din Gloucestershire, care a comis între anii 1967 și 1987 cel puțin 12 crime, cele mai multe dintre ele cu ajutorul celei de-a doua soții, Rosemary West. (N.t.).

{7} Autor Thomas Harris, titlul original *Hannibal Rising*; apărută în limba română la Editura RAO, 2007. (N.t.).

{8} Autor Bret Easton Ellis, apărută în limba română sub același titlu, Editura Polirom, 2014. (N.t.).

{9} Autor Lionel Shriver, titlul original *We Need To Talk About Kevin*; ediția în limba română Editura Vellant, 2009. (N.t.).

{10} Autoare Patricia Highsmith, titlul original *The Talented Mr. Ripley*; ediția în limba română Editura Paladin, 2016. (N.t.).

{11} Dispozitiv format dintr-un fir metalic ce are la capete două mânere de lemn, folosit pentru a tăia calupurile mari de brânză. (N.t.).

{12} Donald Francis „Don” Draper este personajul principal din *Mad Men,* serial de televiziune produs de AMC (2007-2015), care descrie lumea publicității din anii ’60. (N.r.).

{13} *The Princess Bride* (1987), film bazat pe un roman de William Goldman, în regia lui Rob Reiner, cu Cary Elwes și Mandy Patinkin. (N.r.).

{14} Brat Pack este denumirea sub care e cunoscut un grup de tineri actori care au jucat frecvent împreună în filme pentru adolescenți în anii ’80, inclusiv *The Breakfast*

Club și *St. Elmo's Fire.* Printre ei se numără Emilio Estevez, Anthony Michael Hall, Rob Lowe, Andrew McCarthy, Demi Moore, Judd Nelson, Molly Ringwald și Ally Sheedy. (N.r.).

{15} Medic englez cunoscut drept cel mai „prolific” criminal în serie din Marea Britanie. Victimele lui, peste 200, au fost ucise cu injecții letale, începând din anii 1970 și până în 1998. (N.t.).

{16} Criminal în serie scoțian, activ în anii 1970 și 1980, acuzat și de necrofilie. (N.t.).

{17} Personaj din programul TV „Sesame Street”, care doarme într-un tomberon. (N.t.).

{18} Scriitor american, autor de thrillere. (N.t.).